

ЛУАН РАЙС

БРЕГЪТ НА СВЕТУЛКИТЕ

Част 1 от „Хъбърд Пойнт/Блек Хол“

Превод от английски: Мария Петрова, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Декември 1969 година

В къщата се носеше ароматът на коледни курабийки. Миризмата на масло, захар и джинджифил изпълваше топлатата кухня. От радиото звучаха коледни песни. Каролайн и Клий предчувстваха, че ще се случи нещо прекрасно. Двете сестрички — на пет и три години — помагаха на майка си през тази снежна нощ. Когато извадените от фурната курабийки изстинеха, момиченцата ги украсяваха с бяла глазура и червени и зелени захарни пръчици.

Всеки път, когато погледите им се спираха върху Христос в яслата, децата си мислеха за своето семейство. Скоро майка им щеше да ги дари с братче или сестриче и двете момиченца вече обичаха това мъничко човече, което щеше да се появи в живота им. Люлката за бебето беше готова — точно копие на тази от коледната украса. Ако се родеше момче, щеше да се казва Майкъл, ако се окажеше момиче — Скай. Момиченцата тайно се надяваха бебето да е сестричка.

На входната врата се позвъни.

Огъста Ренуик, майката на момиченцата, изтри ръце в тъмнозелената си престилка. Брашнените отпечатъци по закръгления ѝ корем се сториха невероятно смешни на Каролайн и Клий и те се запревиваха от смях, после нетърпеливо се втурнаха към вратата. В нощ като тази можеше да се случи какво ли не: например Дядо Коледа да подрани с подаръците или пък някое семейство, закъсало по пътя, да има нужда от подслон. Баща им беше далеч — работеше чак в Нюпорт — но може би беше решил да се прибере по-рано и да ги изненада.

Мъжът на прага държеше пистолет в треперещата си ръка.

Той нахлу в къщата и затвори вратата, сякаш беше дългоочакван гост, а не разбойник. Каролайн и Клий се притиснаха уплашено към майка си. Тя заговори и гласът ѝ прозвуча спокойно, но някак странно писклив, когато помоли мъжа да не докосва децата ѝ, да ги остави да се оттеглят, да не им причинява зло.

Мъжът се разплака.

— Насочи пистолета към Каролайн, после към Клий и накрал към Огъста. Черното дуло играеше пред очите им, сякаш отказваше да се подчини на чието и да било желание. Отново се задържа върху Каролайн. Тя се втренчи в това малко жестоко око и изведнъж осъзна, че точно от там ще излети куршумът. Но по-ужасен от пистолета беше плачът на мъжа. До този момент момиченцето не беше допускало, че възрастните също могат да плачат. Никога не беше виждало майка си или баща си разплакани. Уплашена, тя още по-силно се притисна към майка си. Очите на мъжа не се откъсваха от снимката, закачена на отсрещната стена. На нея се виждаше тяхната къща — „Хълмът на светулките“ — мястото, където се развиваше и проявяваше големият талант на бащата на двете деца.

— Той ми я отне — простена мъжът. — Отне ми я. Открадна любовта ѝ, открадна ми всичко, което някога съм искал. Сега е мой ред да взема онова, което му принадлежи.

— Моля ви, обяснете ми! За кого говорите? Мисля, че е станала някаква грешка — твърдо изрече Огъста.

— Става дума за вашия съпруг, госпожо Ренуик — отвърна непознатият. — И не съм се объркал. В момента той е с жена ми. Не ми ли вярвате? Отне ми онова, което обичам, затова аз ще отнема това, което обича той.

— И според вас какво обича той? — попита Огъста. Каролайн усети как ръката на майка и потреперва.

— Обича дъщерите си.

Жената като обезумяла се втренчи в него. Каролайн чу последвалия ужасен писък и не можа да повярва, че е излязъл от гърлото на майка ѝ. Зарови глава в престилката и лицето ѝ почти докосна това на Клий. Сестричката ѝ изглеждаше притеснена и уплашена. Долната ѝ устна беше издадена напред и леко потрепваше — както някога, когато Клий беше бебе и смучеше палеца си. Каролайн леко побутна ръката ѝ и пръстът бързо се озова в устата на сестричката ѝ.

— Не ги закачайте. — Огъста умолително погледна непознатия мъж. — Децата не са виновни за нищо. Моля ви, не ги наранявайте. Знаем, че не искате да го направите. Сигурна съм, че сте добър човек.

Щом плачете — значи сте чувствителен, а те са само две невинни момиченца...

— Ние имаме син — каза мъжът, измъкна портфейла си, отвори го и извади една снимка. Пръстите му трепереха. От гърдите му се откъсна ридание: — Моето момченце! О, господи!

Каролайн огледа усмихнатото лице на момченцето. Беше на нейната възраст, с руса коса и сини очи. Приличаше на баща си.

— Той е нейната радост и гордост. Бяхме толкова щастливи заедно. Толкова щастливи... В деня, в който той се роди... — Мъжът отпусна глава на гърдите си и зариде.

— Как се казва вашето момченце, господин... — внезапно попита Каролайн.

— Джо. Джо Конър. Така се казва. Ела тук. — Мъжът я хвана за ръката и рязко я откъсна от полите на майка ѝ. Хвана я здраво и тя чу някакво изщракване.

— Не! — простена Огъста. — Моля ви, господин Конър, не я наранявайте!

— Затваряй си устата! — заповяда мъжът.

Никой не си беше позволявал да нарежда на майка ѝ да си затваря устата и Каролайн се отдръпна назад, сякаш някой я беше зашлевил през лицето. Погледна към непознатия и се зачуди дали не е луд. Очите му бяха тъжни — не беше виждала по-тъжни очи през живота си. Може би именно заради тази тъга в сините му очи момиченцето не изпитваше страх. Дори напротив — съжаляваше го.

— Не казвай на мама да си затваря устата — твърдо произнесе тя.

— Искам при сестра си — проплака Клий и протегна ръце към Каролайн, макар майка ѝ да я придърпваше към себе си.

— Джо едва ли би одобрил това, което правите в момента, господин Конър — каза Огъста. — Няма да му хареса, че плашите моите момиченца, нито пък би искал да си представя баща си с пистолет в ръка... Ще направя каквото кажете. Ще накарам мъжа си да престане да се вижда със съпругата ви. Честна дума!

— Колко струва честната дума на една пренебрегната жена? На жена, чийто мъж обича друга? Все едно да ми обещаете, че ще спрете времето! Край. Вече всичко свърши.

Мъжът продължаваше да стиска Каролайн. Лицето на майка ѝ сякаш се топеше като свещ пред очите ѝ, клепачите ѝ се спуснаха, устните ѝ се изкривиха и по страните ѝ потекоха сълзи. Огъста беше вторият възрастен, който плачеше пред нея, и този факт я стресна повече, отколкото заплахите на непознатия мъж. Обзе я паника.

— Вземете мен — простена жената. — Само пуснете Каролайн. Можете да убиете мен и нероденото ни дете, ако наистина трябва да убивате някого. Но оставете дъщеря ми. Моля ви.

Гласът ѝ се извиси до писък при думата „оставете“ — напомняше воя на вятъра в голите клони на дърветата от отсрещния хълм.

— Да я оставя... — повтори машинално мъжът, втрещил се в издутия корем на Огъста.

После той погледна към Каролайн и видя отражението си в нейните очи. Двамата не откъсваха погледи един от друг и страхът на момиченцето внезапно изчезна. На устните на мъжа трепна усмивка. Ръката му неумело отметна кичура коса, паднал в очите ѝ.

— Как се казваш?

— Каролайн.

— На възрастта на Джо си.

— Вече съм на пет години.

— Каролайн... — Сега мъжът се обръщаше единствено към нея, а сълзите се лееха като порой от очите му. — Дойдох тук, за да отнема от баща ти онова, което обича най-много, но сега разбирам, че не мога да го направя. Не мога да убия момиченце като теб.

— Какво? Какво е направил татко ми? — попита объркано тя и добави: — Не, не можете.

Внезапно се почувства напълно спокойна. Всичко щеше да свърши добре.

— Но той го направи! Баща ти го направи! Баща ти унищожи моето семейство — задавено изрече мъжът, вдигна пистолета към главата си и натисна спусъка.

Гърмежът отекна в ушите на Каролайн. Миризмата на барут я задави, а тежкото тяло на непознатия я повлече към пода. От устата му и от малката дупчица встрани на челото, където беше опрял дулото на пистолета, потече кръв и намокри черната ѝ коса. Не можеше да диша, тъй като безжизненото му тяло я притискаше. Каролайн изпищя от

ужас. Искаше майка си. Погледът ѝ не се отместваше от снимката на момченцето. Шестгодишният Джо Конър ѝ се усмихваше от снимката, паднала на пода точно до лицето ѝ. Момченцето, чийто баща само преди миг беше избрал да се самоубие, вместо да застреля Каролайн или Клий, или тяхната майка и нероденото бебе... Момченцето, което вече никога нямаше да види своя татко.

Огъста Ренуик се спусна ридаеща към мъртвия и с мъка го отмести от дъщеря си. Сграбчи я в прегръдките си, избърса кръвта от личицето ѝ. Каролайн гледаше снимката и през сълзи говореше на момченцето:

— Искам татко! Искам татко! Сега.

30 декември 1969 година

Скъпи Джо Конър,

Аз съм твоя приятелка, защото баща ти дойде у дома и ми показа снимката ти. Съжалявам, че татко ти умря. Много, много съжалявам.

Твоя Каролайн Ренуик

14 януари 1970 година

Скъпа Каролайн Ренуик,

Казваш, че татко ми ти е показал моята снимка? Той беше добър и обичаше да се смее. Двамата често играехме бейзбол в „Кардин Фийлд“. Баща ми е получил сърдечен удар, докато е бил у вас. Радвам се, че когато това се е случило, вие сте били при него.

Твой приятел,

Джо Конър

ПЪРВА ГЛАВА

Юни 2000 година

Беше най-дългият ден в годината. Пълната луна излизаше от морето. Старото куче се беше изтегнало на тревата до Каролайн, отпуснало глава върху предните си лапи.

Каролайн, майка ѝ и двете ѝ сестри седяха на белите столове. Атмосферата беше особена — семейните духове витаеха наоколо.

Каролайн Ренуик се чувстваше като глава на рода, но всъщност беше само най-голямата сестра. Обичаше семейството си. Бяха силни и същевременно — уязвими, обикновени жени, но също така и изключителни. Понякога си мислеше, че прекарва прекалено много време с тях, и ѝ се струваше, че прилича на овчарка, подкарала на паша ексцентричното си стадо. Щом я обземеха подобни усещания, тя просто хващаше първия самолет и предприемаше делово пътуване. Нямахше значение къде ще отиде — стига да е достатъчно далеч, за да се разтовари психически. Но в този момент си беше у дома.

Колкото по-високо се издигаше луната, толкова по-малка и хладна ставаше, а розовият ѝ оттенък преливаше в сребрист. Хомър се размърда и вдигна глава от лапите си. Той никога не пропускаше прелестната гледка по време на пълнолуние.

— О, момичета! — възкликна Огъста Ренуик, обръщайки се към трите си дъщери. — Не е ли невероятно?

Очите ѝ не се откъсваха от пролива Лонг Айлънд.

— Пълна луна през най-дългия ден в годината. Това трябва да е добър знак — отбеляза Каролайн.

— Ти винаги търсиш знаци — подразни я Клий. — Пълнолуние, падащи звезди...

— Северната звезда — унесено изрече Скай. — През последната нощ, в която бях щастлива, Каролайн ми показва как да я откривам.

— Последната какво? — с усмивка попита майка им.

— Мамо! — хвърли ѝ предупредителен поглед Каролайн.

— Последната нощ, в която се чувствах щастлива — повтори тъжно Скай. Леко заваляше думите и Каролайн се запита колко ли още щеше да пие сестра ѝ.

— Ти си щастлива сега, скъпа — рече Огъста. — Не ставай смешна! Как можеш да говориш подобни нелепости?

— Много лесно — примирено отвърна тя и отмести поглед към стария Хомър.

— Мамо... — започна Каролайн, опитвайки се да измисли някоя по-лека и безопасна тема за разговор.

— О, Скай, я престани! — някак засегнато каза Огъста. — В момента празнуваме лятното слънцестоене. Нека да се върнем на разговора за звездите...

— Северната звезда... Повече нямам нужда от нея — отбеляза през смях Клий. — Ако искам да отида някъде, мога да позвъня на туристическата агенция. Никога вече няма да катеря планините!

— Аз нямам нужда от никакви звезди — рече Скай.

— Ние всички имаме нужда от звезди — възрази майка им, после го повтори, сякаш беше нещо изключително важно: — Всички имаме нужда от звезди.

— Имаме нужда от коктейли, мамо — прекъсна я Скай. — Не е ли вече време? Слънцето залезе, луната изгря. Ето, това също е предзнаменование — време е за по един коктейл. Нали така, Хомър?

Старият златист ритрийвър размаха опашка.

— Права си — съгласи се Огъста, но все пак погледна малкия си златен часовник. После се обърна към по-големите си дъщери, сякаш очакваше те да възразят. Приличаше на момиченце, което се кани да направи нещо, което родителите му няма да одобрят. В погледа ѝ се четеше предизвикателство. Никой не каза нищо и Огъста се отправи към къщата.

— Коктейлите — прошепна Скай на Хомър.

— Пиенето не е изход — подхвърли Каролайн. Вместо да се засегне, сестра ѝ ѝ изпрати въздушна целувка.

Каролайн се намести удобно на стола си. Усещаше безпокойство и страх. Напоследък беше разочарована от живота, който водеше. Погледна към Скай и видя сестра си, която толкова обичаше, да се самоунищожава. Трябваше да се въздържа от остри реплики. През всичките тези години Каролайн крепеше най-малката от трите сестри и

не ѝ позволяваше да рухне. Сега обаче ѝ се стори, че Скай така или иначе е стигнала дъното.

— Саймън още не се е върнал, нали? — попита Клий. Саймън беше съпругът на Скай, негодник по призвание и художник по професия. — Ще мине ли оттук тази вечер?

— Не, а Питър ще дойде ли? — не ѝ остана дължна Скай. Питър беше съпругът на Клий, който беше свещеник към една болница.

— Не, той заведе децата на пица — отвърна Клий.

— Питър е толкова добър! — отбеляза Каролайн. — Много мило от негова страна да пожелае да прекара вечерта в компанията на децата си.

— Как мина срещата ти онази вечер, Каролайн? — попита Клий.

— Чудесно — усмихна се тя и сви рамене.

— С кого си се срещала? С онзи нещастен банкер, който би целия път от Ню Йорк дотук само за да научи, че няма и най-малък шанс да... — започна Скай.

— Стига. — Каролайн се засмя и стана от мястото си. — Достатъчно.

Беше на трийсет и шест години и все още беше неомъжена — единствената от трите сестри Ренуик, която дори не се беше сгодявала. Знаеше, че Скай и Клий умират от желание да се сложи край на така дълго продължилото ѝ моминство.

— Сериозно — подразни я Скай, заваляйки „с“-то. — Да шофира триста и двайсет километра само за да разбере, че не се целуваш на първата...

— Ще отида да видя какво прави мама — прекъсна я Каролайн и се отдалечи. Не искаше да слуша пиянските ѝ брътвежи.

* * *

Прекоси широката зелена морава пред къщата. „Хълмът на светулките“ беше домът от нейното детство. Хю и Огъста Ренуик бяха нарекли имението си така, защото през топлите и спокойни юнски вечери като тази, щом луната изплуваше от водите на залива, над тъмните поля около старата викторианска къща и в гъсталака покрай брега започваха да проблясват в зеленикаво златисти светлинки,

излъчвани от хиляди светулки. Когато бяха малки, трите момиченца обичаха да тичат боси по тревата и да ловят в шепи дребните насекоми.

Имаше и друга причина имението да бъде наречено „Хълмът на светулките“. Така се казваше къщата на Ноел Кауърд в Ямайка. За семейство Ренуик Ноел Кауърд беше синоним на разговори, подслаждани с мартини, размяна на остроумия и клюки, необуздани партита и огромни количества алкохол — но границата никога не се прекриваше, преди да е паднал здрачът. Бащата на Каролайн беше известен художник. Все още се носеха легенди за партитата, които майка ѝ беше давала тук, в дома им в градчето Блек Хол — люлката на американския импресионизъм.

Къщата миришеше на дом. Щом се прибереше, първото нещо, което Каролайн усещаше, беше този познат мирис от нейното детство. На сол във въздуха, на дим от дървата, горящи в камината, на маслени бои и джин, на майчиния ѝ парфюм и смазката, с която баща ѝ смазваше пушката си. Надникна във всяка една от стаите, но не откри майка си.

Огъста Ренуик седеше на широките стъпала на задния вход — скрита от дъщерите си. Морският бриз си играеше с бялата ѝ като сняг коса.

Каролайн забеляза майка си през прозореца на тъмната всекидневна. Поколеба се за миг. Макар Огъста да смяташе, че никой не я наблюдава, тя продължаваше да излъчва така характерните за нея самоувереност и достойнство. Взираше се напрегнато в океана, сякаш очакваше завръщането на съпруга си от някое невероятно опасно морско пътешествие. Скулите ѝ бяха високи и идеално изваяни, устата ѝ — широка.

Носеше избеляла синя риза, бежови панталони и стари изтъркани маратонки. На шията ѝ висеше нанизът от черни перли, които Хю Ренуик ѝ беше подарил на Коледа, десет години преди да умре. Огъста никога не се разделяше с тях. Носеше ги на парти, на бал, в градината, навсякъде. Дългата ѝ лъскава черна коса беше побеляла рано — когато беше едва на трийсет години, но тя не я боядисваше.

— Мамо — каза Каролайн.

— Скъпа! — приповдигнато изрече Огъста. — Току-що приготвих напитките и реших да се измъкна навън, за да си пийна едно

питие. Искаш ли да ти наля и на теб, преди да отидем при сестрите ти?

— Не, благодаря.

Огъста потупа свободното място до себе си. Каролайн взе възглавницата от близкия бамбуков стол, сложи я на най-горното стъпало и седна. Сребърният шейкър, в който приготвиха мартинито, стоеше между нея и майка ѝ.

— Мислех си за баща ти — каза Огъста, засенчи очите си с длан и отправи поглед към вълните, обагрени във виолетово и сребърно. — Той обичаше пълнолунието през юни. Нали? Би могъл да нарисува страхотен пейзаж, като гледа тази красота наоколо, не смяташ ли?

— Наистина би могъл, мамо — съгласи се дъщеря ѝ.

— Пия за Хю — вдигна чаша възрастната жена, вперила поглед в луната. — И за картината, която би могъл да нарисува в този момент: неговата съпруга, най-голямата му дъщеря и най-дългия ден в годината. Първият ден от лятото.

— Първият ден от лятото — повтори Каролайн и направи жест, сякаш вдига тост.

— О, как ми липсва!

— Знам, че ти липсва.

Каролайн знаеше, че майка ѝ очаква да чуе друго, че очаква дъщеря ѝ да каже колко много ѝ липсва баща ѝ. Очите на Огъста непрекъснато излъчваха тъга и копнеж — може би заради огромната любов, която беше изпитвала към мъжа си, както и заради всички пропуснати възможности. Хю беше починал преди седем години от рак на стомаха. Всички от семейството имаха какво да му казват, но той не беше там, за да ги чуе. Съпругата му го беше обичала лудо до самия край.

Фаровете на Лонг Айленд блестяха в мрака. На запад се виждаха многобройните светлини на някакъв голям кораб или може би плаваща платформа, напомняща малък град сред водите на океана.

— Хайде — каза Каролайн и подръпна майка си за ръката. — Да вървим при другите и да се любиме на луната.

Огъста остави чашата си и шейкъра на стълбите и дъщеря ѝ си откъсна с облекчение. Двете тръгнаха през моравата, а лекият ветрец рошеше косите им. През този ден Каролайн непрекъснато мислеше за баща си. Майка ѝ беше права, че най-голямата ѝ дъщеря бе наскърбена

от покойния Хю, но това не означаваше, че тя не тъгуваше по баща си. Трудно ѝ беше да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Спомените за баща ѝ не бяха само лоши.

Светулките започнаха да излизат. Проблясваха в розовите храсти и летяха над високата трева. Приличаха на милиони запалени свещици. Магията на плажа се дължеше именно на светулките. Те танцуваха ниско над обраслия с тръстика и трева хълм, над ситния бял пясък на плажа. Нямаше друг участък от бреговата ивица, който да свети толкова силно. Баща им обичаше да казва, че това е така, защото неговите момичета са специални и светулките прииждат към техния бряг, и запалват фенерчетата си, за да осветяват пътя на децата към дома им, така че те никога да не се загубят. Понякога хващаше светулки и ги смачкваше между пръстите си, после намазваше бузките на Каролайн с фосфоресциращия сок или пък пускаше някоя светулка в чашата си с мартини и сякаш звездите слизаха в питието му. Някога тя беше обичала баща си повече от всичко на света.

Клий и Скай седяха мълчаливо в плетените си столове и следяха с поглед танца на светулките. Дали и те мислеха за баща си? Изглеждаше невъзможно мислите им да са заети с друго в този миг. Хомър, отпуснал лениво глава върху лапите си, наблюдаваше как Каролайн се приближава към тях.

Когато тя седна, кучето вдигна бялата си муцуна към нея и я близна по ръката. Нощта беше като омагьосана. Сякаш миналото, духът на Хю и луната се бяха наговорили едновременно да наситят въздуха с присъствието си. Жените от семейство Ренуик гледаха към кръглото небесно светило и се вслушваха в шума на вълните.

— За какво мислиш? — попита внезапно Клий и сложи длан върху рамото на по-голямата си сестра.

— За татко — отвърна тя.

Скай мълчаливо потръпна. Баща им беше погребан от другата страна на гората — в западната част на хълма — и сега погледът на най-малката от трите сестри се отправя натам.

— Аз пък се чудя какви са онези лодки. — Клий посочи многобройните светлилки, плуващи във водата.

— Пристигнаха тази сутрин — информира я Огъста. — Две големи бели яхти и множество лодки, които непрекъснато кръстосват напред-назад.

Естествено, от Клий можеше да се очаква именно това — да мисли за нещо толкова прозаично в такъв момент. Тя беше най-щастлива от трите, най-малко обременена психически; успешно беше загърбила миналото. Каролайн ѝ се усмихна, после отново се обърна към Скай:

— А ти за какво мислиш? Защо си толкова мълчалива, Скай?

— Просто мисля — отвърна тя, но, разбира се, не каза за какво.

— Сега всички сме заедно, Каролайн — намеси се Огъста. — Нека да се задоволим с това.

— Май някой спомена за „коктейли“ — смени темата Скай и неуверено се надигна от стола си. — Някой иска ли да му донеса питие?

— Не — отвърна майка ѝ и хвърли многозначителен поглед към Каролайн. Но когато Скай все пак се отпрати, към къщата, Огъста я хвана за ръката и тръгна с нея. Хомър се изправи, сякаш имаше намерение да ги последва. Изглеждаше объркан. Обърна въпросително очи към Каролайн и тя го почеса между ушите. Кучето усещаше, че именно Скай трябва да бъде предпазвана, но цялата му любов беше отдадена на Каролайн.

Чувството за дълг надделя и когато Скай и Огъста стигнаха до височината, Хомър тръгна след тях, навел глава и размахал опашка. Скоро тримата изчезнаха във вътрешността на къщата.

Каролайн и Клий седяха и чакаха. Почти веднага до ушите им достигна познатата музика — смях и звън на кристални чаши.

* * *

Тази нощ Каролайн не можа да заспи. Извърна глава към нощното шкафче, върху което беше поставена снимка в рамка. На нея се виждаха тя, Клий и Скай по време на тържеството, организирано в чест на баща ѝ. Момичетата бяха облечени в ефирни летни рокли. Каролайн беше на шестнайсет години.

Колко удивително беше това чувство, което свързваше сестрите! Каролайн го познаваше още от двегодишна, от деня, в който коремът на майка ѝ беше започнал видимо да се закръгля. Оттогава до ден-

днешен не беше преставала да се удивлява на факта, че тя и сестрите ѝ са излезли от една и съща утроба.

Знаеше, че това важи за всички сестри по целия свят. Когато срещнеше жени, които също имаха сестри, тя беше сигурна, че те знаят и разбират тази невероятна връзка.

Съсредоточено се загледа в снимката и се опита да си спомни момчетата от онова далечно време. Очите ѝ се спряха върху собствения ѝ образ: усмихваше се, но сдържано; беше застанала зад Клий и Скай, а позата ѝ беше някак закрилническа.

— За какво ли сте си мислели тогава? — прошепна тя.

Бяха израснали в една и съща къща, бяха дишали един и същи въздух, наситен с един и същи аромат, бяха се наслаждавали на едни и същи гледки и до слуха им бяха достигали едни и същи звуци. Имаха едни и същи родители, спяха в една и съща стая и стотици вечери наред всяка от тях беше заспивала, заслушана в равномерното дишане на другите две. Дори сънищата им бяха населени с еднакви образи. Познаваха както радостите, така и кошмарите, които ги спохождаха нощем.

— Ходехме заедно до училището — промълви на глас тя.

После очите ѝ се спряха на голите колене на сестрите ѝ. Познаваше всеки белег по тях... Белегът с форма на сърп под лявото коляно на Клий, който сестра ѝ беше получила, след като една вечер се беше спънала в тъмното и се беше порязала на парче счупено стъкло. Белегът на десния глезен на Скай, оставен от бодливата тел, ограждаща съседното пасище, в което децата нямаха право да влизат...

Познаваше момчетата, които сестрите ѝ бяха харесвали. Беше ги дразнила за всяко едно от тях, беше им помагала да съчиняват любовни писъмца и беше набирала телефонните им номера, за да могат Клий и Скай да чуят гласа на любимото си момче, преди сестра им да затвори. А понякога — и това беше нещо, от което щеше да се срамува до края на живота си — понякога си позволяваше да флиртува с приятелите на сестрите си. Искаше да се увери дали наистина ги харесват.

И трите си имаха свои тайни. Бяха попадали в различни ситуации и бяха трупали опит. Имаше неща, за които изобщо не подозираха. Не споделяха абсолютно всичко. Не бяха казали на Скай за кавгите между майка им и баща им например, които тя не чуваше,

защото заспиваше рано. Най-малката ѝ сестра, беше скрила от нея, че беше преписала на един тест по математика в седми клас — за пръв и последен път в живота си — защото Каролайн ѝ беше помогнала с домашното и ѝ беше обяснила задачите и Скай не искаше да я разочарова...

Лошите неща, които се бяха случвали на Скай... Мъжете, на които беше позволявала да я докосват, макар да знае, че не бива. Моментите на страх. Миговете, в които се беше оказвала без избор. Непознатите места, на които се беше озовавала много пъти, без да може да се обади на някого — дори на сестрите си. Чувството, че си убил човек...

Дори когато преживяваше прекрасни минути, когато тръпнешеш от любов или със затаен дъх наблюдаваше отражението на луната върху гладката повърхност на водата, когато изглеждаше така, сякаш небесната красавица обещаващо нещо, което Каролайн никога нямаше да разбере, въпреки че беше нейна сестра и беше излязла от същата утроба...

Три сестри, три отделни свята. Различни комбинации, безброй възможности. Вземаш една, получаваш три. Две срещу една. Едната е излишна. Тайни, споделени само с едната. После тази, с която е споделено, казва на онази, която не би трябвало да знае. Всяка е бясна на другите две. Или тайни, които не биваше да бъдат казвани на никого. Тайни, които тя знаеше, но никога нямаше да разкрие. Тайни, за които всички се досещаха, но никой не знаеше със сигурност. Грешки, свързани с живота и със смъртта. Геометрия на сестринството.

ВТОРА ГЛАВА

Седмица по-късно трите отидоха на кино. На връщане оставиха Скай в „Хълма на светулките“, където тя временно се беше установила след заминаването на Саймън, и поеха към къщи. Всички живееха в Блек Хол на разстояние от около четири километра една от друга. Тази вечер бяха с волвото на Клий. Караха бавно. Съпругът и децата на Клий нямаше да се приберат до сутринта, така че тя беше свободна. Каролайн пък обожаваше да се разхожда със сестра си. В колата цареше атмосфера на задушевно спокойствие. Известно време мълчаха, накрая Клий попита:

— Какво й става на Скай?

— Де да знаех — въздъхна Каролайн.

Представи си съпруга на най-малката си сестра. Саймън беше голям егоист. Двамата със Скай бяха талантиливи художници и бяха водили свободния живот на бохеми до мига, в който това се харесваше на Саймън, след което той беше избягал с модела, който му позираше точно преди двамата със Скай да отпразнуват петата годишнина от брака си. Още през детските им години мрачните настроения, в които изпадеше Скай, ужасно притесняваха Каролайн. Най-малката й сестра почти ги бе преодоляла, докато не се случи това със съпруга й.

— Не е заради Саймън — изрече Каролайн.

— Каква е причината тогава?

— Имам чувството, че миналото й отново се връща.

— Какво минало?

— Тя уби човек, Клий!

— Не го е направила нарочно — жално промълви Клий.

— Но този факт не може да съживи убития, нали?

— Опитва се да заглуши чувството си за вина, затова пие — каза Клий. — Също като татко.

— Да, също като татко.

Продължиха пътя си. Каролайн живееше в малка къща в района на хотела „Ренуик Ин“, превърнал се в убежище за хора на изкуството.

Сградата беше на двеста години, бяла, със седем комина и четири тайни стаи. Беше заобиколена от обширна градина и борове, към нея се числяха стопански постройки и един голям тухлен хамбар. Имението заемаше площ от сто акра по поречието на река Ибис, приток на Кънектикът, и навремето беше принадлежало на бабата и дядото на сестрите Ренуик.

Всяко лято, а и през останалите сезони, в „Ренуик Ин“ отсядаха много художници. Те идваха тук, за да творят далеч от шума на големия град, както и да намерят сродна душа, в която да се влюбят. Всеки август, в края на сезона, Каролайн организираше голям бал в чест на творчеството и любовта. Тогава отчиташе, че сметката ѝ в банката значително е нараснала.

Когато Клий зави по автомобилната алея, водеща към хотела, Каролайн забеляза, че паркингът е пълен.

— Много добре — кимна доволно тя. — Още посетители.

— Художник да си в днешно време! Изглежда, тези хора изкарват много пари, след като могат да плащат огромните суми, които им измъкваш — засмя се Клий и започна бързо да брой колите.

— Не всички са художници — поправи я сестра ѝ. — Това е рекламен трик — обявявам, че събираме главно хора на изкуството, и по този начин привличам и други клиенти.

— Винаги е действало — отвърна Клий. Спомни си детството им, когато старата сграда се пълнеше с посетители, дошли да се запознаят с известния Хю Ренуик. Явно смятаха, че като се доближат до него, ще прихванат поне малко от блясъка, таланта и славата му.

Беше задушно. Въздухът беше влажен и горещ. Реката проблясваше на лунната светлина. Гостите на хотела обичаха вентилаторите на таваните, мрежите против комари и керосиновите лампи. Бяха готови да платят повече, за да се доближат максимално до първобитния начин на живот. Искаха да си светят със свещи, да бродят из непроходими гори, вечерята им да бъде сервирана на открито върху стари дървени маси, да се хранят от чинии, които не бяха от един и същи сервиз, да пият аперитива си около камината. Доброволно се лишаваха от удобствата и поради това в стаите нямаше телевизори, телефони, климатици или електронни часовници.

— Ще влезеш ли? — обърна се Каролайн към сестра си. Искаше ѝ се вечерта да продължи. — Предлагаме страхотен шоколадов кейк.

Много ми се ще да го опиташ.

— С удоволствие — кимна Клий.

Прекосяха хола. Гостите се разхождаха, отпиваха от чашите си и чакаха да им бъде сервирана вечерята. Управителката Мишел държеше всичко под контрол. Подминаха окачените в редица картини на баща им и се озоваха в дъното на помещението. Каролайн остави сестра си, за да отскочи до кухнята, и почти веднага се върна, понесла табла с две чаши от евтин порцелан, кана с кафе и чиния с две огромни парчета кейк.

— Май ще се откажа от кейка — каза Клий.

— Първо го опитай — посъветва я Каролайн.

Двете излязоха навън и се облегнаха на портата. На двајсетина метра от тях ято патици се плъзна по тъмната застинала повърхност на водата.

— Реката е красива, но все пак не е като океана — отбеляза Клий.

— Ние сме деца на солената вода, както обичаше да казва татко — изрече Каролайн, без да откъсва очи от водата.

Двете мълчаливо се загледаха в реката. Изведнъж зад дърветата проблеснаха фарове и по автомобилната алея, водеща към хотела, бавно се плъзнаха няколко товарни коли. Чуха се оживени мъжки гласове.

— Сигурно са ни взели за „Котешката лапа“ — отбеляза с гримаса Каролайн и инстинктивно извърна глава към шосето, водещо към близката таверна.

— Ами да вървим да ги осветлим по въпроса тогава — рече Клий, обзета от любопитство.

Двете сестри влязоха във фойето на хотела в мига, в който група загорели от слънцето и брадясали мъже нахлуха през входната врата. Бяха облечени във вехти мръсни дрехи. Мишел притеснено ги гледаше от рецепцията, готова на един дъх да изстреля координатите на таверната. Хотелът на Ренуик беше изискано място. Беше ясно, че тези мъже не са попаднали, където трябва.

— Имате ли свободни стаи? — попита един здравеняк от групата. Мръсната му черна коса беше разрошена, един от предните му зъби беше счупен, а избелялата му тениска, рекламираща някаква

кръчма в Дивия запад, щеше да се пръсне от издутия му корем. Татуираните му бицепси бяха колкото талията на Мишел.

— За стаи ли питате? — повтори тя и сви вежди.

— Да. — Мъжът се изхили. — Ти какво си помисли?

— Ами... — измънка Мишел, преструвайки се, че не е забелязала грубия намек, и разтвори книгата с резервации. — Колко стаи ви трябват?

— Шест — отвърна мъжът. — Можем да спим по двама в стая, а някои от нас ще останат по лодките.

— В лодките? — Управителката отчаяно се хвана за предоставената възможност. — В такъв случай може би ще ви бъде удобно да се настаните в яхтклуба... Мога да ви предложа няколко мотела, които...

— Шефът иска да отседнем тук — прекъсна я здравенякът и тръсна глава. — Беше пределно ясен.

— Колко време смятате да останете? — попита тя.

— Неограничено. Може би ще бъдем тук цяло лято. Работим на платформите във водата, провеждаме мащабна спасителна операция...

— Прекалено многото приказки потапят корабите — намеси се друг мъж. Усмиваше се, но очите му гледаха сериозно.

— Престани да се опитваш да впечатлиш дамите.

— Значи работите недалеч от брега? — попита Каролайн. — На изток от тук?

Спомни си за лодките, които беше видяла от „Хълма на светулките“, за мигащите светлини, които създаваха илюзията за плаващ във водата град.

— Точно така. — Гигантът гордо се усмихна и разкри счупения си зъб.

— При нас всичко е запълнено с месеци напред — информира го Каролайн. — Но може би Мишел ще успее да ви уреди една-две стаи за тази вечер, а по-късно, когато стане възможно, ще ви се обадим да се нанесете.

— По дяволите! — изруга мъжът. — Шефът ще побеснее. Дани, я по-добре изтичай навън да му кажеш. Може пък да реши да се върнем в яхтклуба.

Част от моряците бяха нахълтали в уютния бар, осветен единствено от свещите по масите. Плотовете на тези маси бяха

изработени от стар дъб и бяха покрити с рисунки и автографи на известни художници. На стените имаше пейзажи и скици на голи тела. Присъстващите в бара бяха или художници, или хора, свързани с изкуството, и нахлуването на грубите мъже ги изпълваше едновременно с тревога и любопитство.

Стената зад барплота беше твърде провокативна. На нея беше изобразена гола едрогърда блондинка с трагичен поглед. На пръв поглед фонът наподобяваше зелени листа, но когато човек се вгледаше по-внимателно, установяваше, че това са всъщност пари — банкноти и монети. За гостите — интелектуалци картината, нарисувана от един от старите клиенти на Каролайн, впоследствие прочул се надлъж и нашир, беше предмет, на множество задълбочени разговори, но у новодошлите тя разпалваше първични страсти. Те не откъсваха очи от голото тяло и час по час вдигаха шумни тостове, посветени на гърдите на модела.

Каролайн мълчеше, Клий и Мишел отчаяно обсъждаха какво би следвало да се направи при подобна ситуация, а някои от хората в бара вече започваха неспокойно да поместват столовете си и да отправят към натрапниците изпълнени с погнуса погледи. Клий и Мишел нервно сновяха между масите и предлагаха питиета за сметка на заведението.

— Как се държат моите момчета? — чу Каролайн плътен мъжки глас зад гърба си.

— Не може да се каже, че са пример за добро възпитание — тросна се тя и се обърна към човека, който беше задал въпроса.

Беше висок и светъл. Русата му коса беше позлатена от слънцето. Сините му очи бяха като спокойните води на реката и гледаха сериозно. Затова пък усмивката му определено контрастираше на сериозния поглед. Яката на избелялата му синя памучна риза беше орфана, копчетата — разкопчани. Изпод късите ръкави се подаваха мускулести загорели ръце.

— Хей, капитане! — провикна се татуираният със счупения зъб. — Искаме да те почерпим едно питие.

— Трябва ли да ви напомням, че не сте на палубата? — добродушно сгълча екипажа си русият мъж. — Дръжте се както подобава на учени и джентълмени.

Те го слушаха, кимаха и отпиваха от чашите си. Един от моряците стана и взе напитка за капитана — сок от червени боровинки. Мъжът пое чашата и Каролайн забеляза колко огромни са дланите му.

— Дани ми каза, че всичките ви стаи са заети — обърна се мъжът към нея.

— Съжалявам — бързо отвърна тя. — Мога да ви предложа две стаи за тази вечер, и то само защото хората, които щяха да идват, отмениха резервациите си. Страхувам се, че ще ви бъде много трудно да ангажирате достатъчно стаи за продължителен период от време точно в разгара на сезона.

— Разочарован съм — отбеляза капитанът. — Винаги съм си мечтал да отседна в хотел „Ренуик“.

— Наистина ли? — попита скептично тя, но не можеше да не признае, че думите му я поласкаха.

— Наистина — кимна той.

— Тук отсядат предимно хора на изкуството — обясни Каролайн. — Почти никакви моряци и... Учени ли казахте?

— Трудно е за вярване, нали? — засмя се той и погледът му обходи членовете на екипажа, които отчаяно се нуждаеха от бръснач и сапун. — Половината от тези момчета са океанографи, а другата половина — разбойници авантюристи.

— А вие към кои се числите? — попита Каролайн.

— Определено към разбойниците — засмя се той.

— Сериозно? — Двамата стояха един срещу друг. Непознатият силно я привличаше. Зад привидно лекомисленото му държание прозираше нещо дълбоко, неразгадаемо.

— Притежавам спасителна компания. Седалището ни е във Флорида. Гмуркаме се на места, където са потънали кораби, и изваждаме на повърхността каквото можем. Понякога изпълняваме държавни поръчки, понякога действваме самостоятелно.

— И какво толкова изваждате от потъналите кораби? — полюбопитства Каролайн.

— Съкровища. — Той се усмихна.

— Съкровища? — Все още беше изпълнена с недоверие.

— Да — кимна мъжът. — Понякога съкровището се оказва просто риболовни принадлежности или повреден от водата двигател.

Или някоя семейна лодка, разбила се в скалите.

— Сигурна съм, че не сте дошли тук чак от Флорида, за да измъквате от водата останките на някаква си моторница — отбеляза Каролайн.

— Права сте — отвърна непознатият. — В началото на тази година проведохме акция в Луизиана. Измъкнахме сандък, изработен от жълт топаз, пълен със сребърни монети. От една испанска фрегата, потънала през хиляда седемстотин осемдесет и четвърта година.

В корабокрушенията имаше нещо особено романтично и то дълбоко вълнуваше Каролайн и разпалваше любопитството ѝ. Когато бяха малки, тя и сестрите ѝ наблюдаваха морето от „Хълма на светулките“ и си представяха корабите, погълнати от дълбините. Из местността се носеха легенди за пирати и корабокрушеници, както и вълнуващата история за един английски кораб, изчезнал по време на ужасна буря.

— Очаквате ли да откриете нещо подобно и тук? — попита тя. — Някое истинско съкровище?

— Може би — отвърна той и загадъчно се усмихна.

— Английският кораб! За него сте дошли, нали?

Изведнъж всичко ѝ стана ясно — лодките, тайнствените изражения върху лицата на целия екипаж. Този човек беше пристигнал, за да открие английския кораб.

Каролайн чу историята още когато беше в трети клас. Всички деца от Блек Хол я знаеха. Английски капитан поел към колониите с голям екипаж и кораб, натоварен с купища злато. Влюбил се в жената на пазача на местния фар. Тя също го обикнала и решила да избяга с него в Англия. За нещастие ги застигнала силна буря и корабът потънал някъде около Уикланд Шолс.

— Кажете ми името на потъналия кораб — промълви Каролайн.

— „Камбрия“ — отвърна мъжът, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Точно така! — пое дъх тя и се взря в очите му. Обзе я странното чувство, че го познава. Нещо повече — че го познава от дълго време, и то добре. По гърба ѝ полазиха тръпки.

— Откъде знаете за „Камбрия“? — попита. — Всъщност това е само легенда. Хората многократно са претърсвали водите наоколо, но

от кораба няма и следа. Потънал е преди около триста години, ако изобщо можем да вярваме на легендите.

— Можем — тихо отвърна той.

— И все пак — откъде сте разбрали за този кораб? Това е местна легенда. Никога не ми е попадал източник, в който да се споменава „Камбрия“.

— Ти ми разказа тази история — каза непознатият.

— Аз?

— Да, в едно от писмата си до мен сподели, че в училище си научила за стар английски кораб, потънал недалеч от дома ти. Дори спомена, че мястото се виждало от прозореца на стаята ти. Ти си Каролайн Ренуик, нали?

По шията на Каролайн плъзна гъста червенина и обагри лицето ѝ. Посегна и хвана ръката на мъжа. Дланта му беше мазолеста, груба и силна. Сега вече го позна. Толкова много приличаше на момчето от снимката — усмивката и сиянието в очите му бяха същите. Каролайн не се разделяше с тази снимка от години насам и сега ѝ се виждаше невероятно, че не беше познала мъжа в мига, в който той беше прекрачил прага на хотела.

— Джо — промълви тя. — Джо Конър.

— Трябваше да ти се обадя, но пристигнахме тук някак... внезапно — обясни той.

— Джо — повтори Каролайн.

— Хотелът „Ренуик“. Винаги съм се чудел дали е твой или поне на семейството ти.

— Не мога да повярвам, че никога не сме се срещали! — възкликна тя, без да го слуша. — И сега...

— Животът е странно нещо — прекъсна я той. Продължаваше да се усмихва, но нещо в очите му ѝ подсказа, че помежду им съществува преграда. Дали заради миналото, секретността на мисията му или нещо друго?

Джо се озърна и кимна на мъжете в бара.

— Така е — съгласи се Каролайн. — Странно е например, че искаш да отседнеш в моя хотел, като се има предвид...

— Какво?

— Всичко.

— Това е стара история, Каролайн — успокой я Джо. — Сега ти си собственичка на хотел, а аз имам нужда от място, където да настаня персонала си.

— За персонала си ли търсиш място? Не за себе си?

Джо поклати глава:

— Аз съм се установил на един от корабите. Повечето от хората ми — също. Само че имаме нужда от база на сушата. Баня, бар, ресторант...

— Струва ми се, че нашият бар им харесва — отбеляза Каролайн, докато наблюдаваше как сервитьорът намръщено допълва чашите с бренди. — Не мога да си спомня кога за последен път съм виждала някой да изпива на екс питието си.

— Моите момчета са малко грубички за твоето гнезденце, нали? — гласът му прозвуча някак остро, но устните му се усмихваха. — Добре, че всички стаи са резервирани. Не бихме искали да навредим на имиджа на заведението. Само да си допием питиетата и се омитаме оттук.

Каролайн отметна косата си. Беше напрегната. Джо щеше да си отиде и тя трябваше да е доволна. Срещата с него събуди болезнени спомени, които се беше опитала да забрави и почти беше успяла. Не искаше отново да отвори вратата и да им позволи да я обсебят. Затова не можа да повярва на ушите си, когато се чу да казва:

— Както вече споменах, имаме две свободни стаи.

— Така ли? Тогава ще ги наемем.

Към тях приближи Клий. В очите ѝ се четеше тревога.

— Един от онези мъже флиртуваше с жената на Лио Дъомонд и сега Лио го предизвиква да се бият навън — каза тя. — Мисля, че се опитва да копира баща ни.

Каролайн тежко въздъхна. Само това ѝ липсваше в този момент. Лио Дъомонд беше абстракционист от Ню Йорк, по-известен със сполучливите си инвестиции, отколкото с картините си, и се опитваше да живее по начин, който според него се доближаваше до начина на живот на Хю Ренуик, а именно — да твори картини със светкавична бързина, да се заплита в свади и побоища, да изневерява на жена си, да пие повече, отколкото може да понесе, както и да ловува, и да ходи за риба достатъчно често, за да бъде забелязан и споменат в спортните рубрики.

— Баща ви беше истински — отбеляза Джо. — Лио Дъомонд е просто бледо копие на оригинала. Няма да позволя да се бие с когото и да било от екипажа ми.

— Познавали сте баща ни? — възкликна Клий и лицето ѝ просветна.

— Чувал съм за него — отвърна Джо. — За това гадно копеле.

Усмивката ѝ помръкна.

— Клий, нека ти представя Джо Конър — равно изрече Каролайн.

— Онзи Джо Конър ли? — попита озадачено Клий.

— Същият — кимна той, усмихна се иронично и стисна ръката ѝ.

— Отдавна исках да се запозная с вас — каза Клий.

— Той е търсач на съкровища — уведоми я Каролайн. — Тук е, за да измъкне „Камбрия“ от дълбините на океана, а след това се прибира у дома, във Флорида.

— Точно така — кимна Джо. — Територията на Ренуик ми се струва твърде опасна за мен. Или поне имах такава усещане, докато Хю все още беше жив.

— Ние сме дъщери на баща си. Не е зле да помниш това! — остро го прекъсна Каролайн. Джо я беше отблъснал и болката от това беше толкова силна колкото и преди години, когато беше петнайсетгодишно момиче. Изненада се, че приема нещата все така болезнено. Очите ѝ се насълзиха. Джо беше неин приятел, а после я беше отрязал рязко, с категоричност, която не допускаше втори шанс. И то заради греховете на баща ѝ!

— Никога не съм го забравял — отвърна Джо Конър.

* * *

Каролайн затвори вратата на кабинета и се отправи към бюрото си. Ръцете ѝ трепереха, сърцето ѝ биеше така, сякаш току-що беше изкачила някоя стръмна урва. Клий си беше тръгнала и тя беше доволна, че е сама. Спусна завесите на прозореца и седна.

В бара беше шумно. До слуха ѝ достигаха високи гласове, възбуден смях. Хотелът беше пълен, трябваше да е доволна от този

факт. Много познати и приятели от миналото прекриваха прага ѝ. Някои от тях предварително знаеха, че тя е собственичката на това място, други с изненада откриваха това, след като пристигнеха. За нея нямаше значение: тя винаги бе гледала на тези посещения като на щастливо стечение на обстоятелствата, което подпомагаше бизнеса ѝ.

Но случаят с Джо Конър беше различен.

Каролайн бавно отвори горното чекмедже на бюрото си. Беше натъпкано с химикалки, касови бележки и дреболии. Зарови из вещите, докато напипа онова, което ѝ трябваше. Извади старата снимка и я сложи на бюрото.

От фотографията я гледаше Джо — ученик в първи клас. Момченцето беше с щръкнала светла коса. Усмиваше се и усмивката му разкриваше липсващ преден зъб. Лицето на снимката беше обсипано със ситни кафяви петънца. Пръски от кръвта на баща му.

Каролайн беше държала ръката на Джеймс Конър, когато се беше застрелял. Притисната от трупа, тя беше издърпала снимката от нарастващата локва кръв. Сега седеше и мълчаливо се взираше в лицето на Джо.

Майка ѝ я беше подкрепила, когато изяви желание да пише на сина на мъртвия. Огъста дори беше издирила адреса на семейството в Нюпорт и беше дала пощенска марка на Каролайн. Тогава петгодишното момиченце беше писало на шестгодишния Джо, за да му каже колко съжалява за смъртта на баща му. Не беше споменала нищо за пистолета, беше премълчала за кръвта. Достатъчно беше да покаже, че съчувства на едно дете, загубило баща си. Майка ѝ ѝ беше помогнала да изпише буквите. Писмото беше кратко.

Джо ѝ отговори. Благодарил я за милите думи. Нямаше да забрави разкривения почерк на първокласник, изразяващ объркването и болката от случилото се: „Баща ми е получил сърдечен удар докато е бил у вас. Радвам се, че сте били при него в този момент.“

Каролайн отново му писа и така двамата станаха приятели. Кореспонденцията им продължи с години. Изпращаха си картички за Коледа, за рождените си дни, за Свети Валентин. След време Джо беше започнал да разпитва за баща си. От въпросите, които ѝ задаваше, Каролайн ясно си даваше сметка, че момчето е било лъгано, че представата му за смъртта на баща му е коренно различна от действителността.

Изглежда, Джо живееше с илюзията, че бащите им са били близки приятели. Че двамата са се срещнали на една от изложбите на Хю Ренуик в Нюпорт и въпреки различията в социалното им положение са обичали да си пийват заедно. По някакво неясно стечение на обстоятелствата Джеймс се озовал в дома на Ренуик в навечерието на Коледа и починал внезапно от сърдечен удар, докато седели на масата.

Огъста с безпокойство установяваше, че писмата на Джо зачестяват. Двамата с Каролайн си допадаха, а когато станаха тийнейджъри, се чувстваха много близки. Огъста изпаднаше в ярост, когато видеше името Конър, изписано на поредния пощенски плик. Искаше ѝ се да принуди дъщеря си да престане да си пише с онова момче. Джо Конър непрекъснато ѝ напомняше за изневярата на съпруга ѝ.

Внезапно писмата секнаха. Каролайн не се беше замисляла много по този въпрос, но споменът продължаваше да бъде жив. По шията ѝ плъзна червенина. Джо Конър беше научил истината. И не от Каролайн.

Майката на Джо беше твърде засрамена, за да каже на сина си истината за смъртта на баща му, но един ден близък на семейството случайно се изпуснал. Някакъв чичо или братовчед... Каролайн не си спомняше добре. В крайна сметка момчето беше научило, че баща му се е самоубил, че цялата история за сърдечния удар и приятелството с известния художник е била лъжа.

Джеймс Конър не беше умрял сред приятели, а сред врагове. Тази мисъл беше достатъчно ужасна, за да съкруши сърцето на всеки тийнейджър. Но онова, което довеждаше Каролайн до сълзи, беше съзнанието, че го е предала. Та двамата с Джо бяха приятели! Пишеха си с него през всичките тези години, знаеше истината, но не му я беше казала.

Това той не можеше да ѝ прости. Каролайн знаеше, а Джо — не. Младежът беше на седемнайсет и се опитваше да научи възможно повече за баща си. Най-близката му приятелка Каролайн беше скрила един изключително важен факт от него: че нейният баща и неговата майка са били любовници и че това е докарало нещастния Джеймс Конър до самоубийство. Тя беше отказала да му даде най-важното нещо, което един приятел би могъл да даде на друг — истината.

В семейството на Ренуик истината не се ценеше кой знае колко много, но това не беше извинение. Каролайн гледаше снимката и си мислеше за Джо Конър, който в този момент пиеше в бара ѝ. Ако бяха запазили приятелството си, тя би могла да го почерпи с едно питие, да седне до него и двамата да си спомнят добрите стари времена, да се опита да го опознае по-добре при тази тяхна първа среща. Но както стояха нещата в момента, Джо Конър беше просто един от многото ѝ клиенти.

20 септември 1972 година

Скъпи Джо Конър,

Край нашата къща е потънал кораб! Случило се е много отдавна. „Камбрия“ е дошла до нашите брегове чак от Англия, на палубата ѝ е имало несметно съкровище. Аз и сестрите ми започнахме да търсим монети по брега — ако намерим, ще ти изпратя една. Нашият плаж е божествен — вместо морски фар си имаме светулки. Ти вече в четвърти клас ли си? Защото аз съм в трети. Между другото „Камбрия“ е била бригантина. Затънала е в тинята.

Твоя Каролайн Ренуик

16 октомври 1972 година

Скъпа Каролайн,

Защо винаги, когато ми пишеш, се обръщаш към мен със „Скъпи Джо Конър“? Тук не живее друго момче на име Джо, само аз съм. Корабокрушенията са страхотно нещо, стига човек да не е на потъващия кораб. В Нюпорт има много потънали кораби и много бригс (съкратено от бригантина). Да, аз съм в четвърти клас. Колко сестри имаш? Продължавайте да търсите съкровището.

Твой приятел,

Джо

P.S. Разбира се, че „Камбрия“ е погребана в тинята. В противен случай би се разпаднала на съставните си части.

(Или иначе казано — изгнила, за да е по-ясно за третокласници като тебе.)

ТРЕТА ГЛАВА

Джо Конър караше към дока. Зад него се точеше цял конвой. Групата се връщаше към кораба. На съседната седалка седеше Бил Шепърд, но Джо предпочиташе да е сам. Не беше подготвен за онова, което му поднесе срещата с Каролайн Ренуик. Чувстваше се объркан, сякаш току-що беше хванал и изпуснал голяма риба. Ръцете му трепереха. Едно питие щеше да му се отрази добре, но беше престанал да пие преди десет години.

Първото нещо, което го извади от равновесие, беше красотата на Каролайн. Беше висока около метър и шейсет и пет, слаба, но с невероятно съблазнителни форми. Тялото ѝ беше мечта за всеки моряк. Лицето ѝ беше като от корицата на списание — с порцеланова кожа, огромни сиво-сини очи, изваяни високи скули и чувствени устни. Дългата ѝ коса, която се спускаше на тъмни вълни по раменете, и бледият тен на лицето ѝ ѝ придаваха загадъчен вид, който беше извикал у Джо представата за страстен шепот и го беше накарал да се запита какво ли би било да усети ноктите ѝ да се впиват в кожата на гърба му.

От друга страна обаче — и това беше най-важното — тя беше Каролайн Ренуик.

Те имаха общо минало. Всичките онези писма и после — яростта, която го беше обзела, когато научи истината. Беше видял известната картина „Момичето в бялата рокля“, нарисувана от баща ѝ, изложена в музея на изкуствата „Метрополитен“. Каролайн беше позирала за този портрет. Тогава обаче единственото чувство, което изпитваше към цялото семейство Ренуик, беше омразата. Лъжите бяха разкрити.

— Хотел „Ренуик“ е приятно местенце — наруши мълчанието Бил, прозя се и погледна през отворения прозорец.

— Да, така е — кимна Джо.

— Значи ще ни дадат две стаи и те ще ни служат за нещо като база на сушата? — попита Бил. Беше нов в групата — изкусен гмуркач,

нает — при последната изследователска експедиция. Беше млад и изпълнен с ентузиазъм, но твърде много приказваше. Джо не беше свикнал да се сближава с членовете на екипа си — те си вършеха работата, той им плащаше. С това обикновено се изчерпваха взаимоотношенията им.

— Да — отвърна.

— Красиви момичета — продължи Бил. — Говоря за онова маце, собственичката, и сестра ѝ. Приятелки ли са ти?

— Не точно. Но в известен смисъл са ми близки.

— Не бих имал нищо против да опозная по-отблизо Каролайн. Много секси, много. Само дете има този типичен за Нова Англия вид... Резервиран. На жена, която трудно можеш да свалиш. Нали се сещаш?

— Тя наистина е такава — остро отвърна Джо.

— Хей, човек никога не знае! — Бил се засмя с проточения смях на южняк. В погледа му прозираше нервност, а поведението му правеше всички неща, за които говореше, да звучат злонамерено.

Джо се ядоса. Изпитваше необходимост да защити Каролайн, без сам да знае защо.

— Слушай, ако искаш да пиеш някъде, гледай да не е в хотела на Ренуик. Когато ти дойде редът да преспеш там, стой далеч от Каролайн и сестрите ѝ.

— Сестра ѝ — поправи го Бил. — Само една е.

„Две са“ — помисли си Джо, спомняйки си писмата на Каролайн, но не си направи труда да обяснява на Бил.

— Ще предупредя и останалите — сестрите Ренуик са забранена територия. Да кажем, че са приятели на семейството ми, разбрано?

— Ще трябва да се съобразя с това — неохотно отвърна колегата му, — но не можеш да отречеш, че са адски готини! Лошо.

— Лошо — съгласи се Джо.

Наближаваха водата и Джо дишаше много по-леко. Морето му даваше усещането за свобода. Всички връзки със сушата, всички проблеми и тревоги се изпаряваха. Обичаше да чувства движението на вълните под краката си, ласките на вятъра, приливите и отливите — те бяха по-силни от него. Винаги се беше чувствал така... Всъщност от времето, когато беше престанал да отговаря на писмата на Каролайн. Беше избягал от реалния живот, отнесен от кораб.

Шосето изви към каменистия бряг. Джо внезапно се запита къде ли се намира „Брегът на светулките“ и къщата, където баща му се беше самоубил. Можеше да потърси мястото на картата... беше го правил стотици пъти, но сега, когато беше съвсем близо, по гърба му ползваха ледени тръпки.

На картата градчето беше отбелязано като Блек Хол — беше просто една малка точица край залива Лонг Айлънд. Брегът на светулките беше името, което семейство Ренуик беше дало на ивицата от брега, която притежаваха... Спомни си написаното от Каролайн: „Имаме светулки вместо морски фар.“

Джо се беше гмуркал за съкровища в пет от седемте морета и това го беше направило богат. Беше открил невероятни произведения на изкуството, сътворени преди векове от човешка ръка, но „Камбрия“ беше неговият Свещен Граал. Неговата Атлантида. Докато се гмуркаше във водите на Босфора и излизаше на повърхността с шепи, пълни с турско злато и руски рубини, от главата му не излизаше мисълта за „Камбрия“. Години наред чертаеше планове за откриването на стария английски кораб. Накрая си издейства разрешително да започне издирване, събра екип и се отправи на север от Флорида.

Дали интересът му се поддържаше от факта, че „Камбрия“ беше потънала близо до Блек Хол и „Хълма на светулките“?

Джо се загледа в губещото се в мъглата шосе. Според него Блек Хол трябваше да бъде отбелязан върху морските карти със знака на смъртта — череп и кръстосани кости. Може би щеше да приема нещата по-спокойно, ако същото това име не го беше правило толкова щастлив в течение на години — когато го виждаше изписано върху пликите на писмата, изпращани от Каролайн. Беше огорчен, че приятелката му премълча истината. Но Каролайн беше разпалила интереса му към „Камбрия“ и в крайна сметка Джо се беше озовал тук. На територията на Ренуик.

Името Ренуик беше сложило отпечатък върху живота му, до известна степен беше предначертало съдбата му. Хю беше приел поръчка в Нюпорт. Майката на Джо работеше в една от компаниите за лов и консервиране на омари. Беше обикновена симпатична женица със загрубели ръце и когато загадъчният художник се беше появил със статива си на кея, и я беше поканил да изпият по едно питие в близката

кръчма, предложението ѝ се беше сторило твърде примамливо, за да му устои.

Въпреки че връзката им не беше продължила дълго, Хю бързо беше успял да спечели сърцето на майката на Джо. Когато баща му разбра, истината сломи неговото. Жената обаче беше прекарала остатъка от живота си, обичайки мъж, когото никога нямаше да има, а годините и последвалите събития само бяха засилили горчилката в душата ѝ. Беше се омъжила повторно, беше родила още един син и беше твърдо решена втория път да се справи по-добре от първия. Но никога, не беше преставала да обича Хю Ренуик и винаги държеше Джо на дистанция.

Все още не му бяха разказали цялата истина за смъртта на баща му. Само семейство Ренуик знаеха какво се беше случило онази нощ в къщата им. Майката на Джо, ревностна католичка, беше пазила срамната тайна за самоубийството на съпруга си от сина си възможно най-дълго време. Като се добавеше и чувството ѝ за вина, че именно тя беше тласнала баща му към фаталната крачка, не беше чудно, че беше отнесла истината в гроба си.

Джо изпита желание да обърне колата, да се върне при Каролайн и да ѝ зададе въпросите, които го измъчваха. За съжаление годините на мълчание, които ги разделяха, бяха прекалено много.

Той спря на паркинга близо до канцеларията на управителя на дока. Половината от микробусите, паркирани в съседство, принадлежаха на екипажа на Джо. Пристигаха все нови и нови. Една част от мъжете вече се бяха отправили към „Метеор“ — плавателния съд, който момчетата наричаха „кораба-майка“. Джо имаше радиостанция в колата си и сега посегна към нея, за да се свърже с катера.

— „Метеор“, тук е „Патриот Едно“. На кея сме. Край.

— Роджър, „Патриот“ — чу се глас от другата страна. — Веднага идвам да ви посрещна. Край.

— Побързай — извика Джо, усещайки познатото напрежение в гърдите си. — Прекалено дълго време останах на сушата, краката ми ще се сраснат с нея.

— Не се тревожи, капитане. Тръгваме.

Джо изключи радиостанцията, облегна се назад и зачака. Бил говореше за мястото, където щяха да търсят потъналия кораб.

Проектът беше изключително вълнуващ. Джо пое дълбоко дъх и с изненада установи, че се отпуска.

Толкова изгубени животи, толкова разбити надежди... Потъналият кораб носеше със себе си стари мечти, данни за всеки погубен живот — на капитана и неговите моряци. Според Джо изваждането на съкровище от морските дълбини беше като среща със смъртта.

Чу приближаването на катера, взе куфарчето с картите и брезентовата си торба и излезе навън. Водите на океана бяха тъмносиви и развълнувани. Мрачно надвисналите облаци скриваха хоризонта. Вълните подмятаха катера и той сякаш боязливо се приближаваше към дока.

Дан Форсайт, капитанът на катера, беше в къси панталони с цвят каки и оранжева защитна жилетка.

— Хей, капитане — подвикна Дан.

— Здравсти, Дан — отвърна Джо и заслиза по стълбичката. В главата му се въртяха изчисления за утрешните приливи и отливи, за работата, която им предстоеше да извършат.

— Морето е неспокойно. Надявам се, че това няма да се обърне срещу нас — отбеляза капитанът. — Утре ще се опитаме ли да стабилизираме гредите на кърмата?

— Ако пластовете на дъното не са се разместили.

Катерът обърна и се отдалечи от брега и от кея, задръстен от увеселителни лодки. Светлините на къщите по брега блясваха една след друга. Джо не се сдържа и ги огледа.

Опита да се концентрира върху предстоящата работа, но не успя. Блек Хол изцяло го беше обсебил. Къде беше „Хълмът на светулките“?

Избърса пръските солена вода от лицето си. Брегът се отдалечаваше, а мисълта за Каролайн, за красивите ѝ синьо-сиви очи, за тайните и твърдостта ѝ не го напускаше. Не можеше да престане да мисли за нея.

Всъщност никога не бе могъл.

* * *

— Как изглежда? — полюбопитства Скай.

— Има ли опасност мама да те чуе? — попита Клий.

Разговаряха по телефона. Вече беше късно, но Клий беше позвънила в „Хълма на светулките“ в мига, в който се беше прибрала от хотела на сестра си. Новината за повторната поява на Джо Конър в живота им беше толкова сензационна, че Клий не можеше да се въздържа да не я сподели със сестра си.

— Не — отвърна Скай. — Мама е в съседната стая, така че можеш да ми кажеш.

— Пораснал е — започна Клий. — Не е ли странно? Толкова години са минали, а аз продължавам да си представям Джо Конър като момченцето от снимката, с която Каролайн не се разделяше.

— Да, момченце на шест години. С този перчем и щърба усмивка — рече Скай.

— Много е симпатичен — увери я Клий. — Притежава някаква особена привлекателност, характерна за моряците. Има яркосини очи. Висок е и е силен. Предполагам, че такива стават мъжете, които тренират вадене на сандъци, пълни със съкровища, от морето. — Говореше с безразличие, не искаше да засегне съпруга си Питър, който беше свещеник към църквата в болницата и не се занимаваше със спорт. Той посещаваше болните, връщаше вярата на обезверените и Клий си мислеше, че го обича така, както никое човешко същество не е способно да обича друго. В момента Питър беше на горния етаж и четеше приказка на Марк и Марипат.

— Какъв е той? Да не е рибар като баща си? — попита Скай.

— Не, издирва потънали кораби. Сецаш ли се за лодките, които видяхме? Е, негови са. Джо е търсач на съкровища.

— Каролайн как реагира на срещата с него?

— Ами, тя... — започна Клий, но вниманието ѝ беше привлечено от тракането на ледени кубчета. — Какъв е този шум? Скай? Не ми казвай, че продължаваш да се наливаш!

— Приготвям си едно за преди лягане — опита се да успокои сестра си Скай. — Ето ме, в моята стара стая в къщата на мама! На трийсет и една години съм и се премествам да живея у дома! Какъв срам! Пълен провал!

— Не е вярно — отвърна Клий. Дали сестра ѝ наистина беше толкова отчаяна, или това беше просто в резултат от пиенето? Клий познаваше въздействието на алкохола върху баща им.

— Кажи ми, Клий — спокойно рече Скай. — Как реагира Каролайн на срещата?

— Беше шокирана — отвърна тя.

— Защото го обичаше! — Скай тайнствено понижи глас.

— Никога не го е обичала — възрази сестра ѝ. — Тя беше едва на петнайсет, когато престанаха да си пишат. Беше детинско увлечение, нищо повече.

— Напротив, Каролайн го обичаше — настоя Скай. — Обичаше го повече от всичко на този свят.

Клий отново долови напрежението в гласа и, приседна и се заслуша в думите на по-малката си сестра.

— Каролайн обичаше да говори за него. Спомням си. И не престана да носи снимката му до сърцето си — винаги когато тръгвахме за някъде, винаги когато татко ни напускаше.

— Зная.

— Държеше я в един от онези непромокаеми джобове на сака си.

— Престани, Скай — промълви Клий.

— Джо би разбрал.

— Би разбрал какво?

— Мен — отвърна сестра ѝ. — Каролайн. Редхоук. Вселената.

— Той е просто един авантюрист — прекъсна я Клий с нарастващо раздражение. — Не е оракул.

— Къде държи пиратския си кораб, когато не го е закотвил пред дома на майка ни?

— На дока, предполагам. Казва се „Метеор“ — видях името, изписано на калника на колата му. Какво искаш да му кажеш? — настоятелно попита Клий.

— Че може да е било случайност. Че може баща му да не е искал да се застрелва.

— Скай.

— Защо не? — Гласът ѝ прозвуча плачливо. Алкохолът я правеше съзливо-сентиментална. — Можеш да разбереш защо мисля така, нали?

— Чуй ме, Скай! Пила си прекалено много. Върви да си лягаш. На сутринта ще се почувстваш значително по-добре.

— Мисля, че мога да му помогна — упорито продължи Скай. — Знам, че мога да му помогна.

Приглушените ѝ ридания изпълниха слушалката.

Клий отпусна глава, опита се да събере мислите си, да каже нещо, което да успокои сестра ѝ и да я накара да си легне. Но преди да заговори, Скай затвори.

Клий седеше неподвижно, питайки се какво да прави. Дали сестра ѝ нямаше да предприеме някоя необмислена стъпка? Отчаяно се замоли Скай да се отпрати към леглото си.

Заизкачва стълбите към втория етаж. Спря пред стаята на децата. Тя и сестрите ѝ бяха понасяли миналото, като избягваха да мислят за него. Стараеха се да си намират работа, за да не се изправят лице в лице с мрачната действителност.

Сега Клий имаше семейство. Щом семейството ѝ беше щастливо, тя също беше щастлива. Щастието имаше такъв пречистващ ефект!

Влезе на пръсти в стаята на децата си. Леко ги целуна и пожела шепнешком сладки сънища на заспалата си дъщеричка и на Марк. Искаше сънищата на децата ѝ да бъдат спокойни. Внезапно реши, че трябва отново да се обади на Скай.

Когато набираше номера, пръстите ѝ трепереха. Беше обхваната от паника.

Вдигна Огъста. Клий долови задоволството в гласа на майка си. Огъста се радваше, че някоя от дъщерите ѝ се е сетила да се обади у дома, макар и толкова късно, макар и да иска да говори със Скай, а не с нея. Извика името на най-малката си дъщеря, но не получи отговор и съобщи на Клий, че Скай най-вероятно е излязла. Сърцето на Клий биеше до пръсване.

— Благодаря ти, мамо — изрече с възможно най-спокоен тон и изпрати въздушна целувка на майка си.

После набра номера на Каролайн.

— Мисля, че току-що направих една голяма глупост — призна тя. — Разговарях със Скай. Тя много се разстрои. Мисля, че е отишла на кея. Пияна е.

— Оставила си я да ти затвори телефона?

— А какво можех да направя?

— Знам — въздъхна Каролайн. — Извинявай, Клий. Ти не си виновна.

— Да, но се чувствам така, сякаш съм — отвърна тя.

* * *

Градчето беше малко, всички познаваха Скай. Позвъниха на Каролайн, тя веднага се свърза с Клий и потегли към болницата. Трите сестри бяха родени тук. Каролайн потръпваше от ужас пред неизвестността — не знаеше какво ще открие, когато пристигне, и глупаво се опитваше да си внуши, че всичко ще е наред, щом сестра ѝ се е родила на същото това място.

— Жива е — уведоми я полицаят.

Каролайн кимна, а коленете ѝ се подкосиха.

— Напила се е до безпаметност — продължи униформеният. — Ще ѝ отнемат шофьорската книжка.

Каролайн прочете името на табелката, закачена на гърдите му: офицер Джон Дафърти. Беше го виждала из града, а понякога двамата с жена си се отбиваха да вечерят в ресторанта на хотела.

— Вие ли я открихте? — попита.

— Да.

— Благодаря ви.

— Наистина е късметлийка — подхвърли офицерът. — Можеше да е мъртва.

Стояха пред входа на спешното отделение. На паркинга имаше няколко полицейски коли, а сините им лампи още се въртяха и издаваха пронизителни звуци.

Полицай Дафърти я гледаше съчувствено и говореше кротко. Напомняше ѝ за полицаите, които от време на време се бяха отбивали в хотела, за да ѝ съобщят, че за пореден път са хванали Хю да шофира в нетрезво състояние.

— Господ я е спасил — продължи полицаят. — Движела се е със сто и трийсет километра в час, но колата е затънала в едно тресавище покрай шосето, водещо към кея. Въпреки това се е ударила в една ограда и е посмачкала ламарините.

— Карала е по шосето към кея?

— Да. Знам, че е омъжена за Саймън Уитфорд, но това не беше името, което я чух да произнася, когато приближих до нея.

— Кое име я чухте да произнася?

Полицаят понижи глас. Опитваше се да бъде дискретен:

— Джо. Викаше някого на име Джо.

* * *

Каролайн влезе в стаята, където лежеше сестра ѝ.

Скай Ренуик Уитфорд приличаше на ангел в бяло. Бели бинтове, бели чаршафи, перленобяла кожа... Разбира се, като се изключеха черните, червените и синьо-лилавите белези, нашарили тялото ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Беше толкова крехка, толкова мъничка, че приличаше по-скоро на дете. Видът ѝ изпълни сърцето на Каролайн с огромна любов. Испита физическа болка, докато гледаше към сестра си. Скай лежеше неподвижно. Дали изобщо дишаше? Малката уста на Скай беше полуотворена под прозрачния зеленикав край на кислородната маска. Горната устна беше разцепена и подпухнала. Насинените ѝ клепачи потрепваха.

Каролайн внимателно взе дланта ѝ в своята. Длан на скулптор — едновременно изтънчена и груба. Под ноктите ѝ имаше засъхнала боя и глина. Когато Каролайн поднесе тази длан към устните си, долови дъха на терпентин.

— Скай, чуваш ли ме? — промълви.

Сестра ѝ не отговори.

— Не си го направила нарочно, нали? — продължи Каролайн. — Не си излязла нарочно от платното! Била си тръгнала нанякъде... — Скай? Защо искаше да се срещнеш с Джо?

Изведнъж гласът ѝ замря. Очите ѝ се спряха на лицето на сестра ѝ. Клепачите бяха затворени, но изпод тях се процеждаха сълзи. Устните ѝ леко помръдваха под маската. Нахлуващият кислород размиваше звуците, караше ги да звучат нереално. Скай дръпна маската.

— Не успях да стигна до кея — промълви.

— Не — кимна Каролайн.

— Сега ми се струва топло, но преди няколко часа ми изглеждаше напълно в реда на нещата.

— Каж ми.

— Мразя изтрезняването — прошепна Скай. — Главата ме цепи и се чувствам като пълен идиот. Ще ме измъкнеш ли оттук?

— Не мога — отвърна Каролайн. — Поне не сега.

— Може баща му да се е объркал — продължи Скай и докосна нараненото си лице. — Просто е застрелял не когото трябва.

— Не когото трябва? — попита Каролайн и почувства, че ѝ прилошава. — Кого е трябвало да застреля според теб?

— Мен — въздъхна Скай.

— Но тогава ти не беше родена! Все още беше в корема на мама.

— Ще ми се да го беше направил. Тогава изобщо нямаше да се пръкна на този свят.

— Ако не се беше родила, нямаше да си ми сестра — прошепна Каролайн и притисна лице до нейното. — Аз и Клий изобщо нямаше да те познаваме. Не говори подобни неща!

— Поне нямаше да съм убийца! — проплака Скай.

— О, скъпа! — Очите ѝ се наляха със сълзи. Винаги се стигаше до това — рано или късно. Как изобщо бе могла да си помисли, че този път ще е по-различно?

Скай се сви — от болка, а може би от изпитата водка или от погълнатия демерол. Гласът ѝ звучеше задавено, думите трудно се различаваха. Каролайн изпита внезапното желание баща им да е тук в този момент, да види агонията на най-малката си дъщеря, да погали челото ѝ със загрубялата си длан и да я накара да си прости. Негова беше вината, че Скай стигна дотук. Каролайн стисна леко ръката на сестра си. Прииска ѝ се да намери най-точните думи, за да я успокои, да ѝ вдъхне сили, но сама се чувстваше безсилна.

— Джо — промълви Скай.

— Защо го викаш? За какво ти е?

— Ние сме свързани. Нима не го чувстваш? — попита Скай, а очите ѝ широко се отвориха.

— Навремето имах подобно усещане — призна Каролайн.

— Сега при мен то е по-силно от всякога — продължи Скай толкова тихо, че тя едва я чуваше.

Стисна ръката ѝ.

Когато излезе в коридора, скри лице в шепите си. Не искаше да я виждат. Как допуснаха да стигнат дотук?!

* * *

Хю Ренуик беше едър мъж, висок около два метра. Притежаваше огромна физическа сила. Идеите му също бяха големи.

Прекарваше много време на открито и беше толкова изкусен в заниманията навън, колкото и в изкуството. Винаги беше искал да научи дъщерите си на онова, на което другите бащи учат синовете си. Подари им компаси и ножове на шведската армия. Научи ги как да се ориентират по звездите и по тесните планински пътеки, как да ловуват, за да изкарват прехраната си в случай на нужда.

Непознат човек беше нахлул в къщата му. Причините за това не бяха важни. Хю беше убеден, че нещастieto наднича от всеки ъгъл, затова искаше дъщерите му да са способни да се защитят, ако се наложи. Какво от това, че връзката му със съпругата на Джеймс Конър беше в основата на всичко?

Качи момичетата в колата и отпраши. Минаха през борови гори и ливади, осеяни с жълтуга. Пътят извиваше покрай една ленива кафява река, а тъй като Скай беше още много малка и ѝ беше скучно да пътува, я караха да брои червените хамбари и черните крави, покрай които минаваха. Баща им беше известен, целият свят се стремеше към него, но по време на тези пътувания той принадлежеше изцяло на дъщерите си.

Пристигнаха в Ню Хампшир, в планината Редхоук и си построиха бивак. Дърветата бяха високи, от клоните висяха тънки дълги гъсеници, крепящи се на невидими копринени нишки. Баща им им помогна да опънат палатките си, извади оръжието от сандъците. Двайсет и две калибровите пушки бяха тежки за момичетата, но той им показваше как да ги повдигат бавно и да се прицелват внимателно.

Лицето на Хю, осветено от огъня, обикновено беше помрачено от тревога — вероятно поради факта, че беше баща на три дъщери, а светът наоколо беше жесток.

Каролайн седна между Клий и Скай, слушаше баща си, а до ушите ѝ достигаха всички шумове на гората. Хю им казваше, че е наложително да се научат да стрелят, за да се защитават от нападатели. Неговите момичета бяха чувствителни и добри, но останалите хора — не. В този лош свят, пълен с лоши мъже, цареше правилото — убий или ще бъдеш убит. Уверяваше ги, че е прав, припомняше им, че сами са видели един от тези лоши хора да влиза в дома им. Думите му звучаха толкова нежно, сякаш им разказваше приказка за лека нощ.

Огънят ги стопляше. Баща им знаеше, че обичат дивия свят, водеше списък на птиците, които всяка една от тях беше видяла. Всяко от децата си имаше своя собствена градина в „Хълма на светулките“ и ловуването им приличаше на разходка из природата. Колкото побезшумно стъпваш, толкова повече животни ще видиш. Когато наближи време да убиваш, сам се превръщаш в животно. Ловът събуждаше инстинкти, които повечето от съвременните хора не подозираха, че носят в себе си. Хю говореше за лова със същата жар, с която говореше за изкуство: екстазът от живота и смъртта.

Само че Каролайн не му вярваше. Тя беше на тринайсет години, Клий — на единайсет, а Скай — на осем. Момичетата слушаха баща си и не откъсваха ужасени очи от лицето му. Въпреки всичко дълбоко в себе си му имаха доверие. Той се грижеше за тяхното благоденствие със страст и обич и щом казваше, че е необходимо да се научат да убиват животни, значи така трябваше.

Първото животно, което Каролайн застреля, беше една катерица. Стоеше върху дъбов клон, а пухкавата ѝ опашка беше красиво извита нагоре. Каролайн се прицели така, както я беше учил баща ѝ, и дръпна спусъка. Катеричката се претърколи и тупна на земята. Като играчка, паднала от полицата. Малкото телце лежеше в тревата, а в бялата козинка зееше грозна черна дупка. На Каролайн ѝ прилоша.

Баща им искаше всяка от тях да тръгне сама и сама да ловува. И след като подобен род самостоятелност изпълваше Каролайн с ужас, то само можеше да си представи как са се чувствали сестрите ѝ, които бяха по-малки от нея. Обикновено изчакваше Скай да потегли и тръгваше след нея, за да я пази.

Веднъж сестра ѝ прекосяваше тясно мостче над буен планински поток. По средата на моста Скай загуби равновесие и полетя към студената вода. Каролайн захвърли пушката си, събу обувките си и се хвърли да спасява сестричето си. Беше ранна пролет, водата беше ледена. По тялото ѝ полепваха листа. Вълнените ѝ дрехи тежаха и я дърпаха надолу.

Когато най-сетне успя да обгърне Скай, водата ги повлече. Мяташе ги като парцалени кукли. Дрехите им се закачаха за скалите и стърчащите клони и се раздираха. Каролайн държеше сестра си с една ръка, а с другата се опитваше да се хване за някой спасителен корен.

По плоските камъни бяха изпълзели змии, за да се попекат на пролетното слънце.

Водата продължаваше да ги влачи надолу. Каролайн знаеше, че приближават към водопадите. Чудеше се от каква височина се спуска водата и се питаше дали ще умрат.

Но изведнъж краката ѝ опряха на дъното. Бученето на водата се замени от блажена тишина, нарушавана единствено от чуруликането на птиците. Започна да се смее от щастие. Прегърна Скай, но тя не отвърна на прегръдката. Устните ѝ бяха посинели. Тялото ѝ беше безжизнено отпуснато. Каролайн я извлече на брега. Скай беше жива. Очите ѝ бяха отворени, но не мигаха.

— Скай, спасени сме — извика Каролайн и разтърка ръцете ѝ.

— Видя ли? — размърда вкочанените си устни Скай. — Видя ли всичките онези змии по скалите?

— Да, но...

— Искам да си вървим у дома, Каролайн — промълви тя и се разрида. — Отведи ме у дома, моля те, отведи ме у дома!

Само че Каролайн не можеше, да изпълни молбата ѝ. Не можеше да откаже баща си от нещо, което за него беше най-доброто. Падането в ледената река беше просто един необходим етап в процеса на овладяване на изкуството да се оцелява. Змиите, изпълзели по скалите, им бяха послужили за урок — как да се пазят от тях, за да не бъдат ухапани.

Урокът, който Каролайн усвои през този ден обаче, я обезпокои: това, че тя беше изпитала тръпката от спасението, радостта от живота, не означаваше, че и сестра ѝ се е чувствала по същия начин. Изобщо не означаваше това.

Беше убедена, че баща ѝ греши. Официално Хю Ренуик беше починал от рак, но той всъщност беше умрял доста преди това — от разрив на сърцето. Неспособен да понесе онова, което се случи със Скай, с неговото бебче, с тяхното красиво момиченце, той започна да се напива до смърт и все повече и повече се отдалечаваше от семейството си.

Това огорчаваше Каролайн повече от ходенето на лов. Защото Скай правеше същото като баща им.

14 март 1973 година

Скъпи единствен Джо,

Аз имам две сестри. Клий и Скай. Клий е най-добрата ми приятелка, а Скай е красивата ни мъничка сестричка. Искане ми се трите да бяхме в един и същи клас. Понякога ни се иска да си говорим така, че никой да не ни разбира, и дори го правим! Трудно е да ти обясня, но аз знам какво си мислят те и те знаят какво си мисля аз. То е като магия — магията да имаш сестри.

Твоя приятелка,

Каролайн

19 юни 1973 година

Скъпа Каролайн,

Ами той определено не е магия, но е доста сладък. Сам. Добрият стар Сам, моето малко братче. Той наистина е бебе — роди се съвсем наскоро. Цяла вечер грачи като гларус. Онзи ден го изведох на разходка с лодката си, а майка ми повика бреговата охрана. Наистина се беше притеснила. Говореше неща за това, че — Сам не знаел да плува (той е с размер на риба камбала), само че пропусна най-важното. Момчето обожаваше водата. И лодките. Кълна се, че му се искаше да изругае, само дето не може да говори.

До скоро,

Джо

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Мама признава, че Скай пи повече от нормалното — сподели Клий, повдигайки вежди. Предната вечер, когато Каролайн дежуреше в болницата, средната ѝ сестра беше останала вкъщи при семейството си, но поддържаше връзка с Каролайн по телефона. Сега се чувстваше виновна, личеше си по прекалено ведрите нотки в гласа ѝ.

— Като половин бутилка водка например? — попита Каролайн.

Денят тъкмо започваше. Двете сестри отиваха към „Хълма на светулките“, за да вземат Огъста и да я откарат в болницата. Клий седеше зад волана на волвото си и когато зави към имението, очите на Каролайн се спряха върху големите бели кораби, показали се на хоризонта. Припомни последните думи, изречени от Скай предната нощ.

— Каза ли на Скай, че Джо Конър е тук? — попита неочаквано.

— Господи! Защо питаш? — възкликна Клий.

Беше прекалено ядосана, за да отвърне. Нощта, прекарана в болницата, я беше изтощила. Освен това мразеше тези сестрински триъгълници, в които двете знаеха нещо, което третата не трябваше да научава. Не понасяше да споделя тревогите си с Клий, а след това да чуе за тях от Скай. Или да съобщи някоя клюка на Скай и само два часа по-късно да чуе развълнувания глас на Клий да ѝ съобщава големите новини по телефона. Беше невъзможно да имаш тайни от сестрите си.

— Защото се е блъснала, докато е карала към дока. Отивала е да се срещне с него — уведоми сестра си Каролайн.

— Така ли?

— Мисли, че ако не се е била родила, всички стоварили се върху ни нещастия са щели да ни избягнат.

— Беше пияна. Мислех, че ще отиде да си легне — заоправдава се Клий. — Когато ме попита за кораба на Джо... Не вярвах, че ще се качи на колата си и ще хукне натам. Нямах представа как се чувствам при мисълта, че е катастрофирала заради мен!

— Престани да се самообвиняваш.

— Не мога. Не трябваше да ѝ позволявам да ми затвори телефона или поне трябваше да я помоля да ми даде мама.

— Чувството за вина никога не ни е водило към добро — припомни ѝ Каролайн. — Така че не допускай да се терзаеш.

Пристигнаха в „Хълма на светулките“. Двете сестри седяха неподвижно, без да откъсват поглед от вратата на къщата. Чудеха се в какво ли настроение е майка им. Дали щеше да се появи изпълнена с ентузиазъм от посещението в болницата, понесла цяла кошница с цветя за болната? Или може би щеше да им се представи в добре познатия вид на крехка жена, концентрирала се главно върху собствения си артрит или жестоката си мигрена, за да не мисли за произшествието с най-малката си дъщеря?

Слънчевите лъчи проникваха през нежните като воал облаци, но не бяха достатъчно силни, за да се получи игра на сенки. Къщата и дворът сякаш бяха потънали в приглушена светлина. Духаше силен вятър. Огъста се мярна покрай прозореца на кухнята. Беше облечена, готова да тръгва. Когато видя дъщерите си, сърдечно им махна.

— Така — измърмори Каролайн и отвори вратата на колата.

— Да сте виждали Хомър? — извика майка им и се огледа наоколо.

От време на време старият пес изчезваше. Нямаха представа къде ходи. Не се мяркаше наоколо с часове, понякога липсваше вечер, но винаги се прибираще. Каролайн не отвърна, прекоси поляната и целуна майка си.

* * *

В болницата цареше тишина. Психиатричното отделение сияеше със синкава неонова светлина. Чуваше се бръмченето на монитори. Една медицинска сестра, облечена в снежнобяла престилка, премина като безплътна сянка покрай тях, бутайки количка. Някакъв пациент издаваше странни звуци — като човек, изпаднал в мъчителна агония.

Каролайн стоеше до майка си и сестра си и се чувстваше така, сякаш е попаднала на морското дъно. И без никаква връзка си помисли

какво ли би било усещането, ако се гмурне да търси потънало съкровище.

Дежурната сестра им направи знак. Младите жени хванаха майка си и я въведоха в стаята на Скай. Каролайн дълбоко пое дъх при вида на най-малката си сестра. Скай изглеждаше още по-бледа и мъничка от предната вечер. Майка им се задави — не беше имала време да изглади, разгадае или изследва ситуацията и реакцията ѝ беше съвсем спонтанна. Огъста безпомощно гледаше неподвижното тяло на дъщеря си в голямото болнично легло. Треперещите ѝ пръсти докоснаха наниза от черни перли, а по страните ѝ потекоха сълзи.

Мониторът, отчитащ сърдечната дейност, хвърляше зеленикави отблясъци в затъмнената стая. Каролайн и Клий оставиха майка си да се приближи до леглото, да се наведе и да целуне бинтованото чело на Скай. Огъста плачеше беззвучно, раменете ѝ потръпваха под скъпото палто от визон. В душата ѝ се развихряше буря от емоции, но тя успя да ги потисне. Избърса сълзите си и изправи рамене.

— Скай. Тук съм — изрече високо.

— Тя не може да те чуе, мамо — прошепна Клий.

— Скай, събуди се. Събуди се, скъпа. Майка ти е. — Огъста говореше със същия тон, с който оставяше съобщения на телефонните секретари на дъщерите си — тон, в който прозираше убеждението, че от другата страна има някой, който не гори от желание да вдигне слушалката и да отговори.

— Мамо, тя е под упойка — каза Клий.

— Каролайн е разговаряла с нея вчера — засегнато отвърна Огъста.

— Разменихме си само няколко думи. — Каролайн се опитваше да омаловажи факта, че е била при сестра си в деня на инцидента, а майка ѝ — не. Огъста винаги беше проявявала болезнена чувствителност към подобни неща. Каролайн почувства познатото бодване в гърдите. Скай беше толкова объркана и наранена, майка ѝ — така вбесяваща и обсебваща, а Клий се опитваше да успокоява всички. На Каролайн ѝ се прииска да се втурне навън, да затръшне вратата зад гърба си, да подкара към летището и да се качи на първия самолет, който да я отведе далеч от тук.

— Ако има нужда от сън, нека я оставим да поспи — с раздражение изрече Огъста. — Ще говоря с нея утре. Нека

междувременно да открием Питър. Той е тук, нали? — И тя се отдалечи от леглото, без да каже нито дума повече.

Каролайн и Клий инстинктивно се приближиха една до друга. Сега, когато майка им беше излязла, старото чувство отново се върна. Бяха само трите. Каролайн посегна и хвана ръката на Клий, а очите ѝ се спряха върху лицето на Скай. Бяха само трите както винаги. Три сестри, оставени сами на върха на планината от баща им, който ги караше да ловуват, хванати за ръце и впили погледи в отдалечаващия се мъжки гръб. Винаги се бяха грижили една за друга...

Присъединиха се към Огъста, която се беше отбила в стаята на сестрите и разпитваше за Питър. Дежурната сестра отвърна, че Питър е при лекаря на Скай, който пък в момента преглеждал друг пациент. Огъста вдигна високо тъмните си вежди и у никого не остана съмнение за огромното недоволство, което я беше обзело. Наблюдаваше критично методичните движения на сестрите наоколо и човек се питаше какво още би могла да очаква от тях. Може би се надяваше да накарат лекаря да приключи по-бързо с другия болен или пък да ѝ сервират коктейл?

— Ако този лекар не се поразмърда, наистина ще се ядосам — изрече Огъста. Сестрите извърнаха глави към нея. — Ще трябва да ме вкарат в психиатрията, за да ме принудят да остана на този етаж дори и минута повече.

— Тихо, мамо — скара ѝ се Клий.

— Не мога да уважавам лекар, който кара майките на пациентите си да чакат — продължи Огъста. — Намирам го за доста грубо и неучтиво.

Каролайн и Клий се спогледаха. Когато майка им започнеше да говори с такъв назидателен тон, това беше сигурен признак, че е ужасно уплашена. Огъста отказваше да приеме нещата, които не можеш да понесе, детайлите от живота, които ѝ се струваха прекалено ужасни. Типично за нея беше да изкривява действителността така, че да съответства на нейните потребности в съответния момент, да извади на показ нейната святост. Клий прегърна майка си и се притисна към пухкавата козина на палтото, което Огъста беше наметнала набързо. Каролайн почувства, че гневът ѝ се изпарява.

— Лекарите го правят нарочно, мамо — каза успокояващо Клий. — Обичат да карат майките да обезумеят от тревога, докато ги чакат да

се появят, за да чуят височайшето им мнение. Същото правят и свещениците. Питър е овладял до съвършенство този подход в духовното училище.

Огъста поклати глава и присви устни. Нямахше намерение да се смее на каквото и да било. Тя надяна дежурната си маска на дама от висшето общество и огледа критично болничните коридори, сякаш бяха нейна собственост. Подобно на Каролайн и Огъста Ренуик беше свързана с тази болница, но след смъртта на Хю пребиваването ѝ тук се свеждаше главно до участие в церемонии, делови срещи и събития, свързани със службата, заемана от зет ѝ. Посещението в психиатричното отделение, където в момента лежеше най-малката ѝ дъщеря, не се вписваше в нейното възвишено ежедневие.

Най-после Питър се появи, придружен от някакъв мъж. Той целуна Огъста и Каролайн, после придърпа Клий в мечешка прегръдка. Каролайн забеляза как двамата се притискат един към друг, как шепнешком си разменят няколко думи и не откъсват погледи един от друг.

Питър им представи доктор Хендерсън — завеждащ отделението.

— Приятно ми е — каза той.

— На мен също — отвърна Огъста, застанала нащрек.

— Здравсти, Джак. — Клий пристъпи към лекаря.

Огъста потръпна — най-вероятно от идеята, че този лекар е прекалено близък до семейството ѝ, че сигурно знае доста неща, които не трябваше да стигат до ушите на външни лица. Каролайн го беше срещала и преди — той колекционираше картини на баща ѝ — и му подаде ръка:

— Здравейте.

— Познавате ли се? — удивено я изгледа майка ѝ.

— Колекционирам картини на покойния ви съпруг — обясни доктор Хендерсън.

— Наистина ли? — Лицето ѝ слабо се проясни. — Приятно ми е да го чуя. Тогава вероятно знаете и това, че Скай върви по стъпките му. Тя самата е човек на изкуството.

Лекарят кимна.

— Тя е гениална, докторе. Наистина. Не го казвам само защото съм ѝ майка. — Огъста огледа останалите от групата, търсейки

потвърждение. В очите ѝ напиреха издайнически сълзи. — Скай е скулптор. Артистичните среди отдавна са я признали — още когато беше много млада. Нали така, момичета?

— Да, навремето наистина беше — отвърна Клий.

Каролайн нищо не каза. Почувства как майка ѝ леко се притиска към нея, сякаш да не загуби опора.

— Скай е толкова талантлива... — Огъста се задави, докосна с пръсти гърлото си и си наложи да се овладее. — Но, изглежда, в момента е блокирала.

— Блокирала? — погледна я учудено лекарят.

— Не съм художничка, затова чувството не ми е познато, но баща ѝ често казваше, че би се самоубил, ако повече не е в състояние да твори — обясни тя. — Творец, който не може да създава: Мисля, че Скай страда точно поради тази причина. Нали така, Каролайн? Ние я разбираме, нали?

— Мамо...

— Точно така е — твърдо повтори Огъста, опитвайки се да убеди себе си и другите.

— Хммм — неопределено отвърна доктор Хендерсън.

— Мамо, нека изчакаме Скай да излезе от упойката — каза Каролайн. — По-добре тя лично да разговаря с доктор Хендерсън.

Огъста разтърси дъщеря си и с треперещ глас изрече:

— Творците блокират. Мисля, че това обяснява всичко. Скай се страхува, че повече няма да може да работи. Освен това съпругът ѝ я напусна. Ужасно е, направо отвратително...

— Да — кимна лекарят. По лицето му не можеше да се прочете нищо.

— Кой не би си пийнал малко повече при такива обстоятелства? Сигурна съм, че всички знаят какво пагубно въздействие оказва алкохолът върху творческия дух! Мили Боже! Също като Хю. Скай го повтаря, дори може би го надминава в някои отношения. Само ако можеше да се овладее и да пие по-умерено...

— Извинете? — изгледа я удивено доктор Хендерсън.

— Предполагам, че ще успеете да ѝ помогнете да понамали пиенето — каза Огъста, предлагайки на лекаря компетентно решение на проблема. — Един Ренуик трудно може да се примири с малко, но...

— Мамо! — прекъсна я Каролайн.

— Аз вярвам, че ограничението ще се отрази добре на Скай. Ако можеше поне малко да намали пиенето! Нали разбирате, да се задоволи само с някой и друг коктейл или чаша вино по време на ядене. Не сте ли съгласен с мен? — Огъста опря брадичка на дланта си с вид на лекар консултант.

— Не, страхувам се, че не съм — отвърна лекарят.

— Моля? — изгледа го изненадано тя.

— Ограничаването на алкохола почти никога не се прилага като мярка за лечение на алкохолици просто защото не действа. Единственият път е пълното въздържание.

— Скай не е... алкохоличка. — Майката беше засегната и шокирана.

Тя хвана дъщерите си и измери с убийствен поглед лекаря. Застанала между двете, Огъста се чувстваше сигурна, защитена. Искаше да покаже на този лекар, че членовете на семейство Ренуик са добри, обичат се и се подкрепят взаимно.

Искаше да му внуши, че макар да са ексцентрични, те не са луди, нито пък са от хората, които се превръщат в алкохолици. Много беди ги бяха сполетели, но те ги бяха закалили. Каролайн страдаше заради майка си. Знаеше, че в този миг Огъста е ужасно притеснена за Скай.

— Снощи дъщеря ви ми разказа за онази случка по време на лов — каза лекарят.

— Значи знаеш? — погледна го Клий и хвана съпруга си за ръката.

Пейджърът на доктора изписука и той не успя да отговори. Хвърли им извинителен поглед, стисна ръката на Огъста и забърза по коридора. Каролайн се надяваше, че майка ѝ ще изпита облекчение от раздялата с доктора, но вместо това забеляза, че Огъста е пребледняла още повече. Челото ѝ беше покрито с капчици пот.

— Огъста, по-добре ще е да седнеш — подхвърли Питър и поведе тъща си към столовете, наредени покрай стената.

— Беше нещастен случай — изрече високо Огъста. Тонът ѝ беше спокоен, почти смирен. Сълзите се затъркаляха по страните ѝ. Ръцете ѝ трепереха и тя се хвана за перлите си като удавник за сламка.

— Беше нещастен случай — повтори тихо Каролайн.

— Скай беше просто дете! — Огъста обърна разширените си от болка очи към Питър. — Не беше нейна работа да се учи да стреля с

пушка. Винаги съм го казвала.

— Да, Огъста, знам — отвърна той.

— Скай не би наранила никого. Не е искала да навреди на онзи човек. Беше нещастен случай по време на лов.

— Скай не е лоша — кимна Каролайн. — Нито някой я смята за такава.

— Но той я нарече алкохоличка! — възкликна Огъста.

— Тя пие — отбеляза Каролайн.

— Пиянството на татко се промени след инцидента — подхвърли Клий.

— Беше трагедия. Нещо ужасно, случило се преди толкова много време — въздъхна Огъста. — Не виждам защо Скай да трябва да страда до края на живота си. — Обърна объркан поглед към Каролайн. — Ти виждаш ли причина за това?

Тя поклати отрицателно глава. Мислеше си за младия мъж. Беше чула изстрела и писъка на Скай и първа се беше озовала при трупа. Беше есен. Денят беше прекрасен. Златистожълтите листа скриваха следите. Той лежеше на земята с кървящи гърди и широко отворени очи. Името му беше Андрю Локууд. Беше двайсет и пет годишен.

— Кажи ми защо? — попита Огъста, настойчиво впила поглед в лицето на Каролайн.

Спомни си как беше свалила сакото си и го беше притиснала към раната на гърдите с надеждата да се случи чудо и кръвта да спре. Все още виждаше немия въпрос, застинал в мъртвите очи на младежа, и чуваше писъците на Скай.

— Защото тя го уби, мамо — кротко отвърна Каролайн. — Не е искала да го убива, но го направи.

7 януари 1977 година

Спомням си как в едно писмо ти бях писала за Клий и Скай и за магията да имаш сестри. Е, това тук няма да е толкова възторжено. Споменава ли съм някога за баща ми? Той е художник. Добре де, много известен художник. Казва ни, че иска да разберем как функционира светът. (Между другото според него момчетата по-лесно усвоявали този урок.) А момичетата трябвало да бъдат учени как да

се грижат за себе си, за да оцелеят. Затова баща ни ни води на лов в планината Редхоук.

Той ни обича, нали разбираш?

Иска да научим всичко, което можем, наистина да вкусим от живота. Правим си палатков лагер, ходим на лов за диви животни и ловим риба. Навлизаме навътре в планината и всяка от нас трябва сама да се справя. Аз мразя лова. Трудно е да убиваш — зная, че той ще се разстрои, ако разбере колко много мразя да стрелям даже по катериците.

Нощем в гората става тъмно като в рог и ние се страхуваме. Понякога изпитваме ужас, особено Скай. Аз много я обичам, Джо. Дори сега, като пиша това, ми иде да заплача, защото ако някога нещо се случи със Скай или с Клий, не знам какво ще правя. Те са най-добрите и сладки сестри на този свят.

Пиши ми скоро. Напоследък те чувствам като най-добрия ми приятел.

С обич,

Каролайн

2 февруари 1977 година

Скъпа Каролайн,

Ходите на лов? Страхотно! Баща ти ми се струва супер! Добре, ще бъда твоят най-добър приятел, но само при едно условия — да ми разкажеш за най-страшното нещо, което ви се е случвало в планината.

С обич,

Джо

4 март 1977 година

Скъпи Джо,

Добре, ще ти разкажа за най-страшната случка. Или по-скоро — ще ти разкажа за това какво чувствам. Баща ми накара Скай да стреля с пушката. Тя не искаше, Джо.

Толкова съм му ядосана! Той взе нещо невинно и го разруши. Така че в момента най-много се страхувам от това колко силно мразя баща си. Ходенето на лов не е толкова страхотно, колкото ти се струва. Напротив, ужасно е! Все още ли искаш да бъдеш моят най-добър приятел? Най-вероятно — не. И аз май вече не искам.

Каролайн

21 март 1977 година

Скъпа Каролайн,

Разбрах, че си разстроена по начина, по който си подписала последното си писмо. Накрая липсваше „с обич“. Може да е нещо дребно, но ние, най-добрите приятели, можем да бъдем много чувствителни, когато става въпрос за другия. Историята с пушката ми се струва отвратителна. Бедната Скай. Дори не я познавам, но след като е твоя сестра, значи е добра. Баща ти трябва да забрави за лова и отново да се захване с рисуване. Вместо да стреляте, би могъл да ви научи как да откривате златни дублони например.

С обич,

Джо

P.S. Само се шегувам, за да те разсмея. Така че засмей се!

Отново P.S. Ти си мислеше, че съм забравил за „Камбрия“, нали?

И пак P.S. Усмихни се, К.!

ПЕТА ГЛАВА

Каролайн беше угрижена.

Мишел Брейди можеше да се закълне в това — то се разбираше от начина, по който Каролайн влезе в хотела. Вървеше решително, подмина няколко от гостите, които зареваха в салона, и взе листовете със записаните за нея съобщения от бюро на Мишел, като едва промърмори някакъв поздрав за добро утро. Изглеждаше прекрасна както винаги. Носеше черна ленена рокля без ръкави и черни сандали, на шията ѝ висеше сребърно колие, а на ушите — сребърни халки. Усмиваше се, но си личеше, че го прави насила.

Може би в усмивката на Каролайн прозираше нещо друго — болка, загриженост... Няколко от телефонните съобщения дадоха на Мишел да разбере, че Скай за пореден път е в болницата. Това момиче определено създаваше грижи на Каролайн. Както и цялото ѝ семейство. Дори Клий, за която всички смятаха, че е стабилна и преуспяваща жена, все намираше за какво да се обади на по-голямата си сестра. Да не говорим за Огъста — тя и една филийка не можеше да си препече за закуска, без да потърси дъщеря си за съвет.

Мишел работеше като помощничка на Каролайн от десет години. На четирийсет и две години се чувстваше достатъчно по-възрастна от шефката си, за да проявява загриженост към нея и да се опитва да я предпазва. Мишел често разказваше на съпруга си Тим за откаченото семейство на Каролайн, за нещата, които минаваха през главите им. Тим беше професор по английска литература в университета в Кънектикът. Изслушваше разказите на жена си със скептична безпристрастност и заявяваше, че Скай е Зелда Фицджералд на новото време или пък че сестрите Ренуик са като три примадони, участващи в три различни опери, разиграваци се едновременно на една и съща сцена.

Мишел не можеше да не се засмее на думите на Тим, но обичта ѝ към Каролайн си оставаше непроменена с времето. Каролайн я беше наела още по времето, когато хотелът отвори врати за пръв път, двете

бяха прекарвали десет години заедно — в различни кабинети, но винаги една до друга — и въпреки че Каролайн нямаше навика да споделя с нея, Мишел беше запозната с най-важните моменти в живота ѝ. Беше свидетел на преобразяването на Каролайн, беше наблюдавала как необузданото момиче постепенно се превръща в прекрасно владееща се и просперираща делова дама. Каролайн винаги се държеше лоялно и с уважение, което ѝ печелеше приятели.

Тъй като обикновено Мишел приемаше телефонните обаждания, тя знаеше как вървят любовните, семейните и професионалните дела на шефката ѝ. Каролайн превърна хотел „Ренуик Ин“ от закътано местенце, посрещашо ограничен брой художници през ваканциите им, в притегателен център за творци от цял свят. Някои идваха заради местоположението на хотела, други — заради очарованието му, а имаше и такива, които се чувстваха привлечени от името Ренуик.

Известността на бащата на Каролайн беше като тази на звездите от киното или пък на политиците. Творбите му висяха в музеи в Ню Йорк, Париж и Лондон, а екстравагантните му постъпки бяха любима тема за журналистите. В една статия в „Ескуайър“ Хю Ренуик беше наречен „Хемингуей на художниците на дваисетия век“. Авторът наблягаше на храбростта, проявена от Хю по време на Втората световна война, на склонността му да се напива и да изневерява на жена си, да буйства и да се самоунищожава; обсъждаше се начинът, по който огромният му талант помиташе по пътя си всичко и всекиго.

Докато събираше материал за статията, журналистът се беше напил с Хю и с фотографа, който правеше снимките. Пиянските им запои станаха част от творбата. Бяха поместени снимки на Хю в ловджийско сако и пушка в ръка някъде из горите на щата Мейн. Хю им беше разказал случката за непознатия нападател, влетял в дома му и заплашил семейството му, след което пръснал собствения си череп.

Мишел помнеше гнева на Хю, който прозираше от всяка негова дума, цитирана в статията: неговият дом беше нападнат, неговите дъщери — заплашени! Та той не беше в състояние да ги защитава непрекъснато, по дяволите, затова пък би могъл да ги научи как да си служат с оръжие! Изразяваше съжаление за нещастния инцидент със Скай в планината Редхоук. В статията дори не се споменаваха името на мъжа, когото тя беше убила. Безпокойството, колебанията, мъката

на Хю бяха изчистени от статията по време на редактирането ѝ. Бяха останали само гневът и възмущението.

Мишел знаеше истината. Хю Ренуик страдаше. Той обичаше ловуването, но още повече обичаше живота. Обожаваше природата и трите си дъщери. Светът не можеше да отговаря на тази негова засилена потребност да получава все повече и повече, а Хю не го осъзнаваше и не спираше да изисква, особено от семейството си. След инцидента изведнъж се затвори в себе си. Дни наред прекарваше в бара на хотела, скрит в някой тъмен ъгъл, свел глава над чашата, оплаквайки смъртта на онзи младеж. От време на време до него приближаваше някой негов познат или колега. Той обикновено се отнасяше любезно с тях, понякога им позволяваше да го черпят едно питие, но не излизаше от вцепенението си. Въпреки че беше избрал да пие в бара на хотела, не можеше да търпи присъствието на Каролайн. Сърцето на Мишел се свиваше, когато наблюдаваше как момичето приближава до баща си, говори му, а той мълчаливо извързва глава встрани, понякога дори се отнасяше враждебно с нея. Сякаш Каролайн му напомняше за онова, което е най-ценно в целия свят, онова, което той беше пропуснал да опази. Неведнъж Мишел беше чувала Хю да казва, че е провалил живота на Скай.

Три от неговите картини висяха в бара. Хю ги беше нарисувал, когато момичетата бяха още малки. Платната бяха пълни с живот, с чувство, не оставяха съмнение за огромната обич, която художникът изпитваше към дъщерите си. Всеки един от портретите изобразяваше ловна сцена на фона на планината Редхоук. Сезоните бяха различни, както и мъртвото животно в ръцете на всяко едно от момичетата и използваното оръжие. Клий през пролетта, хванала уловена пъстърва в едната си ръка и въдица — в другата. Скай през есента — с нож и виеща се в ръката ѝ змия.

Но картината, която спираше дъха, беше портретът на Каролайн през зимата. В обятията си момичето беше притиснало малка червеникава лисица. От муцуната на животно се процеждаше тънка струйка кръв, планината беше покрита със сняг, а страните на Каролайн бяха зачервени от студа. Черната ѝ коса падаше в очите ѝ — ясносини и диви. В лявата си ръка държеше оръжието, с което беше убила лисицата. Баща ѝ беше уловил и предал върху платното страданието и съжалението. Портретът преливаше от любов към най-

голямата му дъщеря. Мишел потръпваше всеки път, когато погледът ѝ попаднеше върху това платно.

Каролайн излезе от кабинета си. Беше с очила, които ѝ придаваха вид на сексапилна библиотекарка.

— Какво е това обаждане? — попита тя и отдели едно от листчетата в купчината.

— О! — възкликна Мишел, докато четеше записаното съобщение. — Обади се рано тази сутрин. Остави доста объркани инструкции за това как се набира телефонът на кораба. Мисля, че е един от мъжете, които пиха снощи в бара. Заемат стаи с номера шест и девет, но предполагам, че в момента този човек е в лодката си.

— Каза ли ти какво иска?

— Не, само поръча да ти предам да му се обадиш.

— Благодаря, Мишел — рече кратко Каролайн, върна се в кабинета си и затвори вратата.

* * *

Каролайн набра номера на оператора и помоли да я свържат с „Метеор“. Изчака връзката да се осъществи и най-сетне чу:

— Тук изследователски кораб „Метеор“. Край. — Гласът беше плътен, вибриращ.

— Тук операторът от земната база. Има обаждане за господин Джо Конър.

— Изчакайте, сега ще извикам капитан Конър — каза мъжът отсреща.

Измина минута. После се чу гласът на Джо. Операторът се изключи и Каролайн си пое дъх.

— Здравей, Джо — каза. — Съобщиха ми, че си ме търсил.

— Сестра ти добре ли е? — попита той.

— Защо питаш? — Беше изненадана, че е разбрал за катастрофата.

— Снощи се е обадила в базата и е оставила съобщение, че иска да ме види — обясни Джо. — Ставало дума за нещо много важно.

— Ти говори ли с нея?

— Не. Тя каза, че веднага тръгва към базата, но така и не се появи. Не бях сигурен къде да я открия, затова се обадох в хотела.

— Скай е в болницата — напрегнато изрече Каролайн.

— О, не! — Джо изглеждаше шокиран от новината. — Какво се е случило?

— Катастрофирала е с колата.

— Много съжалявам — рече Джо. — Скай добре ли е?

— Все още не — отвърна Каролайн, а очите ѝ се насълзиха. Джо беше мил, загрижен. Докато говореха за Скай, тя си спомни, че навремето двамата с него бяха приятели. В момента нямаше чувството, че нещо от някогашното приятелство се е запазило, но споменът за писмата беше жив.

— Да знаеш защо е искала да ме види?

— Беше объркана — отвърна неопределено Каролайн. Не искаше да му разказва подробностите.

— Съжалявам — отново повтори той.

— Благодаря — каза тя.

* * *

Сънят беше изключително реален.

Беше в планината. Усецаше мириса на барут, примесен със свежия и хладен въздух. Жълтите есенни листа се сипеха по земята като падащи звезди. Скай, притаила дъх, беше на стъпка зад нея. Каролайн изпълзя от храстите и видя сърната, която сестра ѝ беше застреляла. Голяма и кафява, легнала в тревата. Не искаше да поглежда към убитото животно, но се насили да го направи заради Скай.

Не беше сърна. Беше човек, който носеше кафяв джинсов жакет. Косата му беше рижава и блестеше като разтопена мед на слънцето. Очите му бяха широко отворени, застинали в учудване от всичко, което се беше случило. Каролайн не можеше да откъсне очи от този поглед, докато пълзеше към трупа на мъжа. Знаеше, че трябва да гледа именно към тези очи, а не към раната на гърдите, от която извираше кръв като от фонтан.

Чу писъка на Скай, после риданията ѝ. Златистият ритрийвър на мъжа зарови влажна муцуна в лицето на стопанина си, после — в

лицето на Каролайн, сякаш искаше да целуне и двамата. Тя разкопча червеното си яке и потръпна от хладния въздух. Кръвта на мъжа обагри пръстите ѝ, опари ги, докато притискаше якето към раната.

— Застрелях го? — питаше обезумяла Скай. — Убих ли го, а? Убих ли го? Какво направих?!

Каролайн, която никога не беше пренебрегвала сестра си, сега го направи.

— Как се казваш? — попита тя, гледайки човека в очите.

— Андрю — едва успя да промълви той.

Не беше много по-възрастен от нея, би могъл да бъде един от многото млади учители в колежа, в който учеше.

Очите му бяха толкова ясни, спокойни и нежни, сякаш искаха да ѝ внушат, че тя прави всичко, което може да се направи в такъв момент, уверяваха я, че разбират желанието ѝ да помогне. В началото в тези очи не прозираше никакъв страх. Всяка секунда изглеждаше като цяла вечност. Кръвта продължаваше да блика и да напоява якето ѝ, тя виждаше как прелива над пръстите ѝ и обагрят земята. Лагерът им беше само на осем километра от мястото на нещастията, но в случая това разстояние се оказваше прекалено голямо. Нямаха време да отидат дотам за помощ. Сякаш вселената беше замръзнала за Каролайн и Скай, за Андрю и неговото куче.

— Помислих го за сърна — изхлипа Скай.

Небето беше ясносиньо, денят — особено красив. Кучето душеше кръвта на мъжа, ближеше лицето му.

— Хомър — промълви Андрю.

— Той е съвсем мъничък, нали? — попита Каролайн поглеждайки към кучето.

— Да — въздъхна раненият.

— Извикай го, Скай. Извикай Хомър — каза Каролайн. Беше забелязала кръв по муцуната на Хомър и не искаше Андрю да я види и да се уплаши.

— Хомър, ела тук, момчето ми — извика Скай. Гласът ѝ беше изтънял, писклив.

Кучето хукна към Скай и Андрю го проследи с поглед, после отново спря очи върху лицето на Каролайн.

— Ще умра, нали? — попита.

Тя знаеше, че Андрю ще умре. Виждаше как устните му побеляват. Чу плача на сестра си, видя как Хомър се връща при стопанина си и се сгушва в него и си спомни за Джо Конър и за урока, който ѝ беше дал: колко важно е да казваш истината, особено когато се отнася до смъртта; че това е най-малкото, което едно човешко същество би могло да направи за друго.

— Така мисля — въздъхна тя.

— Господи! — В очите на Андрю се появи страх. Беше толкова ужасно да се наблюдава тази промяна. Каролайн още по-плътно притисна якето към раната, но знаеше, че е безполезно да се опитва да направи каквото и да било. Раненият свиваше и отпускате пръстите на ръцете си. От муцуната на Хомър се изтръгна звук, подобен на човешко ридание. Скай стоеше зад Каролайн, опряла треперещи колене в гърба на сестра си.

— Не знаех — продължаваше да повтаря Скай. — Мислех, че е сърна.

— Хомър — едва доловимо изрече Андрю.

Кучето лизна стопанина си по лицето. Каролайн знаеше, че от това на Андрю трябваше да му стане по-добре. Дори в този миг, когато животът му се изплъзваше измежду пръстите, той намираще успокоение в присъствието на кучето. Личеше си по начина, по който младежът затвори очи и се предаде на смъртта.

* * *

— Искам букетът да бъде голям — обърна се Джо Конър към продавачката на един щанд за цветя, разположен току до шосето.

— Само от цинии и слънчогледи ли да бъде или искате да добавя и полски цветя? — попита жената.

— Сложете от всичко — реши Джо.

Наблюдаваше я как стои под тентата на бели и жълти райета и прави букета. Жената изваждаше цветята от дълбоки кофи, пълни с вода. Беше дебела и силно загоряла от слънцето, имаше кестенява коса, прибрана назад с шал, и беше облечена в избеляла червена рокля. Жената работеше и несъзнателно се мръщеше. Докато гледаше

уморените ѝ движения, характерни за всички жени, изкарващи си хляба с физически труд, Джо се сети за майка си.

— Вие ли сте брали цветята? — полюбопитства той.

— Да. А също съм ги и садила — отвърна жената, като се усмихваше гордо.

— Красиви са — отбеляза Джо и бръкна в джоба си. Букетът струваше пет долара, но той даде на продавачката дваисетачка. Жената понечи да му върне рестото, но Джо поклати отрицателно глава. Жената хвърли бърз поглед към съпруга си, който седеше на празна касетка от прясно мляко, съсредоточил цялото си внимание върху спортната страница на вестника.

Продавачката кимна в знак на благодарност, но пъкна банкнотата в чекмеджето на касата вместо в джоба на престилката си.

— Хей! — подвикна Джо към мъжа. — Трябва да изведеш жена си на вечеря.

Мъжът изсумтя и обърна глава към него. Очите му бяха малки и зачервени. Изглеждаше злобен и на Джо му се прииска да му удари един в брадата.

— Трябва да ѝ поръчаш омари в нейния любим ресторант — каза Джо вместо това.

— Да — изръмжа мъжът.

Джо се качи в колата си и потегли. Имаше особено мнение по въпроса за нещастните жени. Мразеше да вижда намръщени жени. Беше наблюдавал как майка му се беше превърнала от красива и изпълнена с ентузиазъм жена в наранена, разочарована и огорчена сянка. Работеше по две смени във фабриката за омари, а свободното си време прекарваше в очакване на Хю Ренуик да ѝ се обади. След смъртта на съпруга си бе обсебена от чувството за вина. Беше преживяла няколко ужасни години, преди да се омъжи повторно.

На Джо му се искаше да наказва всеки, който по един или друг начин е причинил болка на майка му: собствениците на фабриката заради това, че я караха да работи толкова много; Хю Ренуик, задето беше разбил сърцата на родителите му. Бащата на Джо беше умрял в кухнята на Ренуик самотен, без приятели. И златният часовник, който никога не сваляше от ръката си и с който Джо така обичаше да си играе... Майка му никога не се обади, за да поиска часовника на

покойния си съпруг, а именно този часовник беше символ на всичко, което Джо смяташе, че е загубил.

Щеше да е истинско чудо да остане приятел с Каролайн, след като научи истината... Случи се на седемнайсетия рожден, ден на момчето. Чичо му го заведе в Спиндрифт, за да го остави да се напие като истински мъж. На момчета на годините на Джо не се сервираше алкохол, но това нямаше значение. Той и чичо му се настаниха на високите столове пред барплота и си поръчаха по един аперитив. Докато пиеха, чичо Марти му разказа за смъртта на баща му. Джо научи, че баща му бил обезумял от ревност и това го подтикнало да се застреля в кухнята на семейство Ренуик. Децата също били там — Каролайн и Клий, беше добавил чичо Марти. Каролайн беше наблюдавала как баща му издъхва, беше чула последните му думи.

Как беше възможно приятел да знае истината за такава брутална част от неговия живот и да не му каже? Това сложи край на отношенията му с Каролайн. Уискито беше притъпило болката от първоначалния шок и за известно време Джо се превърна в негов роб. Морето, изследванията и алкохолът му помагаша да забрави, потискаха болката му, отслабваша яростта му. След известно време успя да се откаже от пиенето, но не и от останалите две лекарства. Те продължаваха да му действат благотворно.

Опита се да не мисли за цветарката, като се зае с изпълнението на задачите, които си беше поставил: да купи някои неща за „Метеор“, да пусне няколко писма и пакета. Гмуркачите бяха измъкнали от дъното на океана отделни фрагменти и той ги изпращаше в Уудс Хол за анализ. Имаше намерение да се гмурне до останките на потъналия кораб, които вече бяха открили, затова трябваше да побърза да се върне, за да се възползва от подходящия момент. Нищо не го разтоварваше емоционално така както гмуркането.

Оставаше му да се отбие само още на едно място. Паркира пред болницата.

— Искам да предадете тези цветя на една ваша пациентка — каза той на жената на информацията.

— Как се казва пациентката, моля? — попита любезно служителката.

— Скай Ренуик.

— Името ѝ е Уитфорд, по мъж — с усмивка го уведоми жената. Дори не си направи труда да въведе името в компютъра и Джо за пореден път си даде сметка колко добре се познават всички в един малък град. — Страхувам се, че в момента не ѝ е позволено да приема посетители.

— Няма нищо — отвърна облекчено Джо. И без това не искаше да се среща със Скай. Надраска набързо една бележка и я подаде на служителката заедно с букета:

— Ще се погрижите ли да получи това?

— Колко са красиви! — възкликна тя. — Разбира се, че ще ѝ ги предам.

— Благодаря ви — каза Джо и пое към изхода. Климатичите го задушаваха. Нямаше търпение да поеме глътка свеж морски въздух. След около час вече щеше да е на дъното на океана, сред останките от стария кораб. Щеше да е далеч от тук. Свободен.

* * *

Каролайн знаеше, че посещенията при Скай все още не са разрешени — дори за близките на пострадалата, но слезе от асансьора с делови вид. За авторитет беше пъхнала няколко папки под мишницата си и когато подмина дежурните сестри, ги поздрави любезно, но официално, вместо да се спре и да помоли за разрешение да влезе в стаята на сестра си. Никой не ѝ зададе въпроси, тя знаеше, че ще е така. Номерът винаги минаваше — още от времето, когато баща ѝ лежеше в същата болница.

Скай беше будна. Седеше в леглото си, подпряна на възглавница, и разглеждаше картичката, която току-що ѝ бяха предали. Картичката беше голяма и скъпа на вид, с нарисувани пойни птички, рози, водопад и дъга, опасваща идиличната картина. Очевидно картината трябваше да изглежда живописна и завладяваща, но художникът — очевидно напълно несъзнателно — беше придал някаква похотливост в погледа на птиците и те приличаха на стари развратници с криле.

— Не ще и дума, четеш си пощата от почитателите! — весело възкликна Каролайн.

Скай вдигна очи към сестра си и уморено се усмихна. Белезите по лицето ѝ бяха станали по-тъмни и бяха придобили жълтеникав оттенък. Превръзката на главата ѝ се беше по-разхлабила през нощта и сестрите всеки момент трябваше да дойдат да я сменят. Сърцето на Каролайн се свиваше, докато гледаше как ръцете на Скай треперят от слабост, но тя все не успяваше да отмести поглед встрани.

— От кого е картичката? — попита Каролайн, макар да беше сигурна, че знае отговора.

— От мама — отвърна Скай и този път наистина се засмя.

Тя подаде картичката на Каролайн и усмивката ѝ стана още по-широка. Всеизвестен факт беше, че Огъста Ренуик изпращаше картички с повод и без повод — и колкото по-сентиментални бяха, толкова по-добре! А когато получеше картичка по пощата, първата ѝ работа беше да я обърне, за да види колко е похарчил подателят за нея.

Сега Каролайн постъпи по същия начин — погледна цената и подсвирна:

— О! Наистина струваш нещо!

— Ами да, щом получавам картички от по четири долара — извикоти се Скай. — Не ревнуваш, нали?

— Не рови с пръчка в раната ми — намуси се престорено Каролайн и прочете посланието, написано за Скай от майка ѝ:

„Скъпа, кога най-сетне ще се научиш да се обръщаш към хората, когато имаш нужда от нещо? Моята кола е на твое разположение винаги когато имаш нужда от нея. Не мога да разбера как изобщо можеш да се надяваш онзи раздрънкан стар боклук да те откара някъде, особено пък до кея. Каква работа имаше там, между другото? Бързо се връщай у дома! Ще откача в тази голяма призна къща без теб!

С обич,
Мама“

— Добрата стара мама! — засмя се Каролайн, поставяйки картичката до таблата със закуската.

— Липсвам ѝ — отбеляза сестра ѝ.

— По-скоро ѝ липсва чувство за реалност. Все заобикаля най-важното.

— Хм — замислено сведе глава Скай.

— Нито дума за водката в цялата тирада, изписана върху тази луксозна картичка.

— Каролайн, достатъчно зле се чувствам и без твоите забележки, разбра ли? Не наливай масло в огъня. Трябва наистина да съм голям идиот, щом съм решила, че мога да шофирам в такова състояние. Джо Конър сигурно си мисли, че не съм с всичкия си. Знам, че не ме разбираш, и точно в този момент не ми се обяснява, но наистина исках да му кажа нещо.

— Кажи го на мен! — настоя Каролайн и приседна на леглото.

Лицето на Скай помръкна:

— Не ме насилвай. Бях ударена все пак.

— Не си спомняш какво си искала да му кажеш, нали?

— В главата ми е пълна мъгла — призна Скай.

— Никак не е смешно, Скай. Снощи лекуващият те лекар ни уведоми, че си алкохоличка.

— Казват така за всички — възрази тя. — Виж ме къде съм — в рехабилитацията. Целта им е да изкарват пари. Наричат алкохолик всеки, който е изпил повече от две бири.

— А ти какво мислиш за себе си?

— Аз ли? Разбира се, че не съм алкохоличка! Но май съм на път да стана.

— Така ли? — попита изненадано Каролайн. Не беше очаквала да чуе подобно признание от най-малката си сестра.

— Да. Напоследък пия прекалено много, признавам. Но това е заради проблемите ми със Саймън... и с работата... Дали Хомър усеща отсъствието ми?

— Сигурна съм, че му липсваш. Тази сутрин отидох да го изведа на разходка.

— Добре. Той там ли беше? — засмя се Скай. Надяваше се, че ще се отърве от сериозния разговор, като отклони темата към тайния любовен живот на домашния им любимец. Хомър често изчезваше и никой не знаеше кога ще се върне. Само че Каролайн не се хвана на тази въдица. Мълчеше и слушаше.

— Така се бях притеснила! — продължи Скай. — Ами ако не се беше върнал? Той вече е стар... А все едно беше вчера, когато го взехме да се грижим за него, нали?

— Свързано е с пристигането на Джо Конър в града, нали? — каза Каролайн, без да обръща внимание на думите на сестра си.

— Какво имаш предвид?

— Присъствието му те е разстроило.

— О, не! Не и мен! — засмя се Скай и очаквателно я загледа.

Изцяло съсредоточена върху желанието си да заблуди Каролайн, тя не забеляза, че превръзката ѝ се е разместила още повече и че в момента виси над едното ѝ око.

Каролайн се пресегна, оправи бинтовете и предпазливо рече:

— Когато беше пияна, каза някои неща, едно, от които беше, че бащата на Джо е убил себе си по погрешка. Сигурна съм, че си мислела за онова, което се е случило с теб... За инцидента с Андрю Локууд.

— Най-хубавото на цялата тази работа е... — започна Скай, после замълча. Седеше в леглото, обвила коленете си с ръце.

— Най-хубавото е, че наистина не помня какво съм имала наум — завърши след малко.

Пръстите ѝ си играеха нервно с един конец от бялото памучно одеяло, метнато върху чаршафите, и двете сестри напрегнато гледаха тънката нишка, сякаш всичко зависеше от нея.

Не след дълго Скай се отпусна назад, притвори очи и се престори на заспала. Каролайн седеше мълчаливо до нея. Не знаеше какво да каже.

Една облечена в розово сестра безшумно влезе в стаята. Буташе количка, върху която беше поставена ваза с прекрасен букет.

— Виж! — възкликна Каролайн и побутна Скай. Сестра ѝ отвори очи и тя ѝ подаде картичка, пъхната в букета.

— О! — Скай намръщено погледна към цветята, после отвори листчето и очите ѝ пробягаха по редовете. На лицето ѝ светна закачлива усмивка: — От твоето гадже са.

Каролайн издърпа листчето от ръцете на сестра си и прочете:

„Оздравявай по-бързо. Когато отново решиш, че искаш да говориш с мен, обади ми се. Джо Конър.“

— Моето гадже? — изсумтя Каролайн. — Не бих казала.

— Има много хубав почерк — отбеляза Скай, вземайки обратно бележката. — Много мъжествен. Позволи ми да го анализирам пред теб.

Тя съсредоточено се загледа в думите.

Макар да не искаше да си го признае, Каролайн изпитваше огромно любопитство да чуе анализа на сестра си, въпреки че Скай не беше експерт графолог, а просто се шегуваше.

— Е? — не се стърпя Каролайн.

— Това е почерк на много самотен човек — започна Скай. — Няма никого, с когото да споделя. За него търсенето на съкровища е начин да замени онова особено важно нещо, което липсва в живота му.

— И то е? — настоя Каролайн.

— Надежда? Любов? — Скай погледна въпросително към сестра си. — Неговата отдавна загубена любима... Не знам. Трябва да го питаш. Така, дължиш ми три долара за услугата.

— Извинявай, забравила съм си чековата книжка — засмя се Каролайн.

— Е, нищо... И без това съм ти длъжница — отвърна Скай.

* * *

Когато Каролайн пристигна в „Хълма на светулките“, не видя колата на майка си. Влезе в къщата през вратата на кухнята и завари Хомър да лежи върху килимчето си. Когато чу стъпките ѝ, кучето вдигна муцуна нагоре, а очите му весело заблестяха. Изглеждаше невероятно щастлив, че вижда добрата си приятелка. Замахна с опашка, после мързеливо се надигна, опъна се на предните си лапи и бавно се запъти към Каролайн, за да я поздрави.

— Здравей, момчето ми — каза тя и го потупа по главата. — Добро куче... ти си добро куче, Хомър.

Забеляза, че Хомър стиска между зъбите си неизменната синя хавлиена кърпа или онова, което беше останало от нея. Такава кърпа беше първата му играчка, когато преди четиринайсет години пристигна в този дом.

Каролайн се опита да измъкне парцала от устата на кучето, но то не се предаваше. Обожаваше тази игра.

— Печелиш, Хомър — каза накрая тя.

Той застана пред вратата, готов да бъде изведен навън. Каролайн се спусна през поляната и Хомър неотлъчно я следваше. Очевидно днешният ден нямаше да бъде посветен на тайнствените му разходки.

В далечината върху гладката водна повърхност се забелязваха корабите на изследователския екип. Джо Конър търсеше потъналото съкровище. Каролайн се загледа, но Хомър нямаше търпение да отиде на плажа и я задърпа.

Беше мъчително да го гледа как бавно се придвижва напред, как с всяка измината стъпка краката му се разтреперват от умора, как гърбът му болезнено потръпва. Гъстата му и златиста някога козина беше отъняла и орediaла, а на места беше опадала. Каролайн си го представи преди години — малко пухкаво кученце с тъжен поглед и изцапана с кръвта на любимия му стопанин муцуна.

Сега Хомър се спускаше към плажа. В козината му се заплитаха бодли и треви, но това не го притесняваше. Беше щастлив, че е навън с Каролайн — човека, когото обичаше най-много на този свят след Андрю.

Когато разходката свърши и двамата поеха обратно към къщата, Каролайн чу някой да я вика по име.

Беше Марипат. Деветгодишната ѝ племенница тичаше към нея с всичка сила, притиснала някаква книга към гърдите си. Хомър весело залая при вида на друг член на семейството. Задните му крака се подгънаха и той се свлече на пясъка, но се изправи точно навреме, за да поздрави с близване Марипат.

Тя беше облечена в сини шорти и тениска, която леля ѝ Каролайн ѝ беше донесла от Нантъкет. Лъскавата ѝ кестенява коса беше опъната назад и сплетена в дълга плитка. Имаше очите на Ренуик — огромни и ясни, които проблясваха живо иззад очилата със зелени рамки.

— Нося ти нещо — задъхано изрече Марипат, целуна леля си и потупа Хомър по главата.

— За мен или за Хомър? — попита Каролайн.

— За теб — усмихна се момичето.

— И какво е то? — полюбопитства Каролайн и погледна книгата, която Марипат ѝ подаде.

— Мама ми разказа за твоя приятел, пиратът. Той наистина ли е пират?

— Така твърди — отвърна тя. — Онези кораби там са негови.

Момичето заслони очите си с длан и се загледа в осветените от слънцето бели кораби.

— Приличат ми на яhti — отбеляза колебливо.

— Такива са съвременните пиратски кораби — засмя се Каролайн. — Не знаят какво изпускат! Прекалено луксозни са, липсват им старите проскързващи греди, които придават очарование на подобен вид плавателни съдове. Каква е тази книга?

— Сецаш ли се за кораба, който потънал до нашия бряг? — Очите на Марипат блестяха възторжено, сякаш ей сега щеше да каже на леля си нещо, което тя до този момент не е чувала. — За „Камбрия“? Бил е английска бригантина, от онези, с многото мачти. Така... Капитанът бил изменник. Той доплувал до морския фар и се влюбил в жената, която живеела там, само че въпросната жена била омъжена за човека, който под държал фара.

— Голям негодник е бил този капитан, наистина — съгласи се Каролайн с племенницата си.

— Така. Жената имала момиченце.

— Точно така. Забравих имената им...

— Капитанът се казвал Натаниъл Торн, дамата — Елизабет Рандъл — подсказа Марипат на леля си. — А името на момиченцето било Клариса. — Направи драматична пауза. Очите ѝ блестяха от възлнение. — Това е нейният дневник! — не издържа накрая тя и триумфално посочи към книгата.

— Чий дневник?

— На Клариса! Някаква старица, на която мъжът ѝ работел на фара, намерила тази тетрадка и я запазила. По-късно дала да я напечатат. Ако майка ми някога направи нещо подобно с моя дневник, направо ще я убия! Както и да е, в училище ни накараха да прочетем дневника и когато мама ми разказа за твоя приятел, търсача на съкровища, си помислих: „Боже мой!“ Прочети да видиш!

Двете отвориха книгата на първата страница и Каролайн зачете на глас:

19 юли 1769 година

Днес намерих кит, изхвърлен на брега. Беше по-голям от най-голямата лодка, която съм виждала, и имаше цвѐта на скалите на нашия остров. Лежеше на пясъка, а широко отворените му очи гледаха към небето. Двете с мама се опитахме да върнем кита обратно в морето — мъчихме се чак докато стана тъмно. Поливахме тялото му с морска вода, защото мама каза, че ако кожата му изсъхне, той ще умре. Освен това ми поръча да наблюдавам дупката, през която си поема въздух, и да внимавам да не излея вода в нея, защото така мога да го убия. Мина безкрайно много време в очакване на прилива! Сега ръцете ме болят от тежките кофи с вода, които пренасяхме, както и от дърпането на кита за опашката, за да му помогнем отново да се върне във водата. Но си струваше. Двете с мама радостни наблюдавахме как нашият кит се отдалечава навътре в океана, озарен от оранжевата светлина на луната.

— Харесвам я, а ти? — попита Марипат. — Звучи ми страхотно!

— И на мен — кимна Каролайн. Беше трогната, че племенницата ѝ се е сетила да ѝ донесе дневника на Клариса. — Когато аз бях в трети клас, тази книга я нямаше.

— Може би тогава просто още не са си били направили труда да я отпечатат — колебливо изрече Марипат. — Ти, мама и леля Скай някога спасявали ли сте кит? Често ли се е случвало вълните да изхвърлят китове на брега?

— Не, никога не ни се е случвало подобно нещо — с усмивка призна Каролайн. Стори ѝ се забавно, че Марипат отнася детството на майка си и лелите си в далечното минало, в онези времена, в които е живяла и Клариса Рандъл, когато човек е срещал китове на всяка крачка.

— Ще покажеш ли дневника на онзи мъж?

— На кой мъж?

Марипат посочи към корабите в далечината. Едва сдържаше усмивката си и Каролайн се запита какво точно беше казала Клий на дъщеря си.

— На него! — многозначително изрече момичето.

— Може и да му го покажа — отвърна лелята. — Ще си помисля.

— Той търси останките от кораба. Смятам, че трябва да знае нещо за хората, които са потънали заедно с него.

— Има логика. Може да му дам книгата назаем, след като я прочета. Ти от библиотеката ли си я взела?

— От училищната библиотека. Само учениците имат право да вземат книги от там, но аз съм я запазила до септември заради тебе — със срамежлива гордост заяви момичето.

— Много ти благодаря.

— Той ти е бил като брат, нали? — попита внезапно Марипат и леко се изчерви. — И сте си пишели?

— Нещо такова. Но това беше отдавна, когато бяхме малки — с неохота отвърна Каролайн. Усещаше, че племенницата ѝ иска да научи повече по въпроса — тя растеше в стабилно семейство, което никога нямаше да се разпадне, и проблемите на двете ѝ лели с мъжете събуждаха любопитството ѝ. — Бивши приятели, бурни любовни афери, загубени приятелства — всичко това разпалваше въображението.

— Къде е майка ти? — попита Каролайн.

— Ей там. — Марипат погледна нагоре към къщата.

— Хайде да отидем при нея — предложи Каролайн.

Изчакаха Хомър да се изправи и когато тръгнаха, избираха места, където щеше да му е по-леко да се придвижва. Една муха забръмча покрай муцуната на кучето, но то не ѝ обърна внимание. До неотдавна Хомър не оставяше нахалните мухи да се измъкват безнаказано.

— Бедничкият Хомър — въздъхна Марипат. — Трудно му е да ходи.

— Вече е на шестнайсет години — прекалено е стар за едно куче.

— Обичаш го, нали? — попита момичето. — Той ти е като дете.

— Заедно сме от много време — отвърна Каролайн.

— Още докато е бил новородено кутре ли?

— Е, не чак новородено, но мъничко.

— Как ми се иска мама да ни разреши да си вземем куче — въздъхна Марипат. — И да го остави да спи в леглото ми. Искам да си имам женско куче. Не че Хомър не е страхотен, но все пак едно момче ни е напълно достатъчно. Понякога Марк направо ме вбесява!

Каролайн кимна. Слушаше бърбенето на племенницата си, доволна, че темата за Хомър беше заменена с други, по-актуални. Каролайн беше напълно сигурна, че Клий не е разказала на дъщеря си историята, довела до появата на Хомър в дома им, и тя също нямаше намерение да го прави.

Докато се изкачваха по каменните стъпала, Каролайн хвърли последен поглед назад, към корабите. Джо Конър. Истините, свързани с живота и смъртта, така или иначе докарваха беля на човека, който ги казваше...

Щом стигнаха до върха на хълма, Хомър за момент се спря, хвърли пълен с обич и привързаност поглед към Каролайн, после се извърна и бързо се скри сред дърветата, разперили корони в западната част на имението.

Тя го беше открила в гората преди четиринайсет години и сега с тъга го гледаше как изчезва от погледа ѝ.

2 април 1978 година

Скъпи Джо, не мога да повярвам, че досега не съм се сещала да те попитам дали имаш домашни любимци! Обикновено се смята, че човек може да обича котките или кучетата, но не и двете животни едновременно, което ме кара да си мисля, че аз нещо не съм наред, защото си падам и по кучета, и по котки. Проблемът е, че много обичам морската вода и искам и любимците ми да я обикнат. Дори научих първото си кученце да плува. Първия път то потъна ѝ аз трябваше да се гмурна, за да го извадя от водата, но после то изведнъж успя да се задържи на повърхността и заплува като истински шампион! (Всъщност аз трябваше да го спася, но в мига, в който го извадих на брега, то отново се втурна обратно към водата.)

С котките е по-сложно. Те предпочитат да се свият на кълбо на перваза на прозореца и да слушат песента на

вълните, дремейки сладко.

Време е да обърна малко внимание на сестрите си. Те настояват да престана с писането и да изляза с тях навън.

Доскоро!

С обич, Каролайн

15 април 1978 година

Скъпа Каролайн,

Това писмо ще бъде кратко, защото искам да изляза с лодката, а в момента вятърът е направо страхотен за тази работа. Единственият ми домашен любимец е моята лодка. Тя е голяма, много бърза и не яде много. Щях да съм щастлив, ако можех да прекарам остатъка от живота си в открито море с нея. Но някой ден и това може да стане. Както виждаш, ти си падаш по котките и по кучетата, а аз — по лодките.

С обич, Джо

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво толкова гледаш? — раздразнено попита Огъста Ренуик. Мразеше тишината.

Най-голямата ѝ дъщеря стоеше до прозореца с изглед към океана и напрегнато наблюдаваше нещо през стария телескоп на Хю. Когато преди няколко часа Огъста се върна от града, в стаята цареше тягостно мълчание. Клий и Марипат я поздравиха и побързаха да си тръгнат.

— Чакай малко — отвърна Каролайн. Огъста се засегна от тона ѝ. Седна на малкото канапе и взе гергефа. Бродираше възглавничка за Скай: лебеди и замък. Беше взела мотива от „Лебедово езеро“.

— Стигнала съм до средата — каза Огъста, колкото да поддържа разговора. — „Лебедово езеро“... Мисля, че това е един от хубавите спомени в твоя живот и в живота на сестрите ти. Помниш ли вечерта, в която баща ви ви заведе на балет в Ню Йорк? Бяхте облечени в онези сладки черни кадифени рокли... Когато се прибрахте вкъщи, и трите заявихте, че ще ставате балерини. Може би трябваше да окуражим Скай и да я насочим към танците.

— Хммм.

— Тя винаги е била прекалено самокритична. Смята, че не може да рисува, а сега, когато преживява такъв тежък период и е блокирала до такава степен, че не може да вае своите скулптури, щеше да е чудесно да има нещо друго, в което да намери спасение и смисъл.

— Човек не става примабалерина, за да се спасява, мамо.

Огъста вдигна поглед от бродерията. Разбира се, беше казала не каквото трябва. Докато говореше за Скай, не беше усетила как нагазва в територия, болезнена и за Каролайн — тя също като най-малката си сестра нямаше високо самочувствие.

Каролайн внезапно се засмя, сякаш беше прочела мислите на майка си и с усмивката си искаше да я увери, че не се е засегнала от думите ѝ.

— Искан да кажа, че танцуването е също като ваятелството. То е призвание, но и професия. Трябва да се избира — или едното, или

другото. Не може и двете едновременно. Всяка от тези творчески дейности изисква пълно себеотдаване.

— Да, точно както любовта ми към баща ти — опита се да се пошегува Огъста, но младата жена не се засмя.

Беше прекалено чувствителна на тази тема. От малка изглеждаше достатъчно компетентна и отговорна, за да се грижи всеотдайно за по-малките си сестри, докато майка ѝ насочваше всичките си усилия да спасява брака си с Хю. Когато се връщаше в миналото, Огъста откриваше, че има много неща, за които би могла да съжاليا, но в едно беше напълно сигурна: беше обичала дъщерите си и времето не беше отслабило това чувство. Осъзнаването на този факт ѝ даваше сили да продължи напред.

— И трите можехте да станете балерини — отбеляза тя. — Е, може и да не виждаш балета като професията на живота си, но ти със сигурност притежаваш достатъчно грация и чувствителност, за да танцуваш. Да не говорим за краката ти! Какви крака имаш само! Баща ти би казал, че те са неприлично красиви и дълги.

Дъщеря и нищо не каза. Огъста продължи да бродира, примирила се с нежеланието на Каролайн да разговаря. И трите ѝ дъщери бяха изключителни красавици и притежаваха забележителен темперамент. Сега, като гледаше най-голямата от тях, си мислеше, че в случая с Каролайн акцентът падаше върху темперамента. Тя винаги беше нащрек, очаквайки да се случи нещо лошо, готова да защити по-малките си сестри. От всичко. Дори от родителите им, каза си сега Огъста, старайки се да бъде обективна. Така както беше застанала до прозореца, впила напрегнат поглед в далечината, Каролайн приличаше на страж, бдящ над онези, които обича. Сърцето на Огъста се сви от жалост. Каролайн не беше получила достатъчно любов — тя винаги се грижеше за останалите и ги предпазваше.

Каролайн имаше нужда от мъж до себе си, с въздишка си рече Огъста. Дъщеря ѝ беше красива, но недостъпна. Тъмната ѝ коса винаги беше строго опъната назад, а дрехите ѝ бяха в цветове, които трудно биха могли да се нарекат весели: гранитово във всичките му нюанси, тъмносиво, брик, пясъчножълто. Типична преуспяваща делова дама. Мъжете в града я отбягваха, плашеха се до смърт от нея и от силата, която излъчваше. През свободното си време Каролайн пътуваше.

Всъщност пътуваше непрекъснато. Или пък бродеше сама из планините.

— Каролайн, какво толкова интересно виждаш там? — попита отново Огъста и се надигна от мястото си.

— Ела и погледни — обърна се към майка си Каролайн, подаде ѝ телескопа и го намести до дясното ѝ око. — Ето.

Огъста се опита да го фокусира. Металната тръба беше топла от допира на пръстите на Каролайн. Възрастната жена примигна, завъртя пръстена с увеличителното стъкло и се опита да разбере какво точно приковаваше вниманието на дъщеря ѝ. Нямаше нищо особено — само безбрежната водна шир и няколко кораба, застинали на повърхността.

— Рибари — отбеляза Огъста.

— Не, не са рибари — поправи я Каролайн.

Огъста се засмя. Дъщеря ѝ май се шегуваше. Та тя живееше тук и поглеждаше през същия този прозорец по сто пъти на ден — можеше да познае риболовен кораб, щом го види. Хю също беше ходил за риба точно на мястото, на което се виждаха корабите, макар че обикновено предпочиташе да се отдалечава към каньона или пък в посока към Бахамите. Продължи да наблюдава корабите. Забеляза нещо подобно на джет.

— Какво правят? — попита тя.

— Гмуркат се, за да търсят съкровища.

Огъста отпусна телескопа и впи поглед в сиво-сините очи на Каролайн. Те блестяха от вълнение, преливаха от живот. Дъщеря ѝ беше занемяла от възторг. Нещо ставаше тук, помисли си Огъста. Каролайн приличаше на човек, внезапно изправил се пред небесно видение.

— Шегуваш ли се, скъпа?

— Не, мамо. Изваждат останките от потънал кораб.

— Наистина ли? — заинтригувано рече Огъста. Тя обожаваше историите за корабокрушения. За какъв дявол иначе би живяла в това затънтено имение край Пролива, ако не беше така? Нещо повече — любовта им към приключенията и неизвестното сякаш още повече ги сближаваше. Любопитството отново, я завладя и тя погледна през телескопа: — Откъде знаеш?

— Един приятел ми каза — отвърна Каролайн. — Открили са „Камбрия“.

— „Камбрия“... — повтори замислено Огъста. Името ѝ се стори познато.

— Това, което прилича на фонтан, всъщност е пясък. На палубата на кораба имат компресор, който издухва пясъка, за да могат по-лесно да стигнат до златото.

— Колко вълнуващо! — промълви Огъста. Не отместваше очи от струята пясък и се опитваше да види хората, които се занимаваха с тази така интересна дейност. От такова голямо разстояние мъжете изглеждаха дребни като оловни войници, а лицата им не можеха да бъдат различени. Даже големите кораби изглеждаха миниатюрни. Огъста гордо се усмихна. Дъщеря ѝ винаги беше в течение на онова, което ставаше в околността.

— Откъде научаваш за всички тези неща? — засмяно попита Огъста. — Тази акция там трябва да е строго секретна. Не съм прочела и дума по този въпрос във вестниците. Нито пък съм чула някой нещо да коментира.

— Предполагам, че наистина е тайна — кимна Каролайн.

— Нали знаеш, че умея да пазя тайна? — заговорнически каза майка ѝ, но внезапно млъкна. Сърцето ѝ се сви от болка, щом видя изражението на Каролайн.

— Знам — отговори след кратка пауза дъщерята и думите ѝ прозвучаха обвинително. Тя прекоси стаята и седна на люлеещия се стол. Трябваше ѝ време, за да се овладее. Когато отново погледна към майка си, изглеждаше напълно спокойна. Огъста преглътна. Усещаше, че ѝ предстои разговор, който никак нямаше да ѝ хареса.

— Трябва да си поговорим за Скай — сериозно изрече Каролайн.

Огъста несъзнателно впи пръсти в перлите на шията си. Защо ги наричаха „черни“, след като цветът им всъщност беше един невероятен нюанс на гълъбовосивото? Тя вдигна очи към Каролайн.

— Някога казвала ли съм ти, че очите ти са със същия цвят като този на перлите ми? — попита с усмивка, като си играеше с наниза.

— Да — отвърна Каролайн.

— Очи с цвят на черни перли... Каква рядкост... Един ден някой прекрасен мъж ще забележи това. Сигурна съм. Обикновените мъже ще те погледнат и ще кажат, че очите ти са сини, или сиво-сини, но истинският мъж веднага ще разбере и ще ти каже, че очите ти са като черни перли...

— Мамо, чу какво каза доктор Хендерсън — прекъсна я Каролайн и се приведе напред. — Тя е алкохоличка.

Огъста поклати глава. Беше размишлявала достатъчно дълго върху думите на лекаря. Най-малката ѝ дъщеря беше емоционална, но не и алкохоличка. Само че Каролайн нямаше намерение да се отказва — щеше да проведе тази дискусия на всяка цена.

— Той е откачен — отбранително рече Огъста. — Не я познава. Тя е човек на изкуството като баща ти. За хората на изкуството е нормално да пият.

— Не я сравнявай с татко.

— Колко печално — тъжно промълви майката. — Ти и сестрите ти сте толкова ядосани на Хю заради ловуването, а той го правеше единствено от желание да бъде насаме с дъщерите си.

— Опитваше се да ни превърне в момчета — каза Каролайн и потупа кучето по гърба.

— Не е вярно. Хю щеше да се нахвърли върху всеки, който би посмял да допусне, че е искал син на мястото, на която и да е от вас трите. Просто искаше да се чувствате добре сред природата, да ѝ се наслаждавате така както той го правеше.

— Малко по-сложно е, отколкото ти се струва — тихо възрази дъщерята след кратка пауза.

— Ами... — започна Огъста, но гласът ѝ трепна и замря. Нямаше сили да спори. Тя беше противник на насилието във всяка негова форма. Не вярваше в оръжията и ножовете. Никога не беше изпитвала въодушевление от идеята дъщерите ѝ да бъдат излагани на опасността от диви животни, непознати гори и хладен нощен въздух. Но сляпо бе обожавала съпруга си и когато той решаваше да заведе децата на лов в планината, тя никога не беше възразявала, макар дълбоко в сърцето си да знаеше, че Хю не е прав.

— Какво да правим в такъв случай, мамо? Като не обвиняваме татко и като отказваме да признаем, че Скай е алкохоличка, кажи как да ѝ помогнем?

— Ще си я върнем у дома, ще я окуражаваме и ще я обграждаме с любов...

— Няма проблем да го направим. Всъщност винаги сме го правили. Но се оказва, че това не е достатъчно.

Каролайн коленичи до Хомър, който в момента се чешеше. Откри един бодил, оплел се в козината на любимеца си, и силно го дръпна. Хомър изскимтя и жално обърна поглед към Огъста.

— Не те оскубах аз — осведоми кучето Огъста.

— Помниш ли деня, в който го доведохме у дома? — попита Каролайн и погали старото куче. Сега Хомър лежеше неподвижно, със затворени очи. Ребрата му изпъкваха под проскубаната златиста козина.

— Голяма досада е — каза Огъста, без да отвърща на въпроса на дъщеря си. В действителност тя беше много привързана към кучето, но не го показваше. Хомър беше помогнал на Каролайн и Скай да понесат по-леко първите няколко седмици след инцидента с Андрю Локууд и тя му беше благодарна.

А Каролайн смяташе, че е подкрепяла Хомър в дните на скръб по мъртвия му стопанин.

— Ти го обичаш, мамо — каза тя. — Не можеш да заблудиш никого.

— Той щеше да е бездомник, ако не бях аз — кимна Огъста.

— Чудя се дали някой си дава сметка за това.

Младият мъж беше живял в Ню Хампшир, близо до Дартмут, но семейството му беше от Сан Франциско и не искаше да се занимава с кучето. Полицията настани Хомър в приют за безстопанствени животни в Хановър. Огъста беше дала съгласието си да вземат кучето при тях, защото Каролайн се терзаше от мисълта, че са го изоставили, и беше успяла да убеди майка си, че спасяването на Хомър ще помогне на Скай да се съвземе. Разбира се, Хю също искаше да го вземат.

— Да се върнем на въпроса за Скай, мамо.

— Не зная какво я е изкарало от релсите — предпазливо изрече Огъста. — Какво я накара да се разстрои така внезапно. Мисля, че трябва да уредим да я изпишат от болницата, да я приемем у дома, да ѝ осигурим добра почивка и да избягваме болезнените теми. За мен миналото е минно поле, от което ужасно ми е писнало!

— Мамо...

— Край на историята. Чу ли ме, Каролайн? — остро изрече Огъста, сложи очилата си и изгледа дъщеря си.

— Грещиш, мамо — каза Каролайн и се изправи. — Историята не е приключила.

— И как ще продължи? Ти и сестрите ти ще се оплаквате от баща си на всеки срещнат, който прояви желание да ви слуша? А аз ще седя тук и ще се опитвам да защитавам паметта му? Той ви обичаше. Отказвам да твърдите пред когото и да било и най-вече пред себе си, че е било иначе.

— Мамо, историята ще завърши с погребението на Скай — прекъсна я Каролайн. Гласът ѝ бе станал дрезгав от гняв, а очите ѝ с цвят на черни перли хвърляха яростни искри.

— Да не си посмяла дори да го произнесеш! — изсъска Огъста.

— Може да падне и да си разбие главата или пък да изпие цяло шише приспивателни. Следващия път може да не е катастрофа. А кой знае — може и да е. Тя уби човек, мамо, и според мен това я тласка към самоунищожение.

— Каролайн! — изрече заплашително Огъста, а главата ѝ започна да трепери както винаги, когато нещо силно я разстройваше.

Каролайн прекоси стаята, коленичи пред стола на майка си и взе ръцете ѝ в своите. Видът на елегантната ѝ дъщеря, застанала в краката ѝ в молитвена поза, беше повече, отколкото Огъста можеше да понесе. Опита се да я отблъсне от себе си, но не успя. Каролайн не помръдна и не отмести поглед от очите на майка си.

— Моля те, мамо — промълви, а по страните ѝ потекоха сълзи. — Притеснявам се за теб почти толкова, колкото се притеснявам за Скай. Знам как ще се чувстваш, ако се случи нещо лошо. Няма да го понесеш — прекалено силно обичаш Скай. Нека да се поддържаме в този труден момент, да направим онова, което наистина ще ѝ помогне. И да започнем с едно — да бъдем абсолютно честни, става ли?

Огъста пое дълбоко дъх, приведе се напред и върхът на носа ѝ докосна носа на Каролайн. Очите им най-после се срещнаха и както винаги Огъста беше впечатлена от дълбочината, красотата и затаената страст в погледа на най-голямата си дъщеря. Направо дъхът ѝ спираше. Хю беше уловил този сблъсък от емоции и беше успял да го изобрази върху платното — в най-известния портрет, който бе рисувал... „Момичето в бялата рокля“.

Огъста леко се отдръпна назад и отметна тъмен кичур от челото на Каролайн. Остави гергефа настрана и изправи рамене. Изглежда дъщеря си, все още коленичила в краката ѝ, и си спомни за своето детство, за случаите, в които отиваше на църква, за да се моли на

Господ да ѝ помогне. Чудеше се дали момичетата ѝ изобщо си спомнят, че са родени и възпитавани като католички. Или може би бяха престанали да вярват в Бога по същото време, когато Хю и Огъста бяха загубили вярата си, непосредствено след инцидента в планината Редхоук.

— Баща ти ви обичаше — повтори Огъста, без да отмества поглед от безизразното лице на Каролайн. — Ловът беше неговият начин да... Той беше забележителен човек и проявяваше обичта си по изключителен начин.

— Знам — кимна дъщерята.

— Да ти направя ли коктейл? — попита Огъста и стана. — Аз ще пийна един.

Каролайн наведе глава. Не отвърна. Сякаш обмисляше предложението на майка си. Огъста реши да приготви коктейли и за двете. Погали дъщеря си по главата и се отправи към зимната градина, където беше барчето с напитките.

* * *

„Изключителен начин“...

Каролайн седеше на стъпалата, водещи към плажа, и мислеше за баща си. Хомър се беше разположил до нея.

По пътя към Редхоук тя беше навигаторът. От нея се искаше да казва: „Курс североизток“ вместо „Завий надясно“, а когато трябваше да отбият от магистралата, тя също като помощник-пилот извикваше: „Чисто“. Знаеше добре какво доставя удоволствие на баща ѝ и на драго сърце правеше всичко, за да го види усмихнат.

Веднъж имаше треска. Когато тръгнаха към планината, беше здрава, изпълнена с ентузиазъм. Когато обаче вечерта легна в палатката си, почувства, че се разболява. Гърлото ѝ болеше, главата ѝ се пръскаше от болка, имаше треска. Беше петнайсетгодишна и добре знаеше как да се погрижи за себе си, стига да си е у дома. Но онази вечер, свила се сама в палатката си, тя не издържа и се заплака. Страхуваше се. Искеше нощта да мине по-бързо и слънцето отново да се покаже.

Баща ѝ я чу. Влезе в палатката, сложи длан на челото ѝ и взе треперещото ѝ тяло в обятията си. Те винаги спяха в отделни палатки и до тази вечер Каролайн не беше преставала да се чувства сама. Появата на баща ѝ в момента, в който най-много имаше нужда от него, я изненада толкова силно, че тя заплака още по-сърцераздиращо.

— Ти си болна, скъпата ми — промълви баща ѝ. — Трябва веднага да се приберем у дома.

Хю я уви в одеяла и ѝ заръча да стои кротко, докато събуди сестрите ѝ. Каролайн чакаше и не можеше да повярва, че това се случва. Беше на петнайсет години и никой никога не се беше грижил за нея. Ходенето на лов беше за нея шанс да прекарва известно време с баща си, но никога не се беше чувствала толкова обичана както в мига, в който той ѝ каза, че се прибират у дома. Хю знаеше, че е болна, и ѝ даваше онова, от което тя имаше най-голяма нужда.

Докато сестрите ѝ събираха палатките, баща ѝ я придружи до колата. Запали двигателя, настани момичето на предната седалка, като не преставаше да докосва челото ѝ, за да види дали температурата ѝ не е започнала да спада. Хю Ренуик никога не показваше чувствата си, но онази нощ беше разтревожен. Беше след полунощ. Сестрите ѝ бяха сънени, но доволни, че ще се приберат къщи. Каролайн се облегна на рамото на баща си. Продължи да трепери, въпреки че в колата беше топло. Чувстваше се неизказано щастлива.

Оказа се, че е болна от скарлатина.

* * *

После обаче си спомни друг случай, станал години по-късно. Тя караше обратно към къщи през същата тази планина, а на задната седалка седеше Скай, изпаднала в шок от смъртта на Андрю Локууд.

Бяха прекарвали деня в полицейския участък — двете в отделни стаи за разпит. Въпросите бяха много: дали познават убийтия, дали са го виждали преди, дали са разговаряли с него преди фаталния изстрел, дали не са се скарали, дали сестра ѝ е изглеждала ядосана, в какво настроение е била...

Каролайн също беше в шок. Сега ясно осъзнаваше това, но тогава си мислеше, че просто е уморена. Единственото нещо, което

искаше в момента на разпита, беше да отпусне глава върху бюрото и да заспи. Продължи да вижда лицето на Андрю, чуваше собствения си глас, който спокойно го питаше за името му, както и отговора на умиращия млад мъж. Виждаше очите му, устата му и още усещаше дланта му в своята. Той беше неин завинаги; никой не го познаваше така добре, както успя да го опознае тя в тези кратки мигове преди смъртта. И докато мислеше за Андрю, се закле пред себе си, че ще се погрижи за кучето.

Когато разпитът приключи, тя и Скай потеглиха към къщи. Беше уморена, но изпитваше огромно облекчение. От сестра ѝ току-що беше свалено обвинението за предумишлено убийство. Скай беше невинна и всички се въртяха развълнувано около нея. Огъста ги очакваше в „Хълма на светулките“, за да ги поздрави. Но както винаги Каролайн беше поела ролята на майка: тя уви треперещата Скай в дебело одеяло и я настани на задната седалка, а Клий седна до Скай. На предната седалка до Каролайн седеше баща им.

По пътя спряха до приюта за бездомни животни, за да вземат Хомър. Вървяха по отблъскващите циментови коридори, съпроводени от протяжния вой на десетките животни, затворени в клетки. Служителят даде на Хю документите, за да се разпише, и отиде да доведе кучето. Каролайн чувстваше, че ѝ прималява от напрежение, страхуваше се, че Хомър ще види у тях убийците на стопанина си и ще се нахвърли отгоре им с оголени зъби, но в мига, в който кучето я видя, то престана да скимти и да се опъва.

Клий беше подготвила мястото за Хомър в колата, но когато спряха да отворят вратите, Хю се обърна към Каролайн и сериозно я погледна:

— Той те харесва.

— Не знам защо — отвърна тя и отмести поглед встрани. — Бях там, когато...

— Ти му помагаш, Каролайн — рече Хю. — Позволи му да бъде отпред, до теб. Това ще го накара да се чувства по-защитен.

За пръв път виждаше подобно изражение на лицето на баща си и тогава не можа да го определи точно. Сега беше сигурна — лицето на Хю изразяваше тъга, по него личаха първите признаци на душевната агония, в която той щеше да изпадне.

През целия път до Кънектикът Хомър не отмести глава от скута на Каролайн. Клий беше сложила слушалките на уокмена си на ушите и повтаряше на глас фразите от урока си по френски. Скай, Каролайн и Хю не проронваха нито дума. Но Хю често се пресягаше да погали Хомър по главата. Вглеждаше се в очите на Каролайн и се опитваше да разбере какво се крие в тях. Дори се опитваше да се усмихва.

„Изключителен начин“...

* * *

Джо Конър стоеше до люка на кабината си, загледан в спокойните води на океана. Минаваше шест часът и вече беше прекалено късно за гмуркане. На небето изгряваха първите звезди. Джо мислеше за отминалия ден. Искаше му се да бе направил повече.

Силните подводни течения бяха възпрепятствали гмуркачите и въпреки всичко през кратките интервали, в които бяха успявали да се спуснат на дъното, бяха постигнали известен напредък — бяха описали останките от кораба, разчистили пясъка и тинята, направили подводни снимки и подложили на анализ откритите предмети. Специалистите от екипа стигнаха до заключението, че корабът е бил построен в Англия преди 1750 година. Като свързваше данните с онова, което Каролайн му беше разказала в едно от писмата си навремето за потъналия край техния бряг кораб, Джо беше сигурен, че са открили „Камбрия“.

Писмото на Каролайн и златото...

Бяха започнали да откриват златни монети. Работата на гмуркачите беше трудна, но си струваше. На дъното лежеше истинско съкровище.

Откриването на съкровище струваше цяло състояние, което Джо плащаше от собствения си джоб, затова мразеше дните, в които не можеше да се работи пълноценно. Искаше да приключи възможно най-бързо с този проект...

Може би щеше да е по-добре, ако беше отишъл до кръчмата с останалите момчета...

Забеляза, че една от моторниците се връща. Тя приближи до „Метеор“, спря до кърмата и след миг Дан пъргаво се изкатери по

стълбата.

— Здравей, капитане — извика той.

— Да не си забравил нещо? — попита Джо.

— Не, просто реших, че не ми се излиза тази вечер. Писнало ми е от всичко и от всички.

— Знам какво имаш предвид — засмя се Джо.

Членовете на екипажа ставаха сприхави, когато работата им не вървеше по план. Мърмореха или се оплакваха и това действаше изнервящо. Изведнъж всеки осъзнаваше, че му липсва животът на сушата, жена му, децата му, приятелката му или който и да е друг близък. Самият Джо, който не беше свързан по никакъв начин със сушата, също изпитваше желание да стъпи на твърда земя.

— Това е за теб — каза Дан и хвърли няколко писма на масата. Сред тях имаше голям кафеникав плик.

Имаше писмо от брат му Сам. Джо се чувстваше самотен и това писмо го зарадва. На пръв поглед големият плик изглеждаше официално — помисли си, че вероятно съдържа резултатите от лабораторните изследвания или пък исторически сведения и карти, изпратени му от един приятел, който работеше в университета в Йейл. После изведнъж се напрегна. Познаваше този почерк, никога нямаше да го сбърка с друг. Нямаше представа какво беше накарало Каролайн да му пише отново. Имаше само един начин да разбере. Той взе плика и го разкъса.

Вътре откри листове, извадени на ксерокс. Погледът му се спря на датата върху първата страница: 1769 година. Имаше и бележка от Каролайн, на която пишеше:

Скъпи Джо,

Моята племенница ми показа този дневник и аз си помислих, че би могъл да те заинтересува. Написан е от Клариса Рандъл, чиято майка е жената, избягала с капитана на „Камбрия“. Още не съм го изчала до края, но все пак успях да добия представа какво означава да живееш в морски фар в средата на осемнайсети век и единият ти родител да е напуснал дома заради любовта си към чужд човек... Чувството ми е до болка познато.

Чудя се дали това не е истинската причина, поради която си се заел да измъкнеш „Камбрия“ от дъното на океана. Не че ми влиза в работата, разбира се. Нямам представа как ще реагираш и на това, че ти изпращам този дневник. Надявам се да го приемеш като израз на съпричастност към работата ти. В края на краищата донякъде се чувствам отговорна за това, че в момента си тук. Отидох до „Хълма на светулките“, за да посетя майка си, и видях корабите ти през прозореца на дневната. Честно казано, почувствах се горда.

Цветята, които изпрати на Скай, са прекрасни.

Твоя Каролайн

Джо прелисти дневника. В началото успяваше да контролира чувствата си. Първите страници съдържаха описание на околността и на живота в едно обикновено семейство, но колкото повече четеше, толкова по-ясно разбираше какво има предвид Каролайн в бележката си. Дан беше точно зад гърба му и Джо се опита да запази изражението си непроменено.

— Тя е храбра жена — каза.

— Какво? — попита го Дан.

— Нищо — отвърна Джо. Каролайн беше или много храбра, или напълно луда. Как иначе щеше да посмее да направи паралел между „Камбрия“ и неговото семейство? Смърт и изневяра — две неща, за които той не гореше от желание да мисли. Още преди да дойде в тази част на страната, знаеше, че ще се сблъска със сложните емоции, свързани с баща му. Но в края на краищата беше възрастен човек, здраво стъпил на земята, и отдавна беше загърбил миналото, независимо от онова, което Каролайн Ренуик мислеше.

После, за да си оправи настроението, отвори писмото от Сам. Знаеше какво пише вътре, но въпреки това го прочете. Едва се съдържаше да не се скара на Дан, който любопитно надничаше над рамото му.

— Хлапето все още ли смята да идва? — попита Дан.

— Да — кимна Джо.

— Допадат му потъналите кораби, а? Как се чувства човек, когато е пример за подражание?

— Прекрасно — усмихна се мрачно той.

— Трябва да призная, че хлапето е много упорито — изкиска се колегата му. — Всеки път, когато се гмуркаме към останките на някой кораб, го изпращаш да си ходи, но то продължава да се връща.

— Сам е инат — отвърна Джо.

Нощта беше спокойна. „Метеор“ бе застинал неподвижно върху гладката повърхност на океана. Джо стоеше пред масата с картите и гледаше към купчината писма. Настолната лампа хвърляше зеленикава светлина наоколо. Може би трябваше да покани Каролайн на кораба, за да ѝ докаже, че изследванията са с чисто научна и практическа цел и че емоциите нямат нищо общо с настоящия проект. Искаше му се денят да настъпи по-бързо, за да се захване за работа. Мразеше да мисли за хората, които го караха да се чувства тъжен и ядосан. Сякаш беше загубил нещо, което дори не можеше точно да определи...

* * *

Каролайн стоеше на хълма и гледаше към морето. Беше задъхана от изкачването на тесните стъпала, отвеждащи нагоре. В краката ѝ се виждаха градчетата Хоторн и Блек Хол, разположени покрай река Ибис, която се вливаше в пролива Лонг Айлънд. Околността беше осеяна с мигащи светлинки. Каролайн преброи два морски фара в Кънектикът и четири в района на Лонг Айлънд. Във водата проблясваха светлините на някакъв кораб. Зачуди се дали не беше „Метеор“.

Чу се писък на нощна птица. Прозвуча самотно и същевременно — красиво и Каролайн си припомни вечерите, прекарани в планината Редхоук. Ослуша се. Крясъкът идваше от боровата горичка. Във въздуха се носеше стипчив аромат. Покрай главата ѝ прелетя бухал. Крилете му тежко плющяха.

Независимо че мразеше да ходи на лов, Каролайн не можеше да отрече, че в някогашните вечери в планината се криеше очарование. Обичаше природата. Интересно ѝ бе да се катери по стръмните планински пътеки и да попада внезапно на някое диво животно или на

прекрасна гледка. Спането на открито, ласката на вятъра по голите ѝ ръце — всичко това я караше да се чувства като волна птица. Онова, което не харесваше, беше убиването на животни.

Баща им се беше опитал да им прехвърли любовта си към лова, но беше забравил една важна подробност — че не можеш да събудиш у човек желанието да пролива кръв, ако то поначало липсва у него. Каролайн си спомни как беше убила лисицата, с която баща ѝ я беше обезсмъртил в онзи прекрасен портрет. Беше се почувствала като убиец. Не можеше да забрави онзи декемврийски ден. Беше държала тялото на убитото животно в прегръдките си и то я топлеше.

Погледна към небето. Потърси звезда, която да посвети на Андрю Локууд. Винаги го правеше. Откри една и потръпна, макар да беше топла лятна вечер. После си набеляза една за баща си. Обикновено ѝ беше трудно и дори мъчително да мисли за Хю, но тя си налагаше да го прави.

Пое дълбоко дъх и се запитали дали Джо е получил пакета, който му изпрати? Дали бележката ѝ го е ядосала? Всъщност нямаше значение. Не беше написала онези редове, за да предизвика определена реакция от негова страна. Отново погледна към кораба, който можеше да бъде неговият, и се усети мистично свързана с Джо Конър. Той сигурно обичаше природата, след като прекарваше толкова време в открито море.

Каролайн мразеше лова, но обичаше да ходи за риба и изпитваше вина от това. Обичаше да хвърля ловко въдицата, харесваше напрежението между нея и рибата, налапала стръвта. После, когато погледнеше в очите на бедното създание, се чувстваше някак странно свързана с него. Обикновено пускаше рибата обратно във водата. Знаеше, че останките от потънали кораби привличат рибите. Дали Джо им обръщаше някакво внимание, когато се гмуркаше, или очите му бяха отворени единствено за златото?

Може би дневникът на Клариса изобщо нямаше да го заинтригува. Може просто да търсеше съкровището и изобщо да не се вълнуваше от легендата. Та той беше избягал от своята история! И когато Каролайн най-сетне беше готова да му разкаже за своята роля в тази история, той беше толкова ядосан и сърдит, че дори не пожела да я изслуша.

А може би се е страхувал?

Каролайн се спусна надолу. Сърпът на луната ярко се открояваше на тъмния фон на небето. Листата на дърветата шумоляха, но тя не се страхуваше. Уверено намираше стъпалата, водещи към хотела, където в този миг гостите празнуваха.

До ушите ѝ долиташе музика, придружена от пиянски възгласи. Една групичка се беше отделила от останалите. Бяха хвърлили дрехите си и се бяха потопили във водата.

Стигна до къщата си и чу, че телефонът настойчиво звъни. Поколеба се дали изобщо да вдигне слушалката. В час като този можеше да се обажда единствено майка ѝ. Сигурно си беше пийнала и сега искаше да се извини заради неприятния разговор отпреди няколко часа. Каролайн влезе в стаята и се втрени в телефона, който не преставаше да звъни. Започна да брои позвъняванията: пет, шест...

Ами ако беше Скай? Ако нещо лошо се беше случило? Не се стърпя и протегна ръка към слушалката.

— Ало?

Отсреща не се чу звук. Сякаш линията беше отказала да предава сигнала. Каролайн имаше чувството, че позвъняването идва от много, много далеч — от другата част на света или от друга хемисфера, от някой самолет, летящ над океана, или...

Или от кораб!

Сякаш чуваше морския бриз и лекия шум на вълните. Напрегна слух. Стори ѝ се, че долавя нечие учестено дишане. Никой не се обаждаше. Най-вероятно се беше получило преплитане на линиите. Тишина...

Каролайн затвори.

На следващата сутрин Мишел се покатери на една дървена стълба и започна да окачва японските фенери. Балът беше след няколко дни, но беше нужно време, за да се подготви хотелът за това значимо събитие. По дърветата бяха закрепени сто свещника, беше издигнат и подиум за танците. За Каролайн това беше „Балът на светулките“ — беше го нарекла така в памет на родителите си. Много държеше на свещите: според нея те придаваха особена романтика. Мей Тейлър току-що беше донесла нужното количество свещи от „Брайдъл Барн“ — фирмата, която от години изпълняваше поръчките им.

Мей и семейството ѝ — три поколения жени — бяха собственички на въпросната фирма и умело я ръководеха. Основната им дейност беше организирането на сватбени тържества. Мей и нейната петгодишна дъщеря Кайли бяха във възторг от предстоящия бал и от факта, че техните прекрасни свещи ще грейт на тържеството.

Зад ниската пристройка бяха подредени трийсет кръгли маси. Дългите до земята снежнобели покривки всеки момент щяха да пристигнат от пералнята. Японските фенери бяха ярки и крехки. Щяха да висят на дълга жица, опъната над поляната зад хотела. Мишел се надяваше, че времето ще е хубаво.

В момента беше хладно, но Каролайн искаше нощта на бала да бъде звездна и гореща. Харесваше ѝ гледката на мъже без сака, със залепнали от пот бели колосани ризи по гърбовете. Радваше се, когато жените бяха с голи рамене и танцуваха боси по хладната трева. За хората на изкуството „Балът на светулките“ беше възможност да се освободят от задръжките си, да бъдат диви и необуздани.

Всяка година балът биваше организиран около някоя тема. Тази година темата щеше да е „Моята любима картина“. Хората разкриваха различния си стил. Клий и Питър например неизменно се обличаха в подходящи костюми. Предната година се бяха появили като двама влюбени, обвити в син шифон, за да са в тон с любимата си мелодия „Рапсодия в синьо“. Скай и Саймън бяха дошли направо от ателието си. Дори не си бяха направили труда да се преоблекат — дрехите им бяха изцапани с бои и глина, но това всъщност нямаше кой знае какво значение, тъй като до края на вечерта дрехите им и без това висяха по клоните на околните храсти.

Обаче Каролайн, вярна на ролята си на домакиня, винаги беше с вечерна рокля.

Мишел се чудеше как ли ще изглеждат всички тази година. Тя и Тим мислеха да се облекат като герои от картините на Сюра. Мишел си беше приготвила дълга бяла рокля и слънчобран, а Тим щеше да е прекрасен в гетите и цилиндъра си. Каролайн настояваше те да присъстват на бала като нейни гости — не да работят, а да се забавляват.

В един момент Мишел съзря Саймън Уитфорд, застанал пред входа на хотела, пъхнал ръце в джобовете си, примижал срещу слабото слънце. Сякаш на лицето му беше изписано, че е човек на изкуството,

а не обикновен простосмъртен. За съжаление той беше само един посредствен художник, който се опитваше да копира Хю Ренуик.

„Бедната Скай — помисли си Мишел. — Да се омъжи за човек с избухливия нрав на баща ѝ и без грам от добротата, с която същевременно беше известен Хю.“ Каква работа имаше Саймън тук и по това време? Сигурно беше дошъл да търси Скай. Каролайн едва ли го беше поканила на бала. Бурята приближаваше. От стълбата Мишел наблюдаваше как Каролайн излиза от сградата на хотела и решително се насочва към зет си. Секретарката се хвана още по-здро за стълбата и се наведе, за да вижда по-добре.

* * *

Предната вечер Каролайн дълго не можа да заспи. Телефонното позвъняване я беше разстроило. Тя дълго се мята в леглото, а след полунощ я заболя глава. Надяваше се телефонът отново да иззвъни, но това не се случи.

Затова пък първото нещо, което видя тази сутрин, щом влезе в кабинета си, беше бележката, оставена от Мишел на бюрото ѝ. Покана от Джо Конър за вечеря на борда на „Метеор“. По-късно Мишел и обясни, че телефонната връзка била ужасна — все едно че корабът бил попаднал в силна буря. Джо се притеснявал, че връзката може да се разпадне, затова говорел бързо. Помолил Мишел да каже на Каролайн, че ако иска да посети кораба и да наблюдава работата на екипа, трябва да бъде на палубата в осем вечерта в четвъртък.

Каролайн беше объркана. Джо я беше изхвърлил с един замах от живота си, а сега я канеше на вечеря. Не знаеше какво да мисли. Тя излезе навън и налетя на зет си.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — възкликна възмутено тя. Не можеше да повярва на очите си.

— И аз се радвам да те видя, Каролайн — саркастично отвърна Саймън и смачка фасата на цигарата си на стъпалата пред входа.

— Не искам да те виждам тук! — изсъска тя.

— Дойдох да се срещна със Скай — отвърна невъзмутимо Саймън. — И къде според тебе би трябвало да бъда? Напуснахме

нашето гнезденце, а едва ли бих могъл да се нарека добре дошъл в къщата на майка ти.

— Значи си въобразяваш, че можеш да се настаниш в моя хотел? Защо ли си мисля, че нямаш намерение да си наемеш стая срещу заплащане? Трябва обаче да ти кажа, че загуби всичките си привилегии като мой зет в мига, в който напусна сестра ми.

— Моля те, Каролайн, позволи ми да остана! Ще спя в навеса, в моето старо студио. Вече проверих — никой не го ползва. Трябва да видя Скай. Искам да ѝ помогна!

Каролайн загриза върха на писалката си. Втренчи се в Саймън. Зет ѝ беше висок и слаб мъж, с буйна черна коса, високи скули и хлътнали черни очи, които светеха с особен плам, способен да докара Скай до полуда и да изпълни с подозрение сестрите ѝ. Саймън беше използвач и подмазвач. Беше обул тесни черни джинси и чиста бяла тениска, по която личаха петна от засъхнала боя. Изглеждаше недохранен, разсеян и превит под бремето на таланта си.

Дали не се беше оженил за Скай само за да бъде картинката попълна, цинично си помисли Каролайн.

— Така. Говорим за дявола и той взел, че се появил! — чу се един глас откъм поляната.

Каролайн обърна глава към Клий. Красивата ѝ сестра се приближаваше към тях. Изглеждаше зашеметяващо в бледорозовата си рокля без ръкави и с огромните тъмни очила. Клий се завъртя около Саймън като изгладняла бяла акула около паднал във водата сърфист.

— Здравсти, Клий — поздрави любезно Саймън. Каролайн не го понасяше, но в този миг трябваше да признае, че изглежда нещастен. Двете с Клий бяха неговият най-страшен кошмар. Беше наранил малката им сестра, и то лошо. Тя се запита как ли се чувстваше негодникът в този момент под прицела на гневните им погледи.

— Какво те е накарало да се върнеш отново в нашия скапан малък градец, Саймън? Да не би да си забравил да опразниш нечия банкова сметка? — саркастично попита Клий.

— Клий, ще ти кажа онова, което току-що казах и на Каролайн: искам да помогна на Скай. Признавам, че сгрехих. Обичам я и искам да ме приеме обратно.

— Нима? — свъси вежди Каролайн. Беше пропуснал пред нея тази прочувствена реч.

— Да. Мога ли да остана? В навеса?

— Не те искам тук!

— Да, но Скай ме иска.

— Защо, за бога, ѝ е притрябвало да те вижда? — повиши глас тя, вбесена от неговата арогантност. Едва ли присъствието на мъжа, разбил сърцето ѝ, би помогнало на Скай да се съвземе.

— Как мислиш, че разбрах за катастрофата? — попита Саймън и извади нова цигара. Ръцете му нервно трепереха. Ужасно му се искаше да запали. — Тя ми се обади. Има нужда от мен, също както и аз имам нужда от нея.

— Била му се обадила! — обърна се Каролайн към Клий. Двете си размениха многозначителни погледи, претегляйки информацията.

— Това вече е нещо друго — каза Клий накрая, — макар че сестра ни не е в състояние да взема разумни решения в момента.

— Може и да ти се е обадила, но със сигурност няма нужда от теб — изгледа го с присвити очи Каролайн. — Нека да си изясним понятията.

— Мисли каквото си щеш.

— Ще ти позволя да останеш, но трябва да проверя дали имаме свободна стая.

— Ще се настаня в плевника...

Тя поклати глава:

— В хотела, не в плевника. Дава ти се още един шанс да се отнесеш както подобава към Скай, така че няма да те оставя да се въргаляш в сламата.

— Благодаря. — Той направи крачка към Каролайн, като че искаше да я прегърне, но леденият ѝ поглед го спря. Той сведе глава и отстъпи назад, после се обърна и тръгна към колата, за да си вземе багажа.

— Най-голямата отрепка, която познавам! — с въздишка рече Клий. — Но за съжаление Скай го обича.

— Засега — уточни Каролайн.

Сестрите се отправиха към стария плевник, към който Каролайн се беше насочила, преди да налети на презрения си зет.

Плевникът на Ренуик, заобиколен с висока каменна ограда и бял дъсчен стобор, с лющеща се от стените керемиденочервена боя, плачеше да бъде нарисуван. Хю Ренуик, както и много други

художници бяха обезсмъртили живописната постройка върху платната си и я бяха направили известна. Сега тези картини висяха в най-известните музеи в страната и попълваха множество частни колекции.

Вътре беше тъмно и хладно. Миришеше на сено. Навремето дядото на Каролайн беше държал тук конете и кравите си. Хю беше дал първите уроци по езда на трите момичета именно на това място. Сега отделенията, предназначени за конете, се ползваха за студия. Най-скъпите апартаменти в хотела вървяха заедно със студио в плевнята. Тези тесни помещения винаги бяха пълни с художници и ваятели, които вдъхновено творяха и в същото време се опознаваха взаимно. От едно студио в дъното на плевника се носеха страстни стенания, които не можеха да бъдат сбъркани. Двете сестри се спогледаха и тихо се засмяха.

— В този плевник се разделих с девствеността си — прошепна весело Клий.

— Най-малко два пъти — също шепнешком отвърна Каролайн.

— Балът лежи на нашите плещи — отбеляза Клий, огледа се наоколо и почувства как я обзема вълнение.

— Дали постъпих правилно, като позволих на Саймън да остане? — замислено рече Каролайн.

— Скай е достатъчно голяма, а ние понякога просто забравяме този факт — отвърна сестра ѝ. — Не можем цял живот да я предпазваме от грешки и беди.

— Ако изобщо можем да кажем, че някога сме успявали да го сторим — кимна Каролайн и се чу да казва: — Изпратих на Джо копие от дневника, който Марипат ми даде.

— Нима?

— И той ме покани на вечеря на кораба му. В четвъртък.

— Наистина ли? — възкликна Клий, а очите ѝ дяволито блеснаха.

— Да, само че не съм сигурна дали трябва да отида. Нито пък знам дали искам да го направя.

— И защо да не искаш?

— О! — възкликна Каролайн и несъзнателно измъкна стиска сено от една бала. — Ами главно защото ние двамата не се харесваме особено много, предполагам.

— А може и да откриеш, че Джо всъщност не е чак толкова лош. За теб вече знам, така че на двамата ви предстои взаимно да се изненадате приятно.

— Мислех дали да не отскоча до Шотландия. Само за няколко дни. Искам да огледам един нов хотел, който наскоро отвори врати за посетители. Намира се на островите. Сградата е била крило от стар манастир, а гледката, която се открива през прозорците, е направо невероятна. Освен това има лабиринт. Не ти ли се струва страхотно? Прочетох за този хотел в едно от туристическите списания, които ни предложиха в самолета последния път, когато се връщах от Венеция. Трябват ми някои нови идеи за хотел „Ренуик“...

— О, и това е толкова спешно, че се налага да потеглиш още утре, така ли? Колко удобно! Според мен трябва да останеш и да отидеш на срещата с Джо.

— Може би...

Каролайн винаги беше използвала пътуванията, за да избяга от личните си проблеми. Обикаляше из прекрасни провинциални хотели и обясняваше на всички, че го прави, за да се зареди с творческа енергия, да потърси вдъхновение. Да отиде тук или там, да надникне на едно или друго местенце... Докато беше в движение, се разсейваше, не мислеше толкова много. Сега, когато Джо Конър беше отседнал на опасно близко разстояние, може би бягството отново щеше да бъде нейното спасение.

Каролайн се прозина и сви рамене.

— Изглеждаш ми уморена — отбеляза сестра ѝ.

— Наистина се чувствам така — призна тя. — Снощи се изкачих на хълма.

— Господи, Каролайн! — извика Клий.

— Какво? — Реакцията на сестра ѝ я изненада.

— Потръпвам при мисълта, че си се катерила из онези пуциначи сама посред нощ. Ами ако беше паднала? Освен това човек никога не знае кого може да завари там горе. Някой може да те нападне, да те изнасили! Наскоро четох за две момичета, които се катерели по склоновете на Апалачите. Били изнасилени и убити...

— Всичко е наред, Клий. На нашия хълм подобни опасности не ме дебнат.

— Не, но вечерята с мъж на палубата на кораб ти се струва достатъчно голяма опасност, за да се качиш на първия самолет и да отлетиш към Шотландия!

Каролайн понечи да каже нещо, но се отказа.

— Какво? — попита на свой ред Клий.

— Разкрита съм — усмихна се тя.

* * *

— Донесох ти едни стари снимки — каза Огъста на Скай.

— Уморена съм, мамо — въздъхна младата жена и се облегна на възглавниците. Бяха спрели обезболяващите и в момента ѝ даваха единствено тиленол. Чувстваше се изтощена, сякаш бе изпаднала в летаргия. Единственото ѝ желание беше да спи.

— Мисля, че ще се разведриш, като ги видиш — настоя Огъста. Скай погледна албума. Родителите ѝ ги бяха снимали често. Тя не можеше да се оплаче, че бяха снимали предимно по-големите ѝ сестри, а нея я бяха пренебрегвали. Напротив. Нейните снимки изпълваха страниците на четири албума.

Огъста обръщаше страниците. Снимките в този албум бяха от началото на седемдесетте — тогава Скай беше съвсем мъничка. Момиченцата на плажа, на въртележката, в една лодка... Хю, застанал пред статива си, съсредоточено загледан в него.

— Прилича ми на Саймън — подхвърли Огъста и посочи снимката на покойния си съпруг. — Май двете с тебе си падаме по един и същи тип мъже.

— Мммм. — Това беше единственото, което излезе от устата на Скай.

Една сестра влезе в стаята. Застъпваше на смяна и трябваше да сваля жизнените показатели на пациентката. Уви маншона на апарата за кръвно около ръката на Скай и ожесточено започна да помпи.

— Какво гледаме? — полюбопитства сестрата и хвърли поглед към албума.

— Семейни снимки — отвърна Огъста и лицето ѝ гордо просветна.

— Прекрасно — кимна сестрата. Тя записа данните в картоната и пъкна електронен термометър в ухото на Скай, после си отбеляза температурата.

— Това е вашата пациентка на две години — каза майката и посочи към една снимка на Скай с четка в ръка.

— Истинска художничка! — възхити се сестрата.

— Нямайте представа колко сте права! — отвърна гордо Огъста и обърна на другата страница. — А това са сестрите на Скай. Обожаваха я, както сама можете да видите на тази снимка. Това е баща й... Пак той... О, не гледайте тук, това съм аз с къса коса! Господи, каква грешка беше да се подстрижа! Отново съпругът ми, яхнал любимия си кон, това тук е плевникът...

— А тези кои са? — попита сестрата и се наведе, за да огледа по-добре групата мъже на една от черно-белите снимки.

Всички бяха облечени в смокинги, някои от тях държаха четка, палитра или малка картина в ръцете си. Други пък бяха предпочели да се снимат с оръжие, брадвички или стрели. Бяха застанали пред масивна каменна сграда, напомняща древен френски замък.

— О, те са членове на един и същи клуб — отвърна Огъста и хвърли загрижен поглед към дъщеря си. Усети, че Скай се чувства неудобно, и понечи да обърне страницата, но погледът ѝ се спря върху Хю и тя не се сдържа да подхвърли:

— Ето мъжът ми — каза тихо тя и пръстите ѝ погалиха прозрачното фолио, предпазващо снимката.

Сестрата отправи поглед към Хю Ренуик, застанал в центъра на втория ред. Широките му рамене опъваха смокинга, лицето му издаваше съсредоточеност, очите му гледаха право към обектива на фотоапарата — сякаш се готвеше да го атакува. Държеше четката си така, сякаш беше скипър. Скай също погледна снимката, спомни си кога беше направена и усети как пулсът ѝ се ускорява. Затвори очи.

— Изглеждат много елегантни — изкоментира сестрата. — И старомодни.

— Да, много са изискани — съгласи се Огъста, коригирайки последната дума на сестрата. — Срецаха се два пъти годишно и винаги носеха черни вратовръзки. Предполагам, че са разговаряли за работата си. Всички те бяха хора, изградили блестящи кариери. Моят съпруг беше много известен художник, както сигурно знаете.

— Къде са се снимали? — попита сестрата. — Мястото е прекрасно. Някъде в Европа ли е?

— Не, в Ню Хампшир. В планината Редхоук. Така се казваше и клубът им. Мястото беше невероятно — имаше разкошни градини и множество усамотени кътчета, където човек можеше да рисува или пък да ходи на лов. Само че много малко от мъжете на снимката обичаха да ловуват.

— Само мъже ли са членували в този клуб?

— Да. — В гласа на Огъста се прокрадваха нотки на гордост, но в същото време звучеше така, сякаш се опитваше да се оправдае. — Съпругът ми обаче смяташе, че това е нелепо — нашите момичета стреляха толкова добре, колкото и най-добрите ловци.

Скай имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Стисна силно очи. Копнееше за чаша алкохол или за една доза морфин. Искаше да се махне от това място час по-скоро.

— Художници и ловци? Интересна комбинация — отбеляза сестрата.

— Наслаждавах се на живота — кимна Огъста и сякаш изведнъж си спомни, че дъщеря ѝ е там и че този разговор би могъл да има отрицателен ефект върху нея. Побърза да обърне страницата.

Скай рязко си пое въздух, после го изпусна. Чу се хриптене. Сестрата, която в момента измерваше пулса ѝ, смръщи загрижено вежди и стегна пръсти около китката на младата жена. Сякаш не можеше да повярва, че пациентката ѝ има толкова силно сърцебиене, след като дори не беше мърдала от леглото си. Очите на Скай продължаваха да са затворени. Лицето ѝ беше извърнато встрани. Опитваше се да мисли за Каролайн, за да се успокои.

— Нека да го премеря отново — каза сестрата и пак обгърна с пръсти китката на Скай. — Май се обърках, докато гледах тези красавци. Трябва да съм преброила ударите погрешно.

„Красавци!“ — с горчивина си помисли Скай. Единственото лице, което нейните очи виждаха, беше това на Андрю Локууд — с кафявите очи, правия нос и широката уста... Лицето на Андрю, умиращ само на пет километра от този прекрасен замък.

Опита се да прогони видението от съзнанието си, да покрие очите на Андрю с мрак. Да мисли за черната тишина в нощ без луна,

когато всички живи създания бяха в безопасност, далеч от хищните очи на ловците.

„В безопасност“ — повтори си Скай, легнала в болничното легло и обсебена от мисълта за Андрю в тъмния гроб.

4 юни 1978 година

Скъпи Джо, по света има толкова много тайни места! Докато пътуваш през планините, горите и хълмовете, задаваш ли си въпроса накъде водят всички скрити пътеки? Няколко изключително богати мъже решили да построят замък, който да прилича на средновековен европейски замък. Твърдят, че го правят, за да спортуват и да творят, но истинската им цел е да се самоизтъкнат. Този замък изобщо не е на мястото си в този див кът, където би трябвало да има само борови дървета и гранит, не махагон и мрамор. Мисля, че един истински творец би трябвало да осъзнава това.

Сестра ми Скай е много талантлива! Не става дума само за душата ѝ, която е толкова прекрасна и нежна, че ми е трудно да намеря подходящите думи, за да я опиша. Не, не само това. Трябва да я видиш как работи. Едно драсване на молива и — ето ти плаж или хълм, или лице. Скай е по-талантлива от всички, които познавам. Дори от баща ни.

Ти как си? Като талант, искам да кажа.

С обич,

Каролайн

15 юни 1978 година

Скъпа Каролайн,

Изкуство, ала-бала! Що се отнася до тайнствените места — в Нюпорт има доста такива. Мога да вляза във всяко богаташко имение в Белвю. Познавам повечето от икономите там. Всички тези имения имат изби, пълни с вино, тунели, тайни стълбища.

Сам нарисова лодката ми и поръча да ти изпратя
рисунката, но после заля листа с портокалов сок. Що се
отнася до мен... Ами, аз нямам талант. Вятърът ме зове.
Трябва да вървя.

С обич, Джо

СЕДМА ГЛАВА

Майка ѝ беше оставила албума на шкафчето. Скай посегна към него и отвори на страницата, на която беше залепена снимката от Редхоук. Беше забравила, че тази снимка съществува, докато майка ѝ не я беше показала преди малко. С примряло сърце впи поглед в студените каменни стени и мъжете.

Клубът „Редхоук“. Баща ѝ се беше ядосвал, че членува в клуб, до който дъщерите му нямат достъп. Той ги водеше навсякъде със себе си, учеше ги да стрелят по-добре от всяко момче, говореше с гордост за всяко тяхно постижение. Хората обичаха да го дразнят, подхвърляха му, че би било по-добре, ако имаше синове, и тогава Хю се вбесяваше.

Един ден той просто натовари трите момичета в колата и премина с тях през масивните порти, ограждащи земите на клуба. Накара ги пред очите на всички да стрелят по глинени гълъби. Обърна се назад точно в мига, когато председателят на клуба се приближаваше, за да му напомни дискретно за правилата, и гордо му подаде оставката си.

В онзи миг Хю Ренуик се чувстваше победител. Само да можеха момичетата да обикнат лова! Огъста беше цитирала думите на съпруга си за „насладата от живота“ и сега Скай сякаш чуваше баща си да ги повтаря. Рисуването го караше да се чувства жив. Вдъхновението изпълваше цялото му същество, изливаше се върху платната. Същата тръпка Хю Ренуик изпитваше и по време на лов.

Беше учил Скай да рисува. Учеха анатомия, правеха дисекция на животните, които сама беше застреляла. Тя рисуваше мускули, вени, сухожилия, докато баща ѝ обясняваше, че това всъщност е тя, че хората са животни — също като онези, по които стреляха. Искаше от нея да разбере колко примитивно е всъщност чувството на радост, което я обземаше, когато хванеше четката или глината, че всичко е дълбоко вкоренено в древната потребност на по-силния да убива по-слабия. Внушаваше ѝ, че изгарящата страст да твори, да създава, не е по-малко прекрасна от смъртта.

Скай обичаше баща си и затова направи опит да обикне и лова. Изпитваше отвращение, когато убиваше, но се страхуваше да го признае, за да не го разочарова.

Сега, докато гледаше снимката, си спомни колко отчаяно се беше опитвала да избяга от тези пътувания. Често се преструваше, че я боли гърлото или че има температура с тайната надежда, че майка ѝ ще я задържи у дома.

— Здравей, скъпа — разнесе се гласът на Саймън над главата ѝ.

Не беше очаквала някой да ѝ заговори и затова подскочи.

— Здравсти — отвърна тя дрезгаво.

Двамата съпрузи се изгледаха един друг. Скай преглътна мъчително. Саймън изглеждаше мрачен, привлекателен и угрижен. Личеше, че не се беше хранил редовно.

— Какво се опитваш да ми причиниш? — попита я той, а тревожният му поглед не се откъсваше от лицето ѝ. Пристъпи към леглото, отметна внимателно завивките встрани и нежно я целуна.

— За какво говориш? — объркано го изгледа тя.

— Тази катастрофа... — прошепна съпругът ѝ. — Ти ще убиеш и мен, ако убиеш себе си.

— Ако аз умра, това не би те убило, така че не го изричай.

— Да се хванем ли на бас?

Сега, когато беше при нея, не можеше да се въздържи да не я докосва. Изранената ѝ страна, ръцете ѝ, устните ѝ. Скай усещаше топлината на тялото му, електричеството, което преминаваше между двамата. Внезапно се притисна към него, копнеейки да се слее с тялото му.

— Обичам те, Скай — промълви Саймън. — Обичам те повече от всичко на този свят. Толкова съжالياвам! Наистина съжالياвам!

Не искаше да слуша извиненията му. Чувстваше как ръцете му я обгръщат, как гаят гърба ѝ. Нямаше представа как би живяла без него.

— Кажи нещо — прошепна той.

— Защо? — попита, просто защото това беше единствената дума, която ѝ дойде наум в този момент.

— Защото съм негодник. Питаш ме защо те напуснах, нали?

Скай не знаеше. Единственото нещо, от което имаше нужда в този момент, беше той да продължи да я прегръща. Чувството за

близост, за любов заличаваше скръбта и отчаянието ѝ, прогонваше от съзнанието ѝ мисълта за Андрю.

Но понеже Саймън искаше от нея да говори и ако тя не го направеше, той може би щеше да се отдръпне, тя се насили да каже:

— Да.

— Вината беше нейна. На Биба. — Произнесе името на съперницата ѝ така, сякаш се страхуваше, че дори самият звук би причинил болка на Скай. Само че грешеше — тя беше претръпнала. Притвори очи и усети как дланта му гали гърба ѝ. — Тя ме изкуши. Знаеш какви са моделите — събличат се за пари. Какво бих могъл да очаквам от нея? Да уважава брака ни?

— Това е наше задължение, не нейно — изрече уморено Скай, преди да се е усетила.

Ръката на Саймън застина на гърба ѝ. Той се изправи и отметна тъмната си коса назад. Очите му изпитателно се впиха в Скай, сякаш се опитваха да прочетат мислите ѝ.

— Добре ли си? Ще те изпишат ли скоро?

— Надявам се — кимна тя.

Щом Саймън се отдръпна, чувствата ѝ се промениха. Физическата му близост ѝ действаше като упойка, илюзията за тяхната любов я успокояваше, тушираше кипящата в гърдите ѝ буря. Искаше той отново да я прегърне, но осъзнаваше, че едно питие би имало същия ефект върху нея. Или пък една таблетка болкоуспокояващо.

— Това какво е? — попита Саймън и погледна към албума.

— Просто семейни снимки — отвърна тя и обърна страницата.

— Хю стреля отново! — със задоволство отбеляза той, спирайки поглед върху една снимка, на която се виждаха трите момичета и баща им. — Или може би ти си хванала тази мерлуза?

— Не бях аз, уловът беше негов. Какво каза преди малко? — чу се да изрича след кратка пауза. — Че ако с мен се случи нещо, това ще те убие? Аз никога няма да направя нещо, което да ти причини болка, знаеш го, нали?

— Да, скъпа — кимна той и ръката му отново се плъзна по гърба ѝ. — Знаем.

* * *

Огъста Ренуик проявяваше голям интерес към търсачите на съкровища. Откакто Каролайн ѝ беше показала корабите, тя не се отделяше от прозореца. Наблюдаваше действията на екипажа през телескопа на Хю с надеждата да зърне как изваждат от дълбините на океана някой блестящ предмет.

Отдадена на това занимание, тя лесно забравяше факта, че най-малката ѝ дъщеря е в болницата. Е, всъщност не забравяше, но беше в състояние да отпрати тази мисъл някъде дълбоко в съзнанието си. Беше видяла доктор Хендерсън в болничния коридор. Двамата направиха всичко възможно, за да избягнат срещата. Огъста му нямаше доверие. Напрегнатият му глас с нотки на фалшиво съчувствие и загриженост я караха да потръпва от отвращение.

Огъста се опита да види какво правят в момента мъжете в лодката. Виждаше само приведените им гърбове. После те се изправиха и вдигнаха нещо нагоре, за да могат да го огледат по-добре на слънчевата светлина. „Сигурно са открили нещо наистина вълнуващо“ — рече си Огъста.

В този момент си спомни случка отпреди двайсет години. Беше използвала същия този телескоп, за да следи с него Хю и поредната му любовница... Обзе я гняв и срам. Децата също бяха с нея — тогава бяха малки, съответно на девет, седем и четири години. Не им каза какво прави, но подозираше, че те се досещат. Нейните дъщери бяха надарени с изключителна проникателност.

Присви очи и впи поглед в кораба, но тръпката беше изчезнала. Чувството за вина, възкръснало внезапно от миналото, беше прогонило приятното усещане. Коя нормална жена би допуснала децата ѝ да следят баща си?

Може би трябваше да си направи чаша чай. Тръгна към кухнята. Хладният ветрец си играеше със завесите на отворения прозорец. Въздухът беше свеж, наситен с аромата на море и билки. Огъста сложи чайника на котлона и излезе в градинката, където отглеждаше различни видове билки. Хомър лениво я последва.

Растенията бяха посадени в кръг. Някои от тях бяха на повече от сто години — Огъста беше взела разсада от градините на майка си и баба си. Ароматът я изпълни с невероятна любов към тези две изключителни жени. Тя нямаше братя и сестри — беше единствено

дете, затова когато роди три дъщери, реши, че е най-щастливата жена на земята.

Това, че дъщерите ѝ щяха да имат сестри — нещо, което на нея самата винаги ѝ беше липсвало — я правеше невероятно щастлива.

Въздъхна и приседна на каменната пейка. Прокара пръсти през дивата мента и я помириша. Върна се назад във времето, когато беше момиченце и си играеше в градината на баба си, обградено от щастие и любов. Искаше да даде на дъщерите и внуците си същото това чувство.

Чу, че някакъв автомобил се приближава по алеята. Шумът разруши магията, но Огъста остана още известно време на мястото си. Познаваше този звук — беше от стария джип на Каролайн. Може би трябваше да стане и да посрещне дъщеря си или поне да отиде до кухнята и да приготви още една чаша чай, но тя не направи нито едното, нито другото. Знаеше, че е добре Каролайн да я завари в градината — това щеше да изпълни дъщеря ѝ със съчувствие към нея, освен това билките щяха да напомнят на Каролайн за баба ѝ и прабаба ѝ и за всички приятни емоции, свързани с тях.

Хомър се спусна по посока на Каролайн и Огъста знаеше, че след малко старият домашен любимец ще доведе приятелката си при нея.

* * *

— Здравсти, мамо — поздрави Каролайн.

Огъста отвори очи и се престори на изненадана. Сякаш беше задрямала и току-що се бе събудила. Седеше на каменната пейка с перления наниз на шията и с широкопола сламена шапка на главата, стиснала билки в ръка, и гледката наистина трогна Каролайн.

— Каролайн! — възкликна Огъста, усмихна се и примижа срещу слънцето.

— Реших, че ми се ще да поплувам. Ще дойдеш ли с мен на плажа? Можеш да си сложиш банския.

— Ще бъде страхотно. Само изчакай да сваля чайника от котлона.

Каролайн се качи на втория етаж, за да се преоблече. Ползваше своята стая. Прозорците гледаха към плажа. Корабът на Джо се виждаше в далечината. Облече черния си бански и тръгна боса по

коридора. В тази част на къщата беше мрачно и някак голо: подовете бяха покрити с тъмен, дъбов паркет, станал почти черен с течение на годините. Спалните и всекидневните бяха светли и просторни, изпълнени с картини и красиви мебели, но тук, отзад, в тази част, предназначена за прислугата, красотата нямаше място. Каролайн и сестрите ѝ винаги изпитваха напрежение, когато попадаха тук — сякаш нещо всеки момент щеше да изскочи от сенките.

Затича се към стълбите, водещи към портата. Майка ѝ вече беше там. Двете заедно прекосиха през поляната, покрита с висока трева и диви цветя. После Каролайн избърза напред.

— Идваш ли, Хомър? — извика Огъста.

Старото куче стоеше на най-горното стъпало. Голямата му глава беше гордо вдигната, оредялата му козина сияеше със златисти отблясъци на слънцето. От такова разстояние и под този ъгъл Хомър изглеждаше млад и красив. Каролайн си спомни с каква радост тичаше любимецът ѝ по пясъка през първото лято от престоя му в дома им. Макар да беше роден в планината, той бързо се беше научил да обича плажа.

— Хомър? — извика повторно Огъста. Поколеба се. Очите ѝ не се откъсваха от златистия ритрийвър. Стойката ѝ издаваше напрегнатост, настойчивост. Изглеждаше така, сякаш искаше да го накара с поглед да се раздвижи.

— Той е уморен, мамо — изрече Каролайн.

— Сигурно си права — съгласи се Огъста и последва дъщеря си.

Часовете, които отделяха за плуване, бяха много скъпи и за двете. Всяко лято Каролайн намираше време поне два или три пъти месечно да прекара късния следобед на плажа заедно с майка си.

Гмурнаха се едновременно. Водата беше хладна и солена. Каролайн се насочи към една голяма скала, после заплува обратно. Водата галеше тялото ѝ.

Двете плуваха заедно вече трийсет и шест години и всеки път, когато Каролайн стъпваше на Брега на светулките за поредното прекрасно изживяване, се молеше то да не бъде последното.

Излязоха от водата и се изтегнаха върху хавлиите. Наближаваше пет часът, но все още беше топло. Лъчите на слънцето пронизваха водата, стигаха до самото дъно и камъчетата приличаха на късчета кехлибар. Огъста отвори книга и се зачете. Каролайн обърна очи към

океана. „Метеор“ леко се поклащаше на повърхността. Само след няколко часа щеше да вечеря на този кораб.

Извади дневника на Клариса от плажната си чанта — книгата, която Марипат ѝ беше дала.

1 август 1769 година

Днес преброих седем шхуни, една бригантина и една баркентина. Намерих двайсет и две червени морски звезди. Видях три орела, двайсет орли рибари и над сто пасажа херинги. Повече от сто пасажа херинги! Дори повече от седемстотин пасажа! Но нямам нито един приятел! Момиче, с което да си играя. Само мама и татко, в случай че татко не е много уморен.

4 август 1769 година

Татко застреля четири гъски. Пукотът от пушката му ме изплаши. Заплаках, но не успях да открия мама. Не беше тук. Видях я едва когато започна да се стъмнява. Стоеше на брега, близо до мястото, където открихме кита. Беше последното място, където не бях проверила, и се оказа, че тя е точно там. Мама беше тъжна — толкова тъжна, колкото когато баба почина и отидохме на погребение в Провидънс. Само че днес никой не е умрял. Тя ми каза, че не е плакала, но аз знам, че е. Когато я целунах, страните ѝ имаха соления вкус на сълзи. Разказах ѝ за гъските. Мислех, че ще се зарадва, защото винаги приготвихме печена пуйка за Коледа, но това я накара да се разплаче още по-силно.

— Какво четеш? — любопитно погледна Огъста към книгата в ръцете на дъщеря си.

— Един стар дневник — отвърна Каролайн. — Момиченце разказва за живота си. Тази част е посветена на майка му.

— Обича ли я?

— Много.

— Добре — щастливо отбеляза Огъста.

Според Каролайн въпросът ѝ беше странен. Една майка не можеше да пита за подобни неща.

Какво я караше да се чувства толкова несигурна? Дали Огъста се е съмнявала в обичта на децата си, когато бяха малки? За Каролайн това беше обяснението за сякаш накъсаното на фрагменти нейно и на сестрите ѝ детство. Ловът, скандалите, разделите и сдобряванията между Хю и Огъста... И тогава, и сега сърцето ѝ се свиваше от съжаление към майка ѝ.

— Дневникът е на Клариса Рандъл — обясни тя. — Дъщерята на жената, която е потънала с кораба.

— С онзи там кораб ли? — попита Огъста, засенчи очи с длан и погледна към изследователските платформи.

— Да.

— Господи, колко вълнуващо! — възкликна майка ѝ. — Непрекъснато ги наблюдавам. Струва ми се, че са постигнали значителен напредък. Работят денонощно. О, имам страхотна идея!

— Каква?

— Трябва да изпратиш копие от този дневник на капитана! Няма ли да е чудесно? Сигурна съм, че това много ще му помогне. Може в дневника да е записан някой таен код, указващ мястото, където е пропаднало съкровището!

— Мамо!

— Скъпа, говоря съвсем сериозно. Капитанът ще ти бъде благодарен за това!

Изкушаваше се да каже на майка си името на капитана. Изпитваше непреодолимото желание да обясни на Огъста, че именно Джо Конър е човекът, заел се да търси съкровището, че тя вече му е изпратила копие от дневника на Клариса и че именно едно нейно писмо отпреди години е причината в момента всичките тези хора да се гмуркат в търсене на „Камбрия“. Само че Скай беше в болницата, а Огъста мразеше Конърови. В съзнанието на възрастната жена всички членове на семейство Конър бяха врагове.

— Спомняш ли си за онази златна верижка, която открихме навремето, скъпа? — Огъста сама смени темата.

— Да, същата, която татко ти беше подарил.

— Ще ходиш ли в Шотландия? — попита майка ѝ след продължителна пауза. — Не спомена ли нещо за едно кратко пътуване?

— Да, но няма да е скоро — кимна Каролайн. Внезапно изпита желание да замине още същата вечер.

— Стягаш се за път и тръгваш съвсем неочаквано — поклати глава Огъста. — При повечето ми обаждания в хотела Мишел ме уведомява, че си заминала за някъде.

— Не е при повечето ти обаждания — възрази Каролайн.

— Радвам се, че този път не заминаваш. Скай се нуждае от теб. Опитвам се да бъда до нея, но знам, че тя има нужда от теб.

Каролайн долови болката в гласа на майка си. Прииска й се да й каже, че не е вярно, че Огъста всъщност е прекрасна майка и че никой не може да я замести пред Скай, но знаеше, че тя няма да й повярва и че лъжата ще я накара да се почувства още по-зле.

— Скай те обича, мамо — каза накрая. Беше вярно.

— Знам, скъпа, но ми се иска да бях направила повече за вас през годините. Да не бях пропускала шанса си.

Каролайн се замисли за нещастните влюбвания. Хората упорито се опитваха да намерят подходящата си половинка, но обикновено пропускаха най-важните връзки.

Погледна към морето, към белите корабчета, озарени от слънцето. Представи си пианата Скай, потеглила за среща с Джо. Техните трагедии бяха свързани и нямаше начин да се измъкнат от омагьосания кръг.

Дори пътуването до Шотландия нямаше да помогне.

— Прекрасно е. Благодаря ти, че дойде да поплуваш с мен — прекъсна мислите й Огъста.

— Беше най-приятното ми плуване за това лято — каза Каролайн. Да можеше да даде на майка си нещо повече, нещо по-голямо от тези обикновени думи!

— Уморена съм — призна Огъста и започна да прибира вещите си. — Беше ми много приятно да лежа на плажа заедно с теб. Да те чувствам до себе си. Това е единственото, което има значение, Каролайн. Когато всичко вече е изречено и свършено, единственото, което има някакво значение, е да бъдеш заедно с някого.

Тя се изправи. Докато ставаше, се подхлъзна, но успя да запази равновесие. Каролайн протегна ръка да я подкрепи и изпита обич към майка си — заради начина й на живот, заради страховете, които тя толкова усърдно се опитваше да скрие, заради нещата, които никога

нямаше да научи. Нежността ѝ към тази застаряваща жена беше толкова силна, че се наложи да прехапе устни, за да не се издаде колко ѝ е мъчно за нея.

Изглежда, Хомър беше забелязал, че се връщат, защото се изправи и радостно залая.

— Сигурно е гладен — предположи Каролайн.

— Не, скъпа — усмихна се Огъста и посегна към шията си, за да провери дали черните перли са на мястото си. — Просто е щастлив, че се прибираме у дома.

Каролайн нищо не каза, нито промени изражението на лицето си. Докато пресичаше плажа, почувства, че я обзема странно задоволство. Много скоро светулките щяха да закръжат наоколо в своя обичаен нощен танц. Вдясно се виждаше огромният корпус на „Метеор“. Нямаше представа как щеше да протече срещата ѝ с Джо Конър. Пясъкът беше хладен под босите ѝ нозе и тя едва се сдържа да не хване майка си за ръка. Беше на трийсет и шест години и въпреки това се радваше, когато Огъста се държеше като истинска майка.

7 юли 1978 година

Скъпи Джо,

Продължаваме да се надяваме, че някой ден съкровището от „Камбрия“ ще изплува на повърхността, но вчера се случи нещо друго — също толкова прекрасно! Двете с майка ми излязохме да плуваме и аз забелязах нещо златно да проблясва на дъното под краката ми. Приличаше на светулка, паднала във водата! Спуснах се да взема златния предмет. Беше гривна, но не от „Камбрия“. Това бе гривната, която баща ми подари на мама преди доста време. Беше я загубила миналото лято. Гривната беше прекарала цялата зима заровена в пясъците — сякаш в очакване да се върнем и да я открием.

Не губи надежда, Джо! Следващия път ще открия и златни монети! Ще ти изпратя една.

С обич,

Каролайн

15 юли 1978 година

Скъпа Каролайн,

Тези пясъци пазят доста повече неща от гривната на майка ти, но въпреки това смятам, че е чудесно, че сте я открили. Ще ми се да можем да се разходя по плажа и да потърся златния часовник на баща си. Той не го сваляше от ръката си и понякога ми се иска да беше у мен.

Странно. Ако човек не внимава, един ден може да осъзнае, че му липсват вещи, за които едва си спомня.

Бъди здрава, К.

Джо

P.S. Вашите светулки, изглежда, наистина са
вълшебни!

ОСМА ГЛАВА

Малко преди осем вечерта Каролайн спря колата си на дока и зачака Джо да се появи, за да я отведе на кораба. Въздухът беше студен и кристалночист, повърхността на океана беше гладка като стъкло. Нямаше вятър. Слънцето току-що беше залязло и хоризонтът сияеше в наситеночервено и пурпурно. По небето преливаха всички оттенъци на сивото и синьото. Океанът приличаше на къс оникс.

Очите на Каролайн следяха движението на моторницата, която бързо приближаваше към брега. Светлините на фаровете се отразяваха във водата. Тя излезе от колата. Беше нервна. Хладината щеше да я успокои и отрезви. Баща им ги беше учил да не пренебрегват страха, да се осланят на инстинктите си. По гърба ѝ пробягваха тръпки, но това можеше да се дължи и на хладния въздух.

Уморено махна за поздрав. Джо ѝ помогна да се прехвърли на моторницата. Каролайн му подаде бутилката вино, която беше купила. Беше с джинси и бежов кашмирен пуловер над копринената блуза. Когато стъпи на палубата, наметна на раменете си тъмносиня вълнена жилетка.

— Чудесна идея — одобрително кимна Джо. — Когато влезем навътре в океана, ще стане още по-студено.

— И аз така си помислих — каза Каролайн.

— Времето е чудесно — замислено рече Джо и вдигна очи към небето.

— Понякога най-ясните нощи са и най-студените. — Зачуди се дали цяла нощ щяха да говорят за времето. Направи опит да се усмихне. — Благодаря ти за поканата.

— А аз ти благодаря, че ми изпрати дневника — усмихна се той в отговор и запали мотора.

Моторницата се понесе напред с такава скорост, че Каролайн едва не загуби равновесие. Тя се хвана за страничните перила. За нищо на света нямаше да позволи на Джо да я види просната на пода. Не ѝ убягна фактът, че той нарочно караше по този начин.

Негодник!

По лицето ѝ падаха водни пръски, шумът от двигателя беше толкова силен, че беше невъзможно да се води разговор. А и цялото внимание на Джо беше насочено върху управлението на моторницата. Каролайн осъзна, че се е втренчила в китките на ръцете му. Някогашният ѝ приятел беше навил нагоре ръкавите на тъмнозелената си спортна риза. Мускулестите му ръце бяха покрити с къдрави златисти косъмчета.

Каролайн погледна към Брега на светулките. Тревите излъчваха зеленикаво неоново сияние. В далечината се мяркаха няколко кораба — същите, които бяха наблюдавали заедно с майка ѝ през прозореца на къщата. По палубата на най-големия кораб се мяркаха хора. Джо взе радиостанцията и каза нещо, което тя не успя да чуе. Той намали скоростта и спря моторницата точно до стълбата, водеща към палубата на кораба. Двамата се заизкачваха.

Гледката, която се разкри пред очите ѝ, беше завладяваща. Един компресор пухтеше като парен двигател и изхвърляше от дъното висок пясъчен стълб — също като гейзер. Водолазите не спираха да сноват между кораба-майка и лодките, закотвени около него. Мокрите им неопренови костюми напомняха на тюленова кожа. На палубата седяха двама мъже и внимателно почистваха с четчици някакви кръгли предмети, покрити с варовик и водорасли. Беше очевидно, че са изкарали дълго време под водата.

— Здравей, капитане — извика единият от тях.

Джо направи знак на Каролайн да го последва, приближи се до мъжа и се надвеси над него, за да чува по-добре онова, което му казва. След малко кимна и отвърна нещо. Посегна към един от кръглите предмети, взе го и го подаде на Каролайн.

Топката беше изненадващо тежка. Когато я пое, за малко да я изпусне — не очакваше предмет с такъв размер да тежи толкова много. Джо ѝ каза нещо, но тя не можа да го чуе заради шума от компресора. Сви рамене. Джо се усмихваше — очевидно заради това, че тя щеше да изпусне тежестта върху пръстите на краката си.

— Това е гюле. Открихме го днес — извика Джо.

— О! — възкликна Каролайн. Беше силно развълнувана, независимо че бе решила да не показва чувствата си.

Наведе се, за да огледа останалите предмети. Забеляза купчина монети, покрити с водорасли също както гюлето. Джо взе една монета и я сложи в дланта ѝ.

— От „Камбрия“ е — замислено изрече Каролайн.

— Да.

Тя заобръща монетата. Не откъсваше очи от нея. После понечи да му я върне, но той сви пръстите на ръката ѝ в юмрук и ги стисна здраво.

— Задръж я — каза ѝ.

— Благодаря.

Помогна ѝ да се прехвърли през перилата и да се качи на една от големите лодки. Въпреки че хората бяха заети, появата ѝ не остана незабелязана. Капитанът я водеше от група на група и даваше инструкции. Каролайн кимаше любезно на работниците, стискаше влажните им ръце с полепнал по тях морски пясък. Знаеше, че всички я оглеждат преценяващо. Дали не я сравняваха с други жени, които Джо също беше развеждал наоколо? Или може би появата ѝ тук беше нещо необичайно, може би той просто нямаше навика да води жени на кораба? Всъщност какво значение имаше?

Тя влезе в кабината, а Джо събра целия екип на палубата, за да им каже няколко думи. Компресорът беше спрял, светлините — включени. След няколко минути всички се прехвърлиха на една от лодките и потеглиха към брега с радостни викове.

— Не мислиш ли, че така е по-добре? — попита я Джо. — Сега вече можем да се чуваме. Шумът беше ужасен.

Беше на около два метра от нея. Косата му беше разрошена и влажна — сякаш самият той се беше гмуркал във водата. На устните му играеше нехайна усмивка, а тъмносините му очи гледаха остро.

— Какво стана? — попита Каролайн.

— Дадох им почивка. Отидоха на кръчма — отвърна той.

— Наистина ли? — подозрително го изгледа тя. — Значи сега съм сама в открито море. Тук е само Джо Конър. Какво смяташ да предприемеш? Да ме хвърлиш зад борда ли?

— Не — отвърна Джо. — Просто си помислих, че през последните няколко години са се случили доста неща, за които трябва да си поговорим, и не исках екипажът да ни подслушва.

— Не трябваше да го правиш само заради мен — отбеляза Каролайн, макар тайно да се радваше, че беше постъпил така. Беше прекрасно някой да прекрати изследователска операция само за да се наслади на приятен и спокоен разговор с нея!

— Искаш ли вино? — попита я. Едва сега Каролайн осъзна, че той не беше оставял бутилката, която тя беше донесла. — А може би предпочиташ нещо друго?

— Не, ще пия вино — отвърна тя.

Той изчезна за секунда от погледа ѝ, после отново се появи. Носеше една чаша за вино, тирбушон и голяма водна чаша, пълна със сок. Дватама излязоха на палубата. Въздухът беше хладен, звездите тъкмо изгряваха.

Облегнаха се на перилата и се заслушаха в шума на вълните. Сега, когато всички бяха напуснали кораба, той изглеждаше тъмен и пуст. Каролайн почувства, че я обзема напрежение.

— Прекрасно е — промълви тя.

— Винаги си обичала водата. И по-точно — морската вода — замислено отбеляза Джо.

— И продължавам да я обичам.

— Аз също.

— Прекрасно е, че си изкарваш прехраната по този начин. Кога реши да станеш търсач на съкровища?

— Когато получих твоето писмо, в което ми разказа за „Камбрия“.

Каролайн тихо се засмя и отпи от виното си.

— Питам те сериозно.

— И аз ти отговарям напълно сериозно. Идеята се зароди именно тогава, но се разви, когато отидох в гимназията. Първото ми пътуване беше в Индийския океан с един малък океанографски кораб, изследващ седименти и съдържанието на сол във водата. По време на това плаване съвсем случайно се натъкнахме на останките на един кораб отпреди век и това допълнително засили интереса ми. Тогава открихме много злато.

— Казваш, че корабът е бил на сто години?

— Да. Турски търговски кораб, превозващ коприна, сапфири и рубини, златни медальони, статуи и кюлчета злато, късове кехлибар. Монети, датиращи от деветстотин и деветдесета година.

— Впечатляващо. — Представи си вълнението, което Джо беше изпитал при тази първа находка в живота си. — Ти изобщо някога работил ли си като океанограф?

— Само няколко години. Но дори и тогава цялото ми свободно време беше посветено на четене на книги за изчезнали или потънали кораби. Нали се сещаш — местни легенди, неуспешни експедиции, всичко, което можех да открия. През отпуските си пътувах до близките места, за които бях чел, и ги проучвах. Спестих малко пари и си купих акваланг. Направих първото си гмуркане и открих достатъчно неща, които успях да продам на добра цена. Така финансирах първата си самостоятелна експедиция.

— Значи си се отказал от океанографията?

Джо поклати глава:

— Не. Непрекъснато я използвам. Дори в момента може да се каже, че я практикувам. Просто не съм обвързан със съответната държавна институция.

— И ето те сега тук — зает с изваждането на „Камбрия“ — промълви Каролайн, загледана замислено в тъмната вода.

— Мисълта за този кораб не е напускала съзнанието ми нито за миг — призна той. — Независимо къде се намирах, независимо във водите на кой океан се гмурках, не преставах да мисля, че „Камбрия“ е тук, край бреговете на Нова Англия, и че един ден на всяка цена ще дойда да я открия.

— Това, което откриваш в момента, отговаря ли на очакванията ти?

— Да — кимна Джо и напрегнато се вгледа във водата, сякаш искаше да види през нея.

— Радвам се, че точно ти си се заел с това, а не някой друг — призна неочаквано и за самата себе си Каролайн. — Изглежда ми толкова... естествено ти да търсиш „Камбрия“. Изненадана съм, че никой преди теб не се е сетил да го направи.

— Напротив, опитвали са се — обясни Джо, — само че корабът е заседнал на неочаквано за изследователите място. Необходимо е да се проведат... хм... специални операции, за да не пострадат гмуркачите.

— Искаш да кажеш, че си достатъчно добър? — засмя се Каролайн и отпи от виното си.

— Не точно — с неудобство отвърна Джо. — По-скоро имам отличен екипаж и много добра техника, както и достатъчно пари за една успешна акция.

— А сега имаш и дневника на Клариса.

— Много е объркващо. Четеш дневника, после се гмуркаш и се чувстваш свързан с хората, които са загубили живота си на този кораб.

— Това притеснява ли те?

Джо не отговори веднага.

— Да, притеснява ме, но въпреки това продължавам да изпитвам желанието да разбера.

— Защо те притеснява?

— Трудно е човек да остане равнодушен. И преди съм се натъквал на човешки скелети, но...

— Но какво?

— Но за мен те бяха просто скелети и нищо повече. Те нямаха имена. Сега, когато чета дневника на Клариса, всичко придобива друго измерение, става по-лично. Искам да те предупредя, че не правя паралелите, за които ми намекваше в бележката си.

Каролайн искаше да насочи разговора към случилото се някога между тях, но не знаеше как да започне. Искаше да си изясни как бяха стигнали от онези далечни дни до днешната вечер. Пръстите ѝ бяха студени, по страните и челото ѝ сякаш се забиваха ледени иглички.

Тя потръпна и това не убягна от погледа му.

— Да влезем вътре — предложи той.

— Харесва ми да стоя тук — каза и се огледа наоколо. Вятърът разроши косата ѝ и тя я отметна рязко назад. Трябваше да му каже нещо.

— Винаги, когато съм си мислел за теб, съм си те представял навън — призна Джо, прекъсвайки мислите ѝ. — Жизнена, с нищо, което да е в състояние да те докосне, освен четирите елемента...

— Аз съм дете на природата — призна тя.

Джо се засмя и отвори една врата. Каролайн усещаше тялото му зад своето. Той не я хвана за ръката, за да я поведе през тесния коридор. След няколко минути попаднаха в напълно различен свят от този, на който се бяха наслаждавали на палубата. Салонът беше облицован с тиково дърво. Месингови лампи излъчваха приглушена светлина. По полиците, заемащи цяла стена, се виждаха книги, имаше

и навигационни маси. Над канапетата висяха цветни графики на различни видове кораби.

Цялата мебелировка беше вградена и приспособена за живот по вода. Канапетата бяха тапицирани с тревистозелена дамаска. Край люковете се виждаха барометри, ветропоказатели и всякаква друга апаратура — всичко лъснато до блясък. В единия ъгъл имаше камина, в която бе запален огън.

— Ето как е изглеждала — каза Джо и подаде на Каролайн една скица. На листа беше нарисувана красива тримачтова баркантина.

— Това „Камбрия“ ли е? — попита тя.

— Кораб, подобен на нея. „Камбрия“ е бил английски кораб, който е превозвал, освен злато и много оръжие. Потънал е през 1769 година. В рифа Мунстоун.

— Значи точно пред нас — рече Каролайн. Представи си кораба, заровен в пясъците в течение на столетия. Помисли си за духовете на загиналите. Докато гледаше скицата, „Камбрия“ ѝ се струваше много по-реална. Всички морски катастрофи бяха трагични, но както Джо беше казал, тази беше по-специална, възприемаше се по-лично.

— Колко тъжно — въздъхна Каролайн. — Все пак става дума за любовна история.

Той поклати глава:

— За капитана и жената ли говориш?

— Да.

— Ами какво ще кажеш за съпруга и детето, които е изоставила? — напомни ѝ той. — Или може би съм чел дневника прекалено задълбочено след бележката ти за сходството на моята съдба и тази на Клариса.

— Някога виждал ли си фара Уикланд? — попита Каролайн. Джо сви рамене. Тя продължи: — Изолиран е. До него може да се стигне единствено с лодка. Трябва да се е чувствала ужасно нещастна. Не че това я оправдава, но си мисля, че явно е била отчаяна, за да предприеме подобна стъпка.

Отново се загледа в рисунката на кораба. Представи си как една млада жена, затворена в откъснат от света морски фар, се влюбва в капитана на кораб. Защищаваше Елизабет Рандъл, но дали не го правеше само за да се противопостави на Джо? Истината беше, че не одобряваше постъпката на Елизабет. Колко лош трябва да е бил

животът ѝ, за да зареже дъщеря си и да избяга? Чувствата, които я вълнуваха в момента, бяха противоречиви. В гърдите ѝ пламтеше огън. Джо несправедливо я обвиняваше за онова, което му се беше случило навремето!

— Дали е вярно, че родителите мислят първо за децата си? — попита той. — А когато са обсебени от своите планове? Смятам, че двамата с теб знаем отговора на този въпрос по-добре от всеки друг.

— Джо — започна Каролайн и вдигна очи към него.

Той беше изчезнал. Чу стъпките му откъм камбуза. Тя притаи дъх и се опита да овладее чувствата си.

След малко той се върна с оранжева тенджерата в ръце. Сложи я на масата, подредена за двама, допълни чашата ѝ и наля на себе си още сок. Отвори една невидима вратичка и натисна някакъв бутон. В салона прозвуча музиката на Моцарт — кристалночиста и завладяваща.

— Страхотно е! — отбеляза тя. — Не мога да повярвам, че съм на кораб. Има даже и камина!

— Вечерите тук са хладни. Дори през лятото. Трябва да дойдеш тук през ноември! Късната есен на север не е най-забавното нещо, което човек може да си представи. Но знам, че ти си арктически тип.

— Арктически?

— Къде се намира планината, в която баща ти ви е водил на лов? Някъде в посока към Канада, нали?

— В Ню Хампшир — отвърна Каролайн и посочи към Редхоук. — Не може да се каже, че е на Северния полюс.

Масата беше квадратна, сложена в единия ъгъл на салона. Каролайн седна от едната страна, а Джо — от другата. Коленете им леко се докосваха. Той сервира агнешко печено, хрупкава франзела, салата със сос винегрет.

— Много е вкусно. Ти ли приготви всичко това?

— Бих искал да е така, само че ще те разочаровам: готвачът е нашият стюард.

— С най-голямо удоволствие бих го взела в кухнята на моя хотел — засмя се Каролайн.

Джо се усмихна:

— Той никога няма да ни измени. От Сен Кроа е и живее за мига, в който отново ще отплаваме на юг. За него лятото в Нова Англия е

жестоко и необичайно.

— Сен Кроа — повтори тя. — Бях там миналата зима, за да разгледам няколко хотела. Има едно изключително приятно местенце — в сградата на стара захарна фабрика. Много ми хареса.

— Значи понякога отиваш и на юг — отбеляза безстрастно Джо. — Не стоиш само на север.

— Не, разбира се. Живот има не само в Арктическия кръг — засмя се тя. — Не съм толкова студена, за колкото ме мислиш.

Джо се усмихна. Наля още вино в чашата ѝ.

— Не харесваш ли мерло? — попита Каролайн.

— Не пия алкохол — отвърна той.

— Никога ли? — Помисли си за Скай и нейния проблем с пиенето.

— Вече не. Навремето ми харесваше. Прекалено много ми харесваше. Не се замесвах в пиянски скандали, но винаги, когато съм имал проблеми, съм бил пиян. Да не говорим, че в един момент пиенето наистина се превърна в сериозен проблем.

— Нима? — Много от най-ужасните вечери в семейството ѝ бяха резултат на прекомерната употреба на алкохол.

— Да — кимна Джо. — За известно време пиенето ми доставяше удоволствие, действаше ми отпускащо и тонизиращо. Но после приятните усещания изчезнаха. Пиех и всеки път повече от предишния. Чувствах се празен и ключовата дума винаги беше „още“.

— О! — възкликна Каролайн. Добре познаваше усещането за празнота. Понякога изпитваше непреодолима тъга, скръб, самота и се опитваше да ги преодолее, като пиеше, пътуваше, сключваше успешни сделки или помагаше на сестрите си.

— Както и да е — стигнах до положение, в което едно питие вече беше прекалено много, а сто не ми бяха достатъчно. Така че престанах да пия — завърши той.

— Има един човек, за когото се притеснявам — призна тя. — Някой, който пие много.

— Съжалявам — тихо рече Джо.

Искаше да му разкаже за Скай, но се въздържа. Все още беше нащрек, не можеше да се отпусне напълно.

Привършиха с вечерята, разказвайки си забавни истории от студентските години. Говореха за последните филми, които са гледали,

и за местата, където бяха посрещнали последната Коледа.

Каролайн отпиваше от виното си, но вкусът му не ѝ се нравеше толкова, колкото преди. Вдигна поглед и забеляза, че Джо съсредоточено я наблюдава. Опита се да се усмихне, но почувства, че духовете от тяхното минало кръжат около масата, сякаш очакват покана да седнат.

Преместиха се близо до камината. Джо ѝ предложи кафе. Каролайн го обичаше силно и горещо, без сметана. Вятърът се усили и корабът започна да се полюлява. Джо разбърка жаравата в камината и отиде да провери въжето на котвата. Когато се върна, седна на старото си място до Каролайн.

— Непрекъснато ли си на кораба или си имаш дом и на сушата?
— попита тя.

— Имам къща в Маями, но девет месеца в годината прекарвам в океана.

— Маями е доста далеч от Нюпорт — града, в който си роден — отбеляза тя и го погледна в очите.

— Домът ми не беше... — Джо се опита да намери възможно най-дипломатичния отговор, но се отказа. — Исках да се махна от Нюпорт. Между другото бях изненадан, когато разбрах, че ти си останала толкова близо до родното си място, че си успяла да се освободиш от спомените за баща си и за лова. — Джо вдигна вежди. Този път нямаше намерение да оставя темата недовършена.

— Помниш за лова — замислено изрече Каролайн.

— Бих ли могъл да забравя? Пишеше ми за това два пъти годишно — как ви е оставял сами в планината само с ловджийски нож и манерка с вода и е очаквал да се борите, за да оцелеете.

— Той искаше да ни научи да се защитаваме — опита се да оправдае баща си Каролайн. Помъчи се да си спомни какво точно беше писала някога на Джо. Поне едно от писмата ѝ трябва да е съдържало всички детайли от грубата действителност. Онези пътувания в планината ѝ се струваха ужасни и сега, след толкова много години, и съжеляваше, че е споделяла с Джо чувствата си, свързани с тях. В края на краищата баща ѝ беше започнал да ги води на лов главно заради онова, което бащата на Джо беше направил!

Каролайн изправи рамене.

— Беше бясна! — припомни ѝ Джо. — Особено когато Скай трябваше да се присъедини към вас за пръв път. Ти казваше, че тя още не е готова, че била уплашена и не искала да стреля. Тя ли е човекът, който има проблеми с пиенето?

— Защо питаш? — Сърцето ѝ лудо биеше.

— Защото тя катастрофира с колата си.

Каролайн отпи от кафето си. Беше изстинало. Сложи чашата на масата и погледна Джо право в очите.

— Защо съм тук? — хладното попита.

— Искях да ти благодаря. За дневника, за това, че навремето ми разказа за „Камбрия“. Ти си причината да съм тук сега. Ако не беше ти, нямаше да открия кораба.

— Но защо ме покани тук, на „Метеор“? — настоя тя. Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ силно биеше. Седеше до Джо Конър след годините, през които той я беше отхвърлил, и не знаеше какво да му каже.

— Искях да говоря с теб — призна Джо. Гласът му звучеше напрегнато. — За онази нощ...

— За нощта, в която умря баща ти?

— Когато сестра ти ми се обади... Когато остави онова съобщение, че иска да се срещне с мен, си помислих, че може би ще ми каже какво точно се е случило. Надявах се, че ще науча нещо ново, нещо, което не знам.

— Тя се чувства свързана с теб. Както всички нас — каза тихо Каролайн.

— Защото сте били там, когато баща ми се е самоубил.

— Едва си спомням онази вечер... — Продължаваше да изпитва нежелание именно тя да бъде човекът, който да му каже истината.

— Разкажи ми — настоя Джо.

— Добре — кимна тя, като се опитваше да овладее гласа си. — Но само ако ти ми кажеш нещо.

— Какво?

— Защо ме намрази?

Той не отрече, че е изпитвал подобно чувство към нея. Впи поглед в лицето ѝ и бавно изрече:

— До деня, в който навърших седемнайсет години, мислех, че баща ми е починал от сърдечен удар. Знаех, че е умрял у вас, но си

мислех, че е бил сред приятели. Представях си как е срещнал баща ти на кея, как са се сприятелили и как в деня, когато моят баща е умрял, той просто се е отбил у вас за едно питие с Хю Ренуик. Така всичко изглеждаше нормално, естествено. Беше ми по-леко, като знаех, че е починал, заобиколен от хора, които са го обичали и са държали на него.

— Но тогава аз бях дете, Джо! Също като теб! Не посмях да ти напиша какво точно се е разиграло в дома ми!

— Кажи ми сега! — Джо я погледна в очите. — Моля те!

Споменът от онази далечна коледна вечер беше жив. Тя затвори очи и си представи кухнята в „Хълма на светулките“. Струваше ѝ се, че дори усеща аромата на току-що изпечените курабийки. Виждаше очите на Джеймс Конър.

— Баща ти беше тъжен — бавно започна Каролайн. — Това е нещо, което се е запечатало в съзнанието ми. Ужасно тъжен. Държеше се като обезумял, но само защото много обичаше майка ти.

— Той ли го каза?

Каролайн кимна. Въпросите му я връщаха назад. Виждаше оръжието в треперещата ръка на Джеймс Конър, брашнените отпечатъци от пръсти по престилката на майка ѝ над издутия корем. Ужасът в очите на Клий.

— Плачеше. Баща ти плачеше. До онзи момент никога не бях виждала възрастен човек да плаче. Каза на майка ми, че баща ми вече не я обича, че се е влюбил в твоята майка. Беше побеснял.

— И тогава се е застрелял?

— Не. Той искаше да убие нас — с треперещ глас отвърна тя и по изражението на лицето му прочете, че тази част от историята не му е известна. Джо изглеждаше поразен.

— Искал е да убие теб и майка ти?

— Също Клий и Скай. Макар Скай да не беше още родена. Тя се роди два дни след тази случка, на Коледа, и за мен тя все едно е била там, с нас.

— Но защо?

Каролайн срещна погледа му. Очите му бяха мрачни, устните му трепереха. Осъзна, че Джо се страхува да чуе продължението. Спомни си момченцето от снимката — цялото му лице сияеше от усмивката.

— Защото моят баща му откраднал онова, което той най-много обичал — равно произнесе тя. — Предполагам, е мислел, че ако убие нас, ще отнеме онова, което моят баща е обичал най-много.

— Съпругата и дъщерите му. Баща ми е искал да те убие!

— Но не го направи. Баща ти не би могъл да стори подобно нещо, Джо.

Той затвори очи.

— В моето съзнание той винаги е присъствал като добър човек — продължи Каролайн, а в гърлото ѝ сякаш беше заседнала буца. — Добър човек, обзет от отчаяние. Полудял от любов.

— Хм.

— Това беше у него — добави тя и бръкна в джоба си. Още преди да тръгне за кораба, си беше помислила, че може да ѝ се удаде удобен случай, и ето, че не се беше излъгала. Подаде на Джо детската му снимка, изпръскана с кръвта на баща му.

Той пое снимката от треперещите ѝ пръсти и дълго я гледа. Когато вдигна очи към Каролайн, тя забеляза, че погледът му е сърдит и че в очите му издайнически проблясват сълзи. Той бързо прокара длан през лицето си.

— По дяволите!

— Той те обичаше, Джо — каза тя. Знаеше колко му е трудно в този момент — той се чувстваше ужасно, че може да се разплаче и че Каролайн вижда това.

Джо отмести очи встрани, опита се да се овладее. Дългите тъмни мигли хвърляха сянка върху обветреното му лице.

— Наистина те обичаше — повтори тя, когато Джо не отвърна.

Устните му се изкривиха. Той отвори очи и отново погледна старата снимка.

— Обичам тази снимка — призна Каролайн. — Но ще те разбера, ако решиш да си я вземеш. Беше на баща ти, но аз наистина я обичам. Тя означава много за мен.

— Моята снимка? — попита дрезгаво той. — Защо?

— Защото това тук е моят стар приятел Джо Конър.

— Само че аз сложих край на това наше приятелство.

— Не можах да повярвам, когато получих писмото ти, в което ми казваше никога повече да не ти ниша. Нямах представа, че си смятал бащите ни за приятели. Искаше ми се да вярвам, че знаеш истината, и

не ти споменавах нищо по въпроса просто защото не исках аз да ти разкривам подробностите.

— Не трябваше да си ти, само че тогава така смятах. Бяхме много млади.

Каролайн сведе очи. Ръцете ѝ трепереха неконтролируемо. Прощаваше ли ѝ Джо? За раната, която тя никога не беше искала да му нанася? Защо продължаваше да ѝ се струва, че му коства прекалено много да произнесе тези думи? Устните му бяха свити, очите — далечни и непроницаеми. Имаше чувството, че той е получил онова, което е искал да получи от нея, само дето тя самата не знаеше какво беше то. В момента най-силното му желание беше тя да изчезне.

— Трябва да е било ужасно за семейството ти — рече най-сетне тя.

Някакво чувство пробяга по лицето на Джо. Той остави снимката на масата и опря брадичка на дланта си, но очите му не се откъсваха от образа на шестгодишния малчуган, който се усмихваше на целия свят. Докосна кафеникавите петна върху снимката.

— Какво стана после? — настоя да узнае Каролайн.

— Нищо особено. След няколко години майка ми се омъжи повторно. Родих се брат ми и тя имаше възможността да го отгледа така, както би трябвало да се отгледа едно дете.

— Говориш за Сам, нали?

За Каролайн сестрите ѝ бяха истинска благословия. Не можеше да си представи живота си без тях. Може би връзката между Джо и брат му беше също толкова силна. Ето, при споменаването на името на Сам погледът му омекна, стана почти нежен. Твърдата линия на устните му се разчупи. Той побутна снимката към Каролайн, сякаш беше приключил с този къс хартия завинаги. Снимката полетя към пода.

— Да, понякога е голям досадник, но е страхотно хлапе — каза той. — Океанограф до мозъка на костите си. Завърши същото училище като мен. В момента е един двайсет и седем годишен многознайко.

— Изглежда, се опитва да върви по твоите стъпки — усмихна се Каролайн.

Джо сви рамене. Усмивката му помръкна. Друг спомен беше изплувал в съзнанието му. Той погледна напрегнато Каролайн, сякаш

внезапно беше изникнало още нещо, което трябваше да бъде свършено.

— Обвинявах баща ти за всичко, което се случи — призна Джо.

— Аз пък обвинявах майка ти — въздъхна тя.

— Той не е имал право да ви пъха оръжие в ръцете. Особено след онова, което сте преживели покрай баща ми. — Въздъхна дълбоко и поклати глава.

Каролайн се запита как ли би се почувствал, ако узнаеше цялата истина. Нямаше намерение да му я разказва и се съмняваше, че Скай ще го потърси отново. Затвори очи и се замисли за трагичния инцидент, разиграл се в планината Редхоук.

— Знам как се чувстваш — започна тя.

Джо поклати глава и рече:

— Не знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Баща ми се е самоубил. Ужасно е да знаеш, че родният ти баща е бил толкова нещастен, че да предпочете да си пръсне черепа, вместо да се прибере у дома.

— Знам — повтори тя. Кръвта бучеше в ушите ѝ, ръцете ѝ продължаваха да треперят.

— Не знаеш, Каролайн. — Джо се опитваше да не повишава тон. Тя разбираше, че той смята своята мъка за нещо изключително. За него Каролайн беше просто свидетел на случката.

— Съжалявам, но не знаеш.

— Аз бях там, Джо! — извика тя отчаяно. Нима той не разбираше как се беше чувствала тогава? Нима не вярваше, че тя не е била равнодушна към случилото се? — Бях с него! Един от първите ми спомени е смъртта на баща ти! Беше ми мъчно за него, Джо. Толкова съжалявах за него и за теб! Ти беше почти на същата възраст като мен. Единствената мисъл, която се въртеше в главата ми, беше: „Бащата на това малко момченце е мъртъв!“ — Тя се задави и млъкна.

Джо я слушаше. Нищо не казваше и не помръдваше.

— Родителите ми изпитваха яростен гняв към него. Мразеха го и искаха и ние да го мразим. Баща ми направо откачи, когато разбра, че ни е заплашвал. Именно затова ни даде оръжие, смяташе, че след случилото се ние трябва да се научим да се защитаваме.

— И заради това ви е повел из планините и ви е карал да убивате животни?

Каролайн не отвърна на въпроса му, а продължи:

— Моите родители мразеха баща ти, но не успяха да ни накарат и ние да го мразим. Нямах представа колко се ядосаха, когато им казах, че искам да ти пиша! Само че аз просто не можех да не ти пиша. Трябваше.

— Защо?

— За да те успокоя.

— Но ти беше само на пет години! — възкликна Джо. — Не е било твоя работа да ме успокояваш!

— Не, но просто не можех да не мисля за тебе.

Почувства, че корабът се разклаща. Какво ли беше усещането при земетресение? Почувства ръцете на Джо около тялото си. Отначало прегръдката му беше груба. Той я взе в ръцете си, повдигна я от местото ѝ. Ръката му леко погали шията ѝ, плъзна се под косата ѝ и от устните ѝ се откъсна стенание.

Устните му докоснаха страната ѝ и тя вдигна лице, за да посрещне целувката му. Не беше се бръснал от два дни и страните му бодяха. Ръцете му здраво я стискаха. Целуваха се така, сякаш от това зависеше целият им живот. Целувката им беше наситена със соления вкус на море, на сълзи и на кръв. Каролайн имаше чувството, че стои на ръба на палубата по време на свирепа буря. Ръката му се плъзна надолу, устните му прошепнаха името ѝ и тя потръпна.

Опита се да се отдръпне, уплашена от силното чувство, което я беше обзело. Очите на Джо бяха по-тъмни и по-гневни отколкото в началото на разговора им, но беше очевидно, че няма намерение да я пусне. Изглеждаше така, сякаш не можеше да повярва, че току-що я беше целунал. Хвана здраво ръцете ѝ над лактите, устните му отново погалиха страните ѝ и прошепнаха нещо, което тя не успя да разбере. Когато Джо се отдръпна, погледът му беше почти нежен. Тази нежност изчезна така бързо, както се беше появила и Джо отпусна ръце.

— По-добре да си вървя — разтреперана рече Каролайн.

Усещаше остра смесица от болка и копнеж, напрежение и облекчение. Дишаше по-леко, отколкото в мига, в който стъпи на кораба. Без да поглежда към Джо, тя се наведе и вдигна снимката от

пода. Приглади я внимателно и я прибра в джоба си. Дори и да я беше видял какво направи, Джо нищо не каза.

Излязоха навън. Студеният вятър ги блъсна в лицата. Каролайн закопча сакото си. Стоеше на палубата, гледаше развълнуваната вода и бе готова да заплаче.

„Камбрия“ беше някъде там долу, в краката ѝ. Водата ставаше все по-буйна и ако не побързаха, може би нямаше да успеят да стигнат до брега.

Докато се прехвърляха в моторницата, я обзе някакъв примитивен страх, че ако падне във водата, ще потъне. А беше отлична плувкиня.

На връщане Джо караше по-спокойно. Липсваше агресията от посрещането. А може би просто внимаваше повече, тъй като водите бяха по-опасни отпреди няколко часа.

Каролайн стискаше в дланта си монетата, която ѝ беше подарил. Струваше ѝ се, че това е някакъв талисман, който ги предпазва от беди. Някакво демонично същество изскочи от дълбините на океана. Светеше с ярка неонова светлина. Тя нервно подскочи. Рибата се гмурна във водата, пронизвайки я с фосфоресциращ огън.

Когато стъпиха на твърда земя, Джо застана пред Каролайн, но не знаеше какво да ѝ каже. Тя подозираше, че той иска да ѝ се извини заради целувката.

— Благодаря ти за вечерята — промълви с разтреперан глас тя. Трябваше да му помогне да се отпусне, да престане да се чувства неловко.

— А аз ти благодаря, че прие поканата.

— Сигурен ли си, че ще успееш да се върнеш на „Метеор“?

— Да, ще успея.

Защо я обзе разочарование? Онази целувка сякаш беше поставила началото на нещо... В гърдите ѝ се надигаше топло чувство, искаше ѝ се Джо отново да я вземе в прегръдките си. Потръпна. Желанието се беше появило неочаквано и беше силно и непознато.

Вълните удряха по дока, по лицето ѝ падаха солени пръски и ѝ действаха успокоително. Спомни си думите на някакъв поет, че хората не строели катедрали край брега на морето, защото гледката била толкова красива, че щяла да им пречи да се съсредоточат за молитва. Каролайн беше съгласна с това. Повечето от пътуванията ѝ я

отвеждаха край бреговете на един или друг океан и сега тя изпитваше желание отново да тръгне на път, за да избяга от настоящето.

Вдигна поглед към Джо. Той се канеше да каже нещо. Пристъпи към нея, но внезапно спря.

По шосето се движеше кола. Шумът от мотора долиташе до тях, примесен с воя на вятъра. Едно жълто такси спря на пустия паркинг на крачка от дока. Някакъв младеж слезе от колата, плати на шофьора и измъкна голяма черна чанта и огромна раница от багажника.

Таксито потегли.

— Хей, вие трябва да сте от комитета по посрещането! Здравейте! — извика въодушевено младежът.

— По дяволите! — изруга тихо Джо и пъкна ръце в джобове на джинсите си.

Изправи рамене. На устните му се появи едва забележима усмивчица, но той направи всичко възможно да изглежда строг и ядосан.

Младежът имаше вид на колежанин. Бейзболната шапка на главата му беше обърната с козирката назад. Беше слаб, носеше очила с тънки рамки и се усмихваше. Тръгна право към Джо и Каролайн. Когато свали шапката си, тя установи, че косата му е къса и светла, но по-тъмна от тази на Джо.

— Как разбра, че пристигам точно тази вечер? — попита младежът, пусна багажа си на земята и прегърна Джо. — Искях да те изненадам, а ти стоиш тук и ме чакаш! Господи!

— Не знаех — отвърна Джо. Той не се отдръпна от прегръдката на брат си и Каролайн се усмихна разбиращо.

— Здравсти — кимна ѝ новодошлият. Усмивката му беше прекрасна — широка, открита. Внезапно ѝ хрумна, че Джо би изглеждал по същия начин, ако се чувства щастлив.

— Каролайн, това е брат ми Сам Тревър. Сам, запознай се с Каролайн Ренуик.

Те си стиснаха ръце. Дали името ѝ направи някакво впечатление на Сам? Тя беше сигурна, че за Джо фамилията ѝ звучеше като името на дявола, и предполагаше, че това се отнасяше и за по-малкия му брат.

— Приятно ми е — кимна тя.

— На мен също — отвърна Сам и устните му отново се разтегнаха в усмивка. — Към кораба ли сте се запътили?

— Всъщност вече се прибирам у дома — каза Каролайн.

— Да, тъкмо си тръгваше — потвърди Джо и гласът му прозвуча някак рязко. А може би точно това беше намерението му — да демонстрира грубост и пренебрежение.

— Стар досадник — ухили се Сам. — Опитва се да се държи по същия начин и с мен, но това не ми минава.

— Не исках да... — започна Джо и очите му извинително се спряха върху лицето на Каролайн.

Тя се усмихна. Не знаеше кое беше вярното — че Джо нарочно се прави на грубиян или че искрено се разкайва. Каквото и да беше, реши да се възползва от ситуацията и да се сбогува с двамата братя.

Докато шофираше към хотела, забеляза ярка светлина да прорязва тъмното небе. После още една... Падащи звезди, помисли си. Сети се, че беше нощта на големия метеоритен дъжд, а тя беше толкова заета с Джо Конър, с тяхното минало и настояще, с тяхната целувка, че съвсем забрави да погледне нагоре и да започне да брои падащите звезди, както обикновено правеше.

5 август 1978 година

Скъпи Джо,

Снощи те сънувах. Сънят ми беше странен. Стоях на една скала наскре Пролива. Вълните се разбиваха под краката ми и заплашваха да ме отнесат, когато изведнъж чух твоята лодка. Ти идваше, за да ме спасиш. До слуха ми достигаше плясъкът на веслата ти и сърцето ми лудо заби. Знаех, че ще ме спасиш, Джо. И ти го направи. Дойде при мен. В съня ми ти беше Ти. Но не зная какъв си в реалния живот. Дали ако те видя, ще те позная? Мисля, че да.

О, щастлива съм, че оцелях в този сън.

С благодарност, твоята Каролайн

14 август 1978 година

Скъпа К.,

Ако знаех, че има опасност да потънеш, нямаше да тръгна да те спасявам с моята лодка, а щях да взема най-бързата моторница, закотвена на брега!

С обич,

Джо

P.S. Аз също бих искал да се срещнем.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Скай искаше да узнае всичко. Ако не беше миризмата на антисептик, сестрите, които непрекъснато сновяха напред-назад, и пижамата, в която сестра ѝ беше облечена, Каролайн би си помислила, че двете със Скай са се събрали на кафе. Е, не пиеха кафе, а чай — и то от пластмасови чаши, освен това лицето на по-малката ѝ сестра беше насинено, макар следите от нараняванията да бяха избледнели...

— Разкажи ми за него — настоя Скай.

— Корабът му е забележителен, прилича на подвижна лаборатория — отвърна Каролайн. — Оборудван е с последните постижения на техниката — направо невероятно! Приспособен е за анализ на седименти и...

— Не ме интересува корабът, а ТОЙ, Каролайн — прекъсна я нетърпеливо сестра ѝ.

— Той е предпазлив — отвърна тя и се изчерви при спомена за ръцете му и за зашеметяващата целувка. — Дори много предпазлив... Но няма значение. Каж ми ти как си? Защо не ми позволяваш да се погрижа за теб?

— Какво искаш да кажеш? — Въпросът на Скай истински я шокира.

— Винаги, когато искам да разбера нещо за теб, ти започваш да разпитваш за мен.

— Аз отговорих на...

— Да, беше истинско отбиване на номера — колкото да се отървеш от мен. Непрекъснато постъпваш така. Може и да не осъзнаваш, но го правиш. — Скай въздъхна. — А той осъзнал ли е вече, че е влюбен в теб?

— Скай! — възкликна Каролайн и укорително поклати глава.

— Да. Разбира се, че е влюбен. Защо иначе ще идва чак до Блек Хол? Само не се опитвай да ме убеждаваш, че е заради потъналия кораб. Има хиляди изгубени съкровища из целия свят. Сигурна съм, че Джо Конър е тук заради теб. Години наред мисълта за теб не му е

давала покой и ето че най-сетне той е събрал кураж да дойде при теб и да те отведе.

— Не е вярно.

— Любов — замечтано изрече Скай и обърна поглед към прозореца.

— Любовта не е отговорът на всички въпроси, Скай, независимо колко много ти се иска да вярваш в това.

— Той покрива ли се с очакванията ти? Прилича ли на образа, който ти си си създала за него?

— Не знам — искрено отвърна Каролайн. Опита се да направи сравнение между усмихнатото момченце и сериозния синеок мъж, когото беше срещнала наскоро. Двата образа не се различаваха особено — като се изключеше това, че у мъжа липсваше онази лъчезарна усмивка, която озаряваше лицето на момчето.

— Все едно, че мечтите ти най-после са се превърнали в действителност — продължи Скай. — Мога да си представя какво е да срещнеш някой толкова важен за теб човек след толкова време. Трябва да е като...

— Като какво, Скай? — попита, разтревожена от промяната в тона на сестра ѝ.

Скай беше навела глава и когато заговори, Каролайн разбра, че тя прави усилие да не заплаче.

— Ами... Все едно, че Андрю Локууд оживява — довърши.

Настъпи напрегнато мълчание. Какво ли щеше да бъде, ако онова, което Скай беше изрекла, беше възможно? Каролайн ясно си представи другата трагична фигура от тяхното минало... Той не беше светлоок и беше живял в планините, не на брега на океана и все пак...

Тя прегърна Скай през раменете.

— Хомър върна ли се у дома? Мама ме посети тази сутрин и ми каза, че не се е прибирал цяла вечер.

— Върна се.

— Къде мислиш, че отива, Каролайн?

— Не знам.

— Саймън ми каза, че си му разрешила да се настани в хотела. Благодаря ти.

— Недей да ми благодариш. — Каролайн отпи от чая си.

— Джо попита ли за мен? Поиска ли да знае каква е причината да му се обадя?

— Да.

Скай поклати глава. Лицето ѝ беше бледо, а сега побеля още повече. Каролайн добре познаваше сестра си и с положителност можеше да каже, че в момента Скай изпитва срам и неудобство заради пиянското си телефонно обаждане. Каролайн не се опита да я успокои.

— Толкова се изложих — въздъхна Скай. — Какво повече мога да кажа?

— Какво смяташ да правиш?

Скай издърпа чекмеджето на шкафчето и извади сива книжка със заглавие „Четирийсет въпроса“. Каролайн хвърли поглед към въпросите и установи, че бяха предназначени да определят дали един човек е алкохолик.

— Това е абсолютна измама — отбеляза Скай.

— Защо?

— Защото според този въпросник излиза, че съм алкохоличка.

Каролайн предпочете да остави изявлението на сестра си без коментар.

— Татко искаше да ни научи да изпадаме в екстаз от живота. Ти някога изпитвала ли си екстаз, Каролайн?

— Да — призна тя, спомняйки си за лунните ноци, за песните на птиците, за тайнствените шумове нощем в планината, от които адреналинът ѝ се покачваше.

— Невероятно! — въздъхна Скай. — Мразех тези екскурзии. Страхувах се, но накрая свикнах.

— С кое?

— С вълнението. С чувството, че наистина си жив. Не можем да му устоим.

Каролайн си помисли за целувката на Джо и замислено изрече:

— Кой знае — може и да можем.

— Мисля, че ми е писано да умра млада — прошепна Скай.

— Вместо да си пълниш главата с подобни глупости, по-добре престани да пиеш.

— Много е сложно, а го казваш така, сякаш е най-лесното нещо на този свят.

- Изобщо не мисля, че е лесно.
- Дори не знам дали искам да го направя.
- Това ти сама трябва да решиш.

Скай не отговори. Намръщено гледаше към книжката с четирийсетте въпроса, сякаш ѝ се искаше внезапно да изчезне от ръцете ѝ.

* * *

Мишел беше предупредила Клий да внимава: Каролайн беше в отвратително настроение. Отказа поръчката за риба, каза на помощничката си, че маргаритките на бара са отвратителни, и направи забележка на група млади творци от Монреал, макар младежите да не вдигаха повече шум от всички останали млади художници през последните стотина години.

Клий беше донесла цял багажник със стари дрехи, за да се консултира с Каролайн какво ще е най-добре да облече за бала. За момент се замисли дали не е по-добре да си тръгне и да дойде друг път, но после реши, че заобикалянето на проблемите никога не е водило до нищо добро в тяхното семейство, затова решително се насочи към кабинета на сестра си.

— Тъй като тазгодишният бал е на тема „Любима картина“, сметнах, че няма да е зле да съживим някоя от картините на татко. Ти какво мислиш по този въпрос?

— Ще бъда най-щастливият човек на света, ако всичките картини на баща ни пропаднат в ада! — рязко отвърна Каролайн.

— Татко може да беше всякакъв, но не може да се отрече, че рисуваше страхотно — отбеляза Клий, после отстъпи назад и понижи глас. Приличаше на служител от тайните служби, който преговаря с полудял терорист.

— Тази сутрин отидох да видя Скай — каза Каролайн.

— Как е тя?

— Обмисля възможностите. Чуди се дали да умре млада, или да се откаже от пиенето.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Да умреш млад звучи ужасно романтично, нали? Да се напиеш артистично и да пукнеш от това, докато си още млад. Само дето хората не гледат с добро око на подобни прояви.

— Същата като татко е.

— Трябва да се преструваме, че неговото пиянство просто не е съществувало, или ще трябва да го оправдаем просто защото е Хю Ренуик.

— Какво искаш да кажеш?

— Той вникваше дълбоко в неща, които никой друг не успяваше да разбере. Беше обзет от огромна загриженост. Животът беше тъмен, брутален, жесток, управляван от дяволски сили. Нали разбираш? Само че той всичко знаеше и усещаше, защото беше велик художник. Нямахме как да не разбира!

— Защо си в такова настроение? — попита Клий, поразена от яростта в сивите очи на сестра си.

— Някога забелязвала ли си, че всъщност лъжите са били истината в нашето семейство?

— Дай ми пример.

— Ами лъжата, че татко пие, защото Скай е убила човек, например. Смазан от чувството си за вина, задето е настоявал тя да ходи на лов, той се затваряше в студиото си или се закотвяше в моя бар и не се отделяше от бутилката с уиски. И се предполага, че той е правел всичко това, защото страшно много ни е обичал, нали така? Защото е искал да ни предпази, а вместо това ни е съсипал. Каква лъжа само!

— Защо смяташ така?

— Защото ако баща ни ни беше обичал, той щеше да остане в живота ни, а не да избяга от него.

— Татко просто загуби надежда — промълви Клий.

— Запитай се защо! Ние все така продължавахме да го обичаме. Не знам за теб, но аз продължавах и да се нуждая от него. Дори повече от преди, ако това изобщо е възможно.

— Знам.

Каролайн затвори очи и стисна клепачи. Изтри с пръсти сълзите си, а раменете ѝ се затресоха от беззвучни ридания. Клий наблюдаваше сестра си: тя никога не си позволяваше да изплаче мъката си. Трите

сестри никога нямаше да разберат постъпката на баща си, причината, поради която беше решил да ги напусне.

— Въведе ни във варварски свят — толкова по въпроса за „възторга от живота“! — промълви Каролайн. — Колко зле, че философските му понятия бяха в такъв ужасен конфликт. През детството ни ни водеше на лов и ни караше да убиваме животни, а после изведнъж престана да ни води по планините. Край.

— Не съм съгласна. Мисля, че това не беше краят — възрази Клий. — Баща ни беше болен. Така виждам нещата аз — беше се поболял от скръб.

— В такъв случай ти си по-склонна да проявиш разбиране, отколкото аз — отбеляза Каролайн.

— Няма полза да таиш горчивина в себе си. — Клий сложи длан върху ръката на сестра си. Тя не се отдръпна. Само на Клий позволяваше да ѝ говори по този начин. Клий беше по-нежна, по-доверчива от нея и от Скай — може би защото не беше присъствала на смъртта на Андрю Локууд. Не беше преживяла трагедията като другите две момичета.

— Той искаше да е край теб, Каролайн — каза Клий. — Затова идваше в твоя хотел.

— Да се напива! — извика тя и потисна едно ридание.

— Какво не е наред? — погледна я загрижено сестра ѝ. — Изглеждаш ужасно.

— Може би се държа резервирано? Може би отблъсквам хората, които се опитват да се грижат за мен? Това ли искаш да ми кажеш?

— Не точно. — Клий беше притеснена за сестра си.

— Не точно? Би ли била по-конкретна?

— Ти си... компетентна. Справяш се чудесно с всичко и оставяш у хората впечатлението, че не се нуждаеш от тях.

— Напротив — нуждая се, и то много — някак гневно рече Каролайн. — Искам Скай да се съвземе.

— Ъ-хъ — кимна Клий. Отново ставаше свидетел на противоречията у по-голямата си сестра и се удивляваше на факта, че дори гневът не беше в състояние да я накара да заговори за своите потребности, вместо да ги проектира върху онези, които обичаше.

— Съжалявам, но ако беше чула Скай, щеше да разбереш — каза Каролайн. — Тя е зле. Как мразя този мит, че пиенето и талантът

вървят ръка за ръка в нашето семейство и се предават по наследство! Скай и татко. Каква лъжа!

— Може би именно заради това се омъжих за свещеник — усмихна се Клий. — Един мъж, на когото да мога да разчитам и да вярвам. — И това бе истина. Никога не би се свързала с обикновен човек — с някой, който да смята, че дребните лъжи са в реда на нещата, че една извънбрачна връзка е нещо безобидно и приемливо, стига никой да не разбере за нея; с човек, който да търси в алкохола спасение от себе си.

Каролайн насочи вниманието си към касовите бележки. Клий наблюдаваше как пръстите на по-голямата ѝ сестра бягат по клавишите на калкулатора и си мислеше: „Ето я Каролайн в действие, Каролайн във върхова форма.“ Клий познаваше всички средства, към които прибъгваше най-голямата Ренуик, за да избяга от действителността, и това беше едно от най-ефективните.

— Добре ли прекара снощи? — полюбопитства тя.

— Моля? — Пръстите на Каролайн замръзнаха върху клавишите.

— Питам за снощи. Забавлява ли се? — с усмивка повтори Клий и понеже сестра ѝ не отговори, реши да продължи: — Качи се на „Метеор“, нали?

— Да — кимна тя, затвори очи и се опита да събере мислите си. Внезапно клепачите ѝ се отвориха, сивите ѝ очи блеснаха и тя избухна: — Да беше го чула! Той е не по-малко луд от Скай! Да не кажа — повече! Ако го слуша човек — аз съм виновна за всяко нещастно дете!

— За мен не си — меко каза Клий.

— Искаше да му дам отчет за всичко, което се е случило в нощта, когато баща му умря. Беше ужасно.

— Сигурно — с успокояващ тон рече сестра ѝ.

— На практика ме опече на бавен огън — продължи Каролайн. — Казах му каквото можах, а той започна да ми се прави на велик и да ми обяснява как съм нямала представа той как се бил чувствал. Но в един момент сигурно съжали за тона си, защото ме претегли към себе си — толкова силно, че чак рамото ме заболя — и ме целуна.

— Целунал те е? — вдигна вежди Клий.

Каролайн кимна мрачно. Клий се облегна назад. По-добре щеше да е да замълчи, иначе можеше да каже нещо погрешно. Сестра ѝ никога не беше реагирала по подобен начин по отношение на някой

мъж. Тя беше сдържана, резервирана, не ги допускаше близо до себе си. Баща им им беше разяснил взаимоотношенията между мъжете и жените и Каролайн отдавна беше подбрала внимателно своето оръжие за самозащита. Само че сега то беше отказало да подейства — беше ясно като бял ден.

— Не биваше да го прави! — измърмори тя. — Та той не може да ме понася!

— Ако не може да те понася, защо ще те целува?

Каролайн объркано примигна. Миглите ѝ бяха тъмни и дълги и хвърляха сянка върху бледите ѝ страни. Очите ѝ гледаха уплашено.

— Не знам — сигурно да ме накара да замълча. Някакъв животински инстинкт може би... Кой знае... Имах чувството, че иска да пререже гърлото ми, а вместо това той ме целуна.

— Той толкова ти липсваше — подхвърли предпазливо Клий.

Каролайн кимна. Изглеждаше нещастна.

— Не се срамувай да го признаеш — нежно каза сестра ѝ.

— Невидимата връзка между нас все още съществува — призна Каролайн. — Можем да си четем мислите. Той знае за Скай, за проблема ѝ с алкохола. Не исках да му казвам повече, отколкото е необходимо, но той сам се досети. Скай е съсипана, Клий. Днес ходих при нея в болницата. Струва ми се, че никога вече няма да е същата.

— Ще се оправи, ще видиш.

— Откъде знаеш?

— Знам. Ние я обичаме, а любовта е всесилна.

Каролайн вдигна очи към сестра си. Клий се усмихна — беше изпълнена с нежност към по-голямата си сестра. Лицето на Каролайн се изопна:

— Днес ѝ казах точно обратното — че любовта не може да оправи всичко.

— Значи си сгрешила — отбеляза Клий. Тя вярваше в любовта — вярваше силно в нея с всяка частица от тялото си. Беше убедена, че именно обичта, която трите сестри изпитват една към друга, им е помогнала да оцелеят в този свят на страдание и насилие, в който бяха израснали. Освен това любовта ги беше направила по-силни. Докато наблюдаваше Каролайн, ясно си даваше сметка, че по-голямата ѝ сестра е страдала не по-малко от Скай. Ако не и повече. Клий беше убедена, че любовта, от която Каролайн се нуждаеше, любовта, която

щеше да ѝ помогне, я очакваше на брега на океана в същия този момент — на един кораб, разлюлян от вълните, на крачка от опасния риф, който се виждаше от прозореца на къщата, където беше започнало всичко. Да, беше повече от сигурно, че истинската любов очакваше Каролайн Ренуик.

Клий погледна сестра си и сърцето ѝ се изпълни с огромна нежност.

— Той има брат — продължи Каролайн. — Запознах се с него.

— Радвам се за Джо — отбеляза Клий. — Е, вярно, че е по-добре да имаш сестра, но и един брат не е за изхвърляне.

Каролайн замълча.

— Така... Значи Джо Конър най-сетне те е целунал.

— Хммм. — Каролайн избърса очите си. — На какво се смееш?

— А, на нищо — отвърна сестра ѝ и усмивката ѝ стана по-широка.

* * *

Клий стоеше край портата заедно със съпруга си, отпиваше от лимонадата и гледаше как децата ѝ гонят светулките. Беше време да си лягат, но те тичаха, викаха и се въртяха, опитвайки се да откраднат още няколко минути, преди да се озоват в леглата. Клий знаеше, че в мига, в който главите им докоснат възглавницата, ще заспят.

— Защо си толкова мълчалива? — попита Питър.

— Тревожа се за сестра си.

— За Скай? Получава помощта, от която има нужда — от нея се иска само да я приеме. Знаеш, че всичко зависи от доброто ѝ желание.

— Не се притеснявам за Скай, а за Каролайн.

— Защо?

Очите ѝ се насълзиха:

— Толкова е предпазлива! Пази се от всичко — такава е, откакто я помня. Все се грижи за мен и за Скай, прави всичко, за да бъдем щастливи и спокойни.

— Каролайн е добра сестра.

— Най-добрата — поправи го тя.

— И защо се тревожиш за нея?

— Искам тя да се влюби.

— И това ще стане, когато му дойде времето.

Пред очите на Клий изплува лицето на най-голямата ѝ сестра — тревогата, изписана върху него, докато държеше в прегръдките си изпадналата в шок Скай. Бяха в Редхоук и само преди миг Скай беше убила човек.

— Каролайн винаги е била до мен и до Скай — промълви тя. — И двата пъти, когато...

— Когато пред очите ви е умирал човек ли? — попита Питър.

— Да — кимна Клий. Беше само на три години, когато Джеймс Конър бе нахлул в къщата им, но ясно си спомняше как Каролайн я беше прегръщала и предпазвала от дулото на пистолета със собственото си тяло.

— Така е, защото ви обича.

— Защо Бог изпрати толкова насилие в живота ни? — възкликна Клий и импулсивно хвана ръката му. — Всички тези ужасни неща? И толкова смърт?

— Може би, за да ви покаже колко много се обичате — предположи той и извади носна кърпа от джоба си, за да избърше сълзите на жена си.

— Ние наистина се обичаме — кимна Клий. Как ѝ се искаше Каролайн да захвърли маската си, да позволи на някого да я обикне така, както тя самата бе в състояние да обича.

— Тя се страхува — каза Питър. — Всички знаем причината за тези нейни чести пътувания.

— Държи се като силна и храбра жена, но всъщност не е — въздъхна Клий.

— Не, не е — съгласи се гой.

— Колко сме щастливи ние с теб! — подсмръкна жена му. — Аз и ти.

Питър не отвърна, но я притисна до себе си. Думите бяха излишни. Клий вдигна очи към небето точно навреме, за да види една падаща звезда. Изведнъж се почувства неимоверно щастлива. Преглътна сълзите си.

30 август 1978 година

Скъпа Каролайн,

Сънувала ли си хубави сънища напоследък? Сигурно не харесваш моторниците — питам се дали това не е причината за твоето мълчание.

Вчера ходих на лов с харпун. Вълните покрай Бретън Пойнт са опасни и доста подмятаха моторницата. Наоколо плаваха яхтите, които ще се състезават в регатата за купата на Америка — следващото състезание ще е през 1980 година. Надявам се, че ще успея да се включа в някой от екипажите. Докато гледах, се питах дали обичаш да се возиш на лодка. Или може би ще поискаш да дойдеш в Нюпорт, за да видиш състезателните яhti. Всяка от тях е дълга дванайсет метра. Те са лъскави и красиви. Навремето баща ми често ме водеше да ги наблюдавам.

Пиши ми по-скоро. Хей, излизаш ли с някого?

Джо,

Все още твой приятел

24 ноември 1978 година

Скъпи Джо,

Извини ме, че не съм ти писала от толкова време. Всъщност причината за това е следната — срамувам се, че ти разказах съня си. Никога през живота си не съм говорила така на някого. Не, не излизам с никого.

Не съм виждала на живо яхтите — участнички в националната регата. Баща ми е украсявал много от тях и е близък с някои от моряците. Споменава имената на Тед Худ и Барон Бич, както и на онзи млад мъж, Тед Търнър, който толкова му напомня за самия него. Татко казва, че колекционерите обичат яhti.

Колко много думи, за да ти кажа „да“. Наистина бих искала да дойда в Нюпорт. Но как?

С обич,

Каролайн

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Господи, как само си се екипирал! — възкликна Сам, докато пиеше сутрешното си кафе в кабината заедно с Джо.

С блеснали очи оглеждаше електрониката на „Метеор“ и не преставаше да кима одобрително. От погледа му не убягна нито една подробност — от апаратурата за сателитна връзка до мониторите в машинното отделение. Поигра си със специализираните навигационни програми, заредени в компютъра, и превключи на картата на залива Лонг Айлънд.

— Можеш да четеш картите от какъвто си искаш ъгъл — както на радар — обясни Джо. — Програмата е в пряко взаимодействие с механичния лот за измерване на дълбочини, както и с автопилота, определя автоматично теченията, приливите и отливите. Можем да зареждаме нужното програмно осигуряване дори под водата.

— Това е разликата между частниците — златотърсачи и държавното субсидиране — засмя се Сам. — Като си помисля само, че за да изследвам живота на китовете, трябва да се задоволя с някое старо корито и да се чувствам щастлив, че разполагам с радар и възможно най-стария радиоприемник, направо се вбесявам! Дявол да го вземе, Джо, този компютър е страшно бърз! — възкликна той, наблюдавайки как графиките върху монитора буквално летят пред очите му.

Джо само се усмихна и отпи от кафето си. От няколко месеца не се бяха виждали със Сам и първото, което брат му правеше при срещата им, бе да прегледа новата техника. Джо се чувстваше неловко от безочието, с което Сам го използваше. Хлапето бе решило да си почине малко от своята изследователска работа и беше долетяло от Нова Скотия, за да кандидатства за няколко университетски позиции, а идеята му беше да прекарва свободното си време на палубата на кораба на брат си. Джо се дразнеше, но не можеше да отрече, че едновременно с това му е приятно.

— Е, какво става там долу? — любопитства Сам. — Имате ли някакъв прогрес?

— Работата върви бавно, но имаме напредък — отвърна Джо.

— Бях забравил колко мрачни са водите на океана по бреговете на Нова Англия — студени и непредсказуеми. Това затруднява нашите действия.

— Много забавно, като се има предвид, че си роден и израснал именно в тази част на страната — отбеляза брат му.

— Това беше отдавна — хладно изрече той.

Сам се засмя:

— Да, но продължаваш да говориш и да се държиш като местен жител — толкова си рязък и своенравен! Ще ти се да си един от онези затлъстели приятелчета от Флорида, които се разхождат по брега и ловят риба на кораловите рифове, но забрави! Ти си северняк!

— Северняк, а? — изсумтя Джо. Никой не го познаваше по-добре от Сам и никой друг не си позволяваше да му говори по този начин.

— И Каролайн ли те възприема така? — попита през смях Сам.

— Каролайн ли? — попита стреснато той.

— Да. Да си призная, малко бях изненадан да те видя заедно с нея. Тя все пак е Ренуик, а знам какво е отношението ти към всички тях и към стареца, който...

— Трябваше да довършим нещо — прекъсна го Джо и сви устни. — И го сторихме.

— На мен ми изглежда приятна — продължи Сам. — Като ви слушах с мама как говорите за тях, израснах с представата, че всички членове на семейство Ренуик са отвратителни. Същински дяволи.

— Тя не е отвратителна — отвърна замислено Джо. — Просто е дъщеря на не когото трябва.

— Щом като отношението ти към хората се определя от това кои са бащите им, какво ще кажеш за мен, тогава? — попита Сам.

Джо се наведе над компютъра и натисна бутона за увеличаване на файла, за да разгледа по-отблизо картата на залива, после отвори друг сайт, където беше отбелязана температурата на водата. Устата му беше пресъхнала. Никога не се беше разбирал с пастрока си. Сам го знаеше и използваше момента, за да повдигне темата, която брат му упорито избягваше.

— Забрави — отсече Джо.

— Просто имам чувството, че снощи се появих в неподходящия момент — рече Сам. — Вие изглеждахте погълнати от нещо.

— Вече ти обясних — с Каролайн си казахме каквото имахме да си казваме — раздразнено изрече Джо. — Е, ще се обличаш ли или какво?

— Аз съм си облечен — отвърна Сам. Беше по шорти и тениска с надпис „Кой съм аз“. Очите му примигваха сънливо зад стъклата на очилата.

— Сложи си водолазен костюм. Ще се спуснем на дъното, за да ти покажа останките на потъналия кораб.

— Страхотно! — възкликна Сам и остави чашата си на картографската маса, без да изпускат мишката на компютъра.

Джо поклати глава и понесе чашите към кухнята. Сам му приличаше на непохватно паленце, на което просто му трябва време да порасне, но въпреки това брат му имаше дарбата да прониква навътре в нещата. И в хората. Той го разбираше по-добре от всеки друг.

Докато минаваше през салона, Джо си мислеше за предишната вечер. Беше целунал Каролайн Ренуик точно тук, на това място. Парфюмът ѝ все още се усещаше във въздуха. Това откритие така го зашемети, че той спря. Корабът миришеше на сол, нефта, кафе и риба, но Джо улавяше тънкото ухание на жасмин измежду всички други миризми.

Поклати глава и продължи пътя си.

Каролайн. Защо му трябваше да я целува! Той изобщо не се беше замислил. Нито пък беше имал кой знае какъв избор. Ръцете му сами се бяха плъзнали около тялото ѝ, устните му бяха потърсили нейните, а гласът му беше произнесъл името ѝ. И всичко това сякаш беше като извършено от друг човек и Джо нямаше нищо общо със случилото се.

Джо Конър никога не би целунал Каролайн Ренуик. „Омраза“ определено беше силна дума, но когато ставаше дума за отношението на Джо към всички членове на семейство Ренуик, той съвсем искрено можеше да каже, че ги мрази.

Само че фактите си бяха факти. Като всеки учен и той разбираше, че някои истини са неоспорими. Миналата вечер беше стоял в тази стая, беше държал в ръцете си една красива жена, телата им се бяха притискали, а езикът ѝ го омагьосваше, караше го да я

желае така силно, както не бе желал никоя друга. Шепотът ѝ го беше влудил, беше го накарал да усети тръпки по цялото си тяло. Беше я прегръщал с неподозирана за самия него нежност, не искаше да я пусне.

Когато му каза колко мъчно ѝ е било за баща му и за Джо, как непрекъснато мислела за момченцето, той се беше предал. Съчувствието ѝ го беше извадило от равновесие. Той трябваше или да се отдръпне от нея, или да я целуне. За съжаление гневът му продължаваше да го владее, караше го да копнее да приключи с Каролайн Ренуик час по-скоро и Джо наистина го беше направил.

— Готов ли си? — попита Сам. Беше застанал в коридора и вдигаше ципа на водолазния си костюм.

Докато наблюдаваше брат си, Джо се сети за най-малката от трите сестри Ренуик. Беше усетил мъката на Каролайн и беше благодарен, че брат му не му причинява подобни грижи.

— Измий ги — каза той на Сам и кимна към чашите. — Що за моряк си, след като чакаш някой да върви след теб и да разчиства?

— Извинете, капитане — шеговито рече Сам и взе чашите от ръцете му, за да може той да се преоблече. Изобщо нямаше вид на човек, който е засрамен или съжالياва за нещо. Знаеше, че строгостта на брат му е само поза, че зад грубата маска се крие добър човек, прекрасен брат, самотен мъж, който би простил, стига да може.

* * *

Скай и Саймън излязоха да се поразходят из градината на болницата. Алеите бяха пълни с облечени в бяло медицински сестри, които бутаха колички с болни. Няколко огромни клена хвърляха сянка наоколо. Павираните пътеки бяха очертани с ниско подрязани чемширени храсти. Цветните лехи преливаха от златисти невени и ярки цинии. Скай обичаше градините и когато попаднеше в някоя, обикновено изпитваше желание да я нарисова. Но не и тази.

Откриха свободна каменна пейка и тя немощно се отпусна на нея. Беше на крак по-малко от десет минути, но вече се чувстваше изтощена. Виеше ѝ се свят, затова побърза да се облегне назад.

Саймън извади пакет цигари от джоба си. Запали една и издуха дима над главата на Скай. По начина, по който го стори, личеше, че е раздразнен. Жена му вдигна очи към него.

— Какво има? — попита.

Той сви рамене.

Опита се да потисне тревогата си. Все пак тя беше болната и имаше нужда от грижи и внимание! Само че беше прекалено чувствителна към настроенята на съпруга си, към потребностите и капризите му. Беше свикнала да му дава всичко, което поиска.

Помнеше странните настроения на баща си. Хю Ренуик имаше навика да кръстосва из ателието си, хвърляйки гръм и мълнии, или пък да се цупи и мълчи сърдито дни наред заради незначителни неща. В подобни случаи майка ѝ бе много внимателна към него; тя и сестрите ѝ — също.

— Още колко ще им позволиш да те държат тука? — попита Саймън.

— Не знам. Сега, когато раните ми започнаха да заздравяват, всички се опитват да ме убедят да се подложам на възстановителна терапия.

Той се изсмя.

— Какво? В компанията на онези пияници и наркомани?

— Да. В отделението за онези, които злоупотребяват с определени субстанции.

— Не може да обмисляш подобно предложение сериозно!

— Още не съм дала отговор.

— Това ще се отрази пагубно върху творчеството ти, Скай. Ще те обезличи. Ще се превърнеш в поредния посредствен конформист. Много си пиела! Голяма работа! Да не си някоя скучна домакиня? Та ти си скулптор, за бога!

— През по-голямата част от времето съм прекалено пияна, за да творя — възрази тя, без да вдига поглед от отпуснатите си в скута ръце. Опита се да се сети кога за последен път беше докосвала глина.

— Спомни си за всички художници, които са пиели. И за всички гениални писатели. Ти си емоционална и това личи в творбите ти. И ако алкохолът те отвежда към върха, тогава ще ти кажа: продължавай да пиеш! — Той се премести по-близо до нея. — Не искам да се лиша от компания в пиенето.

— Знам — каза Скай.

Дълбоко в душата ѝ се боеше, че ако двамата със Саймън не пият, просто няма да могат да се понасят и да живеят заедно. Връзката им се крепеше на алкохола. Повечето от спомените им бяха спомени от пиянски дни и нощи. Диви вечери, през които идеите се лееха с по-голяма скорост от уискито, обеди в тоскански стил с вино и гроздова ракия, когато двамата си представяха, че отново изживяват медения си месец в Бадия. Но имаше и други спомени — за ожесточени пиянски свади, вечери, в които виното им действаше така, сякаш беше силен алкохолен концентрат. Не биваше да забравя за това.

— Бутилка „Салон-сегюр“ те кара да се чувстваш жив — отбеляза Саймън. — Или пък невероятно португалско вино. Спомняш ли си пътуването ни до Алгарве? Когато шест дни се разхождахме голи из хотелската стая, ядяхме скариди и пиехме страхотно бяло вино?

— Да, спомням си — кимна тя.

Той измъкна молив, опъна един лист хартия на коляното си, погледна Скай и започна да я скицира.

Тя се облегна назад и се опита да се отпусне. Саймън беше добър художник. Днес беше в приповдигнато настроение, защото един известен колекционер беше харесал картините му и се беше съгласил да посети студиото му. Това обаче не беше достатъчно за нея да се освободи от чувството си за вина — нейните творби се ценяха много по-високо в артистичните кръгове от тези на съпруга ѝ. Знаеше, че това действа потискащо на Саймън, и страдаше заради него.

Затвори очи. До слуха ѝ достигаше поскърцването на графита върху хартията. Жестът му беше толкова мил, напомняше ѝ за доброто старо време, когато беше влюбен в нея и не пропускаше възможност да я рисува навън, озарена от слънчева светлина. Скай имаше цяла кутия, в която пазеше десетки прелестни скици, излезли изпод ръката на Саймън — така както майка ѝ пазеше рисунките на Хю. Скай се чувстваше горда, че е обичана от художник, и знаеше, че е красива, макар русата ѝ коса да беше разрошена и лицето ѝ да бе прекалено бледо.

— Ето — рече накрая той.

Скицата беше прекрасна. Стилът на Саймън беше пестелив, линиите — прости и изчистени. Тялото беше нарисувано в хоризонтално положение, косата падаше като водопад надолу,

клепачите бяха спокойно отпуснати. Беше нарисувал Скай мъртва и положена в гроб.

— Твоето оставане тук е истинско самоубийство — прошепна той. — Тук си като в затвор — откъсната от света и от източниците ти на вдъхновение.

— Нуждая се от помощ — промълви тя.

— Имаш нужда да твориш — възрази съпругът ѝ. — Твоята дарба е и твоя съдба. Не хаби усилията си да се приспособяваш към света. Пресъздай чувствата, си чрез глината, иначе просто ще се задушиш. Ела с мен. Още сега. Да се махнем от това проклето място.

— Не мога.

— Можеш. — Саймън я хвана за ръката. — Направи го. Двамата се нуждаем един от друг. Винаги е било така, нали? — Очите му страстно я изгаряха.

Скай кимна. В думите му имаше голяма доза истина. Скицата му беше предзнаменование на онова, което предстоеше да ѝ се случи и което я ужасяваше. Нямахте да издържи дълго в тази болница. Щеше да се опита сама да се справи с проблема с пиенето.

Саймън протегна ръце към нея и в мига, в който се отпусна в прегръдката му, осъзна, че предава сестрите си. Как успяваше Каролайн? Тя никога не правеше компромиси в името на любовта. Да, но Каролайн продължаваше да е сама. Баща им ги беше научил да бъдат предпазливи, а майка им с личния си пример им беше показала, че могат да жертват всичко в името на любимия мъж.

Скай пое ръката на Саймън и двамата заедно излязоха от градината.

* * *

Клий тъкмо зареждаше пералнята, когато телефонът иззвъня. Тя сила прах във ваничката и се втурна да вдигне слушалката.

— Ало? — задъхано изрече.

— Клий, аз съм — Каролайн.

— Какво се е случило?

— Скай е напуснала болницата. Просто си е тръгнала, без да уведоми никого.

— Къде е в момента? — Почувства, че я побиват ледени тръпки.

— Не знам. Отбих се да я видя и не я открих в стаята ѝ. Никой не я е видял да излиза...

— О, Каролайн. — Клий усети паниката в гласа на сестра си. Влиянието им над Скай беше толкова слабо!

В слушалката се чу сигнал, предупреждаващ, че я търсят на другата линия.

— Изчакай секунда — каза Клий. — Някой ме търси. Може да е тя. — Превключи на втора линия. — Ало?

— Скъпа — каза Огъста.

— Мамо, затвори. Аз ще те набера. — Сърцето ѝ биеше лудо. — Да си се чувала със Скай?

— Да съм се чувала с нея ли? Тя си е в стаята в момента. Писнало ѝ да стои в болницата и решила да се прибере у дома — там, където и е мястото. И Саймън е тук. Слушай, трябва да обсъдим въпроса за костюмите ни.

— За костюмите? Каролайн ме чака на другата линия. Изчакай да ѝ кажа за Скай, че ще полудее от притеснение.

Клий превключи за пореден път и каза:

— Тя е при мама. Жива и здрава.

— Какво се е случило? Защо е напуснала болницата? Ако онзи идиот Саймън се опитва да ѝ влияе, ще го убия! Тя ли е на другата линия? Кажй ѝ, че искам да говоря с нея. Можеш ли да ни свържеш?

— Не е Скай, мама е. Ще приключи набързо с нея. Само изчакай и след минута ще ти звънна, за да те запозная с подробностите.

— По дяволите! — въздъхна Каролайн и затвори.

— Говорих с Каролайн, мамо — каза Клий с тона, който пазеше специално за майка си.

— Прекрасно — възкликна тя. — Трябва да го кажа и на нея — вече реших като каква ще се преоблека за Бала на светулките!

— За бала ли? — попита дъщеря ѝ и смръщи вежди. — Първо ми кажи какво става със Скай, мамо! Двете с Каролайн сме толкова разтревожени за нея!

— Много се радвам, че помежду ви съществува такава близост, момичетата ми! — гордо рече Огъста. — И съм ужасно благодарна. Знаеш ли каква късметлийка си, че имаш сестри? Някога казвала ли

съм ти колко съм си мечтала за сестри? Особено когато бях момиченце и си играех съвсем сама с куклите си? Толкова тъжна бях...

— Да, мамо, казвала си ми, но...

— Слушай, скъпа. За бала. Ще се облека в нещо, което да напомня за розовия период на Пикасо. По-точно, ще бъда облечена като Арлекин. Всички ще очакват да представя идея, взета от картина на баща ти — смятат го за сто процента сигурно — но аз ще ги изненадам! Ще бъде такава изненада!

— Арлекин — въздъхна Клий.

— Много лекомислено ли ти се вижда? — попита Огъста. — Прекалено игриво за жена на моята възраст? Но пък като си помислиш само — никой няма да очаква съпругата на гениалния Хю Ренуик да се облече като персонаж на Пикасо! И като Арлекин при това!

— Идеята е страхотна — рече Клий.

— Представям си малкото черно домино, дрехата на шахматни квадрати, пантофите с извити носове. Наистина божествено...

През следващите няколко минути Клий говореше и слушаше, изчаквайки майка ѝ да приключи с темата за бала. Огъста беше твърде уязвима в този момент. Съсредоточаването ѝ върху предстоящия бал беше къде-къде по-лесно и по-приятно от мисълта за проблемите на Скай. Клий беше доволна, че Каролайн не може да чуе настоящия разговор.

— Ще изглеждаш чудесно — съгласи се тя.

— Мммм — обади се Огъста.

Настъпи пауза. Клий пое дълбоко дъх. Канеше се отново да повдигне въпроса за по-малката си сестра, но майка ѝ изрече:

— Какво ще кажеш да дойдете с Питър и децата? Мога да се обадя и на Каролайн. Наистина трябва да направим нещо, за да приветстваме завръщането на Саймън в семейството. Макар да не одобрявам онова, което стори на Скай, той все пак ѝ е съпруг.

— Никакви коктейли, мамо — повиши тон Клий.

— Барбекю, тогава. Нещо вкусно.

— Може би ще е по-добре да оставим Скай да си почине.

— Скай се чувства чудесно — заяви Огъста. — Само да я видиш! Лъчезарна както винаги. Господи, толкова се радвам, че отново е у дома!

— Знам, мамо — въздъхна Клий.

— Нека не я глезим — предложи Огъста. — Сестра ти има нужда от нашата сила и подкрепа, а не от това някой непрекъснато да се суети около нея. Трябва да ѝ помогнем отново да си стъпи на краката и да се почувства жива.

— Тя беше болна, мамо. — Клий разбираше колко трудно е за майка им да приеме факта, че Скай трябва да се справи с много повече от обикновени телесни наранявания.

— В момента е добре — оправи се тъкмо навреме за бала. Нали Каролайн ще се зарадва, като научи това? Толкова щеше да ѝ е мъчно, ако Скай не присъстваше.

— Не мисля, че щеше да възрази срещу отсъствието на Скай. — Тя ясно си даваше сметка колко трудно щеше да бъде за най-малката им сестра да присъства на тържество, на което алкохолът ще се лее като река, а накъдето и да се обърне човек, ще се натъква на съдове, в които се охлаждаат бутилки шампанско.

— Ако размислиш и решиш да отскочите до вкъщи тази вечер, ще се радваме да ви видим — каза Огъста. — Ще прекараме страхотно и ще обсъдим костюмите си.

— Не пий пред Скай, мамо — предупреди я Клий.

— Дори личният ѝ лекар не е предложил нещо толкова нелепо! — възрази с треперещ глас майка ѝ. — Господи, Клий, нима мислиш, че земята е спряла да се върти само защото по-малката ти сестра се е напила миналата седмица?

— Не, но мисля, че би трябвало! — отвърна раздражено тя, после се сбогува набързо с майка си и затвори.

Набра номера на Каролайн. Трябваше да ѝ разкаже всичко, както ѝ беше обещала.

Когато Каролайн позвъни на майка си, за да отправи своето предупреждение, беше прекалено късно. Коктейлите вече бяха сервирани. Огъста я увери, че всичко е наред — тя и Саймън пиели мартини, а Скай — диетична кола. Скай знаела, че не бива да пие, и това, изглежда, изобщо не я притеснявало. Всъщност, добави Огъста, тя дори настояла майка ѝ и съпругът ѝ да изпият по едно мартини и заради нея.

* * *

Няколко дни по-късно група мъже от екипажа на „Метеор“ се обадиха в ресторанта на хотела, за да си запазят маса за вечерта. Когато обаче се появиха, се оказа, че им трябва две маси. Докато клиентите изчакваха в бара, Каролайн помогна на Мишел да направи разместването и да събере две маси една до друга. Наложиха се да помолят четирима посетители да се преместят на друга маса, но компенсираха неудобството им с по едно питие за сметка на заведението.

Каролайн се отправи към бара с няколко менюта, пъхнати под мишница. Опита се да си придаде възможно най-неангажирано изражение на лицето, докато се оглеждаше за Джо. Слава богу, той не беше сред дошлите. Неговите колеги се смееха, говореха на висок глас за предметите на изкуството, които бяха извадили от водата същия ден, вълнуваха се от постигнатия напредък. Погледът ѝ се спря върху Сам. Каролайн се приближи до него.

— Здравей — поздрави го тя.

Той ѝ отвърна с широка усмивка. Отметна русата си коса назад, но без да иска при това движение събори очилата си. Наведе се да ги вдигне и разля бирата си.

— Уф! — изпъшка той. — Извинявам се. Ти си Каролайн, нали?

— Да. А ти си Сам.

— Не бях сигурен, че си ти — обясни той и остави бирата си, за да ѝ подаде ръка. — Онази вечер, когато се запознахме, беше много тъмно. — Оглеждаше я любопитно, без да престава да се усмихва.

Каролайн трепна. Почувства се засрамена.

— Какво? — попита.

— Не ми изглеждаш гадна и отвратителна — обясни младият мъж, без да отмества втренчения си поглед от лицето ѝ.

— Това ли си чувал за мен?

— Да. През целия си живот съм слушал само такива работи за теб и за семейството ти. Това е един наистина изключителен момент — седя тук и разговарям с една Ренуик! Ако не бях видял брат си да прави същото онази вечер, тази моя постъпка би могла да бъде окачествена като предателство. Нали разбираш — нещо като сприятеляване с врага.

— Ти пък си помисли как се чувствам аз, като се налага да ти сервирам — подхвърли Каролайн.

— Разбирам какво имаш предвид — съчувствено рече Сам. — Така, одобрихте ли се с Джо най-последно?

— Той това ли ти каза? — изненада се тя.

— Да ми каже? Джо нищо не казва — трябваше да си го разбрала досега. — Тъй като продължаваше да го гледа с неразбиране, Сам обясни: — Джо най-много си пада по геофизиката, но също така може да го чуеш да говори за солеността на морската вода и за последните технологични новости в корабоплаването и водните изследвания. Много е информиран по въпроса за сателитната навигация и не можеш да го спреш, когато започне да ти говори за новите методи на карбонатно датироване на предметите, които открива на дъното. Но иначе...

— Иначе е човек, който си пести думите — довърши вместо него Каролайн.

— Бързо схващаш.

Няколко мъже от екипажа се насочиха към бара. Заговориха с група красиви художнички от Атланта, пристигнали в хотела за поредната си ваканция. Каролайн погледна към Сам Тревър и неволно се усмихна. Сам оказваше такъв ефект върху нея и по всяка вероятност върху всеки, с когото общуваше. Горните му предни зъби бяха пораздалечени и това му придаваше особено момчешко очарование. В ъгълчетата на сините му очи се виждаха ситни бръчици. Рамките на очилата му бяха изкривени, тъй като често се случваше да сядат върху тях.

— Според теб защо брат ти е решил да дойде именно тук? — попита Каролайн. — Дъното на океана е осеяно с останки от потънали кораби. Защо Джо се е заловил точно с „Камбрия“?

— Сигурно се шегуваш! — възкликна Сам и я побутна с лакът в ребрата, сякаш току-що е чул някаква страхотна шега.

— Напълно съм сериозна — отвърна тя. — Честно.

Сам веднага влезе в тона ѝ:

— „Камбрия“ е изключителна находка. Корабът е ценен както от историческа, така и от иманярска гледна точка. Мен ако питаш, Джо е заложил преди всичко на златото. Каквито и други причини да има, за него те са без значение, ако гмуркането няма да го направи богат.

— Наистина ли?

— Наистина. „Камбрия“ е заседнала в плитчините и всеки би си помислил, че изваждането ѝ ще е лесна работа. Само че не е така. Потънал е на голяма дълбочина — има си геоложки термин, но няма да ти досаждам — обясни Сам с извинителен тон.

Той не се опитваше да се самоизтъкне, Каролайн съзнаваше това. Просто беше млад ентузиаст. Двамата с Джо може и да работеха в една и съща област, но стилът им беше коренно различен. Като гледаше този млад учен срещу себе си, тя не успя да се въздържи и да не се сети за Джо — за шоколадовия му тен и погалената от слънцето коса, за пиратския му поглед и силните му ръце. На устните ѝ плъзна усмивка. Колко различни — и същевременно еднакви — биха могли да бъдат двама души! Точно както тя и сестрите ѝ между другото.

— Корабът е заседнал надълбоко, но Джо разполага с отлична екипировка. Приливите и подводните течения са променливи. Водата е леденостудена, а повечето от мъжете на кораба са южняци, освен това „Камбрия“ е заседнал в много нестабилно положение — носът му е опрял в скалите, а кърмата е заровена в тинята. Налага се постоянно да се правят анализи за това как би реагирала конструкцията при определени натоварвания...

— Струва ми се, че начинанието му е обречено — засмя се нервно Каролайн.

— Така е изглеждало и на всички други екипи, които си мислели да се заловят с изваждането на останките на този кораб от водата. Именно заради това „Камбрия“ е още по-привлекателна за Джо. Той има отлична техника и много способен екипаж. От гледна точка на геологията мястото е точно от компетенцията на брат ми, но което е най-важното — Джо е океанограф, готов да поеме рискове, които никой друг не се осмелява да направи. И тази негова смелост винаги се е възнаграждавала.

— Рисковете ли са другите причини, за които спомена преди малко?

— Не. — Сам примигна. — Другата причина си ти.

Лицето на Каролайн пламна. Тя наведе глава, после вдигна очи към Сам. Гледаше я съчувствено — така, сякаш току-що ѝ беше поднесъл някаква ужасяваща новина и сега изчакваше тя да я приеме.

— Аз?

— Ами да. Сигурен съм, че го знаеш. Каквото и да се е случило между вас, сигурно много го е наранило. Смятам, че близостта на „Камбрия“ до теб доста е наклонило везните в полза на тази спасителна операция.

— Много го е наранило — повтори Каролайн.

— Да. Честно казано, изненадан съм, че вечеряме в твоя ресторант. Няма никакви признаци на враждебност. Но самото име „Ренуик“...

— Кара сърцата на пиратите да примират от ужас — засмя се Каролайн.

— Именно — отвърна сериозно той.

— Това значи ли, че брат ти няма да дойде тук тази вечер? — попита тя.

— Напротив, ще дойде.

* * *

Каролайн не беше сигурна какво точно изпита, когато видя Джо Конър да паркира пикапа си пред хотела. Той слезе от колата, протегна се и мускулите на загорелите му ръце се стегнаха и отпуснаха под карираната му риза. После напъха ризата си в джинсите и това движение разкри плоския му корем и яките му гърди. Беше висок и красив и тя си припомни целувката им. Лицето ѝ пламна.

Мислеше си за казаното от Сам. Той беше споменал, че тя не е „гадна“ и „отвратителна“, а също и че нещо, направено от нея в миналото, жестоко е наранило брат му. Според него беше странно, че Джо няма нищо против да вечеря в нейния ресторант. Тя се напрегна.

Джо се спря във фоайето. Стоеше разкрячен, с ръце, пъхнати в джобовете.

— Здравей, Джо — каза Каролайн.

— Здравсти. — Гледаше я така, сякаш беше изненадан, че я среща отново. — Дотолкова късно ли работиш?

— Аз съм собственичката — отвърна тя. — Тук съм през по-голямата част от времето.

— Също като да си капитан на някой кораб — отбеляза той и направи опит да се усмихне. — Вечно на пост.

— Масата ти е готова и те очаква — уведоми го и го поведе по коридора.

Всички си поръчаха пържоли и салати, макар ресторантът на Ренуик да се славеше предимно с морските си специалитети. Джо наблюдаваше членовете на екипажа си. Мъжете се наливаха с бира, дъвчеха телешко печено, разказваха си моряшки истории, а гостите, принадлежащи към артистичните кръгове, ги слушаха и ги гледаха с отвращение и неприязън. На два пъти се наложи да направи забележка на подчинените си да говорят по-тихо и да внимават с нецензурните изрази.

Беше се надявал, че Каролайн няма да е в хотела, но сега, след като вече я беше видял, просто не можеше да престане да я търси с поглед. Цялото му внимание беше съсредоточено върху вратата на кухнята. Тя се беше мярнала два пъти — слаба и елегантна в дългата си черна рокля. И двата пъти беше надникнала в залата и погледът ѝ се бе спирал на голямата маса, на която седяха Джо и екипажът му — може би заради шума, който вдигаха. Сам започна да разказва надълго и нашироко за патилата си, свързани с издействането на доста голяма сума за изследователски цели от Националната фондация за подкрепа на научните изследвания, а Дан през цялото време го прекъсваше с подробности около проститутките на остров Фиджи. Джо не ги слушаше. Очите му бяха приковани във вратата.

След като се нахраниха, се прехвърлиха в бара. Няколко художници от Ню Йорк ги поканиха на масата си. Започнаха да сравняват татуировките си. Художниците бяха заложили на цветята, пеперудките и бодливата тел, а моряците — на женските имена, инициалите на кораби и сатанинските символи. Изпи се още бира. Някои от момчетата преминаха на твърд алкохол. Джо си спомни времето, когато не се откъсваше от чашката, почти усещаше преминаването на парещата течност през гърлото си. Забеляза как Сам надига чашата и осъзна, че никога не беше пил заедно с брат си.

Измъкна се от бара, без да се обажда на никого. Свежият въздух навън му поддейства ободряващо. Висенето в баровете отдавна не беше сред любимите му развлечения. Освен това имаше опасност да провокира връщането към старите слабости. Прекарвайки по-голямата част от времето си в морето, той рядко ходеше на сбирките на

Анонимните алкохолици. Затова се контролираше сам, като отбягваше кръчмите.

Вдъхна дълбоко от свежия въздух, наситен с аромат на мащерка и върбинка. Тази миризма му напомняше за Гърция. Лятната вечер беше топла, ветрецът — лек и галещ. Кръчмата беше ярко осветена и шумна. Струваше му се, че не е участник в действието, а просто страничен наблюдател. Зърна Каролайн през стъклото на прозореца. Тя влезе в бара и се огледа. Джо се зачуди кого ли търси. Може би него? За частица от секундата ароматът на билки сякаш стана по-силен, зашеметяващ.

Пред сградата спря старо порше. От него слязоха мъж и жена. Те се притиснаха един към друг, целунаха се продължително и страстно, после се разделиха и със смях се отправиха към входа. Влязоха в бара и си поръчаха напитки. Момичето беше красиво — дребно и стройно. Доста приличаше на Каролайн, само че беше русо. Когато вдигна чашата, за да се чукне с кавалера си, Каролайн застана между двамата. Джо побърза да се върне в бара, обзет от любопитство.

— Недей, Скай — чу се гласът ѝ. Тя хвана ръката на русото момиче. — Спомняш ли си, че татко седеше на същото това място? Спомняш ли си как се чувствахме, докато го наблюдавахме да се напива?

— Каролайн, Скай вече е пораснала — намеси се мъжът. Очите му гледаха безизразно. Беше кльощав, облечен в черно. Дългата му тъмна коса обграждаше слабото бледо лице. Очевидно някои от художниците го познаваха, защото когато двамата със Скай влязоха, се приближиха към него, но сега побързаха да се оттеглят.

— Не се намесвай, Саймън — срязва го Каролайн.

Чашата беше пълна с шампанско. Джо видя как светлината от свещите се пречупва през искрящата течност. Мехурчетата плуваха към повърхността. Момичето се поколеба. Погледна първо към сестра си, после към мъжа, после отново към сестра си.

— Но това е само една чаша — неуверено каза то.

— Спомни си за татко — повтори Каролайн.

— Това няма нищо общо с него — рече Скай и гневно изгледа сестра си. — Остави ме на мира.

— Можем да си тръгнем, ако искаш — обади се Саймън. — Бяхме се уговорили да се срещнем с няколко приятели тук, които са

отседнали в хотела ти — обърна се той към Каролайн. — Трент и Аня, трябва да ги знаеш. Всяко лято прекарват по две седмици от отпуската си именно тук...

— Млъквай, Саймън! — заплашително изрече тя.

— Мразя, когато се карате — каза Скай. — Моля ви, престанете. — Тя отпи от шампанското.

Каролайн се отправи към изхода. На Джо му се стори, че плаче. Искаше да я последва, но Сам го изпревари. По-малкият му брат излезе през летящите врати на бара почти едновременно с нея. Тя бързо се отдалечи към реката, а Сам я следваше като сянка.

* * *

— Каролайн! — чу се мъжки глас зад гърба ѝ.

Тя не искаше да спира, не искаше да се среща с никого. Само допреди десет минути се оглеждаше за Джо Конър, но сега той беше последният човек, когото би желала да види. Не искаше някой да се опитва да ѝ помогне. Ускори крачка. Очите ѝ бяха премрежени от сълзи.

— Каролайн — чу се отново.

— Всичко е наред — рече тя, опитвайки се да се овладее.

Когато се обърна, с изненада установи, че мъжът, който я следва, не е Джо, а Сам.

— Добре ли си? — попита я той.

— Всичко е наред — повтори тя, но не се сдържа и заплака с глас.

— Не, не е наред. Разстроена си.

— Не, просто...

— Знаеш, че не можеш да я спреш — каза Сам.

— Можех да наредя да не приемат поръчката ѝ — отвърна Каролайн. — Така и трябваше да направя — да кажа на келнера да не ѝ дава дори тази единствена чаша шампанско!

— Щеше да си я получи на друго място. Коя е тя? Сестра ти?

Каролайн кимна и избърса сълзите си. Докато Скай беше в болницата, тя се беше поуспокоила — струваше ѝ се, че там сестра ѝ е на сигурно място, че ще получи помощ, че има надежда всичко да се

оправи. Само че Саймън се беше върнал, беше я накарал да напусне болницата и сега Скай отново се връщаше към пиенето.

— Знам какво ти е — промълви Сам. — Аз самият съм преживял това. Години наред наблюдавах как брат ми се самоунищожава чрез алкохола.

— Джо?

— Да. Може би не е редно да ти го казвам, но той имаше сериозен проблем с пиенето.

— Той сподели с мен.

— Беше ужасно нещастен — продължи младият мъж. — Пиеше, за да се почувства по-добре, но ефектът беше точно обратният. Не го виждах много, често, но понякога... Идваше си у дома за Коледа, а една ваканция ме заведе в щата Мейн... — Лицето му помръкна. — Напомняше ми на Джекил и Хайд — в един момент беше най-добрият брат на света, в следващия се превръщаше в лунатик. Във втория случай най-често говореше за теб. В моментите, в които беше пиян.

— О! — възкликна Каролайн.

— Тогава сякаш го обземаше някаква лудост. Не знаеше какво иска и какво ще му помогне.

— Тогава сигурно си бил малък — каза Каролайн. Беше й жал за момченцето, принудено да присъства на саморазрушението, на което се е подложил по-големият му брат. Но нима положението при порасналите момичета беше по-различно? Нима им беше по-лесно? По страните й отново потекоха сълзи.

— Да. Гадно беше.

— Хм... Джо спомена, че са му се случили някой лоши неща — рече Каролайн, спомняйки си за разговора си с Джо на борда на „Метеор“. — Неща, които теб очевидно не са те засегнали до такава степен. Но... Не мога да разбера едно — защо Скай, а не аз? И двете имахме еднакво детство. Едни и същи неприятности са се стоварвали на главите ни. Или почти едни и същи.

— Може би отговорът е именно в това „почти едни и същи“.

Каролайн не знаеше как да поиска помощ от някого, защото никога не го беше правила. Когато нещо лошо се случеше, тя протягаше ръка, за да помогне на по-слабите от нея. Така щеше да е и занапред, но точно в този момент беше излязла от релсите.

— Кой знае — продължи Сам. — Едно нещо е сигурно — те трябва сами да си наложат да спрат. Никой не е в състояние да го направи вместо тях.

— Какво става?

Щом чу гласа на брат си, Сам побърза да извади носната си кърпа и да я подаде на Каролайн. Тя я пое и издуха носа си. Звукът беше толкова силен, че подплаши патиците в реката. Те запърхаха с криле и вдигнаха адски шум.

— Тя е добре — отвърна Сам. Говореше така, сякаш беше горд от себе си. Като че Джо го беше назначил за лична охрана на Каролайн и сега той даваше отчет пред по-големия си брат за отлично свършената работа.

— Сигурен ли си?

— Аз съм сигурна — отвърна Каролайн.

— Притесняваш се за сестра си — рече Джо. Не беше въпрос, а заключение.

— Да.

Джо кимна. През клоните на дърветата се процеждаше слаба светлина. Патиците кръжаха наоколо, търсейки удобно място за кацане. Силуетите им се очертаваха на фона на сребрилата луна. Една чапла се обади от другия бряг на реката.

— Щеше да е по-добре, ако беше отишла да пие на друго място — обади се услужливо Сам. — Не в бара на Каролайн.

— Не виждам каква разлика би могло да има — въздъхна Джо.

Каролайн кимна. Беше отчаяна. Искаше да се върне в бара, но се страхуваше от срещата си със Скай. Едновременно със страха изпитваше яд и безнадеждност. Сам направи крачка към входа. Джо и Каролайн останаха един до друг. Макар че клоните не пропускаха лунната светлина, ясно се виждаше, че лицето на Джо е сгърчено от болка.

— За какво са тези фенери? — попита Сам и посочи окачените по дърветата японски фенери.

Цялата редица, опъната между входа на заведението и постройката отсреща, грееше. Фенерите искряха в разноцветни светлини — кехлибарено, тюркоазно, яркочервено, лилаво.

— Украсяваме за Бала на светулките — обясни Каролайн.

— Какъв е този бал?

— Обикновено тържество. — Тя преглътна с усилие. Джо не отместваше поглед от нея, а тя не бе в състояние да откъсне очи от неговите. Отново се сети за Скай и по страните ѝ се затъркаляха сълзи. Сам гледаше към фенерите, затова не забеляза как брат му посегна и хвана ръката на Каролайн. Пръстите ѝ се преплетоха с неговите и тя се запита какво ли му струва този жест.

— Всяка година ли се провежда? — попита Сам.

— Да.

— Може ли да дойдем?

— Сам! — Джо укорително изгледа по-малкия си брат и пропусна да забележи усмивката на Каролайн.

— Разбира се, ще ми бъде много приятно — отвърна тя.

— Само мен ли каниш или и Джо?

— Можете да дойдете всички — вие двамата и целият екипаж. Балът е с маски.

— И като какви трябва да се облечем? — полюбопитства Сам.

— Като пирати, разбира се! — засмя се Каролайн и впи поглед в сините очи на най-истинския пират.

6 януари 1979 година

Скъпа Каролайн,

Как да те доведем в Нюпорт... Това е въпросът. Мислех да те изненадам, като дойда до Кънектикът, за да те взема, но в момента това не е възможно. Не мога да напусна града заради изпитата бира, колата на майка ми и по-малкия ми брат.

Но аз наистина искам да дойдеш. Имам много морски карти и ми мина през ума, че мога да дойда с моторницата — да тръгна от залива Нарагансе, да мина през пролива Блок Айлънд, да стигна до пролива Фишърс Айлънд, да прекося река Темза и да стигна до Блек Хол.

И до „Хълма на светулките“.

По дяволите, кого се опитвам да заблудя? Ще ми трябва толкова много време, за да стигна до теб, а освен това е средата на зимата. Голям идиот съм.

Липсваш ми, Кей.

С обич

Джо

4 февруари 1979 година

Скъпи Джо,

Ако беше наранил себе си или Сам при инцидента с колата, никога нямаше да ти го простя. Трябва да дойдеш и да ме вземеш! Единственият начин да стигна до Нюпорт и да бъда с теб е този. Ти също ми липсваш — толкова много, че вече едва издържам. Как е възможно, след като дори не се познаваме? А може би се познаваме? Побързай, Джо.

Очакваща те с нетърпение Каролайн

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Огъста седеше на остъклената веранда и пришиваше дълги черни кадифени панделки към балетни пантофки. На възглавничката пред нея лежеше разтворена книга с репродукции на известни картини на Пикасо. Онова, върху което беше насочено вниманието ѝ, беше един арлекин, нарисуван от Пикасо. Тя обожаваше арлекините. Бяха толкова потайни, толкова закачливи — загадъчни смешници! Радваше се на прекрасното си хрумване.

Всеки би разпознал един герой на Пикасо. Не желаше да обижда някои от по-малко начетените гости на Каролайн, появявайки се като слабо известен персонаж на Карски или Кубзак — художници, за които едва ли някой беше чувал. Ако го стореше, щеше да прекара цялата вечер в обяснения като какво точно се е облякла.

Освен това Огъста знаеше, че има прекрасна фигура. Арлекинът беше висок и грациозен — точно като нея, и тя беше сигурна, че ще изглежда зашеметяващо в карирания костюм. Щеше да е забавно, интересно и атрактивно.

Единственият проблем беше, че Хю беше ненавиждал Пикасо.

Като художник съпругът ѝ не можеше да не оцени по достойнство гения на именития испанец и да не се възхищава на творбите му. Но нима имаше човек, който да не го правеше? Кой би си позволил да гледа с пренебрежение на мъжа, дръзнал сам да преобърне представите на хората през цял един век? Майсторът на четката, създателя на кубизма? Човекът, който поглеждаше едно лице в анфас и виждаше профил?

Всъщност Хю завиждаше на Пикасо за живота му. За Хю Ренуик Пабло Пикасо беше просто „Пабло“ — равен нему. И понеже за англичаните Пабло е Пол, в тесен кръг Хю обичаше да говори за Пикасо като за Пол. Да го нарича Пабло или още по-лошо — Пикасо, означаваше да се принизи пред един арогантен испанец.

Да, Хю безумно завиждаше на Пикасо — за жените, за обожанието, за славата, за Южна Франция, за борбата с бикове, за

легендата, в която се бе превърнал. Хю също бе получил жени, обожание и слава, но бреговата ивица на Нова Англия не можеше да се равнява с Ривиерата, а поради липса на корида, той се занимаваше с други спортове, свързани с проливането на кръв.

Само че ловът и риболовът бяха нещо съвсем различно, а и Хемингуей, когото Хю лично познаваше и към когото се обръщаше свойски с „папа“, вече беше превърнал тези две занимания в своя запазена марка. Хю водеше момичетата на лов, а Папа му се смееше. Дъщерите не бяха синове, когато ставаше въпрос за ловуване. Особено пък ако тези дъщери бяха толкова чувствителни и животът им беше нанесъл такъв силен удар.

Хю изобщо не беше толкова силен, за колкото се смяташе. Имаше любовници, убиваше животни, опитваше се да живее като Пикасо. Но когато дъщерите му бяха засегнати, той просто рухна. Беше потърсил забрава в пиенето и накрая напусна този свят. И Огъста.

Доктор Хендерсън можеше да каже, че костюмът на Огъста подсказва неосъзната враждебност към покойния ѝ съпруг. Нейният любим, но неверен съпруг.

Огъста шиеше и си представяше как би реагирал Хю, ако можеше да види костюма ѝ. Беше обичала силно съпруга си. С всеки изминал ден ѝ липсваше все повече. Признаваше пред себе си, че е по-лесно да го обича сега, когато вече не е между живите — грубата действителност не се натрапваше толкова рязко и толкова често.

Огъста беше ревнива жена. Ревнуваше Хю не само от другите жени, но и от собствените си дъщери. Господ да ѝ е на помощ! Сети се как се беше чувствала, докато гледаше как съпругът ѝ рисува портрета на Каролайн.

Вратата на кухнята хлопна. Огъста вдигна поглед и видя Скай и Саймън да влизат.

— Здравейте, скъпи — поздрави ги тя. В мига, в който погледна Скай, ѝ стана ясно, че дъщеря ѝ е пила. Очите ѝ бяха зачервени, косата — разрошена. Беше пет следобед, а момичето изглеждаше така, сякаш току-що се беше измъкнало от леглото. Лицето ѝ беше мрачно, а погледът ѝ — разкаян. Сърцето на майката се сви.

— Къде ходихте снощи? — попита тя.

— Останахме в бара на Каролайн — отвърна Саймън. — Няколко наши приятели от Ийст Вилидж са отседнали в хотела и се видяхме с тях.

— Скай, да ти дам ли от хладилника нещо за пиене?

Тя кимна. Огъста се отправи към зимната градина. Напълни една кристална гарафа с леденостудена вода. С изненада установи, че ръцете ѝ треперят. Сложи три аспирина в малка керамична купичка, постави всичко на една табла и се върна на остъклената тераса.

— Толкова съм жадна! — възкликна Скай, напълни си голяма чаша с вода и я пресуши на един дъх. После отново си наля и я изпи заедно с аспирините.

— Какво стана снощи? — попита с треперещ глас Огъста. — Мисля, че беше решила да не пиеш.

— Да, и го направих — не сложих капка в устата си цяла седмица. Но всичко изглежда толкова безсмислено... — Скай направи опит да се засмее.

— Безсмислено, ах... Моята красива малка екзистенциалистка! Какво ще кажеш да започнем да дискутираме Камю? — шеговито подхвърли Саймън и спокойно запали цигара.

— Само ако преди това приготвиш няколко мартинита — отвърна тя. — Мамо, ще изпиеш едно, нали?

— Ами, да — предпазливо рече Огъста. — Само не съм сигурна дали ти трябва да пиеш.

— Мамо, да не искаш да се превърна в една от онези свети въздържателки? Та ние ги мразим! — Скай поклати глава.

— Лично аз смятам, че най-добрият вариант е умереността — каза Огъста. — Но сестрите ти имат изключително категорично мнение по този въпрос. Според тях ти трябва да спреш да пиеш.

— Просто ѝ завиждат за таланта — намеси се Саймън и изпусна тънка струйка цигарен дим между тънките си устни.

Огъста настръхна от тази проява на безочие, но в същото време се запита дали зет ѝ не е прав.

— Защо не престанеш да говориш и не се заемеш с коктейлите? — подкани го Скай, а гласът ѝ трепереше.

Огъста с тревога забеляза, че устните на дъщеря ѝ са побелели. Скай никога не си позволяваше да се държи рязко с мъжа си, както

Огъста не го беше правила с Хю. Очевидно момичето беше много напрегнато, щом се обръщаше към Саймън по този начин.

— Извинявай, Саймън — каза разкаяно Скай в следващия миг и засрамено закри с длан лицето си.

Той я изгледа замислено. Хлътналите му очи напомняха за очите на енот. Беше висок и кльоцав. Беше трогателно, че този човек се поставяше в една категория с Хю, помисли си Огъста. Тя лично го приемаше и му угаждаше само защото разбираше чувствата, които дъщеря ѝ изпитваше към него. Тези чувства не можеха да бъдат обяснени, нито потушени.

— Добре, ще разбъркам коктейлите — мрачно рече той.

— Саймън е прав — побърза да каже Огъста и стисна ръката на дъщеря си, а паниката продължаваше да се надига в гърдите ѝ. — Ще се почувстваш много по-добре, когато се върнеш в студиото си.

— О, мамо — прошепна тя.

Огъста се чувстваше най-безпомощна точно в моменти като този, когато опитите ѝ да установи контакт с някое от момичетата пропадаха.

— Не искам да съм алкохоличка — промълви Скай и заплака.

— Ти не си алкохоличка — възрази майка ѝ.

— Мразя тази дума.

— И аз.

— Искан ми се да пия по-малко. Знам, че се налага да намаля количеството. И мога да го направя, нали?

— Разбира се, скъпа. Аз ще ти помогна. Двете ще изпием само по едно — нито глътка повече. Какво ще кажеш, става ли?

Скай кимна, но сълзите продължиха да се стичат по страните ѝ.

Саймън се върна със сребърна табла, на която беше сложил всичко необходимо за коктейлите. Не беше пропуснал дори малка чинийка с ядки. Скай наблюдаваше как съпругът ѝ налива мартинито в трите охладени чаши. В този момент Огъста ясно осъзна, че дъщеря ѝ не бива да пие.

Обзе я ужас. Не знаеше как да спре онова, което сама бе започнала. Каролайн щеше да изпадне в ярост, когато разбере за случилото се.

Вдигнаха чашите си за на здравица.

— За Скай! — рече Огъста. — За завръщането ѝ у дома — там, където ѝ е мястото.

* * *

Каролайн седеше сама на малкия док зад хотела, увита в шала си, и мислеше за отминалата вечер. Беше се разхождала по брега заедно със Сам и Джо, докато сестра ѝ се наливаше в бара. И двамата мъже ѝ бяха казали, че не може да направи нищо, че всичко е в ръцете на Скай.

На масичката зад гърба ѝ примигваше малка газена лампа. Нощта беше тъмна и задушна. Гостите на хотела бяха притихнали. В далечината се чу лай на куче, откъм блатата долетя крясък на кукумявка, и тези звуци върнаха спомените ѝ.

Помисли си за Джо. Предишната вечер той беше с нея — точно тук, на брега на реката. Беше държал ръката ѝ. Тогава и двамата не бяха осъзнали какво се случва, не бяха си казали нито дума.

Сам се престори, че не е забелязал, а когато тримата се върнаха в бара, Джо пусна ръката ѝ и побърза да се оттегли. Но докато се разхождаха сред тръстиките, той ѝ предложи утеха и подкрепа. А тя никога не приемаше подобно нещо от когото и да било.

Колко интересно, помисли си Каролайн. Съвсем нетипично беше за нея да седи на малкия док зад хотела, вместо да се втурне към града. Отвори папката, която лежеше на дъските до нея, и извади дневника на Клариса Рандъл.

Докато Джо се намираше навътре в океана, зает с измъкването на кораба, превърнал се в гробница за Елизабет Рандъл, Каролайн си седеше на спокойствие у дома и четеше написаното от дъщерята. Изпитваше съчувствие към малкото момиче, желание да го защити. Момиченцата имаха нужда от грижи — Каролайн беше осъзнавала това през целия си живот.

Почеркът на Клариса беше дребен и изпълваше страниците, деликатен като паяжина. Беше писала с перо — Каролайн също си служеше от време на време с перо. Като момиченце беше намерила перо от чайка, беше го подстрила с едно от ножчетата на баща си и го ползваше в случаите, когато искаше да запише нещо в дневника си.

15 август 1769 година

Днес се изви жестока буря — с най-големите вълни, които съм виждала от миналата зима насам, и с вятър, който така клати кулата на фара, че ме изпълва със страх, да не би да угаси светлината. Татко ни каза, че в плитчините е заседнал кораб. За щастие всички от екипажа оцелели. Доволна съм, че живеем тук и поддържаме огъня на фара. Татко ни разказа за пиратите, които вилнеят по брега — лоши мъже, които вземат онова, което не е тяхно, и понякога, водени от своя егоизъм, дори нараняват невинните хора. Мама има толкова красиви неща! Какво ще стане, ако пиратите решат да я отвлекат? Тя винаги носи камейта, останала от баба, а освен това има красиво колие с перли и гранат, което татко ѝ е подарил за сватбата им. Пиратите със сигурност не биха устояли на тези съкровища. Ами ако наранят мама, докато ѝ отмъкват бижутата? Или пък ако решат да я отвлекат и да я отведат с кораба си, за да им готви и да бъде жена на капитана им?

Слава богу, страховете ми се оказаха напразни. Мама се прибра невредима у дома. Когато я попитах къде е била, тя ме изгледа странно. Отвърна ми, че жените имали тайни — също като момиченцата — и че понякога тя изпитвала нужда да остане за малко насаме с тези свои тайни, които я карали да се чувства добре. Колко смешно! Мама изглеждаше щастлива, докато ми говореше тези неща. Аз също бих била щастлива на нейно място.

18 август

Мама отново изчезна! Сега това ми се струва вълнуващо. Прилича ми на игра. Тя си има тайно място! Къде би могло да бъде то? Нямали да е страхотно, ако се окаже, че е някое от моите тайни места? Чакай да си помисля: аз се усамотявам в Лайтнинг Рок — най-големия гранитен блок на север. Също и блатата в южната част на брега — там, където открихме кита в началото на лятото. Освен това се крия в горската пустош, из поляните, на върха на фара. Дали да оставя мама да запази тайната си, или да се опитам да я проследя?

20 август

Капитан Торн — капитанът на „Камбрия“ — ни посети. Донесе ни китова мас и лавандула. Не го харесвам.

22 август

Ветровито е. Отидох до навеса за лодки, за да си поиграя там, и видях мама да разговаря с капитан Торн. Не го харесвам. Той е англичанин и говори по странен начин, което пък кара татко да се смее. Мама ме накара да се закълна, че няма да кажа на татко за срещата ѝ с капитана. На път за вкъщи открихме един омар във водораслите край брега и го взехме. Мама го сготви за татко, а той ми даде щипците. Все още не съм открила тайното място на мама.

Дишането на Каролайн се учести. Клариса беше открила тайното място на майка си и не беше разбрала. Капитан Торн е бил тайната, която майка ѝ ревниво е пазела, но Клариса е била толкова невинна, че не го е осъзнала. Това ѝ напомняше за безбройните случаи, в които Хю беше далеч от дома — с майката на Джо или с друга жена — и тя си мислеше, че баща ѝ отсъства, защото е отишъл някъде да рисува.

24 август

Днес покрай брега минаха няколко делфина, а непосредствено след тях — един кит. Искрах да поплувам с тях, но мама не ми разреши. Седеше притихнала на пясъка — не бях я виждала толкова тъжна от седмици. Малките на чайките кряскаха, молейки майките си за храна, и моята майка се разплака. Попитах я: „Какво става, мамо?“. Обикновено звуците, които издаваха малките птички, ни размиваха. Но мама ми каза да бъда добро момиче и да се грижа за себе си, каквото и да се случи. Обясни ми, че когато майките не са наблизко, за да се грижат за малките си, те искат поне да са сигурни, че техните дечица ще оцелеят.

29 август

Не мога да повярвам! Мама я няма! Капитан Торн я взел на „Камбрия“ и корабът потънал около рифа

Мунстоун! Мили боже, върни ми мама!

Каролайн прехапа устни, четейки тези ужасни редове. Бедното момиченце. Майка му го беше изоставила и заради какво? За да загине заедно с любовника си в морето по време на буря? Клариса беше оставена да се оправя сама, без да разчита на помощта на хората, които би трябвало да я защитават и да се грижат за нея. И още по-лошо — беше загубила майка си, която много беше обичала.

Един козодой се обади откъм блатата. Чуха се чайки. Зацвърчаха и други птички, но гласът на козодоя се открояваше сред останалите и не можеше да бъде сбъркан с друго — кънтеше в нощта и я връщаше към едно по-близо минало. Редхоук, планинската пътека, покрита със златисти есенни листа — мястото, където беше започнала да губи баща си.

Безжичният телефон, който беше сложила до себе си, иззвъня. Каролайн втренчено погледна към него. Първата ѝ мисъл беше за Скай.

— Ало?

— Здравей. Обажда се Джо.

— Здравей — отвърна Каролайн и потръпна, макар че нощта беше топла. Хвана телефона с две ръце и се зачуди как ли изглежда морето тази вечер.

— Добре ли си? — попита той. — Снощи беше много разстроена.

— Чувствам се чудесно — отвърна тя.

— Съмнявам се — рече Джо. — Но за съжаление не можеш да повлияеш на онова, което сестра ти прави.

— Така ми каза и снощи. Ти, а също и Сам.

— Той най-добре знае — прекалено дълго време ме е гледал как се налива с алкохол.

— Сам е добро хлапе.

От другата страна на линията се чу звук — нещо средно между смях и сумтене:

— Той определено е човек с характер.

Каролайн се усмихна. Приятно ѝ беше да наблюдава двамата братя, когато бяха заедно, и ѝ харесваше, че всеки път, когато станеше

дума за Сам, в гласа на Джо се долавяше нежност. Дъхът на Джо се чуваше в слушалката. Каролайн затвори очи. Лекият морски ветрец разроши косите ѝ. Онова, за което винаги си беше мечтала, бе да има приятел. Защо всичко трябваше да е толкова трудно?

— Обаждам се, защото се сетих за нещо, което би могло да помогне — каза той. — Може да не помогне на Скай, но да е от полза за теб.

— Какво е то?

— Просто бъди искрена. Толкова искрена, колкото е възможно. За каквото и да става въпрос.

— Аз съм... — започна обидено тя.

— Знам. Вярвам ти. Но...

Каролайн мълчаливо се вслуша в дишането му. Нещо в нея се променяше, пластове, свързани с нейното минало, с нейната изолация, се разместваха. Даваше си сметка, че тази промяна започна от деня, в който Джо пристигна в града, но беше свързана и с бавното и методично самоубийство на Скай. Винаги се беше грижила за хората, които обичаше, и им беше помагала, но сега съзнаваше, че самата тя се нуждае от помощ. Стисна здраво слушалката.

— Понякога човек трябва да се разрови много надълбоко — рече Джо. — Не знам как да го обясня, но при мен имаше ефект. Веднъж, щом си изясних от какво всъщност се опитвах да се скрия, аз... бях подготвен да спра.

— Да спреш?

— С пиенето. Има една поговорка, която гласи: „Истината ще те освободи.“

Каролайн кимна. Отново затвори очи и се замисли върху думите му. Представи си десетгодишната Скай. Лежи в палатката си в планината. Август е, нощите са хладни. Под спалния ѝ чувал и под палатката пълзят змии. Отвън се чува воят на койотите. Скай лежи с широко отворени очи и стиска ножа в ръката си.

Андрю Локууд щеше да пресече пътя им след няколко години, но смъртта витаеше из въздуха далеч преди злощастната случка. Момичетата бяха толкова малки, толкова самотни. Каролайн се беше научила никога да не се оплаква.

— Понякога истината много боли — прошепна тя.

— Не — възрази Джо. — Може и да го чувстваш по този начин, но не е така. Истината не е болка, тя е освобождение.

Каролайн чу пукот в слушалката, после в далечината се разнесоха някакви гласове. Сякаш Джо спореше с някого и се опитваше да задържи слушалката за себе си.

— Чакай малко — с неохота рече той накрая. — Един човек иска да говори с теб.

— Хей, Каролайн!

— Здравсти, Сам — отвърна тя.

— Какви са плановете ти за утре следобед?

Чу се мърморенето на Джо, после — пукот, смях, приглушен вик, шум от боричкане. Накрая Сам отново грабна слушалката:

— Е? — попита, сякаш нищо не се беше случило. — Заета ли си?

— Сутринта съм на делова среща с борда на директорите в банката — отвърна тя. — Но след това съм свободна.

— Джо ще изнася лекция в Йейл.

— В колко часа?

— В три следобед. В Кроуфърд Хол.

— Да не би в Йейл да предлагат дипломи за иманяри?

Сам се изкиска:

— Не. Утре търсачът на съкровища ще се превъплъти в учен. Аз също имам намерение да започна да преподавам в Йейл.

— Наистина ли?

— Е, още не са ми предложили работа, но един ден ще го направят и... — Сам отново се изкикоти. Каролайн чу как Джо му казва да си затваря устата, но тонът му беше шеговит.

— Ще се постарая да дойда — обеща тя. Очакваше Джо отново да вземе слушалката, но Сам побърза да затвори телефона.

* * *

На следващия ден следобед Каролайн се отби в дома на Клий, за да вземе сестра си, и двете заедно потеглиха на запад към Ню Хейвън. Клий не изглеждаше изненадана от това пътуване — сякаш ѝ се струваше съвсем естествено да отиде в университета в Йейл, за да чуе лекцията на Джо Конър, посветена на седиментите. Когато Каролайн

пристигна у тях и я покани да я придружи, тя само се усмихна и отбеляза, че по-голямата ѝ сестра изглежда зашеметяващо в тъмносинята си рокля.

— Благодаря ти — кимна Каролайн. — Не ти ли се струва, че съм прекалено издокарана?

— О, не.

— Не съм съвсем сигурна защо точно отиваме там — продължи Каролайн. — Може би защото Сам беше много любезен и аз не посмях да му откажа. Той е голям сладур.

— Да слушаш нечия лекция по въпроса за калта и тинята е наистина основателна причина да шофираш чак до Йейл в тази жега — подхвърли сестра ѝ и се усмихна многозначително.

— Щом не си искала да идваш... — започна Каролайн.

— Напротив, не бих пропуснала подобно изживяване за нищо на света — прекъсна я Клий.

По магистралата се движеха много коли. Трафикът стана още по-натоварен около Гилфорд и когато достигнаха до големия мост, завиващ около многобройните нефтени цистерни в началото на пристанището на Ню Хейвън, установиха, че ще пристигнат в последната минута.

— Виждаш ли онази огромна каменна кула, която прилича на катедрала? — попита Клий. — Това е Харкнес. Намира се точно в средата на Йейл. Кроуфърд Хол е на две пресечки оттам. Помниш ли, когато идвахме в Йейл непосредствено след смъртта на татко? — продължи тя.

— Да. Беше оставил онази своя картина в музея на университета и ние всички трябваше да присъстваме, облечени в официални рокли, и да прием чай с членовете на управителния съвет. А пък мама каза на сервитьора да налее шери в чая ѝ.

— Тогава тя се държа изключително екстравагантно, за да не забележат колко страда.

— Толкова мразеше да прави подобни неща без татко!

— Да не говорим за това — предложи Клий.

Каролайн зави надясно по Йорк Стрийт. Минаха покрай сградите на колежа в Йейл — огромни постройки от гранит с порти от ковано желязо, и паркираха на ъгъла на Проспект и Гроув. Двете сестри поеха по алеята, отвеждаща към Кроуфърд Хол.

Гранитните стъпала ги отведоха до арковидното фоайе, изпълнено със студенти последен курс и слушатели. Лекцията на Джо беше една от включените в популярната серия лекции, свързани с мореплаването, и предварително беше публикувана в местните вестници, както и в „Ню Йорк Таймс“. Хората се насочваха към аудиторията.

Сам ги видя и им махна. Седеше на втория ред и беше запазил едно място за Каролайн.

— Това е сестра ми Клий — представи я тя.

Сам помоли седящите на същия ред да се разместят така, че да се освободи още едно място и за Клий. Накрая всички се настаниха. Каролайн седна между сестра си и Сам. Той беше с панталони в цвят каки и памучна риза с вратовръзка. Косата му беше сресана, но въпреки това продължаваше да пада в очите му. На банката пред него стоеше отворен бележник, сякаш Сам възнамеряваше да си води записки.

Доктор Джоузеф Конър се изкачи на подиума и зае мястото си зад катедрата. Носеше кафяво сако от туид, бяла риза и раирана вратовръзка. Държеше се свободно и непринудено — като млад сексапилен университетски преподавател. Той се изкашля и се опря на катедрата. Огледа залата. Имаше вид на човек, който безброй пъти е изнасял лекции пред такава многобройна аудитория.

Заговори за прекосяване на морета на борда на „Метеор“, за гмуркане в дълбините в търсене на изчезнали съкровища, за изследване на дъното на океана. Обясни как климатът и морското ниво се влияят от изменения в миналото, как се прави разрез на седиментните слоеве. Дори беше донесъл цилиндри, съдържащи сивкава тиня, която палеонтологът на кораба беше датирал след изследване на съдържащите се в нея микроскопични вкаменелости.

— Изследването на скалните слоеве и на наносите ни позволява да се върнем трийсет и пет милиона години назад, докато работата на борда на кораб като „Камбрия“ ни дава поглед върху последните двеста години — обясни Джо.

Разясни връзката между неговата наука, археологията и геологията, как за него е еднакво интересно да изследва морското дъно и поведението на хората — съвременници на откритите останки. По

даден сигнал лампите угаснаха и Джо започна да прожектира диапозитиви.

— Обектът на последните ни изследвания е чудесен пример за това — каза той. — „Камбрия“ е била английска баркантина. Трюмовете ѝ били пълни с кралско злато. Потънала е през 1769 година по време на силна буря и целият екипаж е загинал, включително капитанът, както и жената, влюбила се в него.

На екрана се появи тримачтов кораб. Беше същата картина, която Каролайн беше видяла окачена на стената в салона на „Метеор“. Джо натисна един бутон и корабът бе заменен от купчина златни монети и няколко покрити с раковини и водорасли стари оръдия. Следващо щракване и пред очите на присъстващите се появи страница от дневника на Клариса.

— Любовницата на капитана е била съпруга и майка. Когато се качила на борда на „Камбрия“, тя е изоставила малката си дъщеричка — продължи Джо. — Детето си е водило дневник — наскоро се сдобих с копие от него.

— Дневникът, който ти даде Марипат! — прошепна удивено Клий. Каролайн кимна, без да откъсва поглед от Джо.

— Това ни дава възможност да погледнем на нещата от друг ъгъл — каза той. — Историята на земята може би е най-точно запечатана на дъното на океана. Едва ли има друго нещо, което да ни дава толкова сведения за миналото. Освен дневникът на едно малко момиченце, останало без майка. Той е изключително акуратен от историческа гледна точка и изключително достоверен. Докато е изливало скръбта си върху страниците, детето, не е и подозирало, че след векове някой ще чете най-съкровениите му мисли. Клариса много ни помогна да възстановим историята на предметите, открити в останките на кораба. Дневникът ми беше предоставен от същото лице, от което преди много години чух за пръв път за „Камбри“ — продължи Джо и страните на Каролайн пламнаха. — Нашите лични истории се преплетоха. Може да се каже, че известно време двамата бяхме близки приятели, после нещата се промениха и ние се превърнахме във врагове. Но всичко се променя. Дори истината, или по-скоро — начинът, по който я възприемаме и тълкуваме в хода на времето. Този извод е изключително важен — той е валиден и по отношение на откритото съкровище.

Пренесохме много ценни предмети на борда на „Метеор“, както и голямо количество седиментни проби. Доскоро не знаехме кое ще ни бъде от полза и кое не. Това става ясно едва след като отнесем даден предмет в лабораторията — тогава разбираме дали металът, който сме открили, е злато или никел. Дали пробите, които сме взели от дъното, свидетелстват за промяна на морското равнище, или са просто най-обикновена кал. И все пак... — Джо си пое дълбоко дъх. — Нищо не е просто кал.

Чу се смях, после, когато слушателите осъзнаха, че Джо е приключил, гръмнаха ръкопляскания. Каролайн се сви на мястото си. Не откъсваше очи от Джо. Можеше да се закълне, че той също я бе открил с поглед в тъмното и че в същия този момент я гледа.

Лампите в залата светнаха, хората започнаха да се разотиват, но очите на Джо оставаха приковани в Каролайн.

Клий се наведе пред сестра си и каза на Сам:

— Беше много интересно. Брат ти е добър оратор.

— Той получи покана да преподава в Йейл. От догодина — информира я младият мъж. — Само не си мисли, че му завиждам безумно или нещо от този род.

— Мислех, че ти ще се явиш на интервю за преподавателско място — подхвърли Каролайн.

— И ти ли преподаваш? — изненада се Клий.

— Не, но много ми се иска. Работих като асистент в университета в Дартмут за един семестър, но в момента съм на един кораб в Северния Атлантук и съм зает с изпращането на молби и автобиографии от всеки град в Нюфаундленд и Лабрадор, в който може да се открие пощенска кутия. Явих се на интервю в Йейл, но все още не съм получил отговор. Но брат ми...

— Наистина ли? — възкликна Каролайн, без да престава да гледа към Джо. — Джо в Йейл? — Дали щеше да приеме предложението и да се установи на едно място, отказвайки се от пътуванията за известно време? Опита се да си внуши, че изобщо не я интересува отговорът му. Джо се приближаваше към нея.

— Значи все пак успя — каза той. — Благодаря ти, че дойде.

— Много ми беше приятно да ви слушам, доктор Конър — отвърна Каролайн и смело срещна погледа му.

— Надявам се не възразяваш, задето те използвах като пример в подкрепа на думите си — подхвърли той.

— Зависи — отвърна тя.

— От какво? — Джо наклони глава.

— Повече от очевидно е, Джо — намеси се Сам.

— Така ли? Ами кажи ми тогава — възкликна той.

— Зависи дали тя отново ти е приятелка, или все още ти е враг — обясни Клий.

— Господи, цялото семейство в действие! — с престорен ужас извика Каролайн и се засмя, за да прикрие неудобството си.

— Приятелка — тихо отвърна Джо. — Тя е моя приятелка.

* * *

Докато пътуваха към къщи, Каролайн непрекъснато си припомняше думите му: „Тя е моя приятелка.“

— Добре, че отидохме — каза Клий. — От него ще излезе добър преподавател.

— Да — кимна тя.

— Няма ли да е страхотно, ако двамата с брат му започнат да преподават заедно?

— Би могло да бъде.

— В Йейл. Толкова наблизко. Ще можем да го виждаме от време на време — подхвърли Клий. — Сега, след като отново сте приятели...

— Клий! — Гласът на Каролайн беше строг, но тя се усмихваше.

Отбиха от магистралата и навлязоха в Блек Хол. Подминаха големите бели къщи — собственост на корабовладелци — с черни капаци и саксии с червени гераниуми, бели петунии и сини лобелии на прозорците. После следваха една боядисана в охра постройка в колониален стил, навремето убежище на американските импресионисти, а сега музей; бензиностанция; внушителни букови и кленови дървета; две бели църкви: едната католическа, а другата — известна със забележителните си фрески. Навсякъде се вееше американското знаме. В южния край на града се виждаха блатата и тесните протоци на река Кънектикът, още една бяла църква — този път

епископална, и рибният магазин със син ветропоказател, изрязан във формата на риба.

— Искаш ли да се отбием у мама? — импулсивно предложи Каролайн. — Да видим как е Скай.

— Разбира се — отвърна Клий.

Шосето минаваше през гъста гора. Клоните на дъбовете и елите оформяха тъмен тунел. Вдясно бяха рифът и океанът. Водата сякаш танцуваше под лъчите на слънцето, а корабът на Джо се поклащаше върху вълните.

Шосето премина в тясна автомобилна алея, отвеждаща към дома на майка им. От двете страни на пътя бяха поставени лампи, закачени на стълбове от ковано желязо. Всяка една от тях завършваше на върха със злокобен прилеп. Баща им ги беше поръчал при един свой приятел — художник от Върмънт. Черните криле на някои от прилепите бяха разперени, а на друга — прибрани плътно до тънките им тела. Когато лампите се включеха, очите им светваха в червено. Хю ги беше поставил, за да плаши нежеланите посетители — искаше да е сигурен, че вече нямаше да се случи нищо лошо.

Стомахът на Каролайн се сви от неприятно предчувствие. Какво ли щяха да заварят в къщата? Опита се да си внуши, че напразно се притеснява, че Скай е зряла жена, взела живота си в ръце. Дори направи усилие да повярва, че целта на посещението им не е заради най-малката им сестра.

Завариха Скай пияна.

Огъста бродираше. Личеше, че е разстроена. Саймън и Скай седяха един до друг на дивана и разглеждаха някакво списание. Тя едва държеше главата си изправена.

— Здравсти. — Каролайн се постара гласът и да прозвучи безгрижно.

Клий стоеше зад нея и мълчеше.

— Скай прекара целия ден в ателието си — неуверено изрече Огъста. Очите ѝ бяха зачервени и гледаха уплашено.

Обърна поглед към най-малката си дъщеря, после побърза да отмести очите си встрани. На пода до краката на Скай имаше бутилка бира. Тя се наведе, взе бутилката и отпи, като гледаше Каролайн право в очите.

— Точно от това имаше нужда — намеси се Саймън.

— Това, от което имах нужда, беше ти, скъпи. Имах нужда от твоя голям... — прошепна жена му.

„Колко ли е пила?“ — запита се Каролайн, докато слушаше как сестра ѝ шепне на съпруга си. Беше ѝ болно да гледа как красивата ѝ сестра се унижава по този начин. Огъста се преструваше, че не чува думите на дъщеря си, но си личеше, че страда. Клий дишаше тежко, сякаш току-що беше изкачила тичешком някой хълм.

— Скай! — рязко изрече Каролайн.

Тя не ѝ обърна внимание. Продължи да гъделичка Саймън и да му нашепва мръсни думички.

— Скай, престани! — извика Каролайн.

Лицето на сестра ѝ се сгърчи така, сякаш ѝ беше ударила плесница.

— Той е мой съпруг.

— В такъв случай му дължиш уважение, както и на нас. Изчакай да останете насаме, за да му кажеш това, което искаш. — Тя така бързо изстреля тези думи, че чак се изненада от самата себе си. Това ли означаваше човек да бъде откровен?

Клий стисна ръката ѝ.

Скай се изчерви.

— Господи! — възкликна Саймън и напусна стаята.

На лицето на Огъста се изписа облекчение. Каролайн наблюдаваше майка си, забеляза как устните ѝ се отпуснаха, а пръстите ѝ престанаха да си играят нервно с перления наниз на шията.

— Намери си мъж — измърмори мрачно Скай.

— Ставаш цинична, когато се напиеш — отбеляза Каролайн.

— Какво точно си правила днес в ателието си? — попита Клий, опитвайки се да възстанови добрия тон.

Настъпи тежко мълчание. Затишие пред буря. Каролайн и Скай се гледаха враждебно. Хомър зарови влажната си муцуна в лицето на Скай и тя изненадано отметна глава назад. Това прекъсване, изглежда, я накара да забрави за остро разменените реплики.

— Какво? — обърна се тя към Клий.

— Какво си започнала да правиш днес? — припомни ѝ въпроса Каролайн. — Мама каза, че цял ден си била в ателието си.

— Правех това — отвърна Скай и посочи към парче глина, поставено на масата до стъклената ваза, пълна с лилиуми, рози, клонки

орлови нокти, делфиниуми и мента.

Купчината глина имаше формата на нагъната планинска верига. Стилът на Скай не беше абстрактен. Човешките фигури, които извайваше, бяха наситени с чувство и живот. Тя изпълваше скулптурите си с копнеж. Обикновено пресъздаваше образите на жени, известни със своята страст и своя плам: Жана д'Арк, Сафо, Лена Хорн, Амелия Ърхарт.

— Какво е това? — попита Каролайн и коленичи пред масичката, за да огледа по-добре творението на сестра си.

Клий коленичи до нея.

— Редхоук — с горчицина отвърна Скай. — Не виждаш ли трите върха?

— Не — възрази Клий и я погледна право в очите. — Не е Редхоук, нещо друго е, нали?

Скай кимна нещастно, а очите ѝ се наляха със сълзи.

— О, планината! — възкликна Огъста. — Толкова самотна се чувствах, когато навремето ходехте там! Но исках моите момичета да прекарват повече време с баща си...

— Не е Редхоук? — Каролайн с любопитство изглежда най-малката си сестра. Чудеше се дали в резултат на пиенето Скай няма да може да твори.

Скай поклати глава. Вече не се опитваше да сдържа сълзите си. Посегна към бирата си, но не пи, само стисна гърлото на бутилката така, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Това са три сестри — прошепна тя.

— Ние? — тихо попита Каролайн. Беше шокирана, но се опита да прикрие разочарованието си.

Скай кимна:

— Да. Аз, ти и Клий.

— Харесва ми! — заяви Клий.

Каролайн обърна очи към безформената купчинка глина. Изваяната форма изглеждаше примитивна и имаше незавършен вид — сякаш бе направена от дете. Наистина се виждаха три върха: бяха свързани, но в същото време — разделени. Допираха се в основата си, а нагоре се отделяха един от друг и всеки беше наклонен в различна посока. В скулптурата нямаше и следа от таланта и отличната техника на Скай, но докато я гледаше, Каролайн почувства силно вълнение.

— Виждаш ли? — попита през сълзи Скай. — Виждаш ли трите сестри?

— Виждам ги — кимна тя, опитвайки се да сдържи сълзите си. — На мен също ми харесва.

Думите на Каролайн сякаш пречупиха нещо у Скай. Тялото ѝ се разтърси от ридания. Сви се на дивана, все още стискайки бутилката в ръка, а сестрите ѝ седнаха от двете ѝ страни и се притиснаха към нея.

Каролайн отново си помисли, че действително приличат на трите върха от скулптурата на Скай. Три отделни парчета глина, залепени едно за друго. Глината, която Джо изваждаше от дъното на океана, за да я изследва. Каролайн още по-силно прегърна Скай и Клий. Сестри. Три сестри. Сети се за първото обяснение, което Скай им беше дала за скулптурата — че е изваяла планина. Това също беше вярно.

Когато има три сестри, истината не можеше да бъде една.

Не беше ли пиенето на Скай всъщност аналог на непрестанните пътувания на Каролайн? Когато една от сестрите се чувстваше готова да каже истината, това не означаваше, че другите две са склонни да направят същото.

„Престанете да се криете“ — помисли си Каролайн, докато ги прегръщаше.

* * *

Джо нямаше търпение да се върне към работата си.

— Ще приемеш ли предложението за преподавателско място в университета? — попита го Сам, докато се опитваше да намери десния крачол на водолазния си костюм.

— Едва ли — отвърна той и развеселено погледна към брат си.

— Защо не? — заинтересува се Сам и освободи единия си крак. Джо посегна и дръпна ципа, пристягащ глезена на брат му. Спомни си как го беше напъхвал в скиорски костюм, когато Сам беше малко момче.

— А трябва ли? Харесвам това, което правя. Фактът, че ти искаш да преподаваш в Йейл, не означава, че останалите също трябва да го искат.

Небето беше безоблачно, кръгзорът — безкраен. Джо пое дълбоко дъх и си помисли, че точно такъв иска да бъде животът му: чист, с безкрайни хоризонти. Само той, останките на потъналия кораб, океанът и морската кал.

— Трябва да пораснеш, братко — подхвърли снизходително Сам. — Изживяваш се като пират, а на две крачки от тук те очаква университет, пълен със студенти, които нямат търпение да научат нещо за тинята. Нали знаеш — дребните вкаменелости, които се откриват в скалните късове, тинята, разказваща приказки за праисторически времена... такива работи. Точно както ти самият спомена по време на лекцията си. Страхотно, приятел!

— Много благодаря — отвърна сухо Джо. Съблече бавно ризата и джинсите си и си сложи костюма от неопрен.

Сам му подаде един акваланг и след минута двамата братя бяха готови за гмуркане.

— Наистина го мисля, Джо — подхвърли Сам. — Твоето място е на сушата. Особено на това място от сушата. Близко до Блек Хол.

— Защото точно до Блек Хол?

— Сети се сам, идиот такъв!

Джо блъсна брат си зад борда. Сам падна във водата и замаха безпомощно с ръце, изненадан от неочакваната атака. Джо скочи след него в студената вода. Двамата братя смъкнаха маските над очите си. Сам намигна на Джо и се хвърли отгоре му с намерение да го потопи под водата. Брат му го отблъсна, после пое дълбоко въздух, опитвайки се да свикне с ледената вода. Беше свикнал да се гмурка в топли води и сега му беше трудно да се нагоди към климатичните условия на Нова Англия.

— Блек Хол — изръмжа той и изплю вода. — Мили Боже!

— Помисли си по въпроса — повтори Сам.

Налапаха крайниците на кислородните тръби и се гмурнаха надълбоко.

Слънчевата светлина проникваше на доста голяма дълбочина, но за техните очи тъмнината настъпваше много по-рано. На дъното неясно се мяркаха останките на потъналия кораб. „Камбрия“ приличаше на къс от морени, мъртва черна купчина от прогнили дъски. Трите мачти бяха прекършени, рейките им — заровени в пясъка.

Другите гмуркачи — членовете на екипажа на „Метеор“ — се суетяха наоколо като пчели около кошер. Те влизаха в трюма на кораба през една дупка, пробита в дъното му, и излизаха, носейки дребни предмети.

Сам се спусна напред — нямаше търпение да влезе вътре, но Джо го спря с предупредително вдигане на ръка. Светлината на фенерчето падаше точно върху широко отворените очи на Сам зад водолазната маска и Джо се почувства задължен да го предпази. Прекомерният ентузиазъм на брат му му създаваше доста грижи.

И сега махна на Сам да изчака. Корабът беше прекалено опасен. Погледът на Сам показва несъгласие с решението на брат си, но Джо не отстъпи. Ядоса се, очите му заискриха заплашително. Сам изпухтя и се оттегли. Джо би предпочел да се зарадва на победата, но вместо това изпита чувство на вина, че го е разочаровал.

Докато плуваше към останките, Джо изпита тъга — не само защото беше оставил Сам отвън, но и защото сякаш всеки момент щеше да влезе в гробница. Беше длъжен да почете паметта на майката на Клариса. За него Клариса беше момиченце, деветгодишно дете, чиято майка беше отплавала с „Камбрия“, за да не се завърне никога. Благодарение на дневника се надяваше да успее да идентифицира скелета на жената. Опита се да потисне чувствата си и да действа професионално.

Премина през дупката в задната част на кила. Проправи си път сред хаоса вътре, следвайки лъча на фенерчето си. Сърцето му лудо биеше. Сега вече беше доволен, че не е позволил на Сам да го придружи. Изискваше се голямо умение да се диша на подобна дълбочина. Често беше наблюдавал водолази, готови да експлодират от високото налягане и от недостига на кислород. Обикновено изпадаха в паника. Затова сега се съсредоточи върху мисълта за Клариса като средство за успокояване на дишането.

Синкавата светлина осветяваше вътрешността на кораба, преобърнатите и натрошени махагонови мебели, предметите, превърнали се в част от рифа. Наоколо се стрелкаха риби, машината за изхвърляне на пясък не спираше да работи. Водолазите методично разравяха тинята и вадеха монети.

Погледът му попадна върху двата сплетени един в друг скелета отсреща. Челюстите им бяха отворени като за вик, костите стърчаха.

По всяка вероятност бяха крещели за помощ, за прошка.

Джо си повтори, че не бива да се поддава на чувствата си.

Закръжи около тях като една от многото риби наоколо. Опитваше се отчаяно да овладее вълнението си, но сърцето му бясно биеше. Той пое повече въздух, отколкото трябваше, и отмести поглед встрани. После очите му отново се заковаха върху двата скелета. Тези двама души бяха умрели в името на любовта. Бяха отплавали, мечтаейки за освобождение, страстта, която са изпитвали един към друг, ги е накарала да пренебрегнат всичко. Жената беше имала дъщеря.

На Джо му се искаше да може да я попита дали си е струвало. Дали си е заслужавало да умре на това място, застигната от неочаквана буря? Корабът беше потънал на не повече от двайсет мили от фара, където бе живяла Елизабет. Замисли се за баща си, за майка си и Хю Ренуик, и за нещастieto и лудостта, които тяхната връзка беше причинила.

Сърцето му буквално щеше да изскочи от гърдите. Цял живот беше използвал жените като пристанище по време на буря. Сменяше ги често, като внимаваше да не се обвързва, защото знаеше, че големите страсти водят до трагедия.

Приближи се до скелетите. Взе фенерчето от Дан и насочи лъча му към черепите.

Откри онова, което търсеше — предмета, който идентифицираше Елизабет Рандъл. Ръцете му натежаха, гърлото му се сви. В дневника на Клариса беше записано, че майка ѝ никога не сваляла това бижу. Около прешлените на гръбначния стълб се бяха увидели водорасли, а някакъв тежък зеления предмет, покрит с дребни раковини, беше заседнал между двете ключици. Джо посегна и внимателно го откърти от мястото му. Беше се научил да не се поддава на емоции при своите непрестанни срещи със смъртта на дъното на океана. Стотици пъти се беше ровил из човешки кости и беше измъквал измежду тях златни верижки, диамантени брошки, джобни часовници. Беше го правил с клинична методичност, със спокойствието на учен. Вземаше плячката и никога не се обръщаше назад.

Но камеята на Елизабет е могла да премине в ръцете на Клариса. Джо си спомни за златния часовник на баща си. Родителите умираха далеч от дома и отнасяха ценни неща със себе си. Неща, които биха

могли да донесат на децата им успокоение или утеха, или дори отговори на някои въпроси.

Не че вещите запълваха празнината, но поне помагаха спомените за любимите същества да се съхранят. А понякога се оказваше, че спомените са всичко, което човек има.

Джо се втрени в купчината кости. Искаше да се помоли за душата на отдавна загиналата жена, но в молитвата му най-често се повтаряха имената на Сам и Каролайн. В ушите му кънтеше всяко рязко вдишване. Усещаше, че нещо сякаш го дърпа надолу. Стисна камеята в дланта си и заплува към изхода.

Щом изплува от трюма на „Камбрия“, се огледа за Сам. Не го видя и сърцето му се сви. Господи, беше прекалено натоварващо да се гмуркаш с някого, за когото се безпокоиш. Заобиколи бързо останките, като трескаво търсеше с поглед брат си сред групичките водолази. Откри го при рифа, доста встрани от потъналия кораб. Брат му не се интересуваше много от златото. Изглежда, беше по следите на свое собствено съкровище. Рибите. Брат му беше биолог и интересът му определено беше насочен към животинските видове, така както интересът на Джо се съсредоточаваше главно върху морската глина. Изведнъж се запита какво щеше да стане, ако и двамата станеха преподаватели в Йейл? Какво щеше да е, ако живееха съвсем близо един до друг, вместо да ги делят океани?

Не завинаги — това щеше да е прекалено. Но поне за известно време?

Сам казваше нещо. Беше дръпнал маркуча на кислородната бутилка от устата си и повтаряше думите с надеждата, че Джо ще го разбере. Той се втрени съсредоточено в устните на брат си и наистина успя да разбере какво се опитва да му каже Сам.

— Блек Хол — повтаряше по-малкият му брат, а от устните му се откъсваха мехурчета и се отправяха към повърхността.

— Блек Хол.

14 март 1979 година

Скъпи Джо,

Признавам, че малко се поувлякох в последното си писмо. Намирам за доста странно нетърпението ми да те

видя, след като дори не те познавам. Откакто спомена за идеята си да доплаваш дотук, не съм преставала да гледам с надежда към хоризонта.

Май нещо се случва с мен.

С обич,

Каролайн

20 април 1979 година

Скъпа Каролайн,

Нещо се случва и с мен. Продължавай да гледаш към хоризонта — аз ще дойда. Веднага, щом поправят моторницата ми — повреди се, когато миналата седмица се изви буря. Изобщо не трябваше да излизам в открито море при подобни условия, но си мислех, че бих могъл да се възползвам от вятъра, за да стигна по-лесно до Кънектикът (тоест до теб).

С обич,

Джо

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скай седеше в ателието си и се опитваше да работи. Стаята гледаше на север и беше хладна. Глината беше омесена. Младата жена седеше на обичайното си място — върху висок метален стол до гладка кръгла каменна маса. Загрубелите ѝ пръсти погалиха гладката повърхност на плота. Устата ѝ беше пресъхнала, а главата ѝ тежеше. Тъпа и постоянна болка пронизваше лявото ѝ слепоочие. Тя несъзнателно го докосваше, сякаш искаше да провери дали ще я заболи повече, ако натисне болезнено пулсиращото място.

Предната вечер се спъна и падна, докато вървеше от градината към къщата. Ожули си коленете и си удари главата в един камък. За известно време загуби съзнание, а когато дойде на себе си, завари Хомър да ближе лицето ѝ.

Това я уплаши. Не се чувстваше замаяна. Един поглед в огледалото ѝ показа, че няма други видими наранявания, но едната половина на главата ѝ сякаш не беше нейна. Болеше я. Майка ѝ и Саймън бяха в къщата, а тя беше излязла, за да... Защо наистина беше излязла? Опита се да си спомни. Беше се ядосала от нещо и беше изтичала навън. Беше решила, че ще ѝ е от полза да погледа морето. Хомър случайно се беше озовал навън — тъкмо се, връщаше от поредната си разходка.

Скай се втренчи в парчето глина. Не чувстваше вдъхновение, нито дори някакво слабо вълнение. Мотивите, които я подтикваха да твори, днес липсваха. Напоследък ѝ беше все по-трудно да ги открие. Когато ваеше, имаше чувството, че страстите се изливат през пръстите ѝ и преминават в глината, и така бездушното сивкаво парче придобиваше форма и одухотвореност. Алкохолът притъпяваше емоциите. Той убиваше болката, но също и любовта.

Всяка сутрин се събуждаше с главоболие и всяка сутрин си обещаваеше, че вече няма да сложи капка алкохол в устата си. Усещането, че главата ѝ ще се пръсне, ѝ беше познато много преди да падне, но празнотата беше много по-страшна от главоболието и тя

посягаше към чашката, защото знаеше, че това ще премахне най-непоносимите усещания. Поне за малко.

И в момента имаше нужда да пие. Погледна към часовника на масата — беше три следобед. Опита се да склучи сделка със себе си. Трябваше да издържи поне още два часа. Щеше да поработи до пет, а после да се възнагради за усилието с чаша вино. Можеше да го направи — една чаша нямаше да я убие.

Саймън влезе в ателието. Миришеше на цигари и терпентин. Помътнелият му поглед издаваше неговите проблеми с пиенето. Той застана до масата и се загледа в глинения къс. За какво ли мислеше? Дали знаеше, че Скай е в беда? Думата „беда“ я изненада и тя се запита откъде ли ѝ е хрумнала. Беда.

— Как върви? — попита накрая той, наля си голяма чаша вода и я изпи на един дъх.

— Добре — отвърна Скай.

— Майка ти е долу. Не спира да говори за костюма си. — Скай се усмихна, представяйки си въодушевлението на Огъста, а Саймън продължи: — Искате да знаете как ще се облечем за бала на Каролайн. Чудя се дали изобщо сме поканени?

— Разбира се, че сме. Защо се съмняваш?

— Защото Каролайн ме мрази. И ти завижда.

Скай поклати глава. Неприятно ѝ беше, когато Саймън критикуваше сестрите ѝ, а днес се чувстваше още по-зле, като го слушаше. За какво би могла да ѝ завижда Каролайн? За това, че е скулптор — махмурлия, който тотално се проваля? Посегна към предметите, сложени в горната част на масата: плоско сиво камъче, чисто бяло птиче перо, скелет на змия, празна гилза и избеляла синя панделка.

— Защо държиш тук тези предмети? — попита я Саймън и взе камъчето от ръката ѝ. — Женени сме от пет години, а аз не знам дори половината от историята. Тези тайнствени нещица — фетишите на семейство Ренуик... Ти никога не говориш за тях.

— Няма какво толкова да се говори — това са просто предмети, на които държа.

Саймън я изгледа със зачервени очи. Изглеждаше смазан от умора. Животът — или иначе казано алкохолът, изкуството, опитите да обича Скай — го беше изцедил и това му личеше. Саймън имаше вид

на човек, който иска да вземе решение за нещо, и даваше възможност на Скай да прочете мислите му. Дали да остане, или да си тръгне? Той обичаше да си играе с нея. Проблемът беше, че тя се чувстваше прекалено слаба, за да му се съпротивлява.

— Това например — каза съпругът ѝ, остави камъчето и взе празната гилза. — Защо я пазиш?

— За да ми напомня за една убита сърна. — Лунна нощ в планината. Кошутата, свличаща се до висока скала. Черната кръв, бликнала от шията ѝ. Предсмъртният стон на умиращото животно. Всеки път, когато Скай погледнеше към гилзата, очите ѝ се насълзяваха.

— Ами това? — Пръстите му докоснаха бялото перо.

— От лебед е. Баща ми даде по едно на всяка от нас, когато ни заведе да гледаме балета „Лебедово езеро“.

— Дал ви е лебедови пера? — Той сви устни. Всяка история, свързана с Хю Ренуик — дори най-незначителната, го впечатляваше.

— За да ни напомня, че природата е най-голямото вдъхновение и любов, дори за гений като Чайковски.

— Завел ви на балет и ви подарил по едно лебедово перо! Страхотно! — Саймън поклати глава. — Сега ми разкажи за змията.

— Тя ми напомня за опасността. Предупреждава ме да внимавам.

Загледа се в змийския скелет. Беше дълъг и жилест — най-едрият предмет върху каменния плот. Черепът беше плосък и триъгълен. А когато човек погледнеше в устата, можеше да види зъбите.

— Това същата змия, която те е ухапала, ли е?

— Не — отвърна Скай. — Но прилича на нея.

Саймън я погали по главата. Пръстите му се плъзнаха по косата ѝ, прибраха кичурите зад ушите, за да открият лицето. Тя затвори очи. Опита се да се овладее. Не искаше да се разтрепери при спомена за нощите в палатката, за змиите, лазещи под спалния ѝ чувал.

— Когато отровата се разля по вените ти, какво усети? Почувства ли топлина? Приспа ли ти се? Като да изпиеш едно уиски ли е? Или като да пушиш трева?

— Нищо подобно — болеше. Причерня ми. Въздухът изведнъж излезе от дробовете ми и аз си помислих, че умирам. Но Каролайн ме спаси — изсмука отровата от раната.

Пръстите му леко погалиха шията ѝ. Бяха гладки и гъвкави — напомнях ѝ за змии. Скай потръпна неконтролируемо.

— Баща ти те е оставил сама. Само Каролайн е била там, за да се грижи за теб. И Клий, разбира се, но се обзалагам, че тя дори не си е подала носа навън от палатката.

— Престани, Саймън.

Скай се загледа в скулптурата, която беше започнала да вае преди няколко дни. Трите сестри. Каролайн, Клий и тя. Три безформени парчета глина, залепени едно за друго. Три сестри, пазещи се една друга в планината.

— Каролайн е била най-голямата. Не е ли разбрала, че опъваш палатката си върху змиярник? — попита Саймън.

— Мястото беше покрито с трева. По онова време земята беше гола и тя смяташе, че това е голям късмет.

— Да, бе, късмет! Да легнеш върху свърталище на змии. Трябва да си умряла от ужас, когато са изпъзели. Бедната Скай — съвсем сама в тъмната палатка! И с тези отвратителни влечуги, мърдащи под спалния ти чувал. Хей, може Каролайн нарочно да те е накарала да опънеш палатката си на това място! Може да е знаела, че има змии, и да се е надявала да те ухапят, защото ѝ било писнало да се грижи за теб!

— Никога не би направила подобно нещо!

— Правилно. Света Каролайн. Кажи за панделката.

— О! — Не искаше да си спомня. — Просто бях вързала с нея косата си един ден.

— Когато си била с друг мъж ли? С някого, когото си обичала повече от мен?

Скай поклати глава.

— Къде си я носила тогава?

Тя замълча, после отвърна:

— В Редхоук.

— В деня, когато си застреляла оня човек?

— Да.

— Оженил съм се за убийца — прошепна в ухото ѝ той.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Скай не откъсваше поглед от панделката. По онова време косата ѝ беше дълга и тя я връзваше на конска опашка.

— Фактът, че си отнела човешки живот, карал ли те е да се чувстваш всесилна? — все така шепнешком попита Саймън.

— Не. През всичките тези години не съм преставала да се чувствам ужасно.

— Знам колко много страдаш заради случилото се, но няма ли дълбоко в твоето подсъзнание едно местенце, което те кара да се чувстваш като Бог? Една част, която те кара да се стремиш към трупане на опит... към по-силни усещания?

— Не, Саймън.

Тъмното ръждивокафяво петно в единия край на панделката беше засъхналата кръв на Андрю Локууд. Докато Каролайн седеше до него и държеше ръцете му през последните минути от живота му, Скай се беше навела към Хомър и панделката ѝ се беше изцапала от кръвта на нещастния младеж.

— Хайде, бе!

— Ти си ми съпруг — би трябвало да ме познаваш добре — заяви Скай, а гласът ѝ трепереше. Не можеше да продължи да говори за това. Отчаяно се нуждаеше от едно питие. Копнееше да почувства как топлината се разлива из вените ѝ, как алкохолът завладява цялото ѝ същество, замайва главата ѝ и заличава мрачните мисли от съзнанието ѝ.

— Покажи ми, че ме обичаш — промълви Саймън и стисна раменете ѝ. — Хайде, покажи ми!

Тя се смъкна от стола си и коленичи пред него. Обви ръце около кръста му. Опря страна в слабините му. Чувстваше се ужасно уморена. Гадеше ѝ се. Да можеше просто да изчезне... Как изобщо беше позволила да стигне дотук? Как беше допуснала да се превърне в жена, която се чувства по този отвратителен начин и върши тези отвратителни неща?

— Искаш ли го? — попита я Саймън.

— Да — прошепна Скай. Беше ѝ по-лесно да излъже.

Той зарови пръсти в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Саймън ѝ беше съпруг. Това ли беше любовта? Та тя щеше да го направи само за да не се налага да говорят повече! Посегна към ципа му, дръпна го и пъкна ръка в джинсите на съпруга си.

Хомър я подуши по лицето, а огромните му кафяви очи я гледаха с любов.

— Хей, приятел — обърна се към него Скай.

— Господи! Махни го оттук! — извика Саймън.

Тя се опита да отблъсне кучето, но то не се отмести. За пръв път забеляза, че козината от ушите на Хомър е опадала. Четирикракият ѝ приятел се шмугна между нея и Саймън и се опита да избута мъжа ѝ.

— Дявол да го вземе! — извика Саймън и удари силно Хомър, но кучето не помръдна — стоеше и го гледаше, без да мига. Мъжът отново вдигна ръка, но Хомър не трепна, не оголи зъби, нито размаха опашка. Просто го гледаше, сякаш искаше да покаже, че от мъж като него може да се очаква най-лошото.

— Не го удрай — каза Скай.

— Той провали всичко! — изсумтя съпругът ѝ и дръпна ципа на джинсите си. — Нейното проклето куче провали всичко! Исусе! Дори самата Каролайн не би се справила по-добре, ако беше тук!

Скай усети, че я напушва смях. Наведе глава, но смехът напираше и тя се зачуди дали не полудява. Беше алкохоличка, която копнееше да се напие до безпаметност, която по-скоро би направила онова, което съпругът ѝ очакваше от нея, отколкото да се изправи лице в лице с факта, че не може да го понася, а току-що златистият ритрийвър на най-голямата ѝ сестра я беше защитил!

Саймън изхвърча като бесен от студиото. Скай чу как вратата се затръшва зад гърба му, как стъпките му се отдалечават надолу по стълбите, как колата му забръмчава и потегля. Хомър лежеше в краката ѝ. Отдавна ѝ беше простил за нещастieto, което ги беше събрало. Тя се отпусна до него върху покрития с хладни каменни плочи под, сложи длан върху лапата му и затвори очи. Толкова ѝ се искаше да може да си прости.

* * *

Каролайн обходи района на хотела. Тази вечер беше Балът на светулките и тя искаше да се увери, че всичко е готово. Беше горещо. Ветрецьт леко развяваше белите ленени покривки. Музикантите бяха пристигнали и се подготвяха. Гол до кръста, китаристът беше застанал на сцената и проверяваше уредбите.

Покрай дансинга имаше два импровизирани бара. Шампанското се изстудяваше — щяха да го сервират, когато празненството започнеше. Каролайн се приближи до Мишел, която обикаляше наоколо, стиснала листа със списъка на задачите.

— Предупреди сервитьорите да не поднасят алкохол на Скай — каза ѝ Каролайн.

— Какво? — попита Мишел.

— Сестра ми беше болна и алкохолът е противопоказан на предписаното лечение — обясни Каролайн.

Секретарката веднага долови лъжата, но беше лоялна към Каролайн, а освен това знаеше колко грижи ѝ се бяха струпали напоследък.

— Ще им кажа — отвърна. — Майка ти също ли ще дойде?

— Разбира се — усмихна се тя. — Огъста не би пропуснала Бала на светулките за нищо на света!

— Момчетата от кораба казаха, че си ги поканила... — подхвърли Мишел. — Онези търсачи на съкровища. Много са развълнувани.

— Наистина ли?

— Да. А, още нещо, Каролайн!

Тя се извърна и погледна Мишел. Служителката притискаше листа към гърдите си, а на устните ѝ трептеше усмивка на горд от чедото си родител.

— Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря — отвърна Каролайн и се изчерви.

Тъй като имаше много неща за довършване, реши да се облече за бала по-рано. Тъмната ѝ коса беше прибрана във френски кок. Роклята ѝ беше дълга, бяла, с елегантен шлейф. Не си беше сложила никакви бижута.

— Представляваш ли някакъв персонаж от картина? — полюбопитства Мишел. — Може би си „Момичето в бялата рокля“ от известното произведение на баща ти?

— Не съм търсила подобен ефект — отвърна тя, но знаеше, че другата жена има право: тя се беше облякла като себе си от онзи невероятен портрет, нарисуван от баща ѝ.

— Това е същата рокля, с която навремето си му позирала, нали? — продължи да пита Мишел.

— Не, не е.

Бялата рокля от картината отдавна беше дарена на Уордсуърт Атенеум за една изложба на дрехи, носени от моделите по време на сеансите при велики художници. Но осъзнаваше, че роклята, която беше облякла в момента, много прилича на онази от портрета.

— Много хора ще разпознаят момичето от най-известната картина на баща ти.

— Може и да си права — кимна Каролайн и оправи букета върху близката маса.

Не беше избрала този персонаж, защото беше най-известен и защото така всички хора щяха да го разпознаят. Причината да си сложи бялата рокля бе, че искаше един човек да я забележи и да я свърже с момичето от картината.

Каролайн знаеше, че Джо Конър е виждал картината — той сам ѝ беше казал. Беше дреболия, но за нея беше важна, а понякога именно дребните неща бяха онова, което имаше най-голямо значение.

8 септември 1979 година

Скъпи Джо,

Трябва да ти кажа нещо. Лично. Защо Нюпорт е толкова далеч от Блек Хол! Обещай ми, че ще се пазиш!

С любов,

Каролайн

30 септември 1979 година

Скъпа К.,

Всъщност Нюпорт не е чак толкова далеч от Блек Хол. Проблемът е, че ти си там, а аз — тук. Докато не се озовем двамата тук, или двамата — там. Е, разбираш какво искам да кажа, нали? Нов грот за моторницата струва доста повече от парите, с които разполагам в момента.

Какво имаш да ми казваш? Мисля, че може би знам, защото аз искам да ти кажа същото. Понякога ми се струва, че нямам никого друго на този свят, освен теб, К. Майка

ми си има ново семейство — Сам и баща му. Аз живея с тях, но не принадлежа към този дом като брат ми.

С теб е различно — никой друг не ме е карал да се усмихвам така. Всеки път, когато видя писмото ти, знам, че всичко ще бъде наред. Има само един човек в целия свят, на когото вярвам, и този човек си ти. Знам, че писмото ми стана много дълго — вече е късно, но не мога да заспя. Мисля за теб, Каролайн. Ще ми се в момента да беше тук, при мен. Искам да ти кажа, че те обичам.

Джо

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През целия ден температурите бяха убийствено високи. На смрачаване небето беше перленобяло, а слънцето се беше превърнало в блестяща червена топка. Когато слънцето потъна зад хоризонта, изгря луната. Тя се покатери нависоко, бяла на фона на мътното тъмно небе. Под нея проблясваха хартиените фенери, а музиката изпълваше нощта.

Единият от баровете за храна изобилстваше от пресни стриди и омари, сложени в натрошен лед, а Каролайн и Мишел се бяха потрудили да подредят рибата така, че да изобразява картина на Дега. Гостите също бяха дали своя принос бяха издигнали купи сено като онези от картините на Моне, забити в пясъка плажни чадъри и бели сенници — като при Боден. Свещите примигваха, а оркестърът свиреше „Всеки път, когато си казваме довиждане“.

Гостите прииждаха, облечени като герои от любими картини. Много от костюмите бяха старовремски — дълги рокли от времето на Реноар и Сарджънт, представляващи източник на вдъхновение за повечето жени. Мей Тейлър се появи като баба си Емили Дън — основателката на „Брайдъл Барн“, чийто портрет Хю Ренуик беше нарисувал навремето. Червеникавата ѝ коса беше вдигната високо, а красотата и елегантността ѝ моментално привличаха погледа. Клий и Питър представляваха ирландската двойка от картината на Хю „Танц в Галуей“. Скай и Саймън бяха в черно и представляваха себе си. Бяха установили поредното си крехко примирие. Огъста пристигна с тях и тримата заеха маса до реката близо до дансинга.

Каролайн забеляза, че близките ѝ пристигнаха, и се отдръпна встрани, за да ги огледа, без те да я усетят. Не знаеше какво да каже на Скай. Познаваше я толкова добре и толкова силно я обичаше, но някак беше загубила способността си да разговаря с най-малката си сестра. По време на последните им няколко срещи двете сякаш бяха говорили на различни езици.

— Каролайн! — извика ѝ Огъста. Беше я забелязала.

Каролайн се усмихна и се приближи към масата им. Майка ѝ беше прекрасна в костюма си на арлекин и с неизменните черни перли на шията. Всички се надигнаха от местата си, когато Каролайн се спря до масата, и тя целуна последователно майка си, сестрите си и съпрузите им. Размениха си комплименти за костюмите и всички бяха единодушни, че Каролайн се е справила страхотно с организацията на бала.

— Баща ти щеше да се гордее — отбеляза Огъста и стисна ръката на най-голямата си дъщеря. Очите ѝ проблясваха от процепите на доминото. С всяка изминала година тя ставаше все по-сантиментална. — Трябва да си доволна от себе си, скъпа.

— Благодаря, мамо. — Каролайн беше поласкана и доволна. Одобрението на родителите ѝ беше нещо, към което винаги се беше стремела.

— Тази рокля... — Огъста се втренчи в Каролайн. — Забележителна прилика с онази, която носеше, когато... Спомняш ли си как позираше за „Момичето в бялата рокля“? До портата на „Хълма на светулките“?

— Да, спомням си. — Нима би могла да забрави? Беше в края на годината, малко преди да завали сняг. Андрю Локууд беше загинал преди месец и семейството все още беше в шок от случилото се. Това всъщност беше последната картина на баща и. Щом завърши „Момичето в бялата рокля“, Хю Ренуик престана да рисува.

— Това го довърши, Каролайн — промълви Огъста.

— Кое го довърши?

— Картината. Изчерпа творческите му сили. След като приключи с портрета ти, той заяви, че в душата му не е останало нищо. Вече не беше същият. Но той е уловил нещо...

В гласа на майка ѝ звучеше горчивина. Сякаш костюмът на Каролайн ѝ припомняше за нещастиято, несправедливостта и непълноценността на отношенията ѝ с Хю.

— Какво е уловил?

— Това твое качество... Тази резервираност...

— Може би имаш предвид студенината ми? — подсказа ѝ тя, изпълнена със страх. Спомняше си думите на Скай и копнееше майка ѝ да ги опровергае.

— Не. По онова време ти беше млада и емоционална, но не разкриваше своите чувства. Ефектът беше изключително загадъчен и пленителен. Помня как наблюдавах лицето на баща ти, докато те рисуваше, и си казах: „Целият свят ще си помисли, че той е влюбен в нея — в момичето от картината.“

— Мамо! — извика Каролайн.

Огъста извърна лице, за да прикрие разочарованието си. И ако Каролайн не познаваше майка си, щеше да си помисли, че ревнува. Но не, това беше немислимо.

— „Момичето в бялата рокля“. Изглеждаш прекрасно! — рече тихо Скай. Държеше чаша с прозрачна течност, която изглеждаше като минерална вода.

— Ти също — отвърна ѝ Каролайн.

Чувстваха се неловко. Приличаха на две кучета, душещи се отдалеч, преди да преценят дали се харесват или не.

— Чуйте! — възкликна Клий и се приведе напред. Оркестърът свиреше „Лека нощ, мой някой“. Когато беше в осми клас, Скай изпълняваше тази песен на един училищен концерт и сестрите ѝ бяха избягали от час, за да се промъкнат в салона и да чуят изпълнението ѝ. Песента събуди стари спомени. Скай и Каролайн се спогледаха и направиха опит да се усмихнат.

— Господи! Виджте! — извика Огъста.

Пристигаше пиратската банда от „Метеор“. Мъжете бяха облечени в скъсани моряшки фланелки, груби панталони и тъмни превръзки през очите. Разбутаха тълпата, за да си проправят път към бара. Гостите бързо се отдръпваха от пътя им, сякаш екипажът на „Метеор“ наистина се състоеше от пирати. Моряците се настаниха на бара и огледаха присъстващите.

— Трябва ли да бъдат тук? — прошепна ужасена Огъста.

— Те са приятели на Каролайн, мамо — информира я Клий.

Най-кльощавият от всички пирати остави бирата си и решително тръгна към масата на семейство Ренуик. Беше завързал червена кърпа на главата си, а изнежените му ръце се подаваха изпод ръкавите на бялата му риза. След миг Сам се озова пред Каролайн.

— Здравсти — кимна той и сложи ръце на кръста си. Беше сложил черна превръзка над лявото стъкло на очилата си.

— Здравей, Сам — отвърна тя. — Това е семейството ми. За всички, които не го познават — това е Сам Тревър. — Гласът ѝ звучеше нормално и тя се усмихваше, но бе напрегната. Сам беше тук, а следователно — и Джо. Присъствието на Джо правеше всичко да изглежда различно.

— Тук съм, за да защита лошото име на пиратите от цял свят! — каза младежът с извинителен тон.

— И как ще го направиш?

— Ще те отвлека — уведоми я той и ѝ подаде ръка. — За един танц.

Каролайн го последва на дансинга. Оркестърът свиреше блус, а на площадката за танци имаше достатъчно място, за да се движат свободно. Сам положи неимоверни усилия да се справи със задачата. Знаеше къде точно да сложи ръце и как да движи крака, само че го правеше в напълно различен ритъм от този на музиката и на дамата си. Каролайн забеляза неудобството му и нагоди такта си към неговия. Изпълни я умиление към него заради желанието му да се справи.

— Извини ме — каза Сам, почервенял като рак.

— За какво? Аз исках да танцувам с теб — отвърна тя.

— Опасно е да се танцува с мен. Аз се спъвам.

— Харесва ли ти музиката?

— Обожавам я.

— Това е всичко, което има значение. Просто се забавлявай. — Каролайн му говореше като на по-малък брат.

— Благодаря.

Двамата потанцуваха още известно време. Сам вече не беше толкова напрегнат, но продължаваше да не спазва ритъма. Докато танцуваха, Каролайн оглеждаше тълпата. Джо не се виждаше.

— Как върви работата? — попита тя.

— Добре. Тази седмица се гмурках два пъти до останките на кораба заедно с Джо.

— О! Той...

Ето го! Главатарят на пиратите? Беше се оттеглил встрани и в момента се беше облегал на ствола на едно дърво. Бялата му риза беше набрана в ръкавите и на гърдите. Тесните му черни панталони очертаваха мускулите на краката му, а стъпалата му бяха боси. На главата си беше сложил черна корсарска шапка, нахлупена над едното

око. Видът му накара Каролайн да потрепери — сякаш температурите изведнъж паднаха с двайсет градуса.

— Открихме останки от скелети — продължи Сам. — Заровени в седиментните пластове и забележително добре запазени. Извадихме доста голямо количество злато, между другото...

Когато започна да разказва за потъналия кораб, Сам съвсем обърка ритъма. При едно от завъртанятия Каролайн изгуби Джо от погледа си. Последва ново завъртане — и Джо пак се появи. Беше започнал да си проправя път сред танцуващите, а сините му очи не се откъсваха от нея. Хората отстъпваха встрани от пътя му — от него се излъчваше заплахата като от истински пират.

Въздухът беше наситен с аромат на орлови нокти и розмарин. Сам забеляза брат си и широко му се усмихна. В гърдите на Каролайн се разля топлина.

— Искаш ли да танцуваш с мен? — попита Джо и я прониза с поглед.

— Трябва да му отстъпя мястото си, иначе ще нареди да ме хвърлят в морето! — засмя се по-малкият брат и се оттегли.

Каролайн не помръдваше. Оркестърът свиреше, а танцуващите двойки наоколо се блъскаха в нея, но тя не ги забелязваше, както не забелязваше и факта, че Сам вече го нямаше. Джо я гледаше мрачно. Нямаше вид на човек, който очаква или иска нещо.

Тя кимна и той пристъпи към нея. Взе я в обятията си. Тялото му се притисна към нейното. Каролайн дълбоко си пое дъх. Двамата бяха толкова близко, че тя усещаше как топлият му дъх гали ухото ѝ. Музиката беше бавна, нежна. Не говореха, само плавно се движеха — като трева, подухвана от лек ветреца. Гърлото на Каролайн се сви — тя нямаше представа каква беше причината за тази нейна реакция.

— Благодаря ти, че танцува със Сам — каза след малко Джо.

— Искан да танцувам с него. — Погледна го изненадано.

— Той не може да танцува. Родил се е с два леви крака.

— Но се опитва и това е най-важното.

Каролайн се загледа над рамото на Джо. Забеляза семейството си. Саймън и Скай бяха напуснали масата и вървяха към дансинга. Каролайн се надяваше, че двамата ще танцуват, но зет ѝ се спря пред бара, а сестра ѝ стоеше отстрани и го гледаше.

— Сам каза, че си го завел при останките от потъналия кораб — подхвърли Каролайн. Искаше ѝ се поне за малко да престане да мисли за Скай.

— Да.

— Показа ли му скелетите?

— Да — кимна Джо и я притисна още по-силно към себе си.

Усещаше ръцете му около голите си рамене, устните му — на сантиметри от ухото си. Беше хванал ръката ѝ в грубата си длан и я притискаше към гърдите си. Топлата му кожа пареше пръстите ѝ. Тялото ѝ беше напрегнато, това на Джо — също. Двамата мълчаха. Музиката свиреше. Каролайн се запита дали Джо усеща колко силно тупти сърцето ѝ.

Огъста се разхождаше с чаша мартини в ръка. Като вдовица на Хю Ренуик тя беше почетният гост на бала. Спря се пред група млади художници, заприказва се с тях и им каза, че чашата в ръката ѝ някога е принадлежала на именития ѝ съпруг.

— Хю Ренуик е пил от тази чаша? — с благоговение изрече един младеж, облечен — също като Огъста — в костюм, вдъхновен от картината на Пикасо „Герника“. Глупавата маска от папиемаше, изобразяваща рога на бик, беше килната на една страна, но костюмът на тореадор му стоеше прекрасно.

— Да — излъга тя. — Бихте ли желали да отпие глътка от свещения бокал на Хю?

— Ако това ще ме накара да рисувам като него — разбира се! — възкликна младежът, посегна към чашата, хвана я с две ръце и със страхопочитание я поднесе към устните си, опитвайки се да отпие, без да сваля маската от главата си.

— Не мога да ви гарантирам подобно нещо, скъпи — усмихна се кисело възрастната жена. — Сигурна съм, че ако можеше да ни види отнякъде, той щеше да е страшно разочарован, задето сме се облекли като персонажи на Пикасо, вместо като неговите. Знаете, че мъжът ми мразеше Пол.

— Кой Пол? — попита Бикът.

— Пикасо, скъпи — отвърна тя и се озърна за дъщерите си. Клий и Питър бяха наблизко — личеше, че се забавляват. Скай обаче беше

изчезнала някъде и Огъста се обезпокои. Погледът ѝ се спря на Саймън. Зет ѝ флиртуваше с една млада сервитьорка по своя пасивно-агресивен начин. Каролайн танцуваше с някакъв мъж, но майка ѝ не можеше да види лицето му.

— Бих се преоблякъл като герой от картина на Ренуик, но за съжаление той е рисувал най-вече пейзажи и жени — оправда се Бикът. — Не ми се искаше да се появявам като хамбар или гола девица.

— Разбира се — усмихна се Огъста, а очите ѝ не се откъсваха от Каролайн.

Тя се извини на събеседника си, отдалечи се от него и потърси по-закътано място, откъдето да може да наблюдава най-голямата си дъщеря. Тази вечер тя изглеждаше невероятно. От нея се излъчваше някаква вътрешна светлина. Кожата ѝ беше свежа като праскова, големите ѝ очи блестяха, бялата рокля ѝ прилягаше чудесно. Сърцето на Огъста отново се сви от познатото чувство на ревност, което беше изпитала в началото на вечерта. Вярно беше, че „Момичето в бялата рокля“ — картината, нарисувана толкова скоро след смъртта на онзи нещастен младеж — беше довършила Хю. На Огъста отчаяно ѝ се искаше на последното и най-известно произведение, излязло изпод четката на съпруга ѝ, да беше нарисувана тя, а не дъщеря ѝ.

В един момент тя успя да огледа по-добре мъжа, който танцуваше с Каролайн.

Беше много красив: около метър и деветдесет висок, със силни и широки рамене. Един от пиратите. Беше достатъчно силен физически, за да бъде взет за обикновен работник, но от него се излъчваше небрежна елегантност. Кожата му беше загоряла от слънцето, а очите му бяха невероятно сини. Онова, което шокира Огъста обаче, беше начинът, по който непознатият гледаше дъщеря ѝ: погледът му беше див и жесток, но същевременно в него се четеше копнеж.

— Майко?

Огъста почувства ръката на Клий на рамото си.

— Скъпа, кой е мъжът с Каролайн?

— Един пират.

— Това и аз го виждам, но кой е?

— Просто приятел, струва ми се. Мамо, виждала ли си Скай?

— Държат се така, сякаш са любовници. Виж само как я гледа!

— Те танцуват блус, мамо. Къде е...

— Аз самата я търся — прекъсна Огъста дъщеря си. Отмести очи от пирата и Каролайн и се огледа наоколо. Отпи от мартинито си. Притеснението ѝ нарасна. Дали ревнуваше, или просто ѝ липсваше Хю? Пак погледна към двамата на дансинга. Желанието в погледа на непознатия се отразяваше в очите на Каролайн и това напомни на Огъста колко отчаяно тя самата беше желала съпруга си, колко много се беше страхувала да не го загуби.

— Беше много тиха — подметна Клий. — Дали не е разстроена от нещо?

Огъста въздъхна. Не можеха ли просто да се забавляват? Защо трябваше да са толкова сериозни и подвластни на настроенията си? Не беше отгледала дъщерите си по този начин — беше се старала да им дава пълна свобода. За разлика от другите майки, които следяха всяка стъпка на децата си, Огъста беше оставила дъщерите си да се учат от опита си, да пораснат. Беше се преборила с инстинкта си да трепери над тях и беше позволила на баща им да ги води на лов, за да ги научи как да се защитават сами. Толкова ноци бяха прекарвали в планината! Беше повярвала, че Хю е възпитал определени качества у тях, а се оказваше точно обратното: стояха и се притесняваха за Скай, защото не я виждаха.

— Сигурна съм, че всичко е наред — каза Огъста.

— Виж Саймън.

В момента Саймън отвеждаше сервитьорката към дансинга. Момичето беше оставило таблата с напитките върху близката маса, беше събуло обувките си и щом стъпи на подиума за танци, увисна на шията на кавалера си. Саймън пушеше.

Говореше, без да изважда цигарата от устата си, и синкавият дим влизаше в очите му. Огъста си помисли, че зет ѝ изглежда мръсен, глупав и гнусен.

— Не мога да разбера защо Скай се омъжи за него — с въздишка рече Клий. — Имам чувството, че нарочно си е избрала мъжа, който да се отнася възможно най-зле с нея.

Ръцете на Саймън се спуснаха по бедрата на сервитьорката и тази гледка накара възрастната жена да простене:

— Ако баща ти беше жив, щеше да го убие!

— Щеше да убие Скай — поправи я Клий. — Беше толкова непреклонен по отношение на мъжете, с които трябваше да се

обвържем. Искаше от нас да бъдем силни, да не се превръщаме в жертва на никого. Това беше основното, на което държеше да ни научи.

— Научи теб — заяви Огъста.

Хю ѝ беше изневерявал, беше я убеждавал, че не е в състояние да се владее, че всички мъже правят така. Но в същото време искаше да спести на дъщерите си тази и всяка друга болка.

— Мен ли? — учуди се Клий.

— Ти се омъжи за добър човек. Милият Питър. Но си единствената. Скай свърза живота си с един негодник, а Каролайн е сама.

Докато Огъста говореше, тя и Клий не преставаха да следят с поглед Каролайн, отпуснала се в прегръдките на красивия пират. Той имаше вид на човек, съчетаващ в себе си всички качества, от които Хю Ренуик беше предупреждавал дъщерите си да се пазят: беше висок и мъжествен, излъчваше сексуалност, а ръцете му обгръщаха тялото на Каролайн така, сякаш искаха да го подчинят и да го притежават. Но най-странното нещо, в което Огъста не можеше да повярва и което я караше още по-настойчиво да се заглежда в мъжа, беше изражението в очите му.

Нямаше съмнение — пиратът, който танцуваше с дъщеря ѝ, имате вид на лудо влюбен.

Песента свърши. Каролайн отстъпи назад. Джо не помръдна от мястото си и не каза нищо. Искаше да я покани и за следващия танц, но това беше нейният хотел и нейният бал, и тя вероятно имаше куп задължения, с които трябваше да се справи. Освен това наоколо се навъртаха доста мъже, които очевидно също искаха да танцуват с домакинята. Само че Каролайн не помръдваше. Просто стоеше на мястото си, облечена в бялата рокля, която Джо помнеше от картината на баща ѝ. Единственото, за което копнееше в този момент, бе да я отведе на брега на реката и да танцува с нея там, далеч от погледите на всички.

— Благодаря ти — каза най-сетне той.

— О! — отвърна Каролайн. — Беше ми приятно.

Джо впи поглед в нея. Колко странно! Вече не ѝ беше ядосан. За пръв път от години насам можеше да мисли за Каролайн Ренуик, без

враждата и озлоблението да се надигат в гърдите му. Точно обратното — беше обзет от непозната за него нежност. Толкова се изненада от това ново чувство, че отстъпи назад.

— Е? — погледна го Каролайн.

Оркестърът отново засвири. Хартиените фенери се полюшваха леко от полъха на вятъра. Джо се изкашля. Каролайн не откъсваше от него изпълнения си с очакване поглед. Беше донесъл нещо от кораба, за да ѝ го покаже. Пръстите му силно стискаха предмета. Можеше да я покани да танцуват отново, да ѝ го подаде, докато се поклащат в такт с музиката. Можеше да се опита да ѝ разкаже какви чувства го обзеха, когато откри това нещо...

Някой го блъсна в гърба.

Зет ѝ. Отрепката, която беше видял да пие заедно със Скай онази вечер в бара на хотела. Саймън се блъсна в Джо, после в Каролайн. От него се разнасяше миризма на алкохол и трева. Беше толкова зает да сваля момичето, с което танцуваше, че не обръщаше внимание на нищо друго — дори на своята непохватност.

— Оп! — възкликна сервитьорката, озовала се лице в лице с Каролайн.

— Къде е Скай? — обърна се Каролайн към Саймън, преструвайки се, че не забелязва момичето.

— Имаше нужда от разходка — отвърна той, а цигарата продължаваше да виси от устата му. Джо изпита желание да я натика дълбоко в гърлото му и да му заповяда веднага да отиде да намери жена си.

— Дора, ти не трябва ли да работиш? — попита Каролайн момичето, като едва прикриваше яростта си.

— Извинете — отвърна Дора и побърза да изчезне от дансинга.

— Тревожа се за Скай. — Каролайн отново говореше на Саймън. — Искам да отидем да я потърсим.

— Не съм ѝ бавачка — измърмори зет ѝ, а очите му не се откъсваха от задника на отдалечаващата се сервитьорка. — Нито пък ти.

— Това не означава, че не трябва да се грижиш за нея — намеси се Джо. — Особено когато сестра ѝ те помоли.

— Кой, по дяволите... — избухна Саймън. Имаше вид на човек, готов да се бие. Беше противен и злонамерен и Джо лесно можеше да

си представи как този мъж вдига ръка, за да удари Скай.

Джо спокойно застана между него и Каролайн.

— Искам само да я потърсим, Саймън — повтори напрегнато тя.

— Чудесно — троснато отвърна той, хвърли цигарата си на земята и тръгна, без дори да се погрижи да изгаси димящия фас. Каролайн хвърли извинителен поглед към Джо и последва зет си.

Джо се наведе, вдигна фасата и го смачка в един пепелник на бара. Проследи с поглед Каролайн, после тръгна в противоположната посока да търси Скай.

* * *

Прекараният клон беше паднал над потока. Беше на това място от доста време. В клоните му се бяха оплели тънки пръчки, пера и тиня. Водите на потока се влачеха отдолу — мързеливи и чернозеленикави. На едно място завиваха и се вливаха в река Кънектикът. На единия бряг имаше гъста борова гора, а другият беше покрит с тръстика, която шепнеше при всеки полъх на вятъра.

Скай стоеше на брега. Ветрецът развяваше черната ѝ рокля и гъделичкаше босите ѝ крака. Младата жена втренчено се вираше във водата. Една риба изскочи на повърхността и след секунди отново се гмурна, оставяйки концентрични кръгове след себе си. Скай се загледа в кръговете. Спомняше си една друга вечер, друг бряг, далеч на север от това място. Звездите бяха надвиснали ниско над хълмовете, а баща им ги беше зарязал гладни наред гората, за да ги накара да си осигурят сами храната. Скай беше подстрила една пръчка и беше застанала на пост сред тръстиката. Жабата беше дебела. Момичето знаеше, че трябва да я убие. Баща ѝ ѝ беше показвал как се пали огън на открито и ѝ беше обяснил, че да сготвиш жаба е същото като да сготвиш риба. Но за Скай не беше все едно. Огромната жаба имаше сънлив поглед и широка уста, която сякаш се усмихваше. Бледият ѝ корем изпъкваше на лунната светлина. Когато я намушка с острата пръчка, тя се сгърчи и изквака. Макар да беше останала без сили от глад, Скай предпочете да си легне гладна. Беше убила животното напразно.

— И не за последен път — изрече гласно тя.

Над потока се спусна мъгла. Скай стъпи на ствола и разпери ръце, за да запази равновесие. До слуха ѝ долитаха музиката и веселата глъчка на бала. Не беше проблем да си представи, че е на балет. По-точно — че самата тя взема участие в този балет. Застана на един крак, заклати се в такт с музиката, после вдигна бутилката с водка към устните си и отпи голяма глътка. Руска водка. Напълно подходяща за „Лебедово езеро“ — балетът, който разиграваше в момента.

В клоните на дърветата проблясваха светулки. Скай отново отпи. Знаеше колко се тревожи за нея Каролайн, как се опитва да я предпази от пиенето, затова се беше погрижила да си донесе бутилката от къщи. Не искаше по-голямата ѝ сестра да изпада в неудобното положение да ѝ сервира алкохол.

От друга страна, не искаше никой да я види как надига шишето, затова се беше скрила в гората, танцуваше върху повален от бурите клон и си спомняше как баща им ги беше завел за пръв и последен път на балет. „Лебедово езеро“. Умиращият лебед. Искаше ѝ се да ги беше водил по-често на балет и по-рядко — на лов. Парадоксалното беше, че Скай всъщност мразеше „Лебедово езеро“. В него имаше трагична красота, напомняше ѝ за толкова много неща, които би искала да забрави.

— Дансингът е малко по-нагоре — чу се плътен мъжки глас.

Скай така се изненада, че за малко да падне във водата.

Бързо стъпи на твърда земя.

— Кой е? — извика нервно тя.

Един мъж излезе от сенките. Наблюдаваше я с удивително сините си очи. Беше висок, с бяла риза и страхотен тен. Стори ѝ се опасен. Беше облечен като пират, но костюмът не му стоеше като карнавално, а като ежедневно облекло.

— Само не падай — подхвърли той.

— Стой настрана от мен!

— Добре.

Скай отново се покатери на клона. Водата беше на около два метра под краката ѝ — ако непознатият приближеше, тя спокойно можеше да скочи. Тъмната вода щеше да се затвори над главата ѝ, но тя щеше да задържи дъха си и да преплува до отсрещния бряг. Тъпият умиращ лебед! Спокойно би могла да изиграе ролята му. Изпитата водка беше замаяла главата ѝ.

— Сядай долу — нареди ѝ мъжът.

— Не се приближавай! — предупреди го отново тя. Да ѝ помогне ли се опитваше? Или щеше да я сграбчи, да разкъса дрехите ѝ и да запуши устата ѝ с ръка, за да заглуши писъците ѝ? Тази мисъл я накара да се обърне и да побегне. Кракът ѝ се закачи за нещо, тя се препъна и политна.

Мъжът с два скока се озова до нея и я улови в мига, в който Скай залитна. Тя започна да се съпротивлява в прегръдките му. Пищеше, дереше го. Двамата едва се крепяха върху клона — отдавна да бяха паднали, ако непознатият не успяваше по някакво чудо да запазва равновесие.

— Махни се от мен! — извика Скай и ноктите ѝ се забиха в лицето му.

— Скай...

— Ще те убия, кълна се! Не си мисли, че няма да го направя! — извика тя. Така ли ѝ се беше сторило, или мъжът наистина беше изрекъл името ѝ?

— Скай, седни. Всичко е наред — в безопасност си. Просто седни долу, за бога!

— Кой си ти, по дяволите?

Мъжът стисна ръцете ѝ над лактите и я повдигна във въздуха. Тя беше изподрала лицето му и то кървеше. Скай трепереше неконтролируемо. Това лице ѝ беше познато отнякъде. Не знаеше откъде, не познаваше мъжа, но имаше чувството, че вече го е виждала.

— Ще седнеш, нали? — повтори тихо той, после докосна едната си страна и се загледа в кръвта по пръстите си.

Главата на Скай клюмна. Гърлото я болеше от викане. Стомахът ѝ се свиваше и тя повърна във водата. Не му вярваше, но нямаше друг избор, освен да му се подчини. Беше пила и нямаше сили да се съпротивлява. Отчаяно се нуждаеше от една глътка водка, но беше изпуснала шишето в потока. Мъжът ѝ помогна да седне на дънера. Тялото ѝ се затресе в ридания.

Непознатият бръкна в джоба на панталоните си и измъкна носна кърпа.

— Вземи — каза и ѝ я подаде.

Скай поклати глава, отвори широко очи и се огледа за бутилката. В крайна сметка може да не я беше изпуснала във водата.

— Няма я вече — каза мъжът. — Видях я как потъва в потока. Скай отчаяно го погледна. Откъде знаеше какво търси?

Кръвта се стичаше по страните му. Тя закри лице с длани и простена.

— Да се махаме оттук — предложи той и ѝ подаде ръка да стане.

— Защо ми изглеждаш толкова познат? — попита колебливо тя.

— Преди няколко вечери те видях в бара на хотела. Беше там заедно със съпруга си.

Скай се втрени в него. Не, не беше това. Познаваше това лице. От дълго време. Сега мъжът беше по-възрастен, но тези сини очи... квадратната челюст, правия нос... Тя примигна, опитвайки се да си спомни.

— Не — каза накрая. Все още се страхуваше от него, но нещо в погледа му ѝ казваше, че той няма да я нарани. Пое протегнатата ръка и той внимателно ѝ помогна да стигне до брега.

Стъпи на твърда земя, но имаше чувството, че небето кръжи над главата ѝ. Олюля се.

— Скай, знам, че точно в този момент едва ли ще ме чуеш — рече дрезгаво той.

— Напротив, чувам те.

— Не, грешиш. Пияна си. Но по-късно, когато изтрезнееш, искам да си спомниш нещо.

— Не съм пияна — възрази тя.

— О, разбира се, че си. Но утре, когато имаш чувството, че главата ти ще се пръсне от болка, когато започнеш да повръщаш и ти се прииска да умреш, искам да си спомниш едно нещо.

— И какво е то? — Пръстите на ръцете ѝ трепереха.

— Че никога повече не бива да се чувстваш така.

— Недей да...

— Има изход.

Мъжът я гледаше право в очите. Погледът му сякаш проникваше в нея. Прегърна я през раменете и въпреки че гласът му беше дрезгав, звучеше нежно. Непознатият изглеждаше спокоен. Беше сигурна, че го познава отнякъде, но още по-странното беше, че той като че ли я познаваше много по-добре, отколкото тя него. Беше съвсем близо до отговора, но той за пореден път ѝ убягна.

Двамата поеха към градината на хотела. Мъжът повдигаше надвисналите клони, за да може Скай да минава под тях, без да се нарани. В мига, в който излязоха от гората, пред тях застана Каролайн. Тя се загледа в сестра си, после — в мъжа до нея. Очите му веднага промениха изражението си — станаха нежни и топли.

— Скай! — възкликна Каролайн и протегна ръце към сестра си.

Скай се отпусна в прегръдката ѝ. Там се чувстваше на сигурно място. Спомни си как беше пила водка, как непознатият беше изникнал от сенките на дърветата край потока, как беше танцувала „Лебедово езеро“ и постепенно мислите ѝ я отведоха назад, към друга една вечер, в която сестра ѝ пак я държеше в прегръдките си. В планината Редхоук.

— Значи я намери! — възкликна зарадвано Каролайн.

— Да.

— Благодаря ти. — Скай беше отпуснала глава на гърдите на сестра си. Усещаше как тялото на Каролайн трепери.

— Кой си ти? — попита отново тя. — Познавам те...

— Скай, това е Джо Конър — рече Каролайн.

Името ѝ прозвуча познато. Тя наклони глава и се загледа съсредоточено в сестра си. Каролайн държеше ръката ѝ, но очите ѝ не се откъсваха от лицето на мъжа. Японските хартиени фенери се поклащаха от вятъра и обливаха тримата със сини и червени светлини.

— О, аз наистина те познавам! — възкликна Скай. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Джо не се усмихна и не помръдна. Лицето му продължаваше да кърви там, където Скай го беше одрала. Тя си мислеше за малкото усмихнато момченце от черно-бялата снимка, за липсващия преден зъб, за луничките, обсипали страните му.

Мъжът срещу нея не се усмихваше — беше сериозен, напрегнат. Ето заради това не беше успяла да го познае. Животът го беше направил бдителен. Скай знаеше, защото беше направил и нея такава.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна.

— Опитай се да си спомниш онова, което ти казах. Утре.

Скай наведе засрамено глава. Джо Конър я беше видял как се налива с водка направо от бутилката.

— Винаги си бил един от нас — прошепна тя.

— Какво? — попита я Джо.

— Един от нас. Нали се сещаш? Беше като... като наш брат. Знаех, че Каролайн си пише с теб. Винаги съм си мислела, че знаеш всичко, което се случва с нас.

— Само една част — поправи я Джо. — Аз бях от другата страна.

Скай поклати отрицателно глава:

— Не, не беше. Родителите ни може и да са били врагове, но не и ние, техните деца. Ти беше един от нас.

Сега всичко си идваше на мястото. Лятната нощ беше гореща, светулките блещукаха между клоните на дърветата, а Скай стоеше на поляната заедно с Каролайн и Джо Конър. Свързваха ги изстрели, смъртта на други хора.

Видя, че майка ѝ се приближава към тях. Саймън я придружаваше. Скай надуваше гнева му от разстояние. Стомахът ѝ се сви. По-късно щеше да му плати за това унижение. Клий и Питър следваха Саймън и Огъста. С тях вървеше още един човек — младеж, облечен в пиратски костюм, с червена кърпа на главата и черна превръзка на лявото око.

— Божичко, къде я открихте? — извика Огъста. — Видях я да излиза от гората с този пират и... — Скай забеляза ненавистния поглед, който майка ѝ хвърли към Джо. — Първо го виждам да танцува с Каролайн, а после да се измъква от тъмното със Скай!

— Мамо, той ми помогна! — бързо рече тя с надеждата, че ще прекъсне нападките ѝ. — За малко да падна в потока.

— Къде се мотаеш, дяволите да те вземат! — изруга Саймън и впи жестоко пръсти в ръката ѝ. — Какво, решила си да се изчукаш набързо в горичката ли?

— Мери си думите, глупако — срязва го Джо и разтвори пръстите му, за да освободи ръката на Скай.

Саймън беше пиян. Изгледа го с омраза, но бе така шокиран от намесата на Джо, че не успя да реагира.

— Е, благодаря — рече Огъста — за това, че помогнахте на дъщеря ми, господин...

— Джо Конър — представи се той с лек поклон.

— Конър? — повтори Огъста.

— Да.

— Конър. — Жестоката истина изплува пред очите ѝ.

— Точно така.

— Не сте син на Джеймс Конър, нали?

— Напротив — Джеймс Конър беше мой баща. — Джо беше готов за битка. Гневът отново го бе завладял.

Каролайн пристъпи напред, за да предотврати свадата, но Джо гледаше през нея като през стъкло.

— Мили Боже! — възкликна Огъста.

— Госпожо Ренуик — намеси се Сам Тревър и изправи рамене. — Миналото си е минало. Имате прекрасни дъщери. Тъкмо започнахме да се опознаваме. А аз и Джо сме приятели на Каролайн. Именно тя ни покани на бала тази вечер.

— Така е, мамо — тихо каза тя. — Моля те, престани. Те наистина са ми приятели...

Огъста я изгледа така, сякаш Каролайн току-що беше предала семейството си и дори не го осъзнаваше. После се обърна към Сам и се опита да вникне в смисъла на казаното от него. Накрая хвана най-голямата си дъщеря за ръката и рече:

— Не помниш ли какво се случи? Знам, че помниш... колко ужасно беше. Баща му ни нарани жестоко! Моля те, тръгвай с мен. Веднага!

— Чуй ме, мамо — прекъсна я Каролайн и направи още една стъпка напред. Очите ѝ търсеха тези на Джо.

— Какво ще ми кажеш? — сопна се Огъста. — Думите нямат никакво значение — не могат да заличат всичките неприятности, които бащата на този човек ни е причинил! Бях майка на две невръстни деца, а той нахлу в къщата ни, за да ни убие!

— Но не го направи, нали? — умолително рече Каролайн.

— Човек носи убийството в сърцето си — възрази майка ѝ.

— Говорите за баща ми, госпожо — повиши тон Джо.

— Твоят баща... — понечи да продължи тя.

— Джо — опита се да го спре Сам.

— Съжалявам, че е заплашил дъщерите ви, но не мога да ви позволя да говорите за него по този начин. Разбирате ли?

— Онова, което разбирам, е, че не искам да те виждам до дъщерите ми! — заяви с разтреперан глас Огъста.

— Тръгвай, Сам — нареди Джо на по-малкия си брат и се обърна.

— Джо, чакай малко, човече — умолително изрече Сам.

Джо не спря и не се обърна. Продължи напред. Не се извини на Огъста. Не се сбогува с Клий и Питър. Не изчака брат си. Не хвърли изпълнен с отвращение поглед към Саймън, Не припомни на Скай онова, което ѝ беше казал. Но най-вече — дори и Скай, макар и замаяна от алкохола, го забеляза — не се сбогува с Каролайн.

Каролайн го гледаше как се отдалечава. Беше притиснала ръка към гърдите си. Тъмната ѝ коса бе все така елегантно вдигната нагоре, а бялата ѝ рокля обгръщаше дългите ѝ стройни крака. Каролайн стоеше сред членовете на семейството си и наблюдаваше как Джо Конър си отива.

1 ноември 1979 година

Скъпи Джо,

Никога преди не съм се чувствала така. Когато отворих твоето последно писмо, бях готова да се засмея, защото ти винаги ми разказваш забавни истории. Очаквах да науча нещо ново за теб или за Сам.

Но не предполагам, че ще прочета онова, което аз самата исках да ти пиша. Аз също те обичам, Джо. Знам, че сме прекалено млади, че дори не се познаваме както трябва, че никога не сме се срещали... Защо нито един от изброените факти няма значение за мен?

Картините са странно нещо. Понякога, когато вляза в галерия, заставам пред портрета на някое момиче. Виждам го да седи на стол или да гледа през прозорец, или да се разхожда по плажа и ме обзема странно чувство. Не знам как разбирам, че въпросното момиче е влюбено. Винаги съм се чудила как успявам да го разбера, след като никога не съм изпитвала подобно чувство.

Сега обаче го изпитвам и знам, че през цялото време не съм бъркала в преценката си. Когато видя тези картини, когато погледна към тези момичета, все едно, че виждам

своето отражение в огледало. Сякаш виждам себе си,
потънала в мисли за теб. Влюбена съм в теб, Джо.

К.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как можа, Каролайн! — възкликна Огъста.

Двете бяха в градината на „Хълма на светулките“. Из соления морски въздух се носеше силен аромат на върбинка. Вълните се разбиваха с лек плясък в брега. В далечината, върху синята морска повърхност, се виждаше „Метеор“. Водата блестеше под ярките лъчи на слънцето. Каролайн нямаше сили да гледа нататък. Обърна глава към майка си.

— Нямам представа за какво говориш, мамо. Сега Джо е мой приятел. Аз исках той да присъства на бала.

Огъста поклати глава. Беше облечена в дълга муселинена рокля, а на главата ѝ имаше сламена шапка. Седеше на една пейка и пръстите ѝ нервно си играеха с перлите на шията ѝ. Наведе се и изскубна някакъв плевел от лехата с мащерка. После се зае да размества малката купчинка раковини до краката си.

— Да го поканиш на бала... — продължи. — Да го караш да се чувства като у дома си, при положение че семейството му носи отговорност за всички нещастия, които ни се струпаха на главите! Толкова много нещастия!

— Неговото семейство?

— Знаеш какво искам да кажа — сопна се Огъста и смъкна тъмните си очила, за да отправи наранен поглед към дъщеря си. — Майка му съблазни твоя баща. Толкова грозна постъпка! Страшно ме болеше от факта, че баща ти имаше извънбрачна връзка, скъпа. Тази любовна афера разби сърцето ми, а съпругът ѝ се побърка. Наистина се побърка. Дойде тук, в нашата къща... — Тя спря, за да посочи към кухненската врата. — И се самоуби пред бедните ми дечица.

— Това се случи много отдавна, мамо — остро изрече Каролайн. — Спомняш ли си преди колко години?

— Няма значение преди колко години се е случило. Все още се съвземаме от шока. За малко да разтрогна брака си заради онази жена, Каролайн. После баща ти си внуши, че се налага да учи теб и сестрите

ти да се защитавате, а накрая най-малката ти сестра уби човек. Насилието води след себе си насилие. Неговият баща сложи началото на този порочен кръг.

— Щом искаш да се връщаш толкова назад, нека поне бъдем обективни — началото го сложи татко. С това, че е имал любовница.

— Това няма да ни доведе до никъде.

— Трябва ли ние с Джо да плащаме за твоето минало?

— Притеснявам се за Скай — отвърна Огъста. — А сега се притеснявам и за неспособността ти да направиш точна преценка.

— Недей — троснато рече Каролайн.

— Ще бъдеш наранена — предсказа Огъста.

— Аз съм достатъчно силна, мамо.

— Знам. Всички разчитаме на твоята опора. Но може би повече, отколкото трябва. — Тя я потупа по коляното.

Как беше възможно хората да изпитват такива силни и противоречиви чувства? Когато Каролайн беше малка, често се улавяше, че мрази родителите си, дори сестрите си? И в същото време знаеше, че би дала живота си за тях?

Сега седеше до майка си и вдъхваше аромата на градински чай и розмарин, а майка ѝ нежно галеше ръката ѝ.

— Видях те да танцуваш с него — продължи Огъста, — преди да науча кой е.

— Наистина ли?

— Да. И си помислих... — Тя замълча.

— Какво си помисли?

— Помислих си: „Каролайн го направи!“

Каролайн затвори очи и обърна лице срещу вятъра.

— Какво си помисли, че съм направила?

— Че си се влюбила в опасен мъж — отвърна Огъста.

Дъщеря ѝ поклати глава.

— Като баща ти. Както се случи с мен, а по-късно и със Скай... Видях мъжа, видях ви как се гледате. Видях колко висок и силен е той. И любовта в очите му.

Каролайн не смееше да помръдне. Огъста продължи:

— Може би това ме притеснява повече от всичко останало. Ти не се омъжи. Предпочете да останеш свободна. Да се чувстваш сигурна. Скъпа, не понасям мисълта, че нещо би могло да те нарани!

— Няма, мамо. Казах ти, че съм силна — повтори със свито гърло Каролайн. Вярно беше. Тя беше научила всички уроци. Беше останала дълго време свободна, защитена, силна и... сама. Майка й нямаше за какво да се притеснява. С Джо никога нямаше да бъдат заедно.

— Благодаря на бога! — подсмръкна Огъста. — Прощаваш ли ми, Каролайн?

— За какво?

— За снощи. Не заради чувството, а за поведението ми. За това, че загубих контрол...

— Беше шокирана — отвърна тихо Каролайн. „Прошката не е единственото и най-важното“, беше казал Джо. Човек първо трябваше да погледне истината в очите. И да разбере. Тя стисна ръката на майка си, после я пусна.

— Наистина бях — съгласи се Огъста.

— Къде е Скай?

— Вътре. Мисля, че спи.

— Трябва да говоря с нея.

Огъста кимна и примижа срещу слънцето. Огледа се, сякаш се изненадваше, че се намира в градината. Откъсна няколко стръкчета лавандула, стри ги между пръстите си и помириса ръката си.

— Билките на баба ти — въздъхна с носталгия и се просълзи. — Понякога майка ми и баба ми страшно ми липсват. И двете бяха мъдри жени. Не като мен. Те бяха солидни и старомодни. Истински майки.

— Ти си истинска майка — засмя се Каролайн.

— Но не много добра.

— О, мамо... — Очите на Каролайн се насълзиха. Понякога тя наистина имаше чувството, че Огъста не се справя добре с ролята си на майка.

— Не знам какво щях да правя без вас, момичетата ми.

— А ние какво щяхме да правим без теб? Скай... — Огъста се обърна към отворения прозорец, на който се развяваха бели пердета. Спалнята на Скай.

— Знам — въздъхна Каролайн, проследявайки погледа й.

— Допуснах толкова много грешки — продължи Огъста. — С толкова много лоши последици.

— Но също и с добри — възрази Каролайн и си помисли за предишната вечер: за Джо, който помагаше на Скай, за Сам, за Клий и Питър, които безпомощно наблюдаваха развитието на нещата... — Семейството ни е видяло и много добро!

* * *

Джо гледаше към морето. Вълните блестяха. Денят беше такъв, какъвто трябваше да бъде един летен ден — ярък и слънчев. Но старият гняв се беше спуснал над душата му като мъгла над Мейн. Не преставаше да мисли за семейство Ренуик.

Идването му на това място беше грешка. „Камбрия“ беше истинска находка, но всичко останало оставяше неприятно чувство у него. Смяташе да загърби някои стари грижи и емоции, когато се изправи лице в лице с Блек Хол, но вместо това само беше налял масло в огъня. Пъхна ръце в джобовете си. Пръстите му напипаха някакъв твърд предмет. Той смръщи вежди и измъкна камеята.

Беше избледняла и матирана. Върху нея беше изобразен женски профил. Лицето на жената беше гордо и благородно, с несъмнена сянка на тъга. Същевременно то излъчваше и сила. Емоцията беше видима дори на такъв стар и малък предмет. Косата на жената беше буйна, челото — високо. Напомняше му за Каролайн. Отново се намръщи.

— Господи, снощи госпожа Ренуик се държа като побъркана старица! — чу се гласът на Сам.

Джо вдигна поглед от камеята. Брат му се приближаваше към него.

— Да — кимна той и пусна брошката обратно в джоба си.

— Ако я бяхме оставили, щеше да продължи, нали?

Джо кимна. Брат му изглеждаше спокоен — случката от предишната вечер не му се беше отразила кой знае колко сериозно. Всъщност Сам се усмихваше.

— Само развали прекрасното тържество — продължи младежът.
— Да ни изгони по този начин.

— Тя беше права — прекъсна Джо тирадата му.

— За кое?

— За това, че нямахме работа там.

Сам вдигна вежди. Изведнъж рамките на очилата му сякаш станаха правоъгълни.

— Извинявай много, но Каролайн ни покани! — възрази той.

Джо се намръщи.

— Ами да! — рече Сам. — Покани ни.

— Знам, досаднико. Не в поканата е проблемът. Трябваше да проявя малко здрав разум. Ние наистина нямахме работа на бала на семейство Ренуик.

— Госпожа Ренуик е бясна, защото мъжът ѝ е имал вземане-даване с майка ни. И какво от това? Позабавлявали са се, после мама се е оженила за баща ми, господин Ренуик е станал нещо като Хемингуей сред художниците, а животът е продължил. Какъв ѝ е проблемът?

— Сам... — В тона на Джо прозвуча предупреждение.

— Каролайн не е виновна, че майка ѝ е ревнива невротичка.

— Знам — кимна Джо. Нито той, нито Каролайн имаха вина, че са били деца на родителите си.

— Това значи ли, че ще отхвърлиш предложението за работа в Йейл?

Джо стрелна брат си с поглед.

— Никога не съм имал намерение да го приемам.

— По дяволите! А аз така се надявах!

— Така ли? За какво?

— Ами да заемеш преподавателско място във факултета, да подхвърлиш една-две добри думи по мой адрес.

— Нямах нужда от това аз да казвам една-две добри думи за теб, Сам — рече Джо и неволно се засмя. — Ти казваш достатъчно.

— И все пак... Би било прекрасно да живеем в един и същи район, да преподаваме заедно. Не бих имал нищо против да те опозная малко по-добре — отвърна Сам и се заигра с кламера, който откри в джоба на шортите си.

— Познаваш ме чудесно.

— Да, бе! Напусна дома ни, когато бях на три години. Последва пиянският ти период...

Джо докосна камеята в джоба си. Трябваше да се гмурне на дъното и да потърси още злато. Йейл! Исусе Христе!

— Искаш ли да се гмурнеш с мен? — обърна се той към Сам.

Брат му поклати отрицателно глава.

— Не, зает съм. Трябва да поработя малко върху проекта си. Скоро се връщам в Нова Скотия...

— Да, до болка позната история — усмихна се Джо. — Трябва да събереш данните, преди да ти е изтекла стипендията.

— Нищо подобно. — Сам също направи опит да се усмихне, но не успя. В очите му се четеше дълбоко разочарование. Джо примигна и обърна поглед към чайките. Мразеше се.

Блек Хол.

Спомни си последното гмуркане със Сам. Тогава беше открил камеята. В този ден брат му пак се беше опитал да го убеди да остане в Йейл. Беше обикалял наоколо и беше разсмивал Джо с опитите си да изрече тези две думички: Блек Хол.

Каква беше целта на Сам? Двамата с Джо да се установят в града и да се опитат да се чувстват като семейство? Да преподават заедно? Да обсъждат лекциите си? Да се превърнат в отбор от Бръшляновата лига, братята златотърсачи? Да живеят в Блек Хол, за да може Джо да се влюби в Каролайн Ренуик?

Джо въздъхна, изправи се и разкърши рамене. Всичко това бяха пълни глупости. Сам беше мечтател. Мислеше си, че Джо не го познава и до известна степен това може би беше вярно. Но Джо Конър обичаше брат си Сам по-силно, отколкото беше обичал някого и това си беше самата истина.

Погледът му попадна на бреговата ивица. Блек Хол. Тя беше там. Беше наблюдавал лицето ѝ, докато майка ѝ говореше. Невероятните ѝ сиво-сини очи бяха преизпълнени с обич и тревога за майка ѝ и сестрите ѝ — чувства, които Джо разбираше, но никога не беше изпитвал. И нима би могъл? Имаше ли време? Първо трябваше да завърши училище, после — да открива съкровища, да изнася лекции в Йейл...

Джо го беше видял. Беше го прочел по лицето на Каролайн, но нищо не можеше да направи, освен да се обърне и да си тръгне. Това го умееше най-добре.

Сега отново го направи. Обърна гръб на брат си. Стисна камеята и тя убоде дланта му. Соленият вятър погали лицето му. Блек Хол беше далеч — чак на брега. Йейл беше за учени академици. Нека Сам стане професор. Джо е търсач на съкровища — просто и ясно.

А търсачите на съкровища работеха сами.

* * *

Каролайн чакаше Клий да пристигне.

Огъста беше взела гергефа с бродерията си и се беше усамотила под сянката на едно дърво в градината, сякаш разбираше, че двете ѝ по-големи дъщери имат да обсъждат важни проблеми, което изключваше нейното присъствие. А може би така ѝ беше по-удобно.

Каролайн и Клий тръгнаха по стълбището, водещо към втория етаж. В мрачния коридор миришеше на лято и на духове.

— Какво ще ѝ кажем? — попита Клий.

— Не знам.

Огъста информира Каролайн, че Саймън не се е прибрал през нощта. Колата му все още липсваше. Скай беше сама. Двете сестри тихо влязоха в спалнята ѝ и се изправиха до леглото ѝ. Скай спеше.

Сърцето на Каролайн се сви.

Скай се беше свила на топка: Беше придърпала белия чаршаф до брадичката си. Изглеждаше много млада и уязвима. Хомър лежеше в долния край на леглото. При вида на Каролайн той надигна глава, смъкна се от матрака и се протегна. Движеше се като старец. Придвижи се до приятелката си и вдигна към нея бялата си муцуна, очаквайки да бъде потупай. Каролайн изпита огромна любов към Хомър и към момичето, за което старото куче беше решило да се грижи.

— Скай — тихо подвикна.

— Събуди се. Вече е сутрин — каза Клий.

Скай се обърна на другата страна. Отвори очи, видя сестрите си, простена и отново отпусна клепачи. Очите ѝ бяха подпухнали, устните — схванати. Лежеше неподвижно. Приличаше на заек, който безуспешно се опитва да се скрие.

— Стига, Скай — каза Каролайн и дръпна завесите. — Отиваме на плажа.

Скай не бързаше. Взе си душ, направи си кафе, после изведнъж реши, че прекалено много ѝ се гади, за да го изпие. Позвъни в

библиотеката — според сестрите ѝ там тя търсеше съпруга си. Не я попитаха. Споменаването на Саймън беше неуместно.

Каролайн си спомни как ходеха на плажа, когато бяха деца. Слагаха си банските, изтичваха навън и се втурваха по стръмните каменни стъпала, водещи към брега. Сега седеше до портата с Хомър, легнал в краката ѝ, и се опитваше да прояви търпение.

Накрая Скай се приготви и трите сестри поеха към плажа. Хомър прекоси градината, завирайки муцуна във всеки розов храст, изпречил се на пътя му.

— Съжалявам за онова, което се случи с Джо — започна Скай.

— Чувствам се виновна, че мама...

— Престани, Скай — срязва я Каролайн. — Вината не беше твоя, пък и снощната случка няма значение, ясно ли е?

Вълните достигаха брега и когато се отдръпваха, отдолу се показваше изгладеният от водата пясък. Въздухът беше свеж и хладен, галеше краката и ръцете им, докато вървяха по брега. „Метеор“ се виждаше в далечината. Каролайн се опитваше да не гледа натам. И без това ѝ беше достатъчно трудно.

Стигнаха до сребрист дънер, издигнал се високо над нивото на прилива. По него бяха накацали светулки. Трите сестри седнаха. Мокрият пясък блестеше като огледало. Скай подпря брадичка на дланите си. Хомър беше слязъл бавно по каменните стъпала, но в мига, в който лапите му докоснаха пясъка, той се беше затичал като младо куче.

Каролайн прегърна Скай.

Скай вдигна глава. Погледът ѝ внезапно светна. Тя се засмя и проследи с очи Хомър, който се забавляваше да гони чайките от един изхвърлен на брега рак. Беше изплезил език от усилие, но гордо гледаше към сестрите.

— Вижте — извика Каролайн. — Искате да е сигурен, че го виждаме какво прави!

— Добро куче! — извика Клий. — Изплаши всичките чайки!

Хомър подуши рака. Беше огромен краб с дълга опашка.

Кучето предпазливо обърна рака и отново завря муцуна в него. Искаше да се увери, че не хапе. После го захапа и бавно се запъти към Каролайн. Остави плячката в краката ѝ.

— Той е твое куче — отбеляза Скай. Без да поглежда към нея, Каролайн знаеше, че сестра ѝ плаче.

— Той обича и теб — отвърна тя. — Не иска да се чувстваш зле. Скай не отговори.

— Какво мислиш да правиш, Скай? — попита предпазливо Каролайн.

— Какво мисля да правя ли? — Тя вдигна поглед. Лицето ѝ беше зачервено, със следи от сълзи и белези от катастрофата.

— Татко умря от пиене — продължи сестра ѝ. — Никога не говорим за това. Обикновено казваме, че е имал рак на стомаха и че е умрял, понеже химиотерапията и облъчванията не са му повлияли, но това не е цялата истина.

— Млъкни, Каролайн — простена Скай.

— Остави я да продължи, Скай — намеси се Клий.

— И ти ли я подкрепяш? — попита тя. Клий кимна утвърдително.

— Спомняш ли си неговите последни месеци? Как през цялото време висеше на бара в хотела ми? Как не биваше да пие коктейли заради лекарствата, които приемаше, но той въпреки това се наливаше? — Каролайн направи пауза, но малката ѝ сестра не каза нищо и затова тя продължи: — Пиенето го правеше толкова избухлив, а татко не беше лош човек.

— Той умираше, Каролайн.

— А нужно ли беше да умре пиан? Вместо това можеше да се опита да види истината, да се изправи пред нас и да ни позволи да му помогнем. Можехме да му кажем, че всичко е наред, че му прощаваме за онова, заради което той си мислеше, че го мразим. Заради което сам се мразеше.

— Не казвай, че се е мразел — промълви Скай.

— Вярно е. Снощи мама ми припомни нещо. Той престана да рисува. Изведнъж престана.

— Помниш ли колко трудно беше да го откъсне човек от работата му? Как не можехме да го измъкнем от студиото му, за да дойде да вечеря? — подхвърли Клий.

— Дори за Коледа и за Деня на благодарността — добави Каролайн. — Щом беше у дома, не излизаше от ателието си. Когато ми се искаше да го видя, или да го помоля да ме откара някъде с колата и

вратата на студиото му беше затворена, знаех, че нямам никакви шансове. Нещата се промениха по времето, когато започна да пие. Внезапно. Той остави четката и никога вече не я докосна. Не си позволяваше да го прави, а обичаше да рисува!

— И то много — кимна Клий.

— Може просто да му е липсвало вдъхновение — опита се да намери обяснението Скай. — Не знаете какво е да изпаднеш в подобно състояние.

— Имах чувството, че е престанал да ни обича — рече Каролайн. — Не зная вие как сте се чувствали, но за мен усещането беше, че съм загубила любовта на баща си. Не е рисувал, не е обичал семейството си — и всичко това, защото му е липсвало вдъхновение! Непрекъснато пиеше. А ние го обичахме, Скай.

— Може би просто не е успявал да се въздържа.

— Никога не съм го разбирала! — възкликна Каролайн. — Да бъдеш такъв велик художник, да имаш дарбата да изразиш всичките тези... важни емоции и вместо това да ги заключиш дълбоко в себе си. Това направи той. Скри се от нас.

— Имаше мама.

— Не можеше да понася и нея. Тя толкова много го обичаше, че ако можеше, винаги би го защитавала. Само че той отблъсна и нея.

— Престани! — Скай запуши ушите си с длани. Сълзите се стичаха неконтролируемо по страните ѝ. — Знам, че всичко стана заради мен. Сигурна съм. Аз застрелях онзи младеж. Татко не можа да го понесе — чувстваше се толкова виновен, че е сложил оръжието в ръцете ми. Да, не мислите, че много ме е грижа, дали ще умра?

— Трябва да те е грижа — извика Каролайн и хвана ръцете на сестра си.

— Защо?

— Защото имаме нужда от теб. И защото толкова много те обичаме...

— Ти специално нямаш нужда от никого — изстреля на един дъх Скай и скочи на крака. — Ти си студена жена, Каролайн. Повдига ми се, като те слушам как нападаш татко!

— Не го нападам, аз...

— Би трябвало да го съжаляваш, задето не е могъл да продължи да рисува. Това за него е било равносилно на смърт, дори по-страшно

от смъртта. Ти си егоистка! Непрекъснато ме караш да се чувствам зле! Преди малко се опитах да се извиня заради случая с Джо и какво стана? Пукаше ли ти изобщо?

— Скай! — възкликна Каролайн. Беше поразена.

— Толкова си могъща! Госпожица Идеална. Така те нарича Саймън и е прав. Съгласна съм с него.

— Успокой се — тихо каза Клий и докосна ръката ѝ.

— Не съм идеална. Никога не съм казвала, че... — понечи да се защити Каролайн.

— Ти повече приличаш на татко. Какво като пия? Поне не съм безчувствена! Ти си толкова студенокръвна. Не можеш да приемеш дори едно просто извинение.

— Не ми дължиш никакво...

— Задължението няма нищо общо с това, което казвам. Чувствам се отвратително заради случилото се снощи. Ужасно! Но нима нещо трепна в теб? Голяма работа, че Джо е излязъл от живота ти! Какво като се е оттеглил? О, той много скоро ще разбере колко си студена! Изобщо не те е грижа! Прекалено си заета да живееш моя живот!

— Не искам да живея твоя живот — отвърна Каролайн.

— Само че се държиш така, сякаш искаш! През цялото време се опитваш да ме контролираш...

— Скай...

— Защо да не искаш? Аз все пак правя нещо. Аз се влюбих, аз се омъжих, а ти само се опитваш да ме разделиш със съпруга ми. Приличаш ми на ядосана светица. Разпръсваш светлина и благодат навсякъде около себе си. Аз убих Андрю Локууд, не ти, Каролайн. Ти държа ръката му, докато той умираше, ти ме изведе от гората. Но аз го убих!

— Скай — отново започна сестра ѝ, като се стараяше гласът ѝ да звучи спокойно. — Никога не съм казвала, че...

— Ядосай се, Каролайн. Хайде, излез от кожата си! Реагирай! Мили Боже! Не бъди толкова спокойна, толкова уравновесена. Не се страхувай да не ме разстроиш или засегнеш!

Каролайн не можеше нито да помръдне, нито да продума. Беше като парализирана от шока.

— И престани да се опитваш да вземеш живота ми в своите ръце, защото нямаш представа как аз чувствам нещата! — извика Скай

и се затича по плажа.

2 януари 1980 година

Скъпи Джо,

Отдавна не съм получавала писмо от теб. Моля те, пиши ми. Липсваш ми. Обичам те.

К.

30 април 1980 година

Скъпа Каролайн,

Това е моето последно писмо до теб. Ти знаеше, нали? И въпреки това ми наговори всичките тези празни приказки за доверието, за приятелството, за нашите семейства, за любовта! През цялото време си знаела.

Била си там. Баща ми е умрял във вашата кухня. Вече знам цялата гадна история. Твоето семейство не е единственото, което се занимава с оръжия. Ти чу ли изстрела, К.? Гледаше ли го как умира?

Толкова е противно, че през цялото време си знаела и дума не си ми казала. Дали не си си мислела, че съм страхливец? Дали ти и сестрите ти не сте чели писмата ми и не сте се смели зад гърба ми? Или просто не си вярвала, че някога ще разбере истината?

Е, разбрах я.

Не ми пиши. Мразя те. Мразя твоя баща и тази проклета къща, наречена „Хълма на светулките“!

Джо Конър

12 май 1980 година

Скъпи Джо,

Моля те, недей да ме мразиш! Пазех тайната, защото не исках да те заболи. Баща ти дойде у дома — това го знаеше и преди. Знаех цялата истина, но — повярвай ми,

Джо — не исках за нищо на света да изпиташ болка! Точно обратното!

Толкова съжалявам! Ако можех да върна времето назад, щях да го сторя. Моля те, моля те, не ме мрази! Не знаеш какво означава за мен приятелството ти. Ако не можеш вече да ме обичаш — ще го разбере. Но недей да ме мразиш. Аз съм само на шестнайсет години, а ти — на седемнайсет. Не мога да си представя какъв ад ще бъде животът ми, ако ме мразиш.

С обич, Каролайн.

P.S. Моля те, отговори ми, Джо. Ще ти кажа всичко, което искаш да научиш. Тук съм и винаги ще бъда.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клий и Скай помагаха на Каролайн да разчисти след бала. Правеха това всяка година. Беше традиция, която никоя от тях не би пропуснала за нищо на света. Този път Скай с ужас очакваше да остане насаме със сестрите си — срамуваше се заради нещата, които наговори на Каролайн предния ден. Но когато влезе в хотела, Мишел я уведоми, че Каролайн се е обадила да каже, че е болна и че моли никой да не я безпокои. Въпреки това Скай тръгна към къщичката, в която живееше най-голямата ѝ сестра. Тъкмо когато се канеше да почука на входната врата, зад гърба ѝ изскочи Клий и извика:

— Здравей, мое малко буреносно облаче! — Тя придружи поздрава си с целувка.

— Много ли е разстроена? — попита Скай.

— По-скоро е уморена.

— Искам да говоря с нея...

— Заспа късно. Остави я да си почине.

— Заради мен ли...

— Дори и да е заради теб, просто в този момент е по-добре да я оставим сама.

Двете се заеха да разчистват под вещото ръководство на Мишел. Всяка година се повтаряше все същото. Планирането, уреждането на нещата, очакването, декорациите — всичко това отнемаше месеци. И щом балът свършеше, всички с нетърпение започваха да чакат следващата година и следващия бал. Когато тържеството завършеше, Каролайн и сестрите ѝ разчистваха. Този път Каролайн не се включи.

Докато сваляше хартиените фенери, Скай си помисли, че усещането е същото като при свалянето на светлините от коледната елха. Тя стоеше на най-горното стъпало на стълбата и навиваше жицата около ръката си. Чувстваше леко замайване от пиенето, както и срам заради обвиненията, които беше отправила към най-голямата си сестра. Очевидно на плажа се беше проявила нейната по-лоша страна.

Телефонът във фойето на хотела иззвъня и така я стресна, че тя за малко да падне от стълбата. Беше предупредила майка си, че ще бъде тук, и се надяваше, че се обажда Саймън. Не беше го виждала от предишната вечер. Оказа се, че е клиент, който иска да направи резервация за вечеря.

— Хей, Мишел! — извика Скай, когато управителката мина покрай нея. — Момчетата от „Метеор“ фигурират ли в книгата с резервациите?

— Не — отвърна тя.

Скай я проследи с поглед. Управителката влезе в хотела. Защо ли не беше изненадана от това, което току-що беше научила? Сърцето ѝ болезнено се сви. През цялото време се беше притеснявала, че повторната поява на Джо Конър в живота на сестра ѝ е временно явление.

— Чу ли? — подвикна Скай на Клий.

— Да.

— По дяволите! — изруга Скай.

— Той ще се върне — със спокойна увереност рече сестра ѝ.

Когато най-сетне изтупаха праха от ръцете си и влязоха в хотела, Скай усещаше силни болки в гърба и краката. Отскочи до бара с намерението да си вземе една бира, но вместо това си поръча чаша леденостудена вода. Спря се за минута, за да отпие, и погледът ѝ попадна върху една от картините на баща ѝ. Платното беше съвсем малко — квадрат със страна не повече от дванайсет сантиметра — и на него беше изобразено мочурище.

Скай се загледа в пейзажа. Зеленото и златистото преливаха едно в друго. Тя познаваше изобразеното място — блатата на Блек Хол с фара Уикланд, светец в далечината. Когато гледаше картините на баща си, тя знаеше, че на тях е нарисувано нещо, уловено за миг. Облаците щяха да се разпръснат или пък слънцето щеше да се скрие и всичко щеше да се промени.

— Беше прекрасен художник — отбеляза Клий.

— Невероятен — кимна Скай.

— Ти си наследила неговия талант.

— Благодаря.

— Спомняш си онова, което ти казахме вчера, нали? — попита Клий и кимна с глава към чашата в ръката ѝ.

— Може би малка част от него — отвърна тя и отпи от водата.

— Можеш да създадеш прекрасни скулптури, ако не си...

Скай се усмихна. Беше благодарна на сестра си, че ѝ спести края на изречението. Ако беше Каролайн, щеше да каже „мъртва“ или „пияна“.

— Знам — въздъхна тя.

На отсрещната стена висяха портретите на сестрите. Хю беше нарисувал всяка една от тях след лов. Погледът ѝ се спря върху Каролайн, прегърнала мъртвата лисица. Зимните тонове бяха студени и сини. Снегът беше дълбок, потокът бе скован в лед. Главата на лисицата висеше безжизнено, а от муцуната ѝ се процеждаше струйка кръв.

— Клий, виж!

Докато гледаше портрета на Каролайн, Скай забеляза нещо, което толкова години не беше подозирала, че съществува: баща ѝ беше нарисувал сълза. Може да беше и сянка, но под точно определен ъгъл тази дребна капчица определено изобразяваше сълза.

— Винаги ли е била там? — попита учудено Скай.

— Да — кимна Клий.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Дълго време съм се чудила защо на лицето на Каролайн има сълза, а на моето и твоето — не.

Винаги, когато гледаше този портрет, я обземаше тъга, но за пръв път виждаше сълзата. Дали Каролайн наистина беше плакала в деня, в който беше убила лисицата? Дали баща ѝ не беше усещал, че ходенето на лов ще доведе до трагедии и ще разбие неговото семейство, вместо да го спаси? А може би Каролайн беше предчувствала всичко това?

— Обикновено татко не се поддаваше на сантименталности, когато рисуваше. Предпочиташе да остави всичко на въображението на хората. Сигурно сълзите на Каролайн дълбоко са го развълнували, след като е нарисувал една от тях.

— Тя носи цялата тежест на плещите си, Скай — тихо каза Клий и Скай се почувства два пъти по-виновна при тези думи. — Татко просто е нарисувал онова, което е видял.

* * *

Джо Конър излезе от водата и застана неподвижно за минута, за да се отцеди неопреновият му костюм. Беше му студено, но в същото време се чувстваше пречистен. Не беше усетил как беше настъпила нощта — беше увлечен в работата си около потъналия кораб. Падналата мъгла беше обгърнала „Метеор“. Чу звукът на сирена. Огледа се за Сам, но не го видя на палубата.

Операцията беше приключила за деня. Компресорът беше изключен. Гмуркачите събличаха водолазните си костюми и се отправяха към трапезарията за вечеря. Джо беше доволен. Имаха основание да празнуват — днес бяха открили основната част от съкровището.

Сандъците бяха заровени под пластове тиня и пясък. Предполагаше, че теглото на откритата находка е около двеста и двайсет тона. Били са разположени в задната част на „Камбрия“, когато корабът е започнал да потъва. След като дни наред внимателно си бяха проправяли път през изпочупените и прогнили дъски и купищата камъни, най-сетне тази сутрин Дан беше попаднал на първия сандък. Това си беше чист късмет.

Джо го придружаваше. Двамата се бяха гмурнали, подминавайки костите на Елизабет Рандъл, и мислите на Джо веднага се бяха насочили към Клариса, към камеята и към Каролайн. Наложиха си да си припомни, че контролирането на чувствата е важно условие за нормално дишане под вода.

Дан му сигнализира с фенерчето си и Джо го последва. Озоваха се в нещо, наподобяващо дяволска пещера, оформена сред останките от потъналия плавателен съд. Вътре върху ситния пясък се виждаше сандък.

Беше направен от тъмно дърво, обковано с бронз, и беше преобърнат на една страна. Двете му заключалки бяха отворени и част от златото се беше разсипало. Водолазите започнаха да разравят наоколо — както във вътрешността, така и вън от „пещерата“, за да видят дали има други сандъци.

— Какво мислиш, капитане? — прекъсна мислите му Дан, който току-що беше излязъл от водата.

— Денят беше вълнуващ. Ти свърши чудесна работа.

— Благодаря — усмихна се Дан. Взе бутилка бира от близката масичка и жадно отпи. От камбуза се чуваше весела глъчка —

екипажът празнуваше.

— Да си виждал Сам? — попита Джо.

— Долу е. Вечеря.

Джо кимна. Брат му си беше събрал багажа — беше забелязал сака и моряшката торба на Сам, приготвени за път, през отворената врата на каютата му. Макар че от вечерта, когато двамата бяха провели онзи разговор за Йейл, Сам нищо не беше споменавал за тръгване.

— Утре ще укрепим сандъците — каза Джо на Дан.

— Аз пък мисля да го направим още тази вечер. Можем отново да се гмурнем, Джо. Хайде да извадим...

— Ще го направим утре, Дан — прекъсна го той. Говореше с любезен, но нетърпящ възражение тон. Искаше членовете на екипажа да се отнасят към решенията му с респект. Той беше капитанът, а освен това беше свикнал да работи с методичността и търпението на учен, докато Дан беше моряк от Маями, професионалист при спасяването на потънали кораби. Добре познаваше своята област, но нямаше представа от океанография, освен това беше авантюрист по душа.

— Стига, Джо! Цялото това богатство може да бъде отнесено от течението... — избухна Дан.

— Казах утре! — отсеке Джо и се отдалечи.

Застана до перилата и се опита да овладее гнева си. Беше ставал свидетел на множество спасителни акции, където нетърпението водеше до провал — останките се срутواха и златото изчезваше в морските дълбини. Загиваха членове на екипажите. Трябваше да пристъпят към спасяването на съкровището внимателно, стъпка по стъпка. От друга страна, знаеше, че Дан има право: на следващия ден сандъците можеше да ги няма.

Също както и останалите Джо искаше час по-скоро да приключи и да се махне възможно по-далеч от Блек Хол. Ако останките от кораба не бяха толкова нестабилни, щеше да издаде нареждане изваждането на съкровището да започне още в този момент. Изкушението беше силно.

— Хей, няма ли да вечеряш? — чу се гласът на Сам зад гърба му. Брат му седеше на крачка зад него с парче прасковен пай в ръката.

— Да, само исках да прегледам картите.

Сам се опита да намести очилата си, но докато го правеше, вилицата падна от чинията на палубата.

— Ето, това е за теб — рече и подаде чинията на Джо.

— Благодаря — кимна той, пое чинията и се загледа в брат си, който старателно избърсваше вилицата с единия край на ризата си.

Очите им се срещнаха и двамата братя се усмихнаха един на друг. Навремето, когато Джо се прибираще у дома за празниците, те непрекъснато се караха заради миенето на чиниите. И двамата мразеха това задължение, и винаги намираха достатъчно основателни причини, за да се измъкнат от него.

— Паят е много вкусен — каза Сам и му подаде вилицата.

— Хммм — изръмжа Джо и отхапа от парчето. — Е? Ще ме уведомиш ли най-сетне кога смяташ да си тръгнеш или пък си дошъл именно за да ми кажеш, че ей сега потегляш?

— Щях да ти кажа — отвърна Сам и се опита да завие с нокът винтчето, крепящо едната дръжка на очилата му.

Джо търпеливо зачака. Като гледаше как брат му се бори с миниатюрното винтче, стомахът му се сви от съжаление. Едва се сдържа да не измъкне очилата от ръцете на Сам.

— Реших да тръгна утре.

— Хм.

— Всъщност все още го обмислям.

— Така ли?

Сам вдигна поглед. Очакваше брат му да го уговаря да остане. Джо нарочно отхапа от пая — не му се ядеше, стомахът му беше свит на топка. Нямаше апетит, а от няколко дни насам, по-точно — от нощта на бала, почти не беше спал. Разкъсваха го противоречиви чувства.

Искаше му, се Сам да остане, но в същото време нямаше търпение по-малкият му, брат да си тръгне. Предишната нощ беше успял да задреме и в съня му се появи Каролайн; той я прегърна и целуна меките ѝ устни. Когато беше буден обаче, мислеше за своите и нейните родители, за трагедията, случила се преди години, за сцената, която майка ѝ беше разиграла.

— Значи — каза Джо накрая и остави чинията на масата — все още не си взел решение.

— Правилно.

— Ами... Кажи ми какви са причините ти да останеш и какви — да си тръгнеш.

— Добре — кимна Сам и се облегна на перилата. — Трябва да се връщам на работа. Китовете не са в пасажа, но бих могъл да вземам водни проби, да измервам солеността на морската вода...

— И други подобни — завърши вместо него Джо.

— Или пък бих могъл да остана тук...

— Нима?

— Още малко. Откриването на златото е вълнуващо преживяване и искам да съм тук, когато го извадим на повърхността.

— Хм — изсумтя Джо, усмихвайки се на множественото число, в което брат му се изразяваше.

— Така... Значи разбираш моята дилема — продължи Сам. — Не искам да си мислиш, че преследвам някаква скрита цел. Имам предвид, не си правя сметки да взема част от златото.

— Не си мисля — бързо рече Джо.

— Защото, честно да ти кажа, мисля, че златото не струва в сравнение с някои други неща. Нали се сещаш? Някои други работи са по-ценни от богатството.

— А, така ли? И кои са тези други работи?

— Ами, семейството. Природата. Океанът. Любовта, предполагам.

Джо кимна. Погледът му се зарея. Фаровете проблясваха в мрака. По гърба му полазиха тръпки от хладния нощен въздух. Любовта. Той подсвирна.

— О, да! — развълнувано рече Сам. — Искам да прибавя още едно нещо към списъка си — вкусния прасковен пай!

— Това парче беше страхотно — кимна брат му. — Благодаря ти, че ми го донесе.

— Без грам захар. Не е ли достатъчно добро, за да е по-ценно от златото?

— Труден въпрос — отвърна с усмивка Джо.

Сам се отказа да поправя очилата си. Отново ги сложи на носа си и погледна към брат си. Джо протегна ръка към него.

— Дай ми ги — каза. — Хайде — настоя, когато видя колебанието му.

Младежът ги свали и му ги даде, а Джо извади джобното си ножче. Беше отсъствал от детството на Сам, не беше поправял

играчките и колелото му, както би се очаквало от един по-голям брат, но сега, застанал на палубата на „Метеор“, поправяше очилата му.

— Готово.

— Хей! — възкликна Сам, докато ги слагаше. Бяха стегнати, но леко изкривени. Той се засмя.

— Изглеждат добре — каза Джо.

— Май имам нужда от нови.

Вълните разклатиха кораба, издигнаха го нависоко. Двамата братя стояха на палубата, говореха си за очила, а предчувствието за раздяла витаеше из въздуха.

Вкусен прасковен пай. Страхотно.

— Е, колко време още смятате да останете на това място? — попита Сам.

Въпросът му изненада Джо. Той не беше изчислявал оставащото време по календар. Беше мислил за съкровището, за останките на „Камбрия“, за някои недовършени дела на сушата. Искаше да посети „Хълма на светулките“, да види мястото, където беше умрял баща му. Беше единственият син на Джеймс Конър и искаше да почете паметта му. Всичко това нямаше да му отнеме повече от седмица.

— Най-много десет дни — отвърна той.

— Защото мисля, че и аз бих могъл да поостана още няколко дни — подхвърли Сам. — Мога да ви помогна да извадите съкровището или пък да свърша някаква друга работа... Да опишвам седиментните проби например. Освен ако не мислиш, че ще преча, разбира се.

Джо погледна към брат си и поклати глава:

— Не, няма да ми пречиш.

Сам кимна.

Джо наистина се нуждаеше от присъствието му, само дето имаше проблем с изразяването на чувствата и желанията си. Ако ставаше дума да се извади и проучи предмет, лежащ на дъното на океана, покрит с морска тиня и следи от времето — Джо Конър беше подходящият човек. Но ако обектът дишаше и се движеше, ако имаше име и познаваше значението на думата „любов“ — забравете за Джо Конър. Това не беше в неговата компетенция.

И все пак брат му щеше да остане още няколко дни. На Джо дори не му се наложи да го помоли да остане. Представи си какво би било,

ако събере кураж да заговори, ако се опита да слезе от кораба, да стъпи на сушата и да се отпрати към една врата.

Ако се опиташе да каже онова, за което си мислеше, за което мечтаеше...

* * *

Скай седеше до прозореца на спалнята, която продължаваше да дели със Саймън. Обичаше мъгливите нощи. Те я караха да се чувства сигурна и защитена. Вярваше, че мъглата прикрива греховете, осигурява на хората възможност да се скрият. Чувстваше се грешна и уплашена от дълго време и за нея мъглата винаги беше спасение.

Днес беше прекарала доста часове в ателието си. Беше работила. По някакъв начин течението се беше обърнало. Не разбираше как точно се беше случило, но разговорът с Каролайн сякаш беше отприщил нещо у нея. Отново се беше захванала с „Трите сестри“. Искаше да предаде вярно начина, по който възприемаше себе си, Клий и Каролайн. Да покаже тяхната близост, но и тяхната дистанцираност. Беше се опитвала да го покаже по всякакъв начин — беше прибягвала, до абстрактни — форми, дори стигна до сюрреализъм. Беше направила солидна глинена маса, с която искаше да покаже, че понякога не знае къде свършва тя самата и откъде започват сестрите ѝ. Един ден, когато беше особено ядосана, беше накъсала топката на три неоформени глинени парчета, за да покаже колко незрели в отношенията си са всъщност тя и сестрите ѝ колко малко се познават.

Но след онази сутрин на плажа се беше появило нещо ново. Скай се беше захванала да извайва три жени, застанали в кръг. Те се държаха за ръце. Едната гледаше право напред, към центъра на кръга, другата гледаше вън от него, а третата — навътре.

Комбинацията ѝ се стори интересна. Бяха три и две от тях винаги щяха да гледат в една посока, а третата — в различна. Откъдето и да ги погледнеш човек, щеше да е така: двете щяха да са свързани, а третата — отделена. Но кои щяха да са двете? И коя — третата?

Докато работеше, Скай се чувстваше малко по-самоуверена отпреди. Знаеше, че се бори. Че има нужда от тази връзка със сестрите си и че в същото време се опитва да се откъсне от кръга.

Винаги беше смятала, че основният ѝ проблем идва от мисълта, че е била отхвърлена. Когато бащата на Джо беше нахлул в кухнята им, майка ѝ предложила своя живот и този на Скай в замяна на живота на Каролайн. Красотата на дивия живот. С толкова много травмиращи случки, че човек да се чуди коя точно да избере като причина за стремежа си към смъртта.

През всичките тези години беше мислила, че само тя страда. Другите две бяха намерили начин да победят скръбта, да избягат от заклинанието ѝ. Защо точно тя от трите? И трите бяха оцелели през изпитанията, на които ги беше подлагал баща им по време на лов, и трите бяха държали оръжие в ръцете си. Защо точно тя трябваше да направи онази непростима грешка? Да убие човек...

Никога не говореше за това. Не беше споделяла какво изпитва. Сестрите ѝ и баща ѝ до известна степен имаха представа за преживяното от нея, но не и майка ѝ, нито пък съпругът ѝ. Детайлите от онзи ден бяха прекалено ужасяващи, прекалено лични, за да иска да ги споделя с когото и да било.

Убий! Думата звучеше остро, кратко, грозно и неизбежно като куршум. Скай посегна зад, една книга на лавицата до прозореца и измъкна скритото шише водка. Напълни отново малката си кристална чашка и отпи.

Докато пиеше или беше пияна, тя се опитваше да не мисли за онзи лов, за пушката в ръцете си и за Андрю Локууд. Пиеше, за да се разтовари, да се почувства щастлива, да изпита тъга. Пиеше, защото ѝ харесваше вкусът на алкохола, защото мразеше да се убиват животни, защото съпругът ѝ обичаше грубия секс, защото в кошмарите си усещаше как змии пълзят под пода на палатката ѝ, защото баща ѝ беше престанал да я обича, защото мразеше „Лебедово езеро“, защото тогава беше отишла в планината, защото беше сърдита на майка си, че е предложила нейния живот, за да спаси живота на Каролайн, защото беше убила човек...

Докато работеше върху „Трите сестри“, беше почувствала, че нещо в нея се преобръща. Дишането ѝ се беше променило. Болката дълбоко в сърцето ѝ беше започнала да отслабва. Мислеше си за найлошото, но знаеше, че няма да го посрещне сама. Не че беше нещо изключително. Освен ако човек не възприемаше жаждата за живот като изключителна. Дълго време я беше занимавала мисълта за

самоубийство. Понякога ѝ се живееше, но много по-често ѝ се беше искало да сложи край на живота си.

Тя притисна бутилката към гърдите си и се замисли за желанието да живееш. Отпи голяма глътка, а от очите ѝ потекоха сълзи. Водката притъпяваше чувствата ѝ, правеше страха по-поносим, но същевременно убиваше много други усещания. Кога за последен път се беше наслаждавала на утрото? Кога за последен път се беше хранила, без да изпита желание да повърне? Или пък да излезе от къщата, без да ѝ се прииска да се скрие от погледа на първия изпречил се на пътя ѝ човек? Да сътвори нещо, от, което поне мъничко да се гордее?

„Никога не бива да се чувстваш така отново.“

Така ѝ беше казал Джо Конър. Какво ли беше имал предвид? Втренчи се в чашата си. Отпи. Не, не искаше да се чувства празна, отчаяна, съсипана, уплашена. Беше готова да се почувства по-добре, но не знаеше какво трябва да направи, за да го постигне.

Другото, което не знаеше, бе как един човек от сушата би могъл да се свърже с друг човек, намиращ се на кораб сред морето.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внуците на Огъста прекарваха деня с баба си. Бяха навън и тичаха из двора. Обожаваха „Хълма на светулките“ — също както майка им и лелите им бяха обожавали тази къща. Огъста седеше до портата. Пред нея имаше табла с напитки и няколко стари албума със залепени в тях изрезки.

Тя не се беше забавлявала със своите дъщери, докато бяха малки. Най-лошото бе, че го съзнаваше още тогава, но не можеше да направи кой знае какво. Беше обсебена от баща им като от болест, за която нямаше лек. Най-доброто, което можеше да направи за трите момичета, беше да ги наблюдава, да ги снабдява с бои и хартия за рисуване, да им носи семена и саксии, да им напомня да си напишат стихотворенията за училищния празник. За нея да бъде с баща им беше от първостепенно значение.

Когато бяха мънички, тя им позволяваше да пекат курабии и да замразяват желе във формите за лед, оставяйки кухнята в пълен безпорядък. Разрешаваше им да ядат любимите си храни и никога не ги насилваше да се тъпчат със зеленчуци и риба само защото били полезни. На дванайсетгодишна възраст Каролайн беше придобила навика да си приготвя сама макарони със сирене. Всяка вечер.

Беше готова да им намери каквото и да е занимание, само и само да остане свободна, за да бъде с Хю. Толкова се страхуваше да не го загуби. Непрекъснато се опитваше да го съблазнява. Ходеше облечена в прозрачни нощнички, за да привлече вниманието му. Четеше История на изкуствата, изучаваше какви колекции могат да се видят в най-известните музеи, за да подпомогне кариерата му, вместо да помага на дъщерите си да си пишат домашните.

Хю беше нейната мания. Когато не беше при нея, тя си мислеше, че е с друга жена. Тази мисъл я влудяваше. В подобни случаи Огъста се беше опитвала да се концентрира върху децата, но вътрешната ѝ несигурност беше огромна. И щом Скай пожелаеше да ѝ разкаже

приказка, а Клий поискаше помощ за урока си по музика, Огъста ги препращаше към Каролайн. За да остане насаме с Хю.

Очите ѝ се насълзиха при мисълта за покойния ѝ съпруг. Беше го обичала невероятно силно, а той се беше оказал с изключително труден характер. Работата му винаги беше на първо място, следваха удоволствията, а някъде към края на списъка идваше ред на Огъста и момичетата. Или по-точно — на момичетата и Огъста. Не беше съвсем сигурна в каква последователност ги беше поставил, а след инцидента в Редхоук ревността ѝ и чувството ѝ за вина, породени от този факт, станаха още по-силни.

Любовта на Хю към дъщерите му личеше в портретите, които им беше направил. Особено в портретите на Каролайн. В „Момичето с бялата рокля“ — неговата най-известна картина — той беше успял да предаде красотата, крехкостта и сериозността на най-голямата си дъщеря. Огъста никога нямаше да забрави деня, в който Хю нахвърляше скиците за този портрет. Тук, в „Хълма на светулките“. Тя го беше наблюдавала и през цялото време се беше чувствала като лошата мащеха от приказката за Снежанка. Искаше ѝ се Хю да беше помолил нея да му позира. Не Каролайн.

Каролайн беше облякла бяла вечерна рокля. Дрехата беше дълга и права. Беше се облегла на една от колоните на портата и гледаше към морето. В очите ѝ се таеше някаква неспокойна страст. Приличаше на девойка от древногръцка трагедия. Огъста помнеше как се чудеше каква е причината за този дълбок копнеж и тази обреченост, които се излъчваха от дъщеря ѝ. От лицето на Каролайн се излъчваше дълбока скръб. Хю майсторски беше предал това настроение.

Огъста прелистваше албумите, отпиваше от мартинито си, а спомените прииждаха на талази в съзнанието ѝ. Ето статиите от вестниците, които беше изрязала, когато „Момичето в бялата рокля“ се беше превърнало в сензация на биеналето във Венеция. Пръстите ѝ погалиха снимката на портрета. Не беше избеляла с годините: косата на Каролайн беше все така тъмна и лъскава, роклята — синкавобяла, небето и морето — тъмносини и тъмносиви.

Онова, което спираше дъха на Огъста, беше изражението на Каролайн. Очите на момичето бяха невероятно красиви, но изпълнени с болка. Огъста и много от най-изявените критици твърдяха, че никога не са виждали подобен портрет. Сега възрастната жена гледаше

портрета и продължаваше да се пита: какво беше причинило подобна дълбока скръб? Смъртта. Сигурна беше. Смъртта на Джеймс Конър и Андрю Локууд.

Уморена от тежките мисли, тя вдигна поглед към внуците си. Най-малката ѝ дъщеря се самоунищожаваше пред очите ѝ. Не можеше да направи нищо, за да ѝ помогне, но затова пък можеше да се постарее да бъде добра баба.

— Деца, не се ли изморихте? — извика тя. — Марк! Марипат! Елате при мен да си хапнете по нещо.

— Какво има за ядене? — попита Марк, когато се изправи задъхан пред баба си.

— Кифлички с лимон — отвърна тя и му поднесе синята порцеланова чиния. — Сама съм ги правила.

Децата си взеха по една кифличка, благодариха учтиво и бавно задъвкаха.

— Вземете си още — подкани ги Огъста. — Хайде. Няма да развалят апетита ви за вечеря, пък и не е нужно родителите ви да научават, че сте яли. Искате ли да видите някои стари снимки?

Децата кимнаха. Огъста им направи място на пейката и те седнаха от двете ѝ страни. Бяха високи за възрастта си. Имаха прекрасната кожа на Клий и сериозните очи на Питър. Марк облегна глава на рамото на Огъста и това я накара да се усмихне щастливо.

Отмести рязко встрани албума, в който беше „Момичето в бялата рокля“, и извади един, в който бяха налепени снимки от нейните ученически години в Провидънс. Беше се радвала на спокойно и щастливо детство. Такова, каквото беше възнамерявала да даде и на своите деца.

— Това са майка ми и баща ми. Нашето куче Спънки... — започна тя.

— А това котките ти ли са? — попита Марипат и посочи към Мяу-Мяу и Ликърис.

— О, да — кимна Огъста. — Обожавахме домашните си любимци. Бяха като членове на семейството.

— Мама е ходела на лов — гордо рече Марк. — Веднъж е застреляла огромен глиган.

Огъста примигна.

— Дивите животни са нещо друго — изрече неуверено. — Те могат да бъдат много, много опасни.

Огъста бързо прелисти страниците, нетърпелива да се върне към по-безопасни теми. Семейството ѝ на ферибота за Блок Айлънд, на плажа в Нюпорт, на балетния ѝ рецитал в църковната зала...

— Това кой е? — попита Марк, когато видя снимката на едно мъничко кученце.

— О! — възкликна Огъста. — Това е Малчо.

— Много е сладък! — усмихна се Марипат. — От породата чихуахуа ли е?

Децата зачакаха отговора и съсредоточено гледаха баба си.

— Малчо... — въздъхна тя. — Искате ли да чуете неговата история?

— Да! — извикаха в един глас децата.

И Огъста им разказа.

Всичко беше започнало през прекрасна юнска утрин, когато тя беше едва деветгодишна. Слънцето грееше, но денят беше хладен. Тя седеше на брега с въдица в ръка. Рибата кълвеше. Леферите плуваха наоколо и се нахвърляха един на друг с канибалско настървение. Огъста улови една двацетсантиметрова риба, изядена наполовината от друга.

— В морето плуваха рибни вътрешности и кръв. Чайките кръжаха ниско и крещяха. Можете да си представите. Леферите се самоизяждаха — рече тя, после им разказа как беше видяла нещо мъничко да плува по повърхността на водата. Първо беше помислила, че е перката на акула, спуснала се в преследване на рибата, но после беше забелязала, че въпросното нещо има уши.

— Бабо! — възкликна Марипат.

— Да, скъпа, това беше Малчо.

— Кученце? Насред океана?

— Плуваше към леферите, а както знаете, те имат остри зъби и се придвижват на огромни стада, а когато са гладни, унищожават всичко живо по пътя си.

— Бабо, знаем за леферите — прекъсна я Марипат.

— Чудесно. Както и да е. Измъкнах Малчо от лапите на смъртта. Той беше само кожа и кости. Трепереше като луд. „Бедната малка чихуахуа — помислих си. — Трябва да е паднал от някоя яхта.“

— И си го отнесла у дома? — попита Марк.

— По-скоро — пренесох го тайно у дома. Вече имахме куче и две котки и родителите ми бяха заявили категорично, че не желаят никакви животни повече! Затова го отнесох в моята стая... — Огъста затвори очи при спомена за котките. Почувства как гърлото ѝ се свива. Отпи от чашата си. — Опитах се да му дам от храната на Спънки, но Малчо не пожела да я яде.

— Сигурно е бил много изморен от плуването — предположи Марипат и погали снимката на кученцето с малкото си пръстче. — Бедното животно.

— Да. — Огъста се загледа в снимката. Сама я беше направила. Беше сложила Малчо върху своята розова сатенена възглавничка, за да излезе по-добре. Въздъхна. — Не искаше да яде. Нито да пие вода. Трепереше, измръзнал до мозъка на костите си от студената морска вода. Наистина си мислех, че ще умре.

— И умря ли? — със страх попита Марипат.

Баба им направи пауза, после отвърна:

— Не. Вечерта го взех при мен в леглото. Бях донесла и котките, за да ни топят. Всички се свихме накуп. Приличахме на семейство лисици в бърлога. Беше топло и приятно.

— И ти си го стоплила? И той оживя? — попита с надежда Марк.

— О, да. Оживя. — Огъста изви вежди и подаде на децата по още една кифличка. Марипат се поколеба дали да я вземе, но Марк веднага я грабна.

— И той се е сприятелил с Мяу-Мяу, Спънки и Ликърис? — Марипат облиза захарта, полепнала по пръстите ѝ.

— Ами, не.

— Не? — извикаха едновременно двете деца. Изглеждаха разтревожени.

Огъста се запита дали изобщо трябваше да започва да им разказва тази история. Опита се да я преиначи, да я направи по-ведра.

— Най-накрая Малчо ожадня. Дадох му да пие мляко от шишето на куклата ми, после сипах още малко в една уличка. Трябваше да отида на училище, но преди да тръгна, му дадох да дояде остатъка от кашата ми.

— О! Сигурно е бил много щастлив!

— Тръгнах към училището, следвана както винаги от Спънки. Като ученичка изкарвах отлични оценки, деца — продължи Огъста. — Учителите ми казаха, че съм дете за пример.

— А какво стана с Малчо? — попита несмело Марипат.

— Оставих го в стаята си, за да не го види майка ми.

— Защото още не си имала възможност да говориш с нея и да я убедиш, че той трябва да остане у вас — разумно обобщи Марк. — Остави ли котките при него, за да му правят компания?

— Да — кимна Огъста.

— И те станаха ли най-добри приятели? — попита Марипат, обзета от предчувствието за щастлив завършек на историята.

— Не — отвърна Огъста. Знаеше, че е отишла прекалено далеч, но нямаше връщане назад. — Той ги изяде.

Марипат зина от ужас. Марк не откъсваше очи от албума. Огъста бързо обърна няколко страници. Марипат се опита да сдържи сълзите си, но те потекоха по страните ѝ.

— Защо? — попита тя.

— Защото се оказа, че не е чихуахуа! — обясни баба им. — Беше ужасно! Върнах се вкъщи от училище и открих кръв и котешка козина из цялата стая. Котешки крайници, оглозгани до костите.

— Мяу-Мяу! Ликърис! — проплака Марипат.

Огъста през сълзи им разказа останалото. Беше заварила Малчо до леглото си — цялото в кръв. Малкият му език висеше отвън, от ноктите му капеше кръв, а физиономията му приличаше на демонична маска, когато се нахвърли хищно върху нея. Едва беше успяла да затвори вратата.

— Оказа се, че Малчо е вьетнамски воден плъх — един от най-кръвожадните бозайници на земята. Ветеринарният лекар, който дойде да събере останките от горките ни котки, предположи, че е попаднал на някой товарен кораб, тръгващ за Америка от Азия, и е паднал някъде из нашия залив.

В този момент пристигна Клий. Беше дошла да вземе децата си. Щом я видяха, те зареваха с глас. Тя изпусна торбите със зеленчуци, които носеше, и се спусна към тях. Притисна ги към гърдите си, но децата продължиха да ридаят.

— Мамо! — извика разтревожено Клий. — Какво се е случило?

— Мамо, баба е имала ужасен домашен любимец, който е изял нейните добри котки! — изхълца Марк. — Някакво дяволско животно, което приличало на чихуахуа, но не е било куче!

— Разказала си им за Малчо? — Клий не можеше да повярва на ушите си.

— Ами, да. Разказах им, защото те ме питаха! — опита се да се защити Огъста.

— А ако те бяха помолили да им дадеш да си играят с кибрит, щеше ли да им позволиш? Или пък ако искаха да си хапнат десерт преди вечеря? Може би и това би им позволила?

Майка ѝ сви устни. Чувстваше се ужасно. Не смееше да спомене за лимонените кифлички. Всичко, което беше искала, бе да прекара няколко приятни мигове с внуците си, да ги накара да я обикнат малко повече. Беше си помислила, че историята за Малчо ще им се стори страшна и вълнуваща.

— Мислех, че децата обичат страшни истории — отбранително рече тя.

Клий поклати глава, но нищо не каза. Тя поведе децата си през двора. Огъста я видя как ги хвана за ръце и как тримата се насочиха към каменните стъпала, водещи към плажа, как за миг се спряха и се заслушаха в шума на вълните. Напрежението в гласовете им скоро изчезна и те отново се превърнаха в майка и две деца, които спокойно разговарят.

Брадичката ѝ потрепери. Огъста отново посегна към чашата си. Мартинито я сгря. Не беше възнамерявала да разплаква децата. Беше ги почерпила с кифлички, беше им показала няколко стари снимки — само за да я обикнат. Това беше единственото, към което се беше стремела цял живот — обичта на хората.

Огледа се наоколо. Търсеше Хомър — единственото живо същество, което, изглежда, я приемаше такава, каквато е — с всичките ѝ грешки и недостатъци. Само че Хомър очевидно се беше отправил на едно от своите тайнствени пътешествия. Дори на него му беше писнало от нея, помисли си Огъста. Не го винеше. Тя самата се смяташе за неудачница. Каквото и да направеше, то все завършваше зле.

* * *

— Бясна съм на майка си! — каза Клий на Питър.

— Какво е направила?

Тя замълча. Седеше до съпруга си, а той я беше прегърнал през раменете. Гледаше как децата плуват в басейна. Вечерта беше ясна. Звездите светеха ярко в небето.

— Разплака децата. Разказа им ужасна история за едно от домашните животни, които е имала, като е била малка.

— Колко ужасна може да бъде една такава история? — засмя се Питър.

— Ами... — колебливо започна Клий. Знаеше, че и тази история попада в графата „Това може да се случи само в нашето семейство“. — Въпросното животно разкъсало котките ѝ и би могло да прегризе гърлото ѝ, докато е спяла. Бих казала, че това е достатъчно, за да сънуваш поне няколко кошмара, нали?

— О! — възкликна Питър. — Никога не съм чувал тази история!

— Бедната мама! — въздъхна Клий. — Не се е променила изобщо. Сякаш иска да направи това, което трябва, но все не успява. И никога не би могла.

— Като загубена в своя собствен свят е.

— Отчаяно копнее да бъде обичана, но вместо да спечели любовта на хората, прави така, че да ги отблъсне от себе си.

— Би трябвало да има малко повече вяра.

— В другите ли? Не знам... Баща ми не беше човек, на когото би могло да се вярва.

— Не в хората. В себе си — поправи я Питър. — Тя е добра жена и би трябвало да се довери на инстинктите си. Чувал съм я да казва, че ѝ се иска да не е позволявала на баща ви да ви води на лов.

— Наистина щеше да е добре, ако се беше доверила на този си инстинкт — сухо отвърна Клий. Майка ѝ беше предпочела да угажда на мъжа си, да му доставя удоволствие, вместо да следва майчинските си инстинкти. Как изобщо беше възможно подобно нещо?

Клий и Питър замълчаха. Ръката му нежно галеше косата ѝ, а звуците, които децата издаваха в басейна, я унасяха. Съжеляваше майка си. Колко ужасно трябва да е да прекараш целия си живот,

бягайки от истината! Толкова да се страхуваш от собствените си чувства, че да не успееш да предпазиш децата си.

— Искаш ли да поплуваме? — попита Питър.

— Не, благодаря. Така съм се отпуснала... Не ми се мърда.

— Виж.

— Какво да видя?

— Това лято Марипат е много по-уверена във водата. Помниш ли как се страхуваше преди?

— Но никога няма да се осмели да отиде на дълбокото — каза Клий. — Предишната година Марипат с часове стоеше на извитите стълбички и не смееше да влезе във водата. А щом се престрашеше, плуваше само на плиткото, и то с баща си, а в очите ѝ се четеше ужас.

Това лято всичко се беше променило. Клий всяка сутрин я водеше на уроци по плуване. Докато Марк играеше футбол или отиваше на плажа с приятелите си, Марипат тренираше с учителя си по плуване.

Сега Питър и Клий наблюдаваха как дъщеря им се плъзга плавно по повърхността на водата. Не се страхуваше. Плуваше сама, унесена в мислите си, а всеки замах я отвеждаше там, където искаше да отиде.

— Харесва ѝ — отбеляза Питър.

— Наистина — съгласи се с гордост майката. Беше предприела мерки, за да помогне на дъщеря си да победи страха, да се почувства по-силна и самоуверена. Това нямаше нищо общо с оставянето на детето само в планината и слагането на оръжие в ръцете му. Просто най-обикновени уроци по плуване.

* * *

Каролайн се задъхваше. Беше прекарала по-голямата част от вечерта в изкачване на връх Серендипити, после беше поела на запад по стръмната пътека, водеща към гранитния пролом. Нощта беше тъмна. Закриляше преследваните. Звездите бяха надвиснали ниско. От билото беше погледнала на югоизток и беше видяла светлините на „Метеор“, трепкащи като звезди в Пролива. Беше се запитала колко още ще остане Джо на това място.

Покрай нея беше прелетял бухал. Лунната светлина се отразяваше от лъскавите му криле с цвят на тъмен кестен. Покрай пътеката растеше орлов нокът и сега, когато вече се спускаше, тя дълбоко вдишваше свежия му аромат. Тясната пътечка криволичеше и внезапно ставаше стръмна, а до нея се виеше широк път, който отвеждаше в центъра на Блек Хол. Каролайн беше настроена меланхолично. Тя инстинктивно избра пътеката, която свършваше при брега на река Ибис.

Видя лисицата още щом свърна. Пристъпваше дебнешком покрай ниска каменна ограда. Така плътно се притискаше към земята, че отначало Каролайн я взе за сянка. Козината ѝ беше лъскава и червена, а върхът на опашката ѝ — снежнобял. Каролайн замръзна на мястото си. Очите ѝ откриха жертвата в тъмното. Беше земна катеричка. Лисицата се промъкваше бавно. Изведнъж усети присъствието на Каролайн.

Двете се озоваха една срещу друга. Сърцето на Каролайн лудо биеше. Лисицата изглеждаше толкова малка! Приличаше на миниатюрно коли. Хищникът оголи зъби срещу нея. Направи крачка към жената, после подви опашка, прескочи стената и изчезна в тъмнината. Каролайн не се беше уплашила. Напротив, мислеше, че лисицата е красива. Срещата ѝ с дивите животни беше част от удоволствието на разходките из планината. Не можеше да си обясни как навремето вдигаше ръка да ги убива. Убийството не беше в кръвта ѝ. Въпреки това ясно си спомняше мириса на барут, присвиването на очите при прицелване.

Влезе в кухнята си и се спря. Дишаше тежко. Наля си чаша хладка вода и се опита да се успокои. Погледна през прозореца.

Беше с къси панталонки в цвят каки и тъмносиня риза с навити над лактите ръкави. Гъстата ѝ коса се спускаше свободно по раменете. Каролайн свали туристическите си обувки и се съблече. Искаше да си вземе душ...

Телефонът иззвъня.

— Ало? — каза тя.

— Каролайн. Обажда се Джо.

Не беше очаквала да чуе гласа му. Стискаше слушалката, но не намираше сили да продума.

— Ти ли си? — попита той.

— Здравей.

— Как е сестра ти?

— Не знам — отвърна. Не беше виждала Скай от разправията им вкъщи.

— Съжалявам, че я оставих в такова състояние миналата вечер. Съжалявам и за случилото се по време на бала. Не исках да го провалям...

— Не се извинявай — прекъсна го тя. — Трябваше да предупредя майка си, че ще си там. Но мислех, че ще успея да предотвратя срещата между вас.

Линията изпука. Сигурно беше напълно нормално, след като Джо ѝ се обаждаше от кораба.

— Нашите семейства. Това е една от причините да ти се обадя. Бих искал да посетя „Хълма на светулките“.

— Добре — отвърна тя. Разбираше колко важно е това за Джо.

— Мислиш ли, че може да се уреди? Знам, че майка ти не желае да ме вижда. Не я обвинявам. Но искам да посетя мястото...

— Мисля, че мога да ти помогна. — Това означаваше ли, че Джо се кани да си тръгва? — Кога искаш да отидеш там?

— Скоро. Утре ще сме заети с изваждането на основната част от съкровището. Ще ни отнеме цял ден. Когато обаче го измъкнем, ще сме приключили със задачата си по тези места. Така че който и да е ден е изключение на утрешния ме устройва.

— Какво ще кажеш за сряда? — попита тя.

— Чудесно.

Уговориха се да се срещнат в дома ѝ и после Каролайн да го закара с колата си до „Хълма на светулките“. Щеше да се постарее майка ѝ да не е там.

— Хей, Каролайн... — импулсивно рече той.

— Да?

Последва тишина, нарушавана единствено от пукането по линията.

— Благодаря — каза Джо накрая.

* * *

Две вечери по-късно Саймън най-после благоволи да се появи. Той дори не си направи труда да се промъкне незабелязано в къщата. Поршето му шумно навлезе в автомобилната алея, водеща към входа на къщата, а касетофонът в колата така гърмеше, че събуди Скай. Саймън влезе в кухнята, затръшвайки вратата, и отвори хладилника. Наля си едно питие. Когато пресуши чашата си, затрополи по стълбите.

Щом отвори вратата на тяхната спалня, се опита да стъпва тихо. Не очакваше жена му да е будна. Приблужи до прозореца и се загледа към луната, отразяваща се във водата. Беше напълнил чашата си с вино и сега бавно отпиваше. Вероятно мислеше за картината, която щеше да завърши съвсем скоро. Щеше да я нарече „Ноктюрно №62“ или който там номер следваше. Винаги кръщаваше картините си „Ноктюрно“ и добавяше нещо накрая на името, за да се различава от предишните. А може би в момента се опитваше да реши каква цена да ѝ сложи, когато я обяви за продажба.

Разкопча ризата си и поглади голите си гърди. Започна да разкопчава и джинсите, потънал в мисли. Не преставаше да отпива от виното си. Сигурно си представяше колко известен ще стане един ден, а може би умът му беше зает със сервитьорката, от леглото на която се беше измъкнал преди малко.

— Забавлява ли се? — попита го Скай.

Гласът ѝ го накара да подскочи.

— О, ти си будна.

— Да.

— Обикновено спиш като пън.

Това беше ужилване. Той намекваше за слабостта ѝ към алкохола. Само че тази вечер тя не беше сложила и капка в устата си. Леко трепереше. Беше пъхнала ръцете си под завивката, за да не се издаде. Тялото ѝ се изчистваше от алкохола и това не беше леко. Устата ѝ беше пресъхнала. Главата я цепеше жестоко. Само че си струваше. Искаше да е в състояние да обръща внимание. Да забелязва нещата. Нищо да не пропуска — дори как собственият ѝ съпруг се прибира късно у дома след любовна среща. Беше се уморила да се крие.

— Сега обаче не спя — спокойно рече тя.

— А, добре.

— Къде беше?

— Какво искаш от мен? Да ти давам отчет за всяка своя стъпка ли? Ако си искала такъв съпруг, да се беше омъжила за Питър.

— Това и сама го осъзнавам. Но да оставим този въпрос. Искам да знам къде беше.

— В ателието си. Работех.

— Това не са дрехите, с които рисуваш — отбеляза тя.

— Откъде знаеш? — изсмя се Саймън. — Имаш проблем, Скай. През повечето време си толкова пияна, че дори не забелязваш с какво съм облечен, когато рисувам.

— Тази вечер не съм пияна.

— Няма значение.

— Искам развод — изрече бавно тя.

Възцари се гробна тишина. Саймън продължи да се разсъблича. Беше сигурна, че в момента съпругът ѝ се чуди как да запази предишното положение: искаше да задържи Скай, защото името ѝ и парите ѝ му даваха сигурност, но също така искаше да разполага със свободата да спи с други жени.

Саймън се изправи гол на лунната светлина. Беше висок и слаб. Синкавата светлина караше тялото му да изглежда влажно. Той за пореден път надигна чашата към устните си и се поглади по гърдите. Пристъпи към Скай. Приседна на крайчеца на леглото и ѝ предложи от чашата си. Тя поклати глава. Той остави чашата на тоалетната масичка и се пхна под завивките. Плъзна ръце под нощницата ѝ. Погали гърдите ѝ. Не беше я докосвал така от дълго време. Тя прехапа устни и изви гръб. Саймън я целуна по шията, езикът му опита вкуса на кожата ѝ. Усещането беше толкова прекрасно, че тя едва се сдържа да не изстене от удоволствие.

— Хм, Саймън — започна.

— Да? — Продължи да гали бедрата и корема ѝ и да покрива с чувствени целувки шията ѝ.

— Махай се от леглото ми.

— Знаеш, че не го искаш — измърмори той.

— Махни се от леглото ми — повтори тя. — Събери си гадните дрехи от моя под и незабавно изчезни отгук. Наистина ли мислиш, че искам да ме докосваш, след като си бил с друга жена? Не чу ли какво ти казах преди малко? Искам развод.

— Сигурно се шегуваш! — възкликна Саймън. — Не говориш сериозно. — Седна в леглото и я загледа втренчено.

— Напълно сериозна съм.

Той стана от леглото, облече се и се разбесня из стаята. Ругаеше. Мразеше я. Никога вече нямаше да успее да възстанови старите си отношения с нея. Никога. Смелостта, която Скай беше открила в себе си по време на свадата на плажа, щеше да я съпътства до края на живота ѝ. С един замах слагаше край на всичко, което я беше наранявало или можеше да я нарани.

Саймън излезе от стаята. Чуваше стъпките му, затръшването на вратата зад гърба му. Скай разтреперана посегна към телефона.

Беше сряда, пет часът сутринта. Зазоряваше се. Въпреки че беше рано, тя решително набра номера на Каролайн. Така беше: винаги, по всяко време, когато имаше нужда, Скай можеше да ѝ позвъни и сестра ѝ щеше да се отзове. Не бяха говорили от няколко дни. Трябваше да възстанови връзката с най-голямата си сестра. Притисна слушалката към ухото си и чу сънливия глас на Каролайн.

— Аз съм — каза Скай.

— Добре ли си? — попита я разтревожено.

— Да. Каролайн, извинявам се, че се обаждам толкова рано.

— Радвам се, че го направи.

— Току-що помолих Саймън да напусне дома ми. Просто се случи и исках да ти го кажа. Можеш ли да повярваш? Казах му, че искам развод. Писнало ми е от всичко.

— О, Скай! Много се радвам! — възкликна Каролайн.

— Искам да се оправя. — Докато говореше, гласът ѝ ставаше все по-дрезгав. Знаеше, че това, което казва, е вярно, но трудно постижимо. Да се почувства по-добре. Не би трябвало да има нищо по-лесно от това, но не и в пет сутринта, когато трепереше от желанието да обърне една чашка, за да потисне болката.

— И аз искам да се оправя — промълви Каролайн.

— Цял ден не съм сложила капка алкохол в устата си — каза Скай.

— Толкова се гордея с теб! — Скай си спомни всички случаи, в които сестра ѝ беше казвала същото: по време на пролетните концерти, при участието ѝ в училищните пиеси, когато беше на шест години и направи най-хубавата количка от всичките си съученици, когато на

дванайсетгодишна възраст извая първата си скулптура, когато постъпи в колежа, когато се премести да живее в Рим, когато направи първата си самостоятелна изложба в Ню Йорк.

Каролайн винаги беше до малката си сестра и винаги се гордееше с нея.

— Съжалявам за нещата, които ти наприказвах онзи ден — промълви виновно Скай и стисна още по-силно слушалката.

— Не се извинявай. Срамувам се да призная, че до известна степен имаше право.

— Искаш да кажеш, че ти... съжаляваш?

— Да съм казвала подобно нещо? — засмя се нежно Каролайн.

— Щастлива съм, че те имам — каза развълнувано Скай.

— Взе ми думите от устата.

— Сега ще се опитам да поспя.

— Искаш ли да дойда? Да поседя малко при теб?

— Не — отвърна тя. Знаеше, че и това ще премине. Трябваше да премине.

— Сигурна ли си? — попита я загрижено Каролайн. — Ще дойда само ако го искаш. Можем да слезем до плажа, да си поприказваме и дори да поплуваме. — Макар че думите ѝ звучаха уверено, тя внезапно замълча. Отново се опитваше да поеме нещата в свои ръце, когато сестра ѝ трябваше да се справи сама.

Скай се засмя и Каролайн я последва.

— Няма нищо — рече Скай. — И така съм добре.

— Знам.

— Всъщност... — Гласът ѝ трепна. Налегна я тежка умора. — Всичко ще бъде наред, докато ти...

— Докато аз какво? — попита Каролайн.

— Докато ти ме обичаш — прошепна по-малката сестра.

— Това е толкова лесно.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каролайн стоеше зад стъклената врата и наблюдаваше как Джо паркира пред входа. Беше с бледожълта ленена рокля и сандали с равна подметка — облекло, подходящо по-скоро за работа. Когато Джо заизкачва стъпалата, пулсът ѝ се ускори. Прииска ѝ се да не беше предлагала да му помогне.

Той също изглеждаше нервен — имаше вид на човек, който не е сигурен какво точно прави тук. Щом я видя, едва забележимо ѝ се усмихна. Каролайн забеляза ситните бръчици около устата и очите му — очевидно Джо се мръщеше на слънцето. Беше облечен в леки памучни панталони и синя спортна блуза. Яката беше леко разръфана, но си личеше, че блузата е изпрана и изгладена.

— Готова ли си? — попита той.

Каролайн мислеше да го покани да влезе, но осъзна, че всъщност няма причина да го прави, затова взе чантата си. Той задържа вратата, докато тя излизаше. Ръцете им се докоснаха и очите им се срещнаха. Тя се изчерви. Сети се за целувката им.

Когато стигнаха до колата му, той понечи да отвори вратата за Каролайн, но тя поклати глава:

— Аз ще взема моята кола.

Помисли си, че пътят от „Хълма на светулките“ до пристанището е по-кратък, отколкото от нейния дом.

— Не се притеснявай — каза Джо и въпреки обясненията ѝ отвори вратата и я задържа. — Правиш такъв жест за мен — поне бих могъл да те закарам дотам и да те върна обратно.

Той даде на заден ход, подмина хотела и се отправи на изток по Бийч Роуд. Подминаха блатата по брега на река Ибис — там реката правеше завой към Пролива. Спряха на единствения светофар в Блек Хол, за да изчакат няколко момчета да преминат с велосипедите си. На покрива на бензиностанцията бяха накацали чайки.

Джо караше, облегал ръка на отворения прозорец. Русата му коса падаше в очите и от време на време той я отмяташе назад. Пусна

радиото, после го спря. Каролайн гледаше навън. Беше напрегната. Не знаеше какво да каже.

— Извадихте ли съкровището? — попита накрая.

— Всъщност не — отвърна Джо. — Опитяхме, но течението не беше благоприятно. Екипажът ми е на път да се разбунтува — толкова искат да свършат с тази работа.

— Ами днес? Ще се опитате ли?

— За днес имах други планове — каза той. — Освен това течението не е отслабнало. — Опитва се да се усмихне, но не успя. Погледна към Каролайн. Лицето му беше уморено, а под очите му се виждаха тъмни сенки.

Вече бяха на другия край на Блек Хол, близо до мястото, където беше започнало всичко.

— Каза ли на майка си, че ще дойда?

— Реших, че ще е по-добре да не го правя — рече Каролайн. — Но тя няма да е там. Сестрите ми отидоха с нея в Провидънс, за да пият чай.

— Значи те знаят?

Тя кимна:

— Казах им. Бяха доволни, че могат да помогнат.

— Няма смисъл да разстройваме майка ти — замислено отбеляза Джо.

— Добре ли си? — Каролайн го погледна загрижено.

— Да — кимна той и насочи поглед към шосето.

Пътят беше стръмен и каменист, но макар че се налагаше да удвои вниманието си, Джо не можеше да се въздържи да не поглежда към Каролайн.

— Пристигнахме — каза тя, когато завиха към автомобилната алея, извиваща нагоре сред тъмния тунел от дървета. Каролайн искаше да покаже на Джо „Метеор“ — корабът ясно се открояваше на хоризонта — но очите му бяха приковани в голямата бяла къща на брега на морето. Каролайн предположи, че той може би си мисли за баща си, за неговия последен час. Джеймс Конър също беше изкачил с колата си този хълм, беше паркирал в този двор и го беше прекосил, за да влезе в същата тази къща.

Хомър подскочи при вида на Каролайн. В устата си държеше неизменната хавлиена кърпа, но я пусна на земята, за да поздрави

приятелката си. Джо очевидно разбираше от кучета. Подаде ръка на Хомър, който я подуши и обърна въпросително поглед към Каролайн. Тя взе голямата му глава в ръце и леко я разклати, после коленичи и докосна чело до неговото.

— Всичко е наред, Хомър — промълви.

— Искан да е сигурен, че няма да ти сторя нищо лошо — отбеляза Джо.

— Той го знае.

Влязоха в къщата през задния вход. Антрето имаше нужда от боядисване. Линолеумът беше стар и захабен. По стените висяха рисунки, направени с пръсти от трите момичета. Каролайн можеше да преведе госта през официалния вход, през големия хол с извитото стълбище, но семейството винаги влизаше оттук. Това беше пътят, по който беше минал и Джеймс Конър през онази съдбовна вечер.

Кухнята беше просторна. Големите прозорци гледаха към поляната, която се спускаше към пролива Лонг Айленд. Подът беше покрит с кафеникави керамични плочки. Върху огромната дъбова маса се виждаха две неизмити кафени чашки — Огъста и Скай ги бяха оставили там след закуската. Едната стена беше покрита със снимки на семейството: в Париж, Сиена, Санта Лучия, Колорадо. На тясната стена между двата прозореца беше закачена препарирана сребриста риба. Беше съомгата, която Каролайн беше уловила, когато беше на тринайсет години.

Джо се огледа. Сините му очи напрегнато поглъщаха всеки детайл от обстановката. Той стоеше наред стаята, а в погледа му се четяха безброй въпроси.

— Ела. — Тя го хвана за грубата ръка. Ръка на човек, който работеше на открито. Леко го дръпна към мястото, на което се беше застрелял баща му.

— Тук ли? — попита Джо. Тонът му беше равен — все едно питаше за историческа забележителност, която нямаше нищо общо с него. Но когато Каролайн кимна утвърдително, очите му се насълзиха. Той побърза да сведе поглед, за да прикрие чувствата си.

— Не си спомням всичко — обясни тя. — Но знам, че докато го гледах, си мислех колко много обича теб и майка ти.

— Помислила си такова нещо на петгодишна възраст? — попита глухо Джо.

— Да. Не разбирах точно какво се случва... — Каролайн направи пауза. Търсеше най-подходящите думи. Гърлото ѝ беше пресъхнало. — Но можех да разбера сълзите.

Той отбягваше погледа ѝ. Облегна се на кухненския плот и се загледа в шепата ситни камъчета, които някой беше оставил там.

— Плакал е?

— Да. — Не можеше да го излъже.

— А беше ли ядосан?

— В началото — да. — Спомни си зачервеното лице на мъжа, оръжието. — Но после изведнъж стана... тъжен. Много, много тъжен.

Джо пристъпи към прозореца. Небето изглеждаше тъмносиньо. В далечината се виждаше „Метеор“. Искеше му се да изчезне от „Хълма на светулките“ и да се озове на сигурно място — на палубата на кораба. Хвърли бърз поглед към Каролайн.

— Ти къде беше? — попита.

— През въпросната вечер ли? — Въпросът му я изненада.

Тя посочи едно място, намиращо се на крачка от мястото, където бе стоял баща му. — Ето тук.

— Било е прекалено тежко преживяване за едно момиченце — рече Джо и се заигра с камъчетата.

— И все пак е нищо в сравнение с онова, което си преживял ти.

Той рязко си пое въздух:

— Аз дори не съм присъствал на тази сцена.

— Нима мислиш, че би трябвало? — тихо попита Каролайн. — Че ако си бил тук, би могъл да го спреш?

Джо сви рамене и извърна глава към прозореца. Слънцето залязваше. Хълмът хвърляше сянка във водата. Каролайн не откъсваше очи от лицето му. Можеше да прочете всяка мисъл на Джо.

— Носеше със себе си твоя снимка — продължи тя. — Държеше я. За минута дори я държахме заедно. Винаги съм си мислела, че... — Спря.

— Продължавай.

— Винаги съм си, мислела, че за баща ти ти беше тук, с него. Последното лице, което той видя, преди да умре, беше твоето. Обичаше те толкова много!

Джо поклати глава. Не можеше да говори.

— Не — каза накрая, когато събра сили. — Последното лице, което баща ми е видял, е било твоето. Ти си била с него, Каролайн. Когато е умирал.

Тя пристъпи към него и Джо я прегърна. Докато протягаше ръце към нея, той изпусна камъчетата и те се разпиляха на пода. Разбираше чувствата му. На нея самата ѝ се искаше да е била до баща си в часа на неговата смърт, но Хю я беше изключил от живота си много преди това. Сълзите ѝ опариха шията на Джо. Силните му ръце обгърнаха тялото ѝ. Джо дълбоко пое дъх, потискайки собствените си ридания. Навън морето проблясваше в сребристо и черно, а сърпът на луната изплуваше над хоризонта.

— Ние обичахме бащите си — изхълца Каролайн. — Просто си мислехме, че ще бъдат до нас по-дълго време, нали?

Стояха прегърнати. Ръката му бавно галеше косата ѝ. Тя искаше да го успокои, но вместо това ролите се размениха и сега той я прегръщаше, шепнеше името ѝ, казваше ѝ, че до този момент не е знаел как точно са се развили нещата, колко близо е била тя до баща му — и колко много означаваше за него фактът, че именно тя е била до Джеймс Конър в последните мигове от живота му.

Часовникът на стената потракваше. Отвън долиташе шумът на вълните, разбиващи се в брега. Трябваше да тръгват. Огъста скоро щеше да се прибере и Каролайн искаше да избегне скандала.

Джо впи поглед в лицето ѝ. Избърса очи с опакото на дланта си, после извади носна кърпа от джоба си и ѝ я подаде. Тя избърса сълзите си, сгъна кърпата и му я върна. Усещаше нежеланието му да напусне това място, затова стоеше и изчакваше той пръв да тръгне.

Джо мълчеше. — После се обърна и тръгна към вратата. Качиха се в колата му и той я откара до дома ѝ. Миговете, в които бяха заедно, отлитаха. Каролайн хвърли бърз поглед към Джо. Бръчките около устата му бяха станали по-дълбоки. В очите му се таеше силно чувство.

— Благодаря ти, че ме заведе там — каза Джо, когато срещна погледа ѝ.

— О, Джо! — прошепна съкрушено тя.

— Радвам се, че отидох на мястото.

Каролайн кимна. Той беше възвърнал предишната си резервираност.

Когато доближиха хотела, той зави наляво и продължи към къщата, в която живееше Каролайн.

Паркира колата и се обърна към красивата си спътничка. Лицето му беше замръзнало в пресилена усмивка — беше настъпил моментът на сбогуването. Дълго време не откъсна очи от Каролайн и тя се изчерви. Двамата бяха извървели дълъг път. Искаше ѝ се да може да му каже какво чувства, но не беше убедена, че той има желание да я чуе.

— Ами... — започна колебливо тя.

— Да — кимна Джо, а пръстите му забарабаниха по волана.

В тревата пееха щурци.

— Трябва да се връщам на кораба. Чакат ме.

— Знам. — Каролайн направи опит да се усмихне.

Джо продължи да я гледа. После изведнъж обърна поглед към прозореца.

— Кажи на Сам „довиждане“ от мен. — Ръката ѝ хвана дръжката на вратата.

— Знам, че трябва да си тръгна, но проблемът е в това, че не мога — изрече бавно той.

Каролайн изумено се втренчи в него. Пулсът ѝ се ускори.

— Можем да пием чай... — започна тя.

Той отвори вратата си още преди да е довършила изречението си. Мълчаливо прекосиха алеята и се спряха пред входната врата. Каролайн извади ключа. Винаги заключваше, за разлика от майка си, която държеше „Хълма на светулките“ винаги отворен.

Джо влезе вътре и се огледа. В къщата на Огъста вниманието му беше насочено към едно-единствено място, но тук сякаш всичко го интересуваше. Стаите бяха отделени една от друга. Стените бяха боядисани в тъмни цветове, подовете — покрити с излъскан тъмнокафяв паркет.

Във всекидневната имаше бежов диван, върху облегалката на който Каролайн беше преметнала тъмносин шал. До камината беше поставено кресло в същия цвят. Върху единствената махагонова масичка се виждаше стъклена ваза с диви цветя — букетът, който Каролайн беше набрала по време на разходката си до върха и обратно. На пода нямаше килими.

Влязоха в кухнята. Тя включи осветлението. Беше кухня на човек, който обича да готви — с голяма печка, хладилник, медни

съдове, донесени от Париж, голям плот. Шкафовете бяха изработени от светло дърво. Масата беше кръгла. По средата бяха поставени сребърен комплект за сол и подправки, сребърна захарница и една снимка на трите сестри.

Каролайн напълни големия меден чайник. Намали газта. Обърна се към Джо — той разглеждаше снимката. Трите момичета бяха облечени в топли якета и всяка държеше уловената от нея риба. На снимката Каролайн беше единайсетгодишна.

Джо върна снимката на масата и отново огледа стаята.

— Обстановката е много, различна от тази в дома на майка ти — отбеляза.

Каролайн кимна и наля мляко в сребърна каничка.

— Нейната къща е топла и уютна, пълна с живот — отвърна тя, — а това място е... — Щеше да каже „студено и безжизнено — също като мен“, но не искаше Джо да си помисли, че се самосъжالياва и очаква той да я опровергае. Истината обаче беше, че тя се чувстваше самотна — сякаш вече си бяха изпили чая и Джо си беше тръгнал.

— Прекрасно е — каза Джо. — И малко мистериозно.

— Наистина ли така мислиш?

— Да — кимна той. Дървената ламперия в кухнята беше боядисана в тъмносиво, а една част от стената — в цвят на тиква. Джо се приближи до прозореца и забеляза шест седефени раковини, наредени на перваза. Бръкна в джоба си, извади един предмет и го сложи до раковините, после погледна през рамо към Каролайн.

Тя бавно приближи. Сърцето ѝ лудо биеше. Чувството ѝ за ред личеше в начина, по който беше сложила раковините върху перваза — в права линия и на равно разстояние една от друга. Точно на същия интервал от последната раковина Джо беше поставил камеята. Каролайн започна да я разглежда.

— От „Камбрия“ е — обясни тихо Джо. — Принадлежала е на майката на Клариса.

Каролайн посегна да докосне брошката, но първо погледна към Джо. Той взе камеята и я сложи в дланта ѝ. Тя огледа малкото бижу. Златният кант беше изтънял от времето, но самата камея не се беше повлияла от водата и времето. Когато я вдигна към светлината, повърхността на брошката блесна. Основата ѝ беше изработена от прозрачно бледозеленикаво стъкло, а повърхността ѝ беше с цвят на

слонова кост. Лицето на изобразената жена имаше благородно изражение, с високи скули и прав нос. Косата ѝ беше опъната назад, а брадичката — гордо вдигната.

— Прилича на Клий — отбеляза Каролайн.

— Не, прилича на теб.

За втори път тази вечер тя посегна към очите си, за да избърше напиралците в тях сълзи. Беше силно развълнувана от факта, че държи едно бижу, принадлежало на семейство, което не беше познавала лично, но поради стечение на обстоятелствата беше станала съпричастна към съдбата му. Сети се за костите на Елизабет Рандъл, които лежаха на дъното на океана сред водорасли и морски треви. Камеята беше лека и изглеждаше изключително крехка и деликатна. Беше невероятно, че е оцеляла под водата цели двеста години.

— Удивителна е — промълви и подаде брошката на Джо.

— Искам да я задържиш — каза той и обви пръстите ѝ около миниатюрната скъпоценност.

Каролайн занемая от изумление. Вдигна поглед към лицето на Джо и забеляза, че очите му я гледат усмихнато. Тя се изкашля и рече:

— Не мога да си го позволя.

— Защо?

— Не трябва ли да издирим наследниците на Клариса? Или пък да я оставим в градския музей?

— Няма оцелели Рандъллови. Що се отнася до градския музей... Просто не става. — Той се засмя. — Аз съм търсач на съкровища, забрави ли? Имам разрешение да търся съкровища и да разполагам с намереното, а това тук е част от последното съкровище, което съм открил.

— Твоята дъщеря...

— Нямам дъщеря — прекъсна я той.

— Все някога може да имаш.

Очите му я гледаха — наситеносини и немигащи. Широките му устни искаха да се усмихнат — Каролайн виждаше как усмивката трепти в ъгълчетата им. Джо беше развеселен от начина, по който реагираше на неочаквания подарък, но не знаеше, че това беше типично за Каролайн при подобни ситуации. Дори на Коледа изпитваше неудобство, когато дойдеше нейният ред да посегне за подаръците си под коледното дърво.

— Аз не мога да... — започна тя и отново погледна към камеята.
— А трябва — прекъсна я малко грубо той.

Опита се да се сети за някоя причина, поради която да откаже подарък от Джо Конър, припомни си всичкия гняв и болка, с които беше изпълнено познанството им, опитите им да възстановят приятелството си това лято и прекрасните отношения помежду им преди срещата с майка ѝ по време на Бала на светулките. Започна да разбира истинските му чувства към нея.

— Понякога е по-великодушно да получаваш, отколкото да даваш — каза той.

— В какъв смисъл?

— Да оставиш човека отсреща да ти даде онова, което има да ти предложи. Ако си свикнал само да даваш, би трябвало никога да не изпитваш разочарование, тъй като не очакваш нищо в замяна, но всъщност това си е истинско нещастие, понеже човек не се отваря за другите, не им дава шанс да се доближат до него.

Каролайн кимна. Помисли си за баща си. И за себе си. Скай беше права.

— Така казва и сестра ми.

— За теб ли?

— Да.

— Моят брат казва същото за мен.

— Значи имаме нещо общо с теб — усмихна се Каролайн. — Умни роднини...

Целувката дойде съвсем неочаквано. Джо я прегърна със силните си ръце, притегли към себе си и я целуна така, сякаш животът му зависеше от това. Каролайн се надигна на пръсти и обърна лицето си към неговото, за да посрещне устните му. Прокара пръсти през разрошената му коса.

Чайникът засвири.

Джо отстъпи, после отиде до печката и изключи котлона. Обърна се към Каролайн. Дишаше тежко, сякаш току-що беше слязъл тичешком от връх Серендипити. Отново взе младата жена в прегръдките си. Тялото му беше неопишимо напрегнато. Каролайн имаше чувството, че прегръща човек от стомана. Отново прокара пръсти по косата му, после надолу по гърба. Синята му памучна риза ѝ се стори тънка като воал. Усещаше всяка извивка на тялото му под

меката материя. Сексуалното привличане помежду им беше огромно, но тя усещаше още нещо, различно от първичната страст.

Това беше любовта, която беше пламнала между тях още докато бяха деца. Сега Джо Конър поглъщаше топлината и обичта ѝ с всяка клетка на тялото си, така както тя поглъщаше чувството, излъчвано от него. Знаеше, че той иска от нея много повече от секс. Докосна лицето му, погали нежно страната му. Хвана го за ръка и го поведе към спалнята си. Пестеливата мебелировка беше характерна за цялата къща, но не и за това изключително лично и свещено за Каролайн място. В тази стая тя можеше да бъде самата себе си. Това, че допускаше Джо вътре, я накара да се чувства до известна степен незащитна — сякаш разгалваше същността си пред него.

В спалнята преобладаваха тъмно дърво и бяла дантела. Белите дантелени пердета и плетената на ръка покривка за легло бяха останали от баба ѝ. Леглото от тъмен махагон беше с балдахин. Четирите стълба бяха резбовани с фигурки на ангелчета и разцъфтели рози. Ниските мебели бяха докарани от Шотландия, а полиците бяха претърпкани с книги. Върху шкафчетата, поставени от двете страни на леглото се виждаха множество портрети на хората, които обичаше.

Джо отново я целуна. Устните му покриха нейните, а ръцете му още по-силно я прегърнаха. Той простена и нежно я положи върху леглото. Каролайн едва издържаше на желанието, което беше събирала в себе си от шестнайсетгодишна възраст. Изви се към тялото му. Целуваха се и трескаво сваляха дрехите си.

— Съжалявам — промълви Джо, когато пръстите му докоснаха копринената кожа на раменете ѝ.

— Защо? — попита го учудена.

— Защото ръцете ми са прекалено груби за такава нежна кожа.

Дланите му наистина бяха задебелили от работата по палубата и под водата. Допирът им караше тялото ѝ да трепти. Косъмчетата, покриващи тялото му, бяха тънки и меки и тя потръпна от силната мъжественост, която се излъчваше от него.

Отпусна се по гръб и с наслада се остави в ръцете му. Те проучваха извивките на тялото ѝ. Устните му следваха пътя на пръстите. Джо не искаше тя да се движи — копнееше да я люби и да ѝ покаже обичта си към нея.

— Шшшт — промълви, когато Каролайн понечи да го прегърне и опъна двете ѝ ръце над главата.

— Моля те — прошепна тя и се опита да се освободи.

— Моля те — повтори тихо той.

Каролайн не можеше нито да го докосне, нито да помръдне. Той здраво я държеше, докато устните му галеха тялото ѝ.

Беше бавен и съсредоточен. Тя извика при допира на езика му до слабините ѝ. Зърната на гърдите ѝ се напрегнаха. Изви гръб, за да му покаже, че копнее да бъде докосната по гърдите, накрая посегна и придърпа ръката му към тях. Загрубелите му пръсти погалиха върховете на зърната ѝ и цялото ѝ същество се разтърси от сладостна тръпка. Каролайн настойчиво притисна главата му към корема си и повдигна бедра, за да посрещне езика му. Сякаш целият свят избухна и се пръсна пред очите ѝ на червени и сини звезди. От гърдите ѝ се откъсна стон.

Джо се плъзна нагоре и напрегнатото му от желание тяло се притисна жадно към нейното. Проникна в нея толкова леко, като вълна, галеща скалите на брега. Възбудата ѝ нямаше граници, неговата — също. Джо простена отново. Каролайн не беше предполагала, че в един стон могат да бъдат събрани такава любов, такъв копнеж и такава желание. Не беше чувала нищо подобно преди.

Вкопчиха се един в друг. Кръвта бучеше в главата ѝ. Телата им се движеха в ритъм — потни и пламнали. Тя обви крака около кръста му и се притисна с все сила към него, пое го надълбоко, чувствайки връзката, която винаги беше съществувала помежду им и която в действителност никога не беше прекъсвала.

— Каролайн — промълви Джо, — обичам те.

— И аз — отвърна тя и очите ѝ потънаха в неговите. — Обичам те.

Докосна лицето му. Плашеше се от силата на чувствата си. Хората не бяха устроени да се задълбочават толкова. За пръв път в живота си изпитваше подобно нещо. Беше имала физически връзки с мъже, но не беше позволявала на емоциите си да се отприщят. Сега двамата с Джо си бяха казали „Обичам те“ и не се преструваха.

— Джо — промълви, без да откъсва очи от неговите, разтърсена от случващото се между тях.

— Знам — кимна той и ѝ се усмихна. Кожата му лъщеше от пот, очите му блестяха.

Искаше да го попита какво знае, искаше да го накара да ѝ каже. Да произнесе точните думи, да назове мига, да изрази гласно нейните мисли. Само че той не можеше да го направи — единствено тя беше в състояние да го стори в този момент. Чувството беше обхванало душата ѝ от деня, в който беше изпратила първото си писмо до Джо. Тогава той означаваше всичко за нея и тя беше запазила тази своя обич към него през целия си живот.

— Виж — каза и посочи към нощното шкафче.

Джо се облегна на лакът и проследи движението на ръката ѝ. Там в редицата от поставени в рамки снимки стоеше и неговата детска снимка.

— Още тогава знаех, че те обичам — призна тя.

— Не мога да си обясня защо. Толкова усложних нещата.

— Аз също — отвърна Каролайн, мислейки за упреците, които ѝ беше отправила Скай на плажа. — Но ето, че сме заедно.

Лежеше до него с ясното съзнание, че е безумно влюбена. За пръв път в живота си беше дала възможност на мъж да я спечели изцяло — и възможност да я нарани, стига да пожелае. Сърцето ѝ се сви. Джо можеше да я целуне за сбогом и да отплава надалеч, да се отправи към непознати морета в търсене на съкровища и тя нямаше да е в състояние да направи нищо, за да го спре.

— За какво си мислиш? — попита той, когато забеляза как се е променило изражението на лицето ѝ.

Каролайн нямаше сили да отговори. Очите ѝ бяха ясни и сини — като океана през октомври, преди да падне първият сняг. Беше я завладял такъв страх, че беше замръзнала на мястото си. Това ли беше имал предвид баща ѝ, когато беше казал, че дъщерите му трябва да се имунизират срещу изненадите на живота? Това чувство на абсолютна любов и пълна всеотдайност ли беше имал предвид Хю Ренуик?

— Не знам за какво си мислиш, но каквото и да е то, не се притеснявай — с усмивка изрече Джо. — Всичко ще бъде наред. Наистина, Каролайн. Ще видиш.

— Откъде знаеш?

— Защото лошото вече го няма — нежно отвърна той.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато кафето се вареше, Каролайн отскочи до хотела, за да провери какво има за закуска. Няколко от гостите бяха станали рано, но тя ги подмина, без да се спре при тях, и влезе в кухнята. Напълни едно панерче с курабийки и се прибра вкъщи. Застла масата на верандата с покривка. Небето сияеше в различните цветове на зората — сребристото преливаше в розово, розовото — в синьо-златисто. Искаше Джо да види тази невероятна гледка. Когато обаче влезе в спалнята, за да го накара да излезе навън, той я хвана за китките и я дръпна обратно в леглото.

Облякоха се и се спуснаха към реката. Рибите подскачаха на повърхността, орлите рибари бяха излезли на лов. Едно синьо рибарче атакува цяло стадо риби лещанки и след миг в човката му проблесна сребристото тяло на една от тях. Джо държеше Каролайн за ръката. Дватамата спряха и се целунаха под една върба. После направиха няколко крачки и отново спряха за целувка — този път сред няколко бора.

— Трябва да се връщам — рече накрая Джо. — Не очаквах, че ще се забавя толкова.

— Сам ще се притеснява ли?

— Сам ли? Не, той не, но някои от момчетата със сигурност ще искат да ме убият. И без това закъсняваме с няколко дни, а златото ги изкушава. Аз никога не съм го правил преди.

— Кое?

— Да не се прибирам на кораба. И да забавям операцията. — Поклати глава. — Но знам, че никой няма да е изненадан, задето това се случва. Те всички виждаха накъде вървят работите.

— Какво искаш да кажеш?

— На бала... Хм, трябваше да строша една-две глави заради коментарите, които си позволиха по твой адрес. Те са глутница морски вълци, така че човек не може да очаква от тях добри маниери: Когато те защитих, се нахвърлиха върху мен и заявиха, че здравата съм

налапал въдицата. Но ти изглеждаше толкова красива! „Момичето в бялата рокля“.

— Какво?

— Имам предвид портрета — обясни Джо. — Това е единствената картина на Хю Ренуик, която понасям. Казах ти вече — видях я веднъж. Влязох в галерията, където беше изложена. Забелязах я в дъното на залата. Спрях като поразен. Наистина не можех да помръдна — имах чувството, че съм в една стая с теб. Само дете нямах представа за какво си мислиш, а така исках да разбера! В очите ти имаше нещо особено...

— Баща ми нарисова тази картина непосредствено след като двамата с теб престанахме да си пишем.

— Нещо се е случило след това, нали?

— Да. — Каролайн имаше предвид смъртта на Андрю Локууд.

— Ела с мен на кораба — там ще ми разкажеш.

— Не мога — поклати глава тя. — Искам, но съм ужасно ангажирана.

— Искам да си там, когато изваждаме златото. Искам да видиш.

— Какво чувство изпитва човек, когато намира съкровище? — попита Каролайн, без да отмества поглед от реката.

— Бих искал да мога да го обясня — рече Джо и се наведе да вземе едно камъче. То беше гладко й плоско. Поглади повърхността му с палец. — Но и да го направя, няма да ми повярваш. Трябва сама да го изпиташ.

— Другите неща по-красиви ли са от това? — попита Каролайн, извади камеята от джоба си и я вдигна срещу светлината.

— Когато Марко Поло се върнал от Китай, разказал на съвременниците си за чудесата, които видял в тази непозната страна — бавно рече Джо: — И понеже разказите му се сторили невероятни на съгражданите му, те го обвинили, че лъже. Когато умираше, го накарали да се изповяда и да признае, че е лъгал, защото скоро щял да се изправи пред Бога, а Марко Поло отвърнал: „Не съм казал и половината от това, което видях.“

Джо обгърна лицето й с длани и се загледа в очите й.

— Така ли е и при теб? — попита Каролайн, а сърцето й лудо биеше. Той й посочваше причините, които го бяха накарали да тръгне

по моретата, за да търси и открива чудеса, причините, поради които винаги щеше да се налага да си тръгва.

— Ела с мен, за да се увериш с очите си.

— Не знам — въздъхна тя.

— Тази вечер? А може би утре? Ще изпратя да те вземат с моторницата.

Каролайн се поколеба. Отново си спомни думите на най-малката си сестра — за това, че никога не допускаше хората близо до себе си, че живееше живота на сестрите си вместо своя. Спомни си и думите на Джо: щедростта включва в себе си и способността да получаваш.

— Имам да свърша някои неща тази сутрин, но следобед ще съм свободна — рече бавно тя.

— Тогава ще дойдем да те вземем — каза Джо.

Тръгнаха към къщата. През целия път Каролайн стискаше камеята в джоба си. Не я пусна дори когато целуна Джо за довиждане.

* * *

Някой беше влизал в кухнята ѝ. Огъста откри няколко ситни камъчета, пръснати по пода. Снимките на масата бяха разбъркани, а в мивката имаше две чаши. Огъста имаше подозрения и те никак не ѝ се нравеха. Беше късно сутринта. Очакваше най-малката си дъщеря да слезе долу, за да ѝ зададе няколко въпроса.

— Сядай — нареди Огъста, подаде страната си за целувка и побутна Скай към единия стол до масата. — Приготвила съм ти закуска.

— О, мамо, не съм гладна — отвърна Скай. — Ще пия само едно кафе.

Огъста се престори, че не я е чула. Щом дъщеря ѝ усетеше аромата на курабийките и разбереше, че старата ѝ майка се е катерила чак до върха на хълма, за да набере боровинките, с които ги беше приготвила, щеше да промени мнението си.

Огъста извади четири от фурната и ги сложи в красиво плетено панерче, застлано със салфетка на карета. Сложи панерчето пред Скай.

— Скъпа, бих искала да мога да ти кажа, че този сок е прясно изцеден, но не е съвсем вярно — рече тя и напълни една чаша със сок.

— Прекалено късно осъзнах, че не разполагам с достатъчно пресни портокали, затова добавих към тях малко консервиран сок.

— Няма значение и без това не искам...

— Ще се ядосам, ако не си изпиеш сока. Знаеш, че съдържа витамини.

— Мамо, стомахът ми е малко...

— Може да си приготвим по един коктейл за изтрезняване — предложи Огъста. Мислеше, че Скай пак е прекалила с алкохола. Знаеше, че дъщеря ѝ трябва да се контролира, но може би в този случай една чашка не би ѝ се отразила зле.

Майката се чувстваше уморена след вчерашното пътуване. По-малките ѝ дъщери я бяха поканили да отидат до Провидънс и да прекарат един приятен ден заедно, но през цялото време изглеждаха нервни и напрегнати. По време на пътуването Огъста седеше на задната седалка и бродираше, но през цялото време чувството, че нещо не е наред, не я напускаше. Щом се прибра у дома, се почувства като старата мечка: „Някой е влизал в кухнята ми.“

— Кой е бил тук? — попита внезапно тя.

Скай отпи от кафето си. И не отговори.

— Сестра ти ли?

Скай обгърна чашката с длани и сведе поглед.

— Каж ми, Скай. Искам да знам.

— Сестра ми не е ли свободна да идва и да си тръгва от този дом, когато пожелае? — попита тя.

— Не и ако я придружава Джо Конър. Той също ли е бил тук? Отговори ми, Скай!

Скай не отговори. Не искаше да лъже. Огъста и без това предсещаше истината. Пръстите ѝ нервно опипваха перления наниз на шията ѝ.

— Знаех си, че ще се случи! Защо иначе щеше изобщо да идва в Блек Хол, ако не да се промъкне тук? Разбрах го в мига, в който го видях на бала.

— Може би е искал да види мястото, където е починал баща му — бавно рече Скай и ухапа курабийката. Не трепереше толкова силно, колкото предишните няколко дни:

— Това ровене в миналото е ужасно! — възкликна Огъста.

— Онзи човек е бил негов баща, мамо!

Огъста се почувства засегната и изпита желание да отвърне. Пред очите ѝ се появи ателието на Скай, новата скулптура, която най-малката ѝ дъщеря извайваше. Представи си талисманите, наредени върху кръглия каменен плот, и потръпна от отвращение. За нея всички онези дреболийки бяха част от едно наситено с болка минало, символизираха всичко лошо, свързано със Скай.

— Докато ти спеше, разчистих ателието ти — подхвърли небрежно.

— Какво искаш да кажеш? — погледна я остро Скай.

— Онези овехтели неща — мръсната избеляла панделка, онзи отвратителен змийски скелет...

— Мамо!

— Изхвърлих ги.

— Не!

Огъста многозначително кимна:

— Нищо чудно, че се чувстваш депресирана, след като се обграждаш с вещи, които ти влияят зле. Как очакваш да си вършиш работата, да водиш смислен живот, когато змийски скелети се търкалят пред очите ти?

— Веднъж една змия ме ухапа. — Скай прониза с поглед майка си.

Огъста наля още сок в чашата на дъщеря си:

— Не ставай истерична. Не змията е...

— Онази змия беше отровна — повиши тон дъщерята. — Случи се по време на едно от онези пътувания в планината, на които ти ни пускаше с татко. Каролайн изсмука отровата от раната ми.

— Не е била отровна. Ако беше, щях да знам. Щяха да те приемат в болницата, а ако мислиш, че аз пък бих те оставила да влезеш в болница, без да съм до тебе през цялото време, много се лъжеш.

— Мили Боже! — възкликна Скай и изведнъж избухна в смях.

— Какво толкова смешно казах?

— Но ти не беше до мен, мамо. Каролайн изпълни тази твоя функция.

— Не, Скай, мисля, че...

— Не беше до мен нито когато това се случи, нито по-късно, когато ме приеха по спешност в клиниката. Каролайн беше до мен,

когато застрелях Андрю Локууд, и пак тя беше до мен, когато пристигна полицията, когато ме отведоха в участъка и когато трябваше да погледна родителите на убития от мен младеж в очите.

— Но аз бях тук и те чаках! — отвърна Огъста.

— Каролайн обаче беше с мен — равно изрече Скай. — Както винаги. За мен тя беше като истинска майка.

— Аз съм твоята майка. — Възрастната жена почувства, че я обзема паника.

— Но никога не си била до мен, мамо. Изпадала съм в беда и съм имала нужда от теб. С ужас очаквах мига, в който трябваше да се срещна с родителите на Андрю Локууд.

— Беше нещастен случай, Скай. Дори те разбраха, че...

— Можеше да дойдеш! Нима не ти мина през ума колко ужасно бе цялото това изживяване за мен? Та аз бях убила сина на тези хора! Идеше ми да потъна вдън земя, мамо. Това беше единственото, за което можех да мисля в онзи момент.

— Скъпа, толкова се тревожех за теб. Страхувах се, че могат да те обвинят в убийство. Моята едничка мисъл беше, че може да те вкарат в затвора.

— Мамо, убих човек! Не можех да мисля за затвора. Мислех за това, че онези хора никога вече няма да видят сина си. Денят беше слънчев и прекрасен, а момчето им беше мъртво!

— Слънчев и прекрасен ден? Е, аз мислех за теб. Да те вкарат в затвора, с бог знае каква отрепка в една килия... Без свобода, без прекрасни слънчеви дни. Бях парализирана от ужас.

— Знам — кимна Скай. — Но Каролайн не беше. И беше там, до мен.

Истината проблесна неочаквано и беше болезнена. Огъста никога не беше присъствала в живота на Скай. Беше имала доброто желание, беше го планирала, дори вярваше, че го прави през всичките тези години, но истината бе, че беше отсъствала от живота на най-малката си дъщеря.

Тя извади ръкоделието си с треперещи ръце. До този момент беше крила от Скай онова, което изработваше — искаше да го запази в тайна до Коледа.

— Виж какво шия за теб, Скай — рече и показа на дъщеря си този символ на майчинската ѝ любов с надеждата да омаловажи

всички минали грешки и пропуски. Искаше да дари на дъщеря си успокоителното въздействие на добри талисмани, а не на някакви скелети и пера. И да върне предишния им начин на общуване, който ѝ даваше възможност да се преструва, че е член на едно щастливо семейство.

Огъста разстла ръкоделието си на масата. Почти беше завършено: сцена от „Лебедово езеро“ — мистериозната гора, синьото езеро, грациозните лебеди, вековният замък. Най-отдолу бяха избродирани датите на две различни коледи в разстояние на трийсет години една от друга.

— Осъзнаваш ли важността на тези две дати? — попита с треперещ глас тя. Прегърна през раменете дъщеря си и прокара пръст по извезаните дати, сякаш ги показваше на малко дете, което сега се учи да чете. — Коледа, когато баща ми ме заведе да гледам „Лебедово езеро“, и Коледа, която твоят баща заведе теб и сестрите ти на същия балет.

— Аз провалям живота си, а ти искаш да ми подариш везана възглавница — каза Скай.

— Скъпа, ще се оправяш! — възкликна Огъста. Истината, изречена на глас, я плашеше. Прегърна Скай. Надяваше се дъщеря ѝ да види възглавничката и да се зарадва. Молеше се да не е прекалено късно.

— Мамо, недей! — високо изрече младата жена. — „Лебедово езеро“ ми напомня за Редхоук.

— Но балетът... Баща ти те заведе и на теб много ти хареса. После не можех да те накарам да си легнеш — все си пускаше музиката.

— Ти дори не се интересуваш какво става в действителност. Винаги тълкуваш нещата както ти отърва! — произнесе Скай.

— Скъпа!

— Мамо, аз мразя „Лебедово езеро“. Напомня ми за татко. Напомня ми за онзи есенен ден, когато взех пушката и застрелях Андрю Локууд. Точно за това си мисля всеки път, когато чуя тази музика.

Огъста нищо не каза, посегна към ножицата, разряза платното на две, после още на две и се загледа втръчено в четирите парчета в ръцете си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо посрещна Каролайн и ѝ подаде ръка да слезе от моторницата. Когато кракът ѝ стъпи на палубата на „Метеор“, тя се остави любимият ѝ да я привлече в прегръдките си. Той още не беше свалил долната част на водолазния си костюм, но гърдите му бяха голи. По косата му проблясваха солени кристалчета. Членовете на екипажа изоставиха работата си, за да не пропуснат нещо.

— Не каня жени на кораба — обясни Джо интереса на момчетата. — Откакто сме тук, ми се случва за втори път.

— И аз не си взимам почивни дни по средата на работната седмица — засмя се тя.

— Хей, Каролайн! — До тях изникна Сам, тръсна глава и от косата му се разхвърчаха пръски вода. Очевидно се радваше на срещата им. Целуна я по страната. — Избрала си най-добрия ден за посещения!

— Наистина ли?

— Да, по дяволите! Само да видиш съкровището! Истински пиратски сандък — стар и обкован с месинг! Тъкмо сме подготвили въжетата и макарите да го изтеглим. Заведи я при повдигача, Джо.

Джо се усмихна на ентузиазма на по-малкия си брат.

— Ей там е. — Посочи към големия метален барабан с навита около него жица. — Запалваме мотора, казваме вълшебната думичка ѝ хоп — златото излиза на повърхността.

— Само теб чакахме — намеси се Сам. — Бяхме готови да се гмурнем в мига, в който Джо се завърна от бог знае къде, но брат ми каза, че трябва да потърпим още малко.

— Така ли каза? — обърна се Каролайн към него и се изчерви.

— Да — кимна утвърдително той.

Тя се усмихна.

— Имаш ли водолазен костюм? — попита я Сам.

— Не.

— Дай ѝ един, Джо. Ще я свалим долу с нас, нали?

Джо се поколеба за секунда.

— Гмуркаш ли се? — попита той.

— Не се тревожи — засмя се Каролайн. Да, тя умееше да се гмурка, дори имаше свидетелство за водолаз. И преди беше плувала из близките рифове. Само че отдавна не беше го правила. Притесняваше се, че е загубила тренинг, освен това не искаше да пречи на работата. — Мисля, че ще е по-добре да изчакам тук и да видя как ще го извадите от водата.

— Добре — кимна Джо. — Няма да отнеме много време.

Той навлече горницето на неопреновия си костюм и дръпна ципа. Огледа повърхността на водата. Беше гладка и спокойна, осветена от слънчевите лъчи. Един от онези прекрасни летни дни без нито една вълна.

— Хей, капитане, ще слизаме ли най-после? — провикна се един от моряците.

— Търпение, Дани — отвърна той и завърза каишките на кислородната си бутилка. — Довечера вече ще си стягаш багажа за Атина.

— За Атина ли? — попита Каролайн.

— Следващото му гмуркане е в Гърция — обясни Сам. — Двамата братя биха могли да отидат в Йейл, но все пак златото си е злато.

— Значи си тръгвате довечера? — попита тя.

Джо престана да се усмихва.

— Не довечера — отвърна той, но Каролайн разбра, че ще е много скоро.

— О! — възкликна тя.

Блек Хол беше на шестнайсет километра от Пролива. Зад града се издигаха хълмовете, покрити с тъмни борове. На север се намираше „Хълмът на светулките“. Каролайн зърна някаква ослепителна светлина, идваща оттам, и разбра, че слънцето се отразява в някой от прозорците на семейната къща. Примигна и се взря нататък.

Мъжете се скупчиха на палубата. Размениха си думи, които Каролайн не чу — уточняваха стратегията си. После се разделиха и наскачаха във водата. Сам й махна, а Джо й се усмихна, преди да скочи заднишком от перилата.

Тя се втренчи във водата. Единствените знаци, че допреди малко е имало жива душа тук, бяха няколкото концентрични кръга, разпукващи гладката водна повърхност, както и мехурчетата въздух. Мъжете бяха изчезнали. Предишната вечер, когато беше забелязал тревогата в погледа ѝ, Джо я беше уверил, че всичко ще бъде наред, че лошото е свършило. Как бе повярвала, че той ще остане?

Баща ѝ се беше постарал да я научи да се пази от опасности, но не беше я предупредил за такава опасност: щом веднъж позволиш на любовта да завладее сърцето ти, щом се отдадеш на това чувство, поемаш риск. Започваш непрекъснато да се страхуваш. Мисълта, че Джо може да си тръгне, беше по-ужасна от всички самотни нощи, прекарани в планината.

Нещо накара повърхността да затанцува. Разлетяха се сребристи пръски. Мярна се опашка на риба. Една чайка закръжи над водата, надавайки пронизителни крясъци. Обичайна гледка за този сезон: леферът беше пристигнал. Каролайн не можеше да откъсне поглед от хищните риби.

Водолазите се спускаха все по-надолу и по-надолу, осветявайки пътя си с фенерчета. Сам плуваше плътно след Джо. Гмуркането на подобни дълбочини винаги го изпълваше с еуфория, което от своя страна доведе до учестено дишане точно в момента, в който трябваше да пести кислорода. Опита се да се съсредоточи върху духовни неща, да постигне медитация. Да мисли за всичко друго, само не и за онова, което предстоеше.

Кой би повярвал, че Сам се гмурка заедно с по-големия си брат, за да извади огромно съкровище от океанските дълбини? Беше израснал, идеализирайки Джо. Не умееше да потиска и да прикрива чувствата си. Например по въпроса с Йейл. Толкова беше разочарован, когато брат му заяви, че дори не е обмислял възможността да остане на работа в университета. Младежът се беше престорил, че това не го е разстроило, но Джо беше прочел истинските му чувства...

Самата мисъл за Йейл накара дишането му да се ускори още повече. Биха могли да прекарат поне една година близо един до друг. Както винаги Сам искаше да се изяви, а Джо предпочиташе да се оттегли.

„Не го приемай лично — каза си той. — Джо си е такъв.“

Прониза го остра болка в гърдите. Беше на ръба на опасната граница. Забрави за Йейл. Изпусна въздушните мехурчета и присви очи. Малко по-надолу се виждаха останките на „Камбрия“.

Развалината приличаше на магическа гора от изпочупени дървета. Водолазите се спуснаха в редица покрай рифа и по дължината на потъналия кораб. „Камбрия“ лежеше преобърната на една страна — приличаше на огромен мъртъв кит. Ребрата на черния ѝ дървен корем изпъкваха остро, мачтите бяха прекършени и се крепяха за кораба благодарение на здравите корабни въжета. В огромната коруба влизаха и излизаха лефери и...

Джо се обърна към Сам. Направи му знак да остане там, където е. Сам кимна, макар да нямаше търпение да последва брат си и да влезе в останките на „Камбрия“, за да наблюдава цялата операция отблизо. Само че не беше гмуркач от класата на Джо. Неговата работа не беше свързана с много гмуркане и ако в момента присъстваше, това се дължеше единствено на добрата воля на брат му. Влезеше ли в кораба, само щеше да пречи на гмуркачите да си вършат работата.

Брат му каза нещо. Сам впери очи в устните му и по движението им прочете: Блек Хол.

Не можеше да бъде. Джо не би повторил същите думи, които Сам му беше казал при едно гмуркане преди няколко дни, опитвайки се да го убеди да остане в Йейл, да заживее в града, където беше и къщата на Каролайн Ренуик. Беше забелязал как брат му се променя в нейно присъствие.

Не, сигурно му се е сторило.

Блек Хол. За бога, Джо сякаш казваше именно това! Сам се засмя, изпусна доста мехурчета и направи знак, че не разбира. Беше прочел думите погрешно просто защото му се искаше Джо да му казва именно това. Но брат му беше самотник, авантюрист, търсач на съкровища. Не би позволил на жена или на по-малкия си брат да го задържат на брега.

Джо се обърна и сграбчи въжето, спускащо се от „Метеор“. Двамата с Дани щяха да закачат укрепения предварително сандък със злато за куката и щяха да го издигнат на повърхността. Джо изчезна в търбуха на кораба. Останалите гмуркачи го последваха. Инженери, геофизици, археолози, професионални спасители — всички те бяха

тук, за да измъкнат сандък със злато от крехкия лабиринт, изграден от прогнило дърво.

Сам имаше друго занимание. Беше биолог и се интересуваше от растенията и животните, които обитаваха морското дъно. Щом извадеха златото, той щеше да замине за Нюфаундленд, за да се върне на поста си. Китовете трябваше да бъдат преброени. Тюлените трябваше да се наблюдават. Миграцията на херингите — проучена. Сам се опита да забрави за мечтата си двамата с брат си да преподават в Йейл.

Опитваше се да възвърне спокойствието си, когато едно стадо менади се мярна пред погледа му. Люспите на дребните рибки проблясваха като разтопено сребро. Зад тях като торпеда се носеха няколко огромни лефера, машини за смилане на месо. Те преследваха хищно по-малките от тях, а устите им бяха алчно отворени. Биологът се отдръпна встрани и започна да наблюдава рибите, но в съзнанието му непрекъснато се въртеше мисълта, дали брат му наистина беше казал „Блек Хол“, или на него му се беше сторило така.

* * *

Скай работеше върху скулптурата, изобразяваща нея и двете ѝ сестри. Беше облечена в черно боди и избелял гащеризон и беше покрита с глина от главата до петите. До нея се виждаше бутилка с водка и водна чаша. Чашата беше пълна.

Не можеше да овладее чувствата си.

Беше наранила майка си. Представи си помръкналото лице на Огъста. Би могла да го извае от глина — лице на жена, която току-що е надникнала дълбоко в празната душа на най-малката си дъщеря. Фактът сам по себе си не беше новост, но беше шокирал Огъста. Скай беше прочела объркване и удивление в очите на майка си. Водката беше най-бързият изход от положението. Отпи от чашата си и сякаш всичко се отдалечи от нея и престана да я засяга.

Новото ѝ творение обаче беше изпълнено с любов. Скай не беше изобразила лицата на жените, но добре знаеше коя от трите беше Каролайн, коя — Клий, и коя — самата тя. И трите бяха вдигнали леко

глави нагоре, към небето, и в позата им се четеше благодарност и жажда за живот. Така искаше да се почувства Скай някой ден.

Благодарна и щастлива, че живее. Отново вдигна чашата и този път я пресуши.

Членовете на семейство Ренуик бяха овладели до съвършенство способността да се прикриват и да лъжат. Каква беше алтернативата им? Ако приемеха да видят истината, тя щеше да ги съсипе. Ако не бяха лицемери, родителите ѝ щяха да се разведат — Скай беше сигурна в това. Предпочиташе да ги запомни като влюбена двойка, така както се разправяше в официалната версия. Двамата бяха обиколили заедно целия свят и винаги водеха и децата със себе си. Наемаха къщи в прекрасни местности, където Хю можеше да рисува. Бяха създали един фантастичен свят, който най-сетне се беше разпаднал.

Скай беше кръстена на един остров, разположен на запад от Шотландия. Когато порасна достатъчно, за да разбира, родителите ѝ ѝ разказваха за малката къщичка, в която отседнало семейството с двете си малки дъщерички. Говореха за онези дни от живота си като за време на истинско блаженство, през което Хю ходел за риба и рисувал, а Огъста всеки ден се разхождала с децата до морето.

Девет месеца по-късно баща им беше предпочел да прекара Коледа с друга жена, а съпругът на тази жена беше нахлул в „Хълма на светулките“ с намерението да избие всичките му обитатели...

Скай чу стъпки по стълбището и се обърна. Саймън беше застанал така, че да не го вижда, но тя забеляза сянката му, очертаваща се на пода. Изпита облекчение, че е той, а не майка ѝ. Той остана неподвижен още известно време и тя почувства как негодникът събира кураж да влезе при нея. Дори го чу как поема дълбоко дъх.

Най-накрая той влезе в ателието. Държеше червена роза. В погледа му се четеше разкаяние. Беше със зелена тениска, черни джинси и туристически обувки. Бавно прекоси разстоянието до Скай. Стъпките му отекваха в сводестото помещение. Щом стигна до жена си, се спря, коленичи и ѝ подаде розата.

— За теб е — каза.

— Благодаря — отвърна тя. Поднесе цветето до носа си и вдъхна сладкия му аромат, опитвайки се да не се поддава на чувствата си.

— Откъснах я на идване — обясни с обезкуражаваща искреност Саймън. — От градината.

— Защо?

— За мен това беше знак, че все още принадлежа към това място, че продължавам да съм част от семейството — промълви и зарови лице в скута ѝ. Ръцете ѝ бяха покрити с глина, но тя нежно погали косата му.

— Баща ти е допуснал много грешки, Скай, а майка ти въпреки това го е приела.

— Може би не е трябвало.

— Не ми ли каза, че именно той е посадил розите отвън? Като символ? Искал е да поправи грешките си, да се реваншира на съпругата си. Обещавам да съм по-добър с теб.

Тя отново помириса розата. Ароматът ѝ беше чувствен, напомняше ѝ, че лятото е към края си. Помисли си за Каролайн и за Клий и неизвестно защо сълзи опариха клепачите ѝ. Чувстваше, че се раздвоява. Искаше да повярва на Саймън.

Искаше да се опита да забрави за Редхоук, за синята панделка, за „Лебедово езеро“, за болката в очите на майка си.

— Това е неправилно — рече тя и го отблъсна от себе си. — Точно сега имам нужда да бъда сама.

— Люби ме — прошепна той.

— Не, Саймън.

— Какво ти става? Никога преди не си се държала така.

— Уморена съм. Искам да продължа работата си — излъга хладнокръвно Скай. Искаше да се отърве от съпруга си възможно по-бързо, за да се напие и да заспи.

— Кое от двете? — усмихна се той.

— Истината е, че искам да остана сама — повтори Скай. Умът ѝ бързо работеше. — Снощи имах невероятен сън и той се превърна във вдъхновение за нова творба. Сега наистина ми се работи. — Желанието ѝ да се изолира от целия свят беше достатъчен стимул да го лъже.

— Секс — произнесе кратко Саймън и прокара език по шията ѝ. — Имаш нужда от разтоварване.

— Престани — срязва го тя и отблъсна ръката му, която посягаше към гащеризона, ѝ.

— Не ми се спира — засмя се той, а дъхът му отново опари шията ѝ.

Обзе я паника. Чувстваше как потръпва под устните и дланите на мъжа си.

— Не, Саймън. Казах не!

— Кучка — процеди през зъби той.

Скай си пое дълбоко дъх. Затвори за миг очи. Трябваше да види истината, да възприеме действителността и да не бяга от тази реалност в илюзии и мечти. Лицето на съпруга ѝ беше сгърчено от злоба. Току-що я беше обидил. Това ѝ подейства отрезвяващо.

— Ако не напуснеш ателието ми веднага, ще се обадя в полицията! — заяви решително тя.

— И какво мислиш, че ще направят полицаите? — извика Саймън и силно я зашлеви през лицето. — Ти си ми жена.

— Саймън!

— Не искаш да се любим? Добре. Тогава ще се чукаме!

Скай шокирано докосна окото, после устните си. Лявата ѝ страна беше изтръпнала. Чувстваше как плътта ѝ пулсира, възприела формата на дланта му. Той разкъса блузата ѝ. Очите ѝ се разшириха от ужас.

* * *

Леферите се хранеха. Каролайн се беше облегла на перилата и не отместваше поглед от водата. Преследваните менади се стрелкаха като куршуми пред погледа ѝ. Хищниците бяха като обезумели. Зъбите им щракваха, за да докопат каквото им попадне, и наоколо беше пълно с полуизядени риби, обагрящи водата в кръв и мазнина, които течението отнасяше надолу.

Каролайн се запита какво ли става на дъното. Няколко мъже от екипажа бяха останали на палубата, за да обслужват макарата и да поддържат непрекъснатата радиовръзка с Джо и останалите водолази. От време на време развиваха макарата и отпускаха по малко от въжетото. Припалваха двигателя, проверяваха позициите на „Метеор“ спрямо потъналия кораб.

Каролайн не откъсваше поглед от рибите, опитвайки се да не обръща внимание на свития си от притеснение стомах. Мъжете на

палубата говореха за Гърция, за някакво микенско съкровище, за топлата вода на Егейско море и за красотата на жените в онази част на света.

— Готови са! — извика един от мъжете до макарата. — Укрепиха са сандъка!

Всички се скупчиха на палубата. Дебелото въже се проточваше от голямата макара и изчезваше във водата — приличаше на кордата на огромна въдица.

— Опасно ли е? — попита Каролайн, обзета от безпокойство.

— О, да, по дяволите! — отвърна един от моряците. — Когато започнем да изтегляме, това въже ще трябва да издържи на огромно напрежение.

— Представи си потъналия кораб като къщичка, изградена от карти за игра — намеси се един по-възрастен мъж с цигара в устата и татуиран на ръката боен кораб. — Златото е вътре. Трябва да прокараме въжето през тази неустойчива структура, като много внимаваме да не докосва нищо, после го увиваме около сандъка със съкровището. Докоснем ли дори само една карта, цялата постройка се срутва.

— Но това няма да се случи — увери я по-младият мъж. — Джо си разбира от работата. Правим това през цялото време.

— Следващия месец ще вършим същото в Гърция — добави друг моряк.

Един от операторите говореше по микрофона на радиостанцията. Притисна слушалките към ушите си, за да чува по-добре. После отново заговори и Каролайн го чу да казва:

— Тук Роджър. Пускаме макарата в действие.

После операторът натисна някакви бутони.

Въжето се обтегна още повече. Бяха започнали да изваждат сандъка. Тя се сети за сравнението с къщичка от карти и стомахът ѝ отново се сви. Отмести очи към водата. Леферите се бяха придвижили по-близо. Срещу тях се носеше нещо голямо и тъмно.

Беше акула.

В трюма на „Камбрия“ беше тъмно. Не проникваше дори лъч светлина. Светеха единствено фенерите, прикачени към сандъка. Джо

напрягаше поглед, докато двамата с Дан завързваха въжето. Бяха издигнали няколко метални арки, които имаха за цел да очертаят пътя на въжето и да предотвратят допира му до прогнилия скелет на кораба, което би имало фатални последици. За момента всичко беше наред.

Джо преброи хората си. Огледа се за Сам и изпита облекчение, че не го вижда наоколо. Хлапето го беше послушало и беше останало отвън. Обикновено беше трудно да го накара да се отдели — Сам го следваше неотлъчно като паленце, но когато му наредеше да се отдалечи, той се подчиняваше.

Джо си помисли, че прекалено често кара брат си да стои настрана. Дръпна въжето, за да провери колко здраво е завързано. Не само брат си държеше на разстояние — правеше го с всички около себе си. Сети се за Каролайн, която го чакаше на палубата. Даде знак изтеглянето да започне.

Въжето се опъна и проскърца. Сърцето на Джо заби по-силно. Беше доволен, че Сам е навън. Това беше най-опасният момент от откриването на едно съкровище: изваждането на златото от нестабилната конструкция на погиналия кораб. В подобни моменти не беше изключено някой от членовете на екипажа да пострада.

Сандъкът се повдигна от морското дъно. Водолазите го наобиколиха и започнаха да се издигат нагоре заедно с него, като внимаваха да не докоснат нещо. Дан наблюдаваше въжето, провери здравината му и направи знак на Джо, че всичко е наред. Джо се гмурна зад сандъка. Няколко златни монети бяха изпадали от някаква цепнатина.

Основната му грижа беше златото да стигне непокътнато до повърхността на водата. Сега, след като вече бяха повдигнали сандъка от дъното, беше по-лесно. Наоколо лежаха разпръснатите кости на екипажа на „Камбрия“, както и тези на майката на Клариса, но този път Джо успя да си наложи да не мисли за нея. В този миг беше моряк, а не учен, и задачата му беше да извади съкровището.

Щом изплува от трюма на „Камбрия“, с облекчение установи, че навън е по-светло. Огледа се за Сам и го видя, че изчаква, отдръпнал се на известно разстояние от водолазите. Най-трудното беше свършило. Хората му излизаха един след друг от развалините на кораба, ескортирайки сандъка със златото. В един миг всяко движение замря. Сандъкът не можеше да излезе от отвора, но Джо веднага разбра, че

проблемът не е сериозен. Въжето се беше омотало в една дъска и беше прекалено опънато, за да могат да го откачат. Дан даде сигнал на човека, обслужващ макарата, и той веднага отпусна въжето. Джо се върна назад. Посегна да откачи въжето и в същия миг видя акулата.

Приближаваше бързо. Беше лъскава, с черен гръб и бял корем и плуваше право към Сам. Хищникът отвори широката си челюст. Зъбите му проблеснаха. Джо забеляза объркването, изписано на лицето на брат си. Очите на Сам се бяха разширили от ужас. Младежът отвори уста и изпусна огромно количество въздух.

Джо грабна един прът от дъното. Нямаше никакъв план, дори не беше в състояние да разсъждава. Единственото му желание беше да защити брат си. Спусна се към акулата и се опита да я прогони, размахвайки безполезното парче дърво в ръката си. При рязкото движение тръбата на кислородната му маска се закачи в нещо и Джо почувства как притокът на въздух спира. Свали бутилката от гръба си и я остави да виси там. Сам стоеше неподвижно на мястото си, а морският хищник кръжеше около него. Неочаквано акулата плесна с опашка и се отдалечи. Джо я проследи с поглед, после се усмихна на Сам. Хлапето, здравата се беше уплашило.

Сам заплува към Джо и извади маркуча от устата си, готов да сподели оставащия му кислород с брат си. Джо му направи знак, че всичко е наред. Беше поел достатъчно въздух, за да му стигне, докато изплува на повърхността. Само че Сам продължи да се придвижва към него, а ръката му, която държеше накрайника на маркуча, беше протегната напред. Точно в този момент сандъкът излезе от отвора, в който беше заседнал. Буквално прелетя покрай Джо, а въжето изтръгна металните скоби от пясъка и свободно се разлюля във водата. Останките на „Камбрия“ се разтресоха. Усещането беше като при земетресение. Джо посегна да отблъсне Сам.

Корабът се срина изведнъж. Наоколо се разхвърчаха изгнили дъски и метални части. Водолазите се разпръснаха като подгонени риби. От вътрешността на „Камбрия“ изплува цяло стадо лефери. Акулата беше изчезнала. Една дъска силно удари Джо по рамото, но Сам беше пострадал по-сериозно. Джо видя как въжето се плъзна по задната част на главата на брат му и кръвта на Сам обагри водата. Той понечи да се спусне напред, но установи, че не може да плува. Ръката му висеше безжизнено.

Никой не обърна внимание, когато Каролайн посочи аулата. Отвърнаха, че виждат акули всеки ден и че срещата с подобни същества е част от работата им. Дори се пошегуваха, подхвърлиха ѝ, че само изнежените градски чеда вярват в „Челюсти“. Каролайн се засмя заедно с тях. Знаеше, че може да им вярва. Целият си живот беше прекарала на този бряг и не беше чула някой да е бил нападан от акула. Беше като при лов — тя и сестрите ѝ бяха срещали мечки и вълци, но нито един от тези горски хищници не ги беше нападнал.

Сандъкът се показва на повърхността. Беше голям, потъмнял от времето и престоя си под водата, обрасъл с водорасли и покрит с морска тиня и раковини. Поклащаше се на възето. Беше облепен от всички страни с укрепваща лента. Мъжете от палубата се спуснаха да го изтеглят.

От водата изникнаха четири глави, покрити с черни маски. Водолазите се изкачиха на кораба и един от тях се спусна към радиостанцията, за да се обади в Спасителната служба за хеликоптер. Каролайн изтича до перилата и се загледа напрегнато във водата. Молеше се Джо и Сам да се покажат на повърхността.

— Заради акулата ли е? — попита уплашено тя, обзета от ужасни предчувствия.

— Не. „Камбрия“ се срути — отвърна ѝ един от мъжете.

— Къде е Джо? — Сърцето ѝ биеше оглушително. — Къде са и двамата?

След по-малко от минута няколко души се появиха едновременно на повърхността. Всички се бяха скупчили около тялото на Сам. Лицето на младежа беше мъртвешки бледо. Очите му бяха полуотворени, а дълбоката рана зад ухото му силно кървеше.

Джо показва глава над водата и рязко пое въздух. Опитваше се да подкрепя Сам, но лявата ръка не му се подчиняваше. Водолазният му костюм беше раздран и Каролайн забеляза дълбоката рана на рамото му. Дан плуваше до него и здраво го крепеше. Тя протегна ръце и се опита да помогне при изваждането първо на Сам, а после и на Джо от водата. Няколко души моментално изнесоха навън няколко одеяла.

— Той се опита да ме спаси — промълви Джо и отмести очи от Каролайн към Сам. — Просто се опита да ме извади от трудна

ситуация.

— Лошо е ударен, приятел! — възкликна Дан, гледайки втренчено към Сам. — Загубил е много кръв и продължава да губи.

— Хората от Спасителната служба ще пристигнат всеки момент — извика Джеф. — Изпратили са хеликоптера.

— Сам — промълви Джо.

Каролайн се ужаси от вида на раната му. Дъската се беше забила в рамото на Джо и беше разкъсала мускула до самата кост. Лицето му беше не по-малко бледо от това на Сам, а устните му — посинели. Очевидно също беше загубил много кръв, но не искаше да се отдели от брат си.

Някой пхна под главата на Сам хавлиена кърпа, смачкана на топка. От раната му продължаваше да тече кръв. Хората гледаха като парализирани.

— Имаме нужда от лекар — изръмжа Дан и изплю вода. — Непрекъснато сме в открито море, покрай нас гъмжи от акули и нито един от нас не е лекар! Само празни глави!

— Къде е хеликоптерът? — попита един младеж, без да откъсва поглед от небето.

Каролайн си проправи път сред моряците. Беше минала курс по оказване на първа помощ. Коленичи до Сам и докосна лицето му. Беше леденостудено. Гърлото ѝ се сви. Сети се за Редхоук, за Андрю Локууд. Споменът прониза сърцето ѝ, но тя знаеше, че не бива да си позволява да се поддава на емоции точно в този момент.

Бързо свали бялата си блуза. Отдолу беше по бански. Потръпна от хладния въздух. Притисна ризата си към раната на Сам и съсредоточи погледа си върху лицето на младежа, за да не вижда непрекъснато лицето на Андрю Локууд.

— Разкопчайте костюма му — инструктира тя мъжете до нея.

— Завийте го с одеяла и донесете още. — Докосна с пръсти шията на Сам, но не можа да напипа пулса му. Раната беше лоша — имаше вероятност въжето да е прерязало някоя артерия.

— Ще умре ли? — попита с треперещ глас Джо, а очите му бяха зачервени от напирещите в тях сълзи.

Каролайн вдигна поглед към него. Силата на волята му беше изумителна. Джо беше в съзнание единствено благодарение на тази своя воля. Изискваше се голям кураж да си капитан на кораб, да седиш

на палубата и да плачеш пред целия екипаж, без дори да избърсваш сълзите си.

Чу се бръмченето на хеликоптера.

— Ще умре ли? — повтори въпроса си Джо. Нито за миг не беше отделил очи от лицето на Каролайн. Трябваше да внимава, помисли си тя. Знаеше какво е отношението му към истината и лъжата, но не можеше да изрече страшните думи.

Устните ѝ не помръднаха. Единствено сълзите в очите ѝ подсказваха на Джо, че тя е попадала в същата ситуация и преди, виждала е как изтича кръвта на ранен човек, че е твърде вероятно отговорът ма неговия въпрос да е положителен.

* * *

Огъста задъхано изкачваше стълбите към ателието на най-малката си дъщеря. Искаше да види как е Скай. Не би признала пред никого — дори пред Каролайн и Клий — че окончателно е сразена, че е претърпяла пълен провал като майка.

Момичетата ѝ бяха толкова жизнерадостни същества. Представяше си ги как като малки тичаха из полето, как ловяха светулки в шепите си. Не се спираха на едно място. Огъста си ги представяше така ясно, сякаш бяха пред очите ѝ в момента. Докато те тичаха наоколо, тя седеше на стъпалата пред градинската порта и се чувстваше изпълнена с блажено спокойствие. Беше толкова щастлива — имаше чувството, че ще се откъсне от земята като балон и ще полети към небето. Дъщерите ѝ танцуваха в здрача, подскачаха в сложни арабески, а в очите на Огъста напираха сълзи при мисълта, че е дала живот на тези прекрасни деца.

Кой би допуснал, че двайсет и пет години по-късно тя щеше да се превърне в надзирател на най-малката си дъщеря, че непрестанно щеше да я дебне да не се нарани. Или пък да не се напие. Или пък да не пререже вените на деликатните си китки. Заради една смърт отпреди много, много години.

Скай, убийцата.

Мили Боже! Толкова болка беше преживяло цялото ѝ семейство! Възрастната жена наведе глава и изтри сълзите си. Защо не знаеше как

да помогне на децата си? Беше ги оставила да се грижат една за друга. Каролайн се беше нагърбила с ролята на майка. И слава богу, иначе Клий и Скай щяха да се борят с живота съвсем сами — тяхната истинска майка беше прекалено голяма егоистка и страхливка, за да ги защити.

Огъста се спря на последното стъпало. Облегна се на перилата. Държеше в ръце купчина прани кърпи. За момент се почувства като уморена стара перачка.

Вратата на ателието беше затворена. Огъста впи поглед в нея. Това беше моментът, който най-много мразеше — отварянето на тази врата, зад която обикновено откриваше дъщеря си мъртвопияна.

Изправи рамене. Пое дълбоко дъх. Щеше да влезе шумно вътре, оплаквайки се на глас колко тежка е съдбата на майката на един скулптор и колко домакинска работа се изисква, за да могат дъщерите ѝ да работят с чисти ръце.

Огъста бутна вратата и пристъпи напред. Сърцето ѝ се сви, тъй като в този миг дъщеря ѝ нададе пронизителен писък.

— Господи! — изхълца възрастната жена и изпусна кърпите на пода.

От носа на Скай течеше кръв. Саймън се беше надвесил над нея и дишаше тежко като разгневен бик. Беше я хванал отзад и Огъста ясно виждаше следите от насилие по тялото на дъщеря си. Панталоните на Саймън бяха разкопчани, коланът му — захвърлен на пода.

— Остави ни, Огъста — извика раздразнено той. — Това е между мен и жена ми.

— Скай? — Огъста отново погледна към дъщеря си. Грабна една хавлиена кърпа и се втурна към момичето. Това сбиване ли беше или нещо по-лошо? Дали този мръсник не се опитваше да изнасили детето ѝ?

Носът на Скай беше счупен. Лявото ѝ око беше насинено. Огъста коленичи и се вгледа в лицето на дъщеря си, погали я по косата.

— Той удари ли те? — От очите на Скай се лееха сълзи. Огъста се обърна разярена към Саймън: — Ти ли я удари? Саймън, помогни ми да...

Млъкна, поразена от това колко грозно изглежда лицето на зет ѝ — почервено и изкривено от злоба. Беше оголил зъби като тигър и

това събуди у Огъста някакви първични инстинкти. Кожата ѝ настръхна. Само веднъж се беше чувствала по този начин — когато Джеймс Конър нахлу в кухнята ѝ и заплаши децата ѝ.

Тя се изправи пред Саймън с високо вдигната глава. Погледите им се срещнаха и тя усети, че ще последва удар. Не беше сигурна дали Саймън се прицелва в нея, или иска отново да удари Скай, но беше все едно. Вдигна ръце, за да отблъсне юмука му, да защити и себе си, и дъщеря си.

— Неееее! — изпищя Скай.

Огъста беше мишената, в която Саймън се беше прицелил. Юмрукът му се стовари тежко върху главата ѝ. Възрастната жена почувства ужасна болка, усети вкуса на страха в устата си. Видя как Скай — нейната най-малка дъщеря, тази чувствителна и чиста душа — посегна към масата и сграбчи една ножица.

„Скай — опита се да каже Огъста. — Скай. Недей, скъпа. Недей. Недей.“ — Думите ѝ се давеха в кръвта, бликнала в устата ѝ. Може би загубваше съзнание, може би дори умираше, но в този миг Огъста не даваше и пукната пара за това. Единственото ѝ желание беше да предпази дъщеря си. Сега. Така както би трябвало да го направи и преди четиринайсет години.

Огъста Ренуик лежеше свита на пода на ателието. Не бе в състояние да помръдне или да проговори. Беше безсилна да защити Скай от тъмните сили, които витаеха над семейството. В мига, в който загубваше съзнание, видя как дъщеря ѝ забива острието на ножицата в сърцето на Саймън.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Хеликоптерът откара Джо Конър и Сам Тревър в градската болница. Дан качи Каролайн на моторницата и я отведе до брега, после я закара с пикапа до спешното отделение. Тя се втурна вътре, разтреперана от притеснение и ужасни предчувствия. Една сестра я уведоми, че братята са в операционната, но че все още няма никакви сведения за хода на двете операции. Каролайн се отпусна на един стол в коридора и зачака.

След час се поинтересува къде е Питър, но ѝ казаха, че в момента е зает. Опита се да се свърже с Клий, после — със Скай, но сестрите ѝ не си бяха у дома.

Беше студено. Твърдият пластмасов стол се забиваше болезнено в бедрата ѝ. Всеки път, когато през вратата се покажеше човек в лекарска престилка, тя се надигаше от мястото си, готова да получи информация. Хирурзите изглеждаха уморени, докато говореха с чакащите навън близки на пациентите, обясняваха процедурите, отговаряха на въпросите. Каролайн наблюдаваше емоциите на тези хора и ръцете ѝ ставаха леденостудени от тревога.

Най-сетне една млада лекарка се огледа и се спря пред нея.

— Вие ли сте Каролайн? — попита тя.

Каролайн се изправи и пристъпи напред.

— Да — отвърна и погледна към окачената на блузата табелка с името на лекарката.

— Вие сте съпругата на Джо Конър, нали? Или може би — сестра му? — попита я доктор Никълс.

— Нито едното, нито другото — отвърна Каролайн. — Бях с тях, когато се случи нещастieto. Приятелка на Джо съм.

— Разбирам — кимна доктор Никълс.

— Добре ли са?

— Да. Изведоха Джо от операционната. Ще му трябва доста време и много упражнения, за да възстанови разкъсания мускул на

ръката си, но голяма част от тази работа може да се върши от него и у дома. Той е от... — Лекарката погледна в бележника си. — Маями?

— Да — кимна Каролайн и мъчително преглътна. — Как е Сам?

— Състоянието му беше критично — загубил е много кръв. В момента му преливаме нужното количество. Голям късметлия е. Ако го бяха докарали двацет минути по-късно, вече нямаше да е между живите. Като мъничък булдог е.

— Булдог ли?

— Да. — Лекарката отново прегледа данните на пациентите си. — Дойде в съзнание след най-сериозното нараняване на главата, което съм виждала през това лято, и не ни остави на мира, докато не му кажем какво става с Джо. Искаше да разбере как е брат му. — Лекарката се усмихна. — Джо реагира по същия начин. В момента е в реанимацията и иска да разбере кога може да види Сам.

— Братя — засмя се Каролайн и се сети за сестрите си.

— Освен това Джо иска да разбере кога може да види вас.

— Ще ми разрешите ли да вляза? — попита с надежда Каролайн. — Мислех, че само членовете на семейството...

— Той е посочил вас като най-близкия си роднина — каза доктор Никълс и се усмихна. — Така че влизайте.

Джо спеше. Лежеше, завит с памучно одеяло. В реанимацията беше топло, но той трепереше. Помоли сестрата да донесе още едно одеяло. Сестрата се усмихна, погледна към рамото на Джо, после го зави. Снежнобелият бинт се открояваше на фона на загорялата му кожа. Дори лекият допир на сестрата до рамото накара лицето му да се сгърчи от болка. Той отвори очи. Каролайн се наведе и го целуна. Очите му бяха зачервени и погледът му беше размътен от упойката, но когато видя Каролайн, се усмихна. Тялото му потръпна и Джо стисна зъби.

— Сам — произнесе с дрезгав глас.

— Сам е добре — отвърна Каролайн. — Лекарката каза, че в момента му преливат кръв. В съзнание е и пита за теб.

— Значи наистина е добре — рече с облекчение Джо и затвори очи. — И е жив. — Това беше най-важното.

Сестрата се върна със спринцовка. Вкара болкоуспокояващото лекарство в системата, висяща до главата на Джо, и той веднага усети облекчение.

— Заспивай — прошепна Каролайн и го погали по страната. Целуна го и брадата му одраска лицето ѝ. Не беше се бръснал от два дни — от вечерта, прекарана в нейната къща. Тя отново целуна любимия си.

— Не си тръгвай още — промълви сънливо Джо. — Ще останеш, нали?

И Каролайн остана. Гледаше го как заспива и седя до него, докато сестрата не я отпрати.

Каролайн излезе в коридора, затвори очи и благодари на бога за щастливия изход от инцидента. Някой я повика по име. Отвори очи и видя, че до нея стои Питър. Не мислеше, че може да има нещо лошо от това да види Джо ранен, но се оказа, че греша.

— Ела с мен — каза ѝ Питър. — Случи се нещо. Майка ти е на долния етаж.

Клий я посрещна на входа на спешното отделение. Червените гераниуми пламтяха, във високите каменни урни. Две полицейски коли бяха спрени до бордюра. Полицаяте бяха излезли от колите и оживено разговаряха. Три медицински сестри, които си почиваха, пушеха и наблюдаваха отстрани, облежнати на ниската тухлена стена.

— Видя ли полицаите? — попита я Клий. — Тук са, за да разпитат Скай.

— Скай? — Каролайн беше шокирана. Случаят с Джо я беше извадил от равновесие, а сега и това... — Питър каза, че мама...

— Саймън е ударил майка ни лошо, Каролайн. Канел се да изнасили Скай...

— Къде е тя?

— Върте. — Клий посочи към приемната. — Мама се намесила, застанала между двамата и Саймън я повалил с един удар. Тогава Скай се нахвърлила върху него с една ножица. Раната му е повърхностна — по-скоро одраскване, освен това за Скай това е било самозащита, но случилото се е ужасно. Полицаите...

— Да не искат да арестуват Скай? — извика Каролайн. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от силните удари.

Клий срещна погледа на сестра си и избърса насълзените си очи.

— Искат да разпитат всички. Смятат, че е обикновена домашна свада.

Каролайн изведнъж почувства, че случващото се този ден беше повече, отколкото можеше да понесе. До този момент беше успявала да се владее, но сега притисна длани към очите си. Мислеше си за Джо и Сам, за майка си и Скай. Уморено се облегна на стената, без да открива лицето си.

— Сигурно е било ужасно да си там, да ги видиш непосредствено след инцидента — каза нежно Клий и я прегърна през раменете.

Тя поклати глава.

— Радвам се, че бях там — отвърна. — Джо е попитал за мен, Клий. Ти си свикнала с това — имаш Питър и децата, и когато някой от тях се чувства зле, той търси първо теб. Но, Клий...

Клий я изчака да се овладее.

— Клий, Джо ме потърси още когато го извадиха от водата, гледаше ме през цялото време, докато оказвах първа помощ на Сам.

— Разбира се, че ще те гледа — отвърна сестра ѝ. — Няма друга като теб, Каролайн.

— Когато са го приели в болницата е посочил мен като свой най-близък роднина.

— Така ли?

— Да. Дойдоха в чакалнята и попитаха за мен, защото Джо им беше дал моето име. Само че той ще си тръгне, Клий. Веднага щом се оправи, ще потегли към Гърция. — Тя направи опит да се засмее.

— Моля?

— Не е ли забавно? Че той е този, който си тръгва? Най-накрая съм готова да се обвържа с някого, а той има намерение просто да се качи на самолета и да отлети.

Клий разбираше, че каквото и да каже, ще е излишно, затова просто остана при по-голямата си сестра, която имаше нужда да говори.

Каролайн изправи рамене и хвана Клий за ръката. Преглътна страха си и заедно със сестра си влезе в отделението. Попита

дежурната сестра къде може да намери Скай и Огъста. Оказа се, че в момента Огъста е в рентгеновата лаборатория, а Скай отговаря на въпросите на полицията. Двете тъкмо щяха да влязат в приемната, за да изчакат, когато погледът на Каролайн попадна върху Саймън, седнал зад един бял параван. Зет ѝ беше облечен в широка болнична нощница.

Тя решително прекоси помещението, подмина лекари, пациенти и сестри и се изправи пред него. Той се сви под погледа ѝ. Кльошавите му ръце стърчаха от ръкавите на нощницата, тънките му крака будеха съжаление.

— Здравей, Саймън — каза Каролайн.

— Здравей, Каролайн — отвърна той. Беше нащрек.

— Защо си тук?

Той разтвори предницата на нощницата си и показа квадратната марля, залепена с лейкопласт точно под лявата ключица.

— Виж какво направи сестра ти! Наръга ме!

— Но ти си на крака — отвърна Каролайн. Опитваше се да сдържа гнева си.

— Направиха ми няколко шева — жално рече той.

— Погледни ме, Саймън. — Каролайн впи поглед в кървясалите му очи. — Аз съм по-висока от Скай.

— Е, и? Тя ме намушка!

— По-висока съм и от майка ми.

— Ти си ненормална, Каролайн. Знаеш ли какво? Всички вие сте...

— Ти ги нарани — прекъсна го тя и повдигна брадичката му. Искаше ѝ се да изтрие този подигравателен израз от грозното му лице.

— Ти си наранил сестра ми и майка ми — повтори. — Те са дребни и слаби жени, Саймън. И двете са прекрасни. Дарявали са те с повече обич, отколкото изобщо си заслужавал, и за благодарност ти ги вкара в болницата.

— Те ме нападнаха! — Саймън се опита да отблъсне ръката ѝ.

— Нападнали са те?

— Побъркани кучки!

Чашата на търпението ѝ преля. Тя се нахвърли върху Саймън и започна да го налага с юмруци. Скубеше косата му, дереше лицето му. Идеше ѝ да изчовърка сатанинските му очи от орбитите им. Представяше си как той издевателства над Скай, как удря майка ѝ.

Видя кръв. Чу собствените си викове. Усети плътта на чудовището под ноктите си.

— Опитал си се да изнасилиш сестра ми! — крещеше тя.

— Госпожо — чу се плътен глас зад гърба ѝ. Някой я хвана за ръцете. Обърна се и видя един служител от охраната на болницата.

— Върви по дяволите, Каролайн! — изруга Саймън и изпълзя назад.

— Добре ли сте? — попита я загрижено една млада медицинска сестра.

Отначало Каролайн си помисли, че въпросът беше отправен към Саймън, но после осъзна, че момичето гледа към нея.

— Обади се на проклетите ченгета! — повиши глас Саймън. — Искам да я арестуват!

— Той е нападнал майка ми и сестра ми — процеди през зъби Каролайн, без да откъсва поглед от него.

— Искам да ми дадете болкоуспокояващо — проплака Саймън. — Гърдите ми сякаш пламтят.

— Успокойте се — каза сестрата. — Лекарят ще ви прегледа всеки момент.

Тя хвана Каролайн за ръката и я поведе към приемната.

— Оставете това на полицията — каза съчувствено тя. — Ако моята майка и моята сестра бяха наранени, аз също щях да поискам да разкъсам техния мъчител. Само че е по-добре да стоите настрана от него, защото така само ще си навлечете неприятности, а освен това няма да помогнете на никого.

— Права сте — кимна Каролайн. Цялата трепереше. Надяваше се, че е успяла да удари Саймън достатъчно силно, за да го заболи.

Щом я видя, Клий отиде при нея и попита:

— Не мога ли да те оставя сама дори за една минута?

— Не — отвърна тя.

— Ще си докараш беля на главата, а не ми се ще да ти идвам на посещение в затвора.

— Просто те е яд, че не го удари първа.

— Успя ли да го наложиш хубавичко?

— Надявам се. Ръцете ме болят.

— Това е добър знак — усмихна се Клий.

Каролайн стисна ръката на сестра си и двете зачакаха да получат вести за хората, които обичаха.

* * *

Главата на Сам бучеше. Сякаш безброй китове го удряха с опашките си по слепоочията. Не беше се чувствал толкова зле от осемгодишната си възраст, когато беше претърпял сериозен инцидент — отново във водата. Лежеше в болничното легло, а очите му не се отместваха от екрана на телевизора, макар че не виждаше почти нищо. Очилата му бяха при него, но когато ги сложи, главата го заболя още по-силно.

В стаята влезе ниска и дебела жена, облечена в дълга бяла дреха. Приличаше на джудже и изглеждаше квадратна. Сам потърси опипом очилата си. Искаше да огледа по-добре това безформено същество.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита съществото с плътен глас. Гласът на Джо.

— Сестрата каза, че ми е позволено да седя в леглото.

— Глупости. Трябва да си в хоризонтално положение поне още двайсет и четири часа.

— Хе, хе! Виж кой го казва! — Сам намести очилата си. Брат му беше в инвалидна количка. — Днес отново трябва да те оперират, за да ти защитят ръката както трябва.

— Вече ме закърпиха, умнико. Рано сутринта. Точно заради това ме принудиха да седя в това нещо — да не взема да падна.

— Джо се протегна и стана от количката. — Как си?

— Добре, а ти?

— И аз.

Двамата се усмигнаха. Твърде много се бяха приближили до смъртта!

Стиснаха си ръцете — не можеха дори да се прегърнат от всичките тези превръзки и наранявания. Едва не бяха загинали — всеки, опитвайки се да спаси другия. Сега бързаха да се уверят, че всичко е наред, че човекът отсреща е едно цяло, а не е на парчета.

Сам мъчително преглътна. Ръката на брат му беше бинтована и прикрепена неподвижно към тялото. Дори и в болничната нощница

Джо изглеждаше изключително силен и мъжествен. Една хубавичка сестра влезе да провери кръвното на Сам, но при вида на по-големия му брат напълно изгуби интерес към поверения ѝ пациент и се зае да оправя превръзката на Джо.

— Знаеш, че трябва да седиш в инвалидната количка, Джо — скара му се сестрата, но на страните ѝ се появиха трапчинки. Тя го хвана за ръката, за да го отведе към количката, но той се отдръпна.

— Хайде — настоя сестрата. — Това, че тази сутрин не са ти сложили пълна упойка, не означава, че организъмът ти не е отслабнал. Сядай тук.

Джо поклати глава. Любезно се подчини на нарежданията ѝ, но изражението, изписано върху лицето му, казваше: „Я се разкарай оттук!“

Сестрата се изчерви, потупа го по здравето рамо и излезе от стаята. Напълно беше забравила, че има задължения към Сам.

— Така — рече замислено Сам, когато двамата братя останаха насаме. — Какво се опитваше да ми кажеш в мига, преди „Камбрия“ да се разпадне?

— Нищо не съм ти казвал. Просто ти благодарих за това, че искаше да напъхаш твоя маркуч с кислород в моята уста — засмя се Джо.

— Не, имам предвид преди това. Преди да захвърлиш кислородната си бутилка. Между другото, нямаше защо да се притесняваш от онази акула — тя беше от вид, който рядко се среща в северните морета и не е опасна за човека. Да си кажа честно, доставяше ми удоволствие да я наблюдавам.

— Глупости. Беше мако — най-опасният хищник в този регион — и се бе устремила към твоето гърло.

Сам поклати глава:

— Грещиш. Беше напълно безобиден вид, но въпреки това ти благодаря, че се втурна да ме спасяваш.

— Проклет биолог! — възкликна Джо. — Аз пък ти благодаря за въздуха.

— Винаги съм на твое разположение. Е? — Сам пое дълбоко дъх. Представи си как Джо мърда с устни под водата, оформяйки определени думи, които по-малкият му брат беше възприела като: „Блек Хол“. През първите часове след инцидента и след като отново

дойде в съзнание, Сам не преставаше да си мисли за това. Беше уверен, че онова, което брат му беше изрекъл, преди да влезе в „Камбрия“, беше обещание.

Тялото на Сам се възстановяваше, духът му — също, защото вярваше, че Джо е казал „Блек Хол“, а за Сам Блек Хол означаваше Йейл. За него Джо беше дал обещание — да се откаже от кръстосването на моретата, да се установи в Нова Англия и да бъде със Сам и с Каролайн.

Сам се усмихна и попита:

— Кога мислеше да ми кажеш?

— Какво?

— За Каролайн.

Джо почервения като рак. Опита се да остане сериозен, но не се сдържа и се засмя.

— Да — кимна той.

— Влюбен ли си в нея? Това ли става?

— Това — въздъхна Джо, а усмивката му стана още по-широка.

— Значи мислиш да се пренесеш при нея?

— Какво? — Усмивката му моментално изчезна.

— Блек Хол — каза Сам.

— За какво говориш?

— Това каза тогава, под водата. Блек Хол. — Сам искаше да чуе от устата на брат си, че е решил да остане. Че срещата им със смъртта просто е ускорила вземането на едно решение, което щеше да бъде взето рано или късно. Че Джо най-накрая е разбрал кое е важното в живота.

— Какво каза?

— Казах, че когато бяхме под водата, ти се опитваше да ми кажеш нещо. И произнесе „Блек Хол“.

Джо смръщи чело.

— Кога? Преди да вляза в останките на потъналия кораб ли?

— Да.

— Казах ти: „Стой там“ или „Чакай там“ или нещо от този род. Не исках да влизаш вътре, докато изваждаме сандъка. Беше прекалено опасно.

— Искаш да кажеш, че няма да отидеш в Йейл?

— Вече ти казах, Сам...

— Но аз си мислех, че... — Гласът му замря. Младежът обърна очи към прозореца. Беше се надявал, че присъствието на Каролайн ще доведе до някакви коренни промени. Беше наблюдавал как Джо се променя, когато тя е до него, как става по-нежен, по-добър, по-открит по отношение на заобикалящия го свят. Сам мислеше, че най-последно брат му е свалил гарда и си е позволил да се влюби, и се надяваше, че Каролайн ще го задържи тук.

— Казах ти, че не ставам за учител. Ти си по-умният от двамата ни. Аз не съм създаден за университетски живот. Дори когато става дума за университет като Йейл.

Сам свали очилата си. Главата му бучеше, щеше да се пръсне от болка. Сети се за една случка отпреди много години. Беше само дванайсетгодишен и беше загубил момичето, в което се беше влюбил. Неговата първа любов. Сега, когато губеше Джо, имаше чувството, че целият свят се срива пред очите му.

— Сам? — Гласът на брат му прозвуча много нежно.

— Какво?

— Това няма нищо общо с теб. Ако имах желание да се занимавам с преподавателска дейност, за мен щеше да е удоволствие да преподавам заедно с теб.

— Да.

— Наистина, хлапе.

— Забрави, Джо.

— Ще се виждаме по-често, обещавам.

— Винаги казваш така — промълви Сам и отпусна глава на възглавницата. Чувстваше се уморен и отслабнал. Това чувство го връхлетя сега, когато разбра, че Джо отново ще го напусне. Дори не можеше да се преструва, че този факт не го вълнува особено, че все някак ще го преживее. Че намира за нормално брат му да се намира на другия край на света и да го вижда само тогава, когато Сам направи първата стъпка към поредната среща.

— Малко съм уморен — опита се да каже Сам.

— Този път наистина го мисля, Сам — каза Джо и стисна ръката на брат си. — Този път ще е различно.

* * *

Огъста ту се събуждаше, ту отново се унасяше. Лежеше в болничното си легло с мозъчно сътресение и беше претърпяла две кризи. Едно земетресение и два по-малки труса — така ги определяше тя за себе си. Главата ужасно я болеше, но не каза на никого. Каролайн седеше до леглото ѝ и гледеше майка си с този чист и спокоен поглед, на който цялото семейство беше свикнало да разчита в трудни моменти. Присъствието на най-голямата ѝ дъщеря я изпълваше с такава благодарност, че Огъста се усмихна широко, независимо от болките в главата.

— Каролайн. — Гласът ѝ звучеше пресипнало.

— Жадна ли си, мамо? — попита я тя.

— Малко.

Каролайн натисна един бутон, за да повдигне главата на майка си. Огъста отвори уста и дъщеря ѝ допря чашата с леденостудена вода до устните ѝ. Когато възрастната жена утоли жаждата си, Каролайн избърса устата ѝ със салфетка. Майката се вгледа в очите на дъщеря си, които излъчваха огромна любов. Помисли си, че ѝ беше дала твърде малко в замяна.

— Готово — промълви Огъста.

— Ти и аз — усмихна се Каролайн.

— Аз съм беззъба и плешива старица — отбеляза Огъста. Беше прекалено уморена, за да бъде суетна. Бяха обръснали косата ѝ, за да зашият раната, а силите ѝ така я бяха напуснали, че дори не можеше да си сложи изкуствените зъби. Спеше ѝ се.

— Все още си красива, мамо — каза Каролайн.

Тя поклати глава, но ѝ стана приятно от комплимента.

— Как е Скай? — попита. — Виждала ли си я днес?

— Добре е.

Огъста кимна и отмести очи встрани.

— Какво има, мамо?

— Чувствам се... Знам, че нямам право да питам, но... Ние ви отблъснахме преди много време. Защо сега имам чувството, че мога да те върна обратно към себе си?

— Кои са тези „ние“?

— Баща ти и аз.

— О, мамо — въздъхна Каролайн. — Не говори така. Не е вярно.

Огъста я изчака да каже още нещо, но дъщеря ѝ замълча. Пък и защо трябваше да казва нещо? Тя просто не искаше да нарани старата си майка, като признае истината, а именно, че Огъста е била егоистка, която не е искала или не е била в състояние да бъде до трите си дъщери през трудните моменти от живота им. Тя се беше стремил единствено към приятни изживявания — балове, изкуство, любов, забавления. И към техния баща. Огъста примигна. Лицето на дъщеря ѝ се размазваше пред очите ѝ.

— Мамо, оправяй се по-бързо — каза Каролайн, а сините ѝ очи гледаха нежно към възрастната жена. — Недей да мислиш за лоши работи. Имаме нужда от теб. Искаме те у дома.

— Имали ли сте изобщо някога нужда от мен? — попита уморено Огъста. — Аз лично не мога да разбера за какво съм ви. Бях ужасна майка.

— Не е вярно! — възрази дъщеря ѝ и усмивката ѝ стана още по-широка.

Дъщеря ѝ беше искрена — Огъста виждаше това. Беше уморена от усилието да държи очите си отворени, но трябваше да говори.

— Знаеш ли, откакто лежа в това легло — мисля. Дават ми лекарства, от които главата ми се замайва, но въпреки това си мисля за вас, момичета, за баща ви и за себе си и се опитвам да разбера защо животът ни се разви така. Защо се обърка. Но имам чувството, че липсва някаква мъничка частичка, и знам, че когато я намеря, ще стигна и до отговора...

— Животът ни не се е объркал, мамо — рече Каролайн.

— Напротив. Всичко беше толкова хаотично и объркано. Ние с баща ти много ви обичахме — поне това мога да го твърдя със сигурност. Той отчаяно искаше да ви предпази от всякакви злини и когато видя, че не може, просто се отдръпна и се затвори в себе си. Не можех да направя нищо, за да променя това.

Каролайн сложи длан върху челото на майка си и изглади тревожните бръчки по него.

— Какъв смисъл има да мислиш за тези неща? — попита. — Всичко е минало, мамо. Просто се оправяй.

— Една мъничка частица — повтори Огъста. — Искам да сглобя целия пъзел.

* * *

Когато настъпи моментът да изпишат Джо от болницата, се оказа, че той всъщност няма къде да отиде. Беше дал „Метеор“ под наем на група физици океанографи, които искаха да изследват аномалиите в движението на водите на Атлантическия океан. Бяха поели ангажимента да вземат „Метеор“ от пристанището на Блек Хол и да го закарат в Пирея, а изследванията си щяха да правят, докато пресичаха Атлантика.

Това идеално устройваше Джо. Изпитваше облекчение, че корабът му се е отправил в предварително планираната посока. На първи октомври трябваше да е в Гърция, а на седми — в Микена. По това време на годината времето щеше да е чудесно, а водата — възможно най-чиста. Операцията, която предстоеше, щеше да бъде извършена съвместно с един екип от Марсилия. Разрешителното за търсене на съкровища беше за срок от трийсет дни, а гръцкото правителство не беше известно със своята благосклонност, така че вероятността да удължат престоя си там беше малка.

Каролайн го беше поканила да отседне при нея до деня на заминаването си.

Джо се колебаеше. Не защото не я обичаше или пък защото не му се искаше да прекара последните си дни в Нова Англия заедно с нея — напротив. Но не искаше да я нарани. Знаеше, че ще напусне Блек Хол в мига, в който Сам се възстанови и бъде изписан от болницата. Беше казал това на Каролайн. Тя го беше изслушала, после беше заявила, че това ѝ е известно, че не я интересува и че иска той да се пренесе в дома ѝ, където вече се беше настанила и Скай. Каролайн не искаше сестра ѝ да остава сама в „Хълма на светулките“, беше убедила Скай да се настани в стаята за гости в нейната къща.

Джо и Каролайн седяха един до друг пред градинската порта. Нощта беше топла, ниско над блатата се стелеше мъгла. Каролайн беше облечена в бяла памучна рокля. Беше се облегнала на гърдите на Джо, като внимаваше да не докосне ранената му ръка. Хомър лежеше в краката ѝ, отпуснал глава върху предните си лапи — доволен, че е до своята любимка.

— Толкова е тихо — рече тя.

— Да — съгласи се Джо, а пръстите му продължиха да си играят с един кичур от косата ѝ.

— Днес Сам изглеждаше добре. Шоколадовите курабийки, които Клий опече специално за него, май наистина му харесаха.

— Сам е влюбен в Клий — отбеляза той. — Ако Питър не беше такъв добър човек, мисля, че би се опитал да му я отнеме.

— Всички обичат Сам.

— И ти ли?

— Той ми е приятел — кимна Каролайн. — Харесва ми как нашите две семейства се сближават...

Джо кимна. Сърцето му се сви. Тази сутрин Питър го беше попитал за Гърция и Джо се напрегна само при мисълта за тръгване.

— Аз харесвам семейството ти — каза. — Клий и Скай. — Усмихна се. — Майка ти...

— Тя се отнася много добре към престоя ти в моя дом — засмя се Каролайн. — Но мисля, че е така, защото знае, че няма да е за дълго.

— Няма ли? — попита той.

— Това въпрос ли е?

— Мисля, че не. Лошото е, че трябва да ръководиш хотела си, иначе щях да направя всичко възможно да те убедя да дойдеш с мен в Гърция. Ти и без това много обичаш да пътуваш.

Каролайн вдигна очи към него. Изражението на лицето му беше сериозно.

— Не ме изкушавай — тихо рече тя.

Освободи се от прегръдката му, взе двете чаши от земята и тръгна към къщата. Той я чуваше как се движи из кухнята. Седеше неподвижно и си мислеше какво ли щеше да бъде, ако живееше тук. Да не планира следващи операции за търсене на съкровища.

Старото куче го наблюдаваше съсредоточено. Джо посегна към него и го потупа по главата. Хомър доверчиво се отпусна. Приемаше го за приятел. Между двамата имаше нещо общо — обичаха Каролайн.

— Да отидем ли при нея? — попита го Джо. Хомър се изправи и тръгна към кухнята.

Джо се спря зад гърба на Каролайн. Тя стоеше пред мивката и миеше чашите. Личеше, че е разстроена. Беше я наранил.

— Каролайн — промълви той. — Съжалявам.

Тя не помръдна. Стоеше, а водата обливаше отпуснатите ѝ в мивката ръце. Джо сложи ръка на рамото ѝ и я извърна с лице към себе си. Страните ѝ бяха мокри от сълзи, очите ѝ — зачервени.

— Няма за какво да се извиняваш — рече тя. — Просто ми е малко тъжно, това е. Не мога ли да съм тъжна?

— Можеш — отвърна Джо. Той също страдаше.

Хомър вдигна муцуна към Каролайн, усетил настроението ѝ. Погали се в нея, сякаш разбираше, че приятелката му има нужда от утеха и съчувствие. Тя посегна към него да го потупа, после опря глава в неговата. Джо не откъсваше поглед от младата жена и кучето — между тях съществуваше дълбока връзка. Хомър беше много стар — отдавна беше прехвърлил възрастта, на която кучетата обикновено умираха, и на Джо му стана мъчно, като си помисли, че скоро безмълвният приятел на Каролайн ще напусне този свят.

— От самото му раждане ли го имаш? — попита я той.

Тя не промени позата си. Хомър обичливо побутна главата ѝ със своята. Каролайн се изправи, избърса сълзите си и отговори.

— Не съвсем. Взехме го, когато беше на около година.

— Сигурно е бил красив като по-млад — замислено отбеляза Джо. — Защо предишният му собственик е решил да се раздели с него?

— Предишният му собственик умря.

— О, не! — Той потупа Хомър по гърба. Гръбнакът му изпъкваше изпод излинялата червеникава козина.

Каролайн посегна към един предмет на масата. Беше болничният номер на Скай. Сестра ѝ беше оставила металното номерче върху кухненската маса, преди да се оттегли в стаята за гости.

— Скай го уби — тихо рече тя.

— Господи!

— Бяхме на лов. Тогава сестра ми беше само на седемнайсет години. Беше решила, че онова, което се мярка сред хрусталаците, е елен, но се оказа, че е човек. — Каролайн отпусна глава.

— Много съжалявам — рече Джо.

— Не успя да го преодолее — каза Каролайн. — Беше нещастен случай, но това нямаше значение.

— Наистина.

— Бях с нея. Тя просто не беше на себе си. Не можеше да повярва, че го е направила. Аз държах ръката му, докато той издъхваше, а Скай стоеше отстрани и плачеше. Бедната Скай!

— Починал е още там, в гората?

— Да — кимна тя. — Имаше такива ясни очи! Лежеше на пътеката и изглеждаше толкова добър! Имах чувството, че от него се излъчва някаква светлина.

— Каролайн — изрече Джо развълнуван. Тя беше видяла баща му да умира, а после и онзи младеж. Обичаше жена, която беше толкова добра и чувствителна, а в продължение на много години ѝ беше сърдит, че не му е разкрила истината! Нейният баща беше започнал да води дъщерите си на лов заради нещо, което неговият баща беше направил. — Как се казваше?

— Андрю Локууд.

— И Хомър е бил негово куче?

— Да. Денят беше прекрасен. Двамата бяха излезли да се поразходят... Хомър непрекъснато ближеше лицето му, за да му помогне да се почувства по-добре. А когато очите на Андрю се затвориха, той започна да ближе тях.

Джо се загледа в бялата муцуна на кучето. Представяше си как е целувало умиращия си господар и разбираше защо Каролайн толкова много обича този свой домашен любимец. И защо Хомър толкова силно обичаше Каролайн.

— Как е Скай? — попита я Джо.

— Не знам. Споменът за убийството не я напуска.

— Мислиш ли, че ще се съгласи да посети сбирка на Анонимните алкохолици?

Каролайн замълча. Погледна към Хомър — приличаше на човек, загубил надежда, че злото може да бъде избегнато.

— Не знам — сви рамене. — Съмнявам се.

— На мен ми помогна.

— Бих искала...

— Какво?

— Да помогне и на нея — прошепна Каролайн.

— Каролайн — започна Джо.

— Какво?

— Ела с мен!

— На някоя среща ли? Но...

— Не, ела с мен в Гърция.

Тя го погледна изненадано. Дали не мислеше, че просто я дразни? Или че се шегува с нея? Взе я в обятията си и повтори, като я гледаше право в очите:

— Ела в Гърция с мен.

— Не се шегувай.

— Не се шегувам. Каж ми има ли поне една причина, поради която да не можеш да го направиш.

— Семейството ми. Не мога да ги оставя. Също и хотела...

— Обичаш да пътуваш, всички го знаят. Мишел знае как да ръководи хотела, а семейството ти...

Тя мълчаливо го чакаше да довърши. Очакваше, че Джо ще се опита да я убеди, че семейството ѝ ще бъде добре, но и двамата знаеха, че е невъзможно някой да бъде предпазен, че съдбата изиграва лоши шеги на хората и че може да си до сестра си и тя да убие човек. Може да не се отделяш от някого и въпреки това да му се случи нещо лошо.

— Близките ти знаят, че ги обичаш. Освен това ще се върнеш.

— Така ли?

— Да. Ще се обадя в Йейл. Не за тази година, но може би ще е възможно да започна работа там от следващата есен. Мисля и за Сам. Като наблюдавам какво правиш за семейството си, ми се иска да му дам повече. Дълго време съм бил далеч от него.

Каролайн отстъпи назад. Хомър подви опашка и се оттегли към синьото одеяло, предназначено за него.

Тя се облегна на плота и се загледа в стария си приятел. Той не откъсваше очи от нея и внезапното ѝ внимание го накара да вдигне муцуната си в очакване. Каролайн се наведе и измъкна една изпокъсана хавлиена кърпа изпод одеялото. Хомър захапа единия край, а Каролайн задържа другия.

— Баща ми започна тази игра — обясни тя и подръпна кърпата.

— С Хомър ли?

— Да. Когато за пръв път го доведохме у дома, Хомър беше много разстроен. Тъгуваше и не обръщаше внимание на играчките, които му давахме. Топки, кокали... Най-накрая баща ми му подхвърли една стара хавлиена кърпа. Беше мека и предполагам, че миришеше на нас.

— И на Хомър тази игра му е харесала? — попита Джо, питайки се какво общо имаше това с пътуването до Гърция.

— Да. Много. Разнасяше тази кърпа навсякъде, а когато тя съвсем се изпокъса, му дадохме друга. Винаги търсеше баща ми, за да си играе с него. — Замълча и погледна Джо в очите. — Баща ми също обичаше да си играе с Хомър. Докато не се разболя. Тогава престана да се занимава с каквото и да било.

— За рака ли говориш?

— Не. За тази особена слабост, която кара човек да пие и да се затваря в себе си. Както се случва със Скай в момента. Страхувам се да я оставя.

Джо пристъпи към Каролайн. Долови колко силно бие сърцето ѝ. Никога досега не беше желал нещо толкова силно. Копнееше да бъде с нея, но същевременно искаше да ѝ помогне. Тя се намиреше в капан — опитваше се да спаси сестра си, а Скай щеше да се спаси само ако сама се заеме със собственото си спасение.

Джо пое дълбоко дъх и взе лицето на Каролайн в дланите си.

— Знаеш ли кое е обратното на любов? — попита.

— Омраза? Джо, аз никога не бих могла да...

— Страх.

— Обратното на любов е страх — повтори тя и сбърчи чело.

— Можем да се страхуваме и да оставим нещата да си продължат по стария начин.

— Не мисля, че се страхувам...

— Току-що каза, че се боиш да оставиш Скай.

Каролайн кимна.

— И баща ти. — Беше му трудно да произнесе името на Хю Ренуик.

— Какво за баща ми?

— Кажи ми нещо. Хомър обичаше ли го?

— Обожаваше го. Много е тъжно, дори бих казала, че е някаква ирония, но след смъртта на баща ми Хомър страда така, както беше страдал за Андрю Локууд. Мъката му продължаваше ден след ден. Изчезваше от къщата и бродеше дълго, после се връщаше и започваше да вие край портата.

— Заради баща ти.

— Да. — Каролайн започна да разбира какво се опитва да й каже Джо.

— Въпреки че баща ти е престанал да си играе с него. Може и да се е бил отдръпнал, но това не е накарало Хомър да престане да го обича.

Каролайн кимна. Очите й се насълзиха. Тя наведе глава. Джо не помръдна от мястото си. Копнееше да я прегърне, но знаеше, че трябва да я остави сама да вземе решение.

— Не се страхувам — неочаквано каза тя и го погледна в очите.

По-красиви очи от нейните Джо не беше виждал.

— Наистина ли?

— Обратното.

Джо се усмихна. Знаеше, че Каролайн има предвид любов, че двамата започват от там, откъдето бяха спрели преди години.

— Кога потегляме за Гърция? — попита го тя.

— Веднага щом Сам излезе от болницата — отвърна Джо и я сграбчи в прегръдките си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Изписаха Огъста от болницата непосредствено след Деня на труда. Отиде в дома на Клий, защото тя можеше най-добре да осигури на майка си грижите, от които се нуждаеше. Ударът в главата беше довел до частична парализа и Огъста трябваше да ходи на специална физиотерапия три пъти седмично, за да се оправи.

Каролайн подари на майка си невероятен бастун от тъмно дърво и с лъскава сребърна дръжка. Огъста просто обожаваше новата си придобивка. Беше сигурна, че ако навремето на Оскар Уайлд му се е било наложило да ходи с бастун, той без съмнение щеше да използва същия като този в ръката ѝ. Откакто ѝ бяха обръснали косата в болницата, беше свикнала с голата си глава и дори ѝ харесваше. Знаеше, че косата ѝ бързо ще порасне, затова гледаше да използва момента да носи красивите копринени шалове, които си беше накупила. Придаваха ѝ особен романтичен драматизъм, мислеше си тя. Когато ги навиваше на главата си като тюрбан, ѝ се струваше, че изглежда царствено. Или по-скоро — божествено.

Но Клий едва издържаше. Цялото ѝ семейство разчиташе на нея. Тя поддържаше къщата, готвеше, тичаше да вземе децата си от дневен лагер, за да ги заведе на уроци по флейта и тромпет, а после — на кино. Като съпруга на свещеник трябваше да стои до Питър по време на сватби и погребения, бдения край леглата на болните и по време на служба.

Сега, когато се грижеше и за майка си, имаше чувството, че ще полудее. Вината не беше на Огъста. Майка ѝ не беше капризна. Приемаше безропотно всяка чаша вода и всяко лекарство, които ѝ се даваха. Лекарят я беше предупредил, че не бива да приема алкохол, докато трае лечението ѝ, и Огъста дори не направи опит да му възрази. Е, вярно, че всеки ден точно в пет следобед се провикваше: „Време е за едно мартини!“, но Клий не ѝ обръщаше внимание и Огъста не настояваше.

Тя прекарваше по-голямата част от времето си в своята стая. Слушаше музика. Клий не можеше да повярва, че майка ѝ може да бъде толкова тиха и съзерцателна. Един ден Огъста повика дъщеря си до леглото си. Клий си помисли, че майка ѝ ще ѝ поиска одеяло или ще я помоли за чаша вода. Огъста обаче потупа завивката до себе си, правейки знак на дъщеря си да седне, после взе четката за коса с дръжка от китова кост и започна да сресва косата ѝ.

— Каж ми нещо — започна Огъста, докато бавно галеше косата на дъщеря си.

— Какво? — Клий настръхна от непознато за нея удоволствие — за пръв път разбираше какво е майчина ласка.

— Каквото и да е, скъпа. Просто ми разкажи някоя история. Каквато и да е.

— Ами, Марипат и Марк искат да се запишат в отбора по футбол.

— Имах предвид да ми кажеш нещо за себе си, Клий — прекъсна я Огъста. — Обичам децата, но искам да науча нещо повече за теб.

— О, мамо! — Клий беше трогната. Не знаеше откъде да започне.

— Каж ми нещо за Клий, моля те — настоя Огъста.

— Но защо, мамо?

— Толкова съжалявам, че трябва да го има това „защо“ — въздъхна възрастната жена. — Че не намираш за естествено да ти задавам въпроси, свързани с теб.

— Притесненията около татко ти бяха достатъчни.

— Да, притеснявах се — кимна Огъста. — Притеснявах се да не му се сторя прекалено отегчителна, да не се почувства отблъснат и да тръгне с други жени. А вие, момичета, страдахте.

— Аз съм добре, мамо. Също и Каролайн — каза Клий.

Каролайн беше споделила с нея плановете си да придружи Джо до Гърция. Никой не беше изненадан, но всички се страхуваха от нейното отсъствие, което щеше да продължи цяла година.

— Но Скай не е.

— Не е.

Сестра ѝ се беше изнесла от къщата на Каролайн. Беше се върнала в „Хълма на светулките“, където щеше да е сама. Един ден Клий се беше отбила да ѝ остави малко телешко задушено и я беше

заварила в леглото. Беше четири следобед, а Скай лежеше неподвижно и втренчено гледаше навън през прозореца.

Клий затвори очи. Опита се да си представи как би се чувствала, ако знаеше, че Марипат страда така, както в момента страдаше най-малката ѝ сестра, и осъзна, че сърцето на майка ѝ беше сломено.

— Какво мога да направя, скъпа? — попита отчаяно Огъста. — Зная, че е прекалено късно, но не мога да го понеса. Не мога да понеса да я виждам така.

— Не знам, мамо — каза Клий и хвана майка си за ръката. Когато погледна набръчканата длан на Огъста, осъзна колко е остаряла.

Огъста спря да разресва косата на дъщеря си и отпусна ръце в скута си.

— Не знам какво ще правим, когато Каролайн замине за Гърция...

— Тя ще се върне, мамо.

— Оставих я да носи огромен товар на плещите си прекалено дълго време — въздъхна Огъста. — Цял живот се е грижила за Скай, докато аз... просто си губех времето.

Погледите на майка и дъщеря се срещнаха. И двете бяха майки, разбираха какво е да отгледаш дъщери, притесненията, съпровождащи израстването на едно момиче, опасностите, които дебнеха навън. Клий се опита да предаде на майка си част от своята сила. Беше я придобила отнякъде и ѝ се искаше да вярва, че я е наследила от Огъста.

— Какво стана? — попита възрастната жена и погледна дъщеря си. Приличаше на човек, събудил се току-що от лош сън. — Попитах същото и Каролайн. С толкова дарби, с толкова любов един към друг... Какво не беше наред? Това искам да разбера. Да открия липсващото парче.

— Такъв е животът, мамо — отвърна Клий и стисна ръката ѝ.

Тя самата непрекъснато си задаваше въпроси, започващи с „какво, ако“: какво, ако Питър умреше; какво, ако някой наранеше децата ѝ; какво, ако ледът на езерото се пропукаше и тя потънеше в ледените му води? Ужасните неща се случваха точно когато човек най-малко ги очакваше. Но същото се отнасяше и за хубавите неща, за щастието и радостта.

— Това липсващо парче се нарича „живот“, мамо — каза Клий.

— Живот — повтори замислено Огъста и изправи глава.

* * *

Скай беше сама в „Хълма на светулките“. Щеше да вечеря заедно с Каролайн и Джо, а онова, което всъщност и се искаше да направи, беше да спусне завесите, да изключи телефона и да приключи. Искане да сложи край на живота си. Нищо не беше в състояние да я спаси от вътрешната ѝ агония.

Къщата беше гробница. Беше пълна със спомени. Козината на Хомър беше полепнала навсякъде, но от кучето нямаше и следа. Беше при Каролайн. Майка ѝ пък беше при Клий, ходеше с бастун и се подлагаше на терапевтични процедури заради мъжа, който Скай беше довела в дома ѝ. В момента Саймън беше в Бостън. През следващите няколко месеца щеше да му се наложи да понася последствията от деянията си, но Скай не се интересуваше от това. Вече не го обичаше. Нямаше нужда от него. Нямаше нужда от никого. Обичаше единствено баща си — дори напоследък си представяше, че духът му ѝ прави компания, докато пие. Говореше му на висок глас, обясняваше му как се чувства, молеше го да ѝ прости.

На вратата се почука. Очакваше Каролайн и Джо да влязат и се изненада; че вратата не се отвори.

Хвърли бърз поглед в огледалото: измъчено лице, тъмни кръгове под очите, сплъстена коса. На пуловера ѝ се чернееше огромно петно, но не ѝ пукаше. Скай бавно се отпрати към вратата. Всяко мускулче на тялото я болеше.

Беше Джо. Сам. Скай се огледа.

— Здравсти — поздрави я той.

— Здравей. Къде е Каролайн?

— У дома. Мога ли да вляза?

Скай се отмести от вратата, за да му направи път да мине. Джо тръгна, после спря и изчака, докато тя се сети да го покани в кухнята.

— Наред ли е всичко? Как е сестра ми?

— Каролайн е добре. — Очите му се спряха върху бутилката на масата. Скай се изчерви. Не беше пила, но от половин час не беше откъсвала поглед от нея.

— Ще пийнеш ли едно? — покани го тя.

— Скай?

Гласът му беше нежен и спокоен. Скай изненадано го погледна.

— Какво ще кажеш вместо това да отидем на среща на Анонимните алкохолици? — попита я той.

— Среща на Анонимните алкохолици ли?

— Да.

— Ти един от тях ли си?

— Да — кимна Джо и се усмихна.

— Как разбра? — попита тя. — Кое те накара да отидеш там за пръв път?

— Беше ми писнало — призна той. — Не исках да продължавам да го правя.

— Толкова съм уморена — въздъхна младата жена. Сети се как може да пие цяла нощ, без да се почувства пияна, как нищо не беше в състояние да я излекува от болката. Ловната ѝ пушка стоеше под навеса. От известно време не я беше преглеждала, но през последния ден и половина се опитваше да си представи какво би било, ако вземе оръжието и направи на себе си онова, което беше сторила на младия мъж в планината.

— Аз също се чувствах уморен — призна Джо. — Бях уморен и непрекъснато ми се гадеше от това, че съм уморен и ми се гади.

— И аз се чувствам така — кимна Скай, а по страните ѝ се затъркаляха сълзи.

— Никога вече не трябва да изпитваш подобно нещо. Ще дойдеш ли с мен? — попита я Джо.

Скай се огледа наоколо: Погледът ѝ се спря върху глинените отпечатъци на пръстите ѝ, които беше направила за баща си, когато беше в първи клас. Бюста на майка ѝ, който беше изваяла в девети клас. Снимка на нея и сестрите ѝ, облечени в червени якета и готови да тръгнат на лов. Снимка на баща ѝ, година преди Скай да застреля Андрю Локууд — последната снимка, на която Хю се усмихваше; останалите дни от живота си беше прекарал в пиянство.

— Татко — високо рече Скай.

— Той би искал да предприемеш тази стъпка — увери я Джо.

— Имам чувството, че го изоставям — отвърна тя, после отбранително добави: — Аз го обичам.

— И защo не? Нали ти e баща!

— Всички го обвиняват.

— И въпреки това той си остава твой баща.

Скай кимна. Ето как виждаше тя нещата: преди лова, преди фаталния изстрел имаше един голям мъж, който я учеше да рисува, носеше я на раменете си, водеше я на плажа.

— Ти не го изоставяш, Скай — повтори Джо и протегна ръка към нея.

Сълзите се лееха като порой от очите ѝ. Тя взе портрета на баща си и го притисна към гърдите си. Толкова се страхуваше да излезе вън от къщата. Тя и баща ѝ си приличаха — и двамата бяха хора на изкуството, които бяха допускали поредица от грешки по отношение на хората, които обичаха, и тя, и той пиеха, защото не можеха да понесат болката, изписана по лицата на хората около тях.

— Ела, Скай. Моля те — рече тихо Джо.

Тя пое дъх и остави портрета на баща си на масата. Ако се взреше в очите на Джо, щеше да види много повече от онова, за което беше подготвена в момента. Беше сигурна, че ѝ помага от любов към Каролайн, че сестра ѝ знае какво става, че в момента седи в дома си с Хомър и с цялото си сърце се моли Скай да приеме предложението на Джо и да отиде с него на тази среща. Това щеше да я накара да се чувства много по-добре, когато потегли за Гърция.

— Ти я отвеждаш — промълви тя.

— Ще я заведа само до Гърция. Ти никога няма да загубиш Каролайн.

— Гърция е прекалено далеч.

— Още не е тръгнала. В момента е само на осем километра оттук.

Каролайн заминаваше за Гърция: още един удар, още една причина за Скай да се затвори в себе си, да се крие, да поеме по тъмния път. Беше много по-лесно да спиш, отколкото да си буден; да пиеш, отколкото да престанеш.

— Сред анонимните алкохолици имат един девиз: не се отказвай, докато не видиш чудото.

— И какво е това чудо?

— Ще го познаеш, щом го видиш.

— Ами ако никога не го видя?

— Ако напуснеш, никога няма да разбереш какво си могъл да пропуснеш.

Скай затвори очи. Мислеше си за пушката, за баща си, за бащата на Джо, за Андрю Локууд. Лицата им, които допреди малко беше виждала съвсем ясно, сега внезапно бяха започнали да избледняват. В този момент лицето, което виждаше ясно, беше това на Каролайн.

Скай бавно отвори очи и кимна.

— Добре — чу се да казва. — Ще дойда с теб.

* * *

Каролайн постепенно прехвърляше все по-голяма част от управлението на бизнеса в ръцете на Мишел. Представи я на bankerите си, обясни ѝ как се работи по отделните сметки.

Мишел възприемаше бързо. Гореше от нетърпение да започне. Задаваше уместни въпроси. Разбира се, беше прекарала десет години на рецепцията, така че имаше понятие от работата. Каролайн често забелязваше Тим в бара. Учебната година беше започнала и съпругът на Мишел идваше заедно с колеги или студенти. Тя беше щастлива, че вижда Тим тук. Знаеше, че той идва, за да подкрепя Мишел, и че ще бъде до нея през цялото време, докато Каролайн отсъства.

Имаше дни, в които не беше сигурна, че иска да замине. Как щеше да тръгне с Джо и да остави хотела? Как щеше да остави семейството си? Толкова се нуждаеха от нея! Може би невинаги е била идеалната сестра за Скай и Клий, нито пък — идеалната дъщеря за Огъста, но беше направила всичко по силите си и до този момент те бяха оцелели. И продължаваха напред като трупа акробати, каращи велосипеди с една гума по опънато над пропаст въже. Жените от семейство Ренуик.

На следващия ден изписваха Сам от болницата, а тя и Джо тръгнаха няколко дни след това. Скай редовно посещаваше сбирките на Анонимните алкохолици. Каролайн знаеше, че няма никакви гаранции, че сестра ѝ ще продължи да е все така трезва, но се надяваше Скай да се пребори с опасния порок — най-малката Ренуик беше разбрала, че няма избор.

Каролайн често спираше в дома на Клий, за да види майка си. Огъста се опитваше да бъде в добра форма. Неприятно ѝ беше, че Каролайн заминава за Гърция, и то с Джо Конър! Все пак успяваше да прикрива неодобрението си. Сякаш осъзнаваше, че в живота им са се случили достатъчно неприятности и че нямат нужда от нови. Не че не харесваше Джо; просто мразеше баща му заради опасността, на която беше изложил семейството ѝ.

Три дни преди заминаването Каролайн заведе Огъста на контролен преглед. Бяха в кабинета на невролога и очакваха появата на лекаря, когато влязоха Джо и Сам. Огъста замръзна на мястото си. Това беше първата ѝ среща с Джо Конър след словесния двубой между двамата по време на Бала на светулките.

— Здравейте, госпожо Ренуик — каза той и ѝ подаде ръка.

— Здравей, Джо — предпазливо отвърна тя. Здрависа се с него, после с брат му. Момчетата целунаха Каролайн. Всички се чувстваха някак неловко.

— Изглежда, имаме един и същи лекар, госпожо Ренуик — отбеляза Сам.

— Наричай ме Огъста — рече тя. — Ти също, Джо.

— Благодаря, Огъста — кимна той.

Трябваше да се свършат един милион неща преди заминаването. Каролайн и Джо излязоха, а Огъста и Сам останаха сами в кабинета, без да знаят какво да си кажат. Тя посегна към главата си, за да се убеди, че тюрбанът ѝ е на мястото си.

— Хей, страхотна шапка! — възкликна младежът и се усмихна. Лицето му беше бледо, под очите му имаше огромни тъмни кръгове. Беше станал още по-слаб — сигурно беше загубил поне пет килограма. На главата му имаше бяла превръзка — само допреди няколко дни такава превръзка имаше и Огъста.

— Благодаря — рече тя. — И твоята си я бива.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той.

— Малко ми треперят краката в последно време. А ти?

— Все едно съм в ада. Извини ме за израза.

— Нищо му няма на израза ти — отвърна Огъста и се вгледа в лицето му. Търсеше някаква прилика между него и брат му, но не я откри. Джо беше едър и мъжествен, а Сам — кльощав и симпатичен,

но приличаше по-скоро на английски ученик, отколкото на зрял мъж. Носеше очила, имаше остра коса и тясно лице.

— Да си кажа честно, главата ме боли непрекъснато — прошепна й поверително той. — Дават ми болкоуспокояващи и от тях през цялото време ми се спи.

— И на мен също — отвърна Огъста. — Ужасно е. Имам чувството, че се движа като в мъгла, а освен това не ми позволяват да си пия любимото мартини. Получаваш ли пристъпи?

— Случи ми се веднъж — призна Сам.

Тя го погали по ръката. Бедното дете. Беше толкова млад!

— Гадно ли ти беше? — попита съчувствено.

— Да — кимна Сам. — И не искам това да се повтаря. Лекарят ми казва, че това било нормално за наранявания на главата. А ти имала ли си пристъп?

— Два. Истински кошмар. Започнат ли, няма спиране.

— Гадно, нали? Брат ми ще откачи, ако разбере какво ми се случва. Той и без това си мисли, че инцидентът е станал по негова вина.

— Брат ти — рече Огъста и замислено прехапа долната си устна. Погледна към коридора, където Каролайн и Джо весело се смееха.

— Не го ли харесваш? — попита я той.

— Това няма нищо общо с теб, скъпо момче. Стари работи. Сега иска да отведе Каролайн в Гърция.

— Той е добър — увери я Сам.

— Само да знаеше цялата история! Всичко започна заради баща му. Една коледна вечер той нахлу в дома ни и заплаши, че ще ни избие. Надявам се, че не те шокирам...

— Знам това — отвърна Сам. — Но пропускаш най-хубавата част.

— Каква е тя? — погледна го с любопитство Огъста. Наистина се променяше, след като допускаше, че това кльощаво момче с превързана глава може да има какво да й каже за трагедията в нейното семейство.

— Дъщеря ти е влюбена в него.

Възрастната жена извърна глава към щастливата двойка навън.

Сам сви рамене:

— И аз не искам брат ми да замине за Гърция, но наистина ли мислиш, че бихме могли да ги спрем? Бихме могли поне да им помогнем.

— Аз никога не съм помагала — замислено рече Огъста.

— Тогава няма да е зле да започнеш да го правиш, Огъста — рече младежът. — Защото животът е за това — да си помагаме.

* * *

— Мисля, че мога да убедя Огъста да даде благословията си за това ваше пътуване с Каролайн — отбеляза Сам. За пръв път излизаше навън след инцидента. Бяха го изписали от болницата.

— Ти си всемогъщ — засмя се Джо.

— Тя е много упорита, но кой би могъл да я обвинява за това, че не иска да пусне дъщеря си с такъв разбойник като теб?

— Уместна забележка — кимна брат му и ритна едно камъче по шосето. — Но какво да кажем за теб? Ти ще ми дадеш ли благословията си?

Сам също се опита да ритне камъчето, но не го уцели. Зрението му не беше наред. Присви единия си клепач, отново ритна и този път камъчето подскочи и се претърколи по асфалта.

— Не е завинаги — добави Джо. — Разрешителното ми е само за трийсет дни.

— Трийсет дни в Егейско море, а след това накъде?

— След това — в Ламу.

Бяха превалили хълма и сега навлизаха в горичката. Проливът блестеше на слънцето.

— Къде се намира Ламу? — Сам ядосано ритна камъчето.

— Много добре знаеш къде — в Индийския океан.

— Каролайн ще дойде ли с тебе?

— Да.

Сам пое дълбоко въздух. Той отлиташе за Халифакс в същия ден, в който Каролайн и Джо щяха да потеглят за Атина. Лекарите го уверяваха, че зрението му ще се подобри и че главоболието постепенно ще отшуми, и че най-вероятно няма да получи втори пристъп. Но преди много години той беше изгубил във водите на

океана единственото момиче, което беше обичал, и сега не искаше да загуби и Джо.

— Имаш моята благословия — насили се да изрече.

— Благодаря ти — отвърна брат му. Вдигна камъчето, което подритваха, и го сложи в ръката на брат си.

— Какво е това? — попита го Сам.

— Предметите са важни — рече Джо. — Напомнят ни за определени неща. Като всички вещи, които извадихме от „Камбрия“. Като часовника на моя старец... Все още не знам къде може да се е дянал.

— А за какво трябва да ми напомня този глупав камък?

— За Блек Хол.

— И какво по-точно за Блек Хол?

— Че това е мястото, на което няма да имаш търпение да се завърнеш.

— В момента сме тук, така че за какво изобщо говорим?

— За работа.

— Имам си работа — въздъхна Сам. — На един изследователски кораб във водите на Нова Скотия.

— Когато пристигна в Гърция, ще пиша до Йейл, а ти ще направиш онова, което се иска от теб, когато се прибереш в Канада. Следващата година двамата с теб ще се срещнем тук.

Сам се спря и се втренчи в Джо. Изглежда, беше зяпнал от изненада, защото брат му посегна и затвори устата му.

— Не ме ли чу? — попита Джо и то погъделичка под брадичката.

— Чух те. Много си гаден. — Навремето Джо се забавляваше да го дразни и сега отново го правеше. Беше безжалостен.

— Вярвай или не — твоя работа.

— Много леко приемаш нещата. Семейни връзки. Ти си единственият близък човек, който ми остана, след като мама умря. Така че не си играй с... — Сам млъкна. Усмивката на Джо беше станала, още по-широка. За пръв път му хрумна, че по-големият му брат може и да не се шегува.

— Въобще не те разигравам — рече Джо.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се.

— В Йейл? Наистина ли мислиш, че ще успея да получа преподавателско място там?

— Ако искаш да сме заедно — да.

— Но дали ще получа работата? — Гърлото му се беше свило от напрежение.

— Най-вероятно не.

Сам се засмя и примижа срещу слънцето.

— Защо им е да дават работа на биолог, който дори не познава акулата мако?

— Не беше мако — поправи го Сам.

— Напротив — беше.

* * *

Каролайн и Клий отидоха да посетят Скай и трите заедно се отправиха към Брега на светулките. Хомър душеше наоколо за умрели раци. Сестрите знаеха, че е настъпило време да се сбогуват. Още не беше дошъл моментът да се изрекат думите, но чувството за раздяла витаеше във въздуха.

Крачеха по плажа. Духаше хладен есенен вятър. Скай се чувстваше по-добре. И трите сестри се опитваха да прикрият притеснението си, че Скай може отново да полети надолу, а Каролайн няма да е тук, за да я хване. Желанието ѝ да пие намаляваше след всяка сбирка на Анонимните алкохолици. Но първата среща, на която беше отишла заедно с Джо, ясно се беше запечатала в съзнанието ѝ.

Залата беше малка и мрачна, разположена в приземния етаж на една бяла църква в Ийстбрук. Стените бяха покрити с плакати със сентенции, двамата със Саймън веднъж доста се бяха подигравали на подобни поговорки: Бързай бавно; Първо се правят най-важните неща, и други от този род. Скай беше уплашена и нервна. Трепереше от алкохолен глад за втори път това лято, но хората бяха много любезни и приятелски настроени. Веднага я накараха да се почувства добре дошла. Джо не познаваше никого от групата, но заговори една жена и ѝ каза, че Скай е нова. В следващия миг Скай се озова сред жени, които я потупваха окуражително по рамото, даваха ѝ телефонните си номера и

я убеждаваха, че всичко ще се оправи и че тя никога вече няма да се чувства по този ужасен начин.

Една жена ѝ беше пожелала „бавно възстановяване“ и именно това се случваше. Скай правеше първите си стъпки към нормалния свят. Посещаваеше сбирките на групата всеки ден. Понякога я придружаваше Джо, понякога се обаждаше на някоя от жените, с които се беше запознала на първата среща, но в повечето случаи отиваше сама. Ден след ден, бавно, но сигурно, Скай се отдалечаваше от алкохола. Вече не слагаше капка в устата си.

Това само по себе си беше истинско чудо. Плачеше често и много. Много. Имаше дни, в които не правеше нищо друго, освен да се тъпче с пуканки, да лежи на дивана и да плаче. От време на време вдигаше телефона, за да се обади на настойничката си — една жена от групата, която не пиеше от цели шестнайсет години и която беше обикнала, и която разбираше през какво преминава Скай, тъй като и тя самата е била алкохоличка и е минала по същия път. Скай плачеше така, сякаш е настъпил краят на света, а настойничката ѝ я питаше:

— Добре, но това накара ли те да посегнеш към бутилката?

— Не — отвърщаше тя.

— Тогава си имала добър ден! — възкликваше възторжено настойничката ѝ и Скай знаеше, че приятелката ѝ е права.

— Пригответи ли си багажа? — обърна се тя към Каролайн.

— Почти.

— Какво ще ти трябва за Гърция? — попита Клий. — Може би бански костюм?

— Два бански, струва ми се.

— Напротив, никакъв бански няма да ти трябва — намеси се Скай. — Ще бъдете само ти, Джо, слънцето и морето. Няма да имате нужда от дрехи.

Каролайн се засмя. Наведе се, взе плоско камъче от брега и го хвърли по гладката морска повърхност. Камъчето подскочи седем пъти, преди да се изгуби във водата. Клий също опита, но приключи позорно с три тромави цопвания. Скай дълго избира своето камъче и когато накрая го откри и го метна умело към водата, то подскочи осем пъти! Ръката ѝ дори не трепна, докато се прицелваше.

Сестрите се обърнаха и поеха по каменните стълби, водещи към къщата. Хомър вървеше най-отпред. Отначало кучето се движеше

неуверено, но постепенно влезе в ритъм. Вземаше стъпалата едно по едно, но последните четири преодоля с един скок.

— Тръгваш утре — каза Скай.

— Знам.

— Мама се връща у дома и двете ще се оправяме чудесно. Ще сме заедно — каза Скай, за да успокои Каролайн.

— Това е прекрасно, Скай.

— Вълнуваш ли се? — попита Клий.

— Да, много — призна Каролайн. Тя се опита да се усмихне. Хомър се заумилква в краката ѝ, сякаш усещаше, че не им остава много време заедно.

— Какво не е наред? — попита Скай.

— Имам чувството, че забравям нещо — въздъхна Каролайн.

— Какво?

— Не знам. — Сега наистина се усмихна. Сякаш я бяха хванали в старата поза — най-голямата сестра, перфекционистката. Та тя заминаваше за Гърция с мъжа на живота си. Защо просто не тръгнеше, без да се притеснява за нищо?

— Е, до утре все ще се сетиш — успокои я Клий.

— Точно така — кимна Скай. — Мама се връща у дома, ти си тръгваш от дома, така че сме организирали малко тържество.

Спряха на последното, стъпало, за да си поемат дъх. Скай обърна поглед към безкрайната океанска шир. Чувстваше се свободна. Вече не се мразеше. Беше съвсем ново изживяване за нея — живот без алкохол. Синята вода блестеше под слънчевите лъчи. Белият кораб на Джо вече го нямаше. Беше възможно да простиш дори на самия себе си. Сърцето ѝ биеше спокойно и тя приемаше всичко, без да се тормози. Съществуваха „днес“ и „сега“.

— Не мога да повярвам — въздъхна Каролайн и после изведнъж се засмя: — Заминавам с Джо!

— Време беше — отбеляза Клий.

— Това е най-дългата любовна история, която съм чувала — усмихна се Скай. — Защото никой не може да ме убеди, че е започнала това лято, а не преди десетки години, когато си била едва на пет!

— Ще ми е трудно да се разделя с вас — рече Каролайн.

Хомър си почиваше, легнал върху тревата. Внезапно той вдигна глава и сънливите му очи се отвориха широко. Скочи на крака и леко

се олюля. Сигурно беше чул някоя птица или дребна животинка, шумоляща из храсталака, защото излая и хукна към боровата горичка, все едно че отново беше млад и пълен с енергия. След миг изчезна след дърветата.

— Чудя се къде ходи — каза замислено Каролайн.

— Тайният живот на Хомър — усмихна се Скай.

— Сигурно си има приятелка в Хоторн — предположи Клий.

— Да, една прекрасна девойка, порода лабрадор, която обича да плува и няма нищо против парцаливи стари хавлиени кърпи — изкикоти се Скай.

— Хомър има нужда от някого, когото да обича — каза Каролайн. Толкова различна беше от предишната Каролайн, че Скай извърна глава настрана, за да не видят сестрите ѝ сълзите, напирасци в очите ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато дойде време да се сбогуват с Каролайн, Хомър все още не се беше върнал. Всички останали се бяха събрали в „Хълма на светулките“: Огъста, Клий, Питър и децата, Скай, Сам, Джо и Каролайн. Огъста беше образец на добро държание — не се опитваше да промени решението на най-голямата си дъщеря и се разбираше с Джо изненадващо добре. Да, цялото семейство беше заедно, с изключение на Хомър. Възрастните изпратиха Марипат и Марк до плажа, за да го потърсят. Може би не би трябвало да има кой знае какво значение това, че Хомър липсваше — в края на краищата той беше просто едно куче — но за всички беше важно той да е там.

Мъжете натовариха багажа в колата. Беше ясен и хладен септемврийски следобед. Жените от семейство Ренуик имаха няколко минути на разположение, за да се съберат около кухненската маса, да си побъбрят и да пият чай заедно. Каролайн беше облечена като за път — въгленово сив костюм с панталон и снежнобяла блуза, на която беше забола камеята на Елизабет Рандъл. Владееше се както винаги. Огъста си помисли, че Каролайн се държи като майката в семейството, и сърцето ѝ леко се сви, но тя рече:

— Изглеждаш прекрасно, скъпа.

— Благодаря ти, мамо.

— Сякаш си взела всичко под контрол. Имам чувството, че си наясно с всеки дребен детайл. Бих искала и аз да съм така организирана и силна като теб.

— Наистина ли? Не знаеш колко объркана се чувствам — спокойно рече Каролайн. — По неизвестни за мен причини непрекъснато имам усещането, че ще повърна.

— Може да си бременна! — щастливо отбеляза Клий.

Сестра ѝ я изгледа продължително.

— Не съм — рече накрая. — Просто продължавам да изпитвам това неприятно чувство, че нещо пропускам.

— Не ти ли се тръгва? — попита Огъста. — Винаги можеш да се откажеш от пътуването. Не че не харесвам Джо. Знаеш, че не е така, нали?

— Ти си много мила с него, мамо.

— Е, ако не си в настроение да пътуваш, можеш да останеш тук и да го изчакаш да се върне. Макар че, честно казано, аз не бих го изпускала от очите си, ако бях на твоето място. В момента съм абсолютно откровена с теб, Каролайн: аз лично не бих го пустила сам на онези гръцки острови. Той е много привлекателен мъж.

— Мамо, Джо не е татко — засмя се Скай. — И Каролайн не е като теб.

— Много добре го осъзнавам, скъпа — отвърна с усмивка тя. Държеше се много храбро. Нима би могла да каже какво ѝ е на душата? Най-голямата ѝ дъщеря напускаше дома си точно когато Огъста най-сетне беше започнала да се превръща в добра майка.

— Мамо. — Каролайн взе ръката ѝ в своята.

— Не се тревожи за мен — уверено изрече тя. Знаеше през какво бяха преминали дъщерите ѝ, осъзнаваше, че в продължение на дълги години ги беше оставила да се грижат сами за себе си.

— Ние ще се грижим за мама — обеща Клий.

— Или може тя да се грижи за нас — рече Скай.

— О, Скай! — възкликна Огъста. До този момент се държеше, но думите на най-малката ѝ дъщеря я накараха да се почувства така, сякаш всеки момент ще се пръсне на хиляди късчета.

— Виж само какво направи това лято! — продължи Скай. — Застана между мен и Саймън. Ти ме защити, мамо!

— Нали? — рече Огъста, а в гласа ѝ прозвуча учудване. — Но никога не съм била много добра в това да ви защитавам, момичета.

— Важното е, че в момента се справяш чудесно — отбеляза Каролайн.

— Как ми се иска баща ви да можеше да е тук в този момент — въздъхна Огъста.

— И на мен ми се иска — каза задавено Каролайн. — Мисля, че именно това е липсващият елемент. Помниш ли, мамо? Онова мъничко липсващо парченце, което да ни помогне да сглобим мозайката?

— Татко? — учуди се Клий.

— Татко — отвърна тя.

— Ужасно ми липсва — подсмръкна Огъста.
— Това лято се случиха много неща, които ни напомняха за него, за Джеймс Конър, за Андрю Локууд...
— А Хомър остарява — подхвърли Клий.
— И аз изтрезнявам — усмихна се Скай.
— Той беше такъв изключителен човек! — рече Огъста.
— Никога не съм го разбирала — каза Каролайн. — Това лято много неизвестни бяха разгадани, но тази част все още си остава загадка за мен.
Сестрите сведоха погледи към чашите си, а Огъста силно подсмръкна.

* * *

Време беше.

Огъста нагласи внимателно шала на главата си. Изглеждаше зашеметяващо — като застаряваща филмова звезда. Тюрбаните ѝ чудесно се връзваха с перления наниз и новия ѝ холивудски вид. Докато гледаше към майка си, Каролайн осъзна, че нападението на Саймън е отнело нещо от възрастната жена. За пръв път Огъста ѝ се стори остаряла.

— Добре ли си, мамо? — попита я.

— Да. Просто мисля за Хю.

— Ние го обичахме, мамо — рече Клий.

— Винаги сме го обичали — добави Скай.

Огъста кимна. Изглеждаше уморена — и тя като Каролайн дълго време се беше измъчвала в търсенето на липсващото парченце, обяснението, което щеше да постави всяко нещо на мястото му.

— Помниш ли как ловяхме светулки? — попита Каролайн. — Татко можеше да прекара часове наред с нас, докато тичахме след движещите се наоколо светещи точки. Винаги беше топло и тъмно, винаги — в средата на лятото. И звездите винаги грееха.

— О, скъпа! — възкликна Огъста.

Каролайн се загледа в майка си. Искаше да запомни всяка черта от лицето ѝ. Щеше да носи образа ѝ, скътан в сърцето си, където и да

отидеше. Изпита силна обич. Същевременно беше объркана от съвършено новото за нея усещане, че е дъщеря.

— Помниш ли, когато беше на шест години, как хвана една светулка? — попита я Клий. — Беше толкова развълнувана, че се затича, спъна се, падна и я смачка!

— Тогава заплаках. Моята светулка беше мъртва. Татко тръгна към гората. Още го помня как вървеше през високата трева. Изглеждаше ми толкова огромен!

— Хю не можеше да те слуша как плачеш, Каролайн — каза Огъста. — Никога. Не понасяше да те вижда нещастна. Дори когато беше бебе и заплачеше, той те вземаше на ръце и с часове те разхождаше, само и само да те види щастлива.

Каролайн кимна и докосна устните си. Странно, сякаш и тя си спомняше това далечно минало. Имаше чувството, че духовете на мъртвите се бяха надвесили над масата в този момент и правеха така, че дори невъзможното да изглежда възможно. Затвори очи и почувства дланта си в дланта на баща си; долови мириса на пури и маслени бои, излъчващ се от дрехите му, чу го да ѝ пее приспивна песничка... Но нито един от тези моменти не беше липсващото парче.

— Баща ви ловеше светулки и по-късно, когато пораснахте — рече Огъста. — Помня как през онова лято, когато Хомър дойде да живее при нас, двамата тичаха из поляната след всичко, което просветваше в мрака.

— Обичах татко заради това — призна Каролайн. Вярно беше, макар в резултат на всички изпълнени с болка години да беше забравила това свое чувство към баща си. — И много искам Хомър да се върне, за да се сбoguвам с него.

След минута Огъста посегна към бастуна си. Направи знак на момичетата да останат по местата си. Бавно се надигна от стола и излезе от кухнята. Каролайн чу как майка ѝ се изкачва по стълбите, как се движи из коридора на горния етаж и се зачуди докога Огъста щеше да държи тази къща. „Хълмът на светулките“ беше голяма и трудна за поддържане и Огъста все някога трябваше да стигне до извода, че ще ѝ е по-удобно да се премести на друго място. А може би щеше да остане в тази къща до края на дните си.

— Направо ще побъркам пощальона — засмя се Скай. — Всеки ден ще го питам дали нямам писмо от теб.

— Трябва да се обаждаш, независимо в коя точка на света се намираш — рече Клий.

— Промених си намеренията — рече Каролайн. — Оставам. Джо ще трябва да си намери някой друг, който да заеме мястото ми.

— Прекрасна идея — извика Клий. — Да му кажа ли да потегля?

— Каролайн?

Каролайн се обърна, когато чу гласа на майка си. Огъста се облягаше на бастуна си, а на лицето ѝ се беше разляла нежна усмивка. Клий и Скай притаиха дъх. Майка им беше отслабнала от преживяното, но трите момичета никога не я бяха виждали толкова щастлива и уверена в себе си.

— Върви да ги извикаш — обърна се Огъста към Скай.

— Кого?

— Джо и Сам.

За миг Скай не помръдна от мястото си — изненадата ѝ беше голяма. После хукна към вратата. Проследиха я с очи как тича боса по пътеката към колата, как казва нещо на Джо.

— Какво става, мамо? — обърна се Каролайн към майка си.

— Имам нещо за твоя приятел.

— За Джо?

Огъста кимна. Докосна черните си перли, после протегна треперещата си ръка и погали камеята, закачена на блузата на дъщеря си.

— Прекрасни вещи, останали от хора, които сме обичали — рече Огъста. — Вещите имат значение.

— Знам — кимна Каролайн. Не разбираше какво точно става, но усещаше, че майка ѝ сключва примирие с Джо.

Вратата на кухнята се отвори и на прага застана усмихнатата Скай. Сам влетя в кухнята, следван от Питър. Джо ги следваше предпазливо. Сърцето на Каролайн заби по-силно, когато очите ѝ зърнаха любимия мъж. Джо изглеждаше толкова красив в джинсите и бялата си риза. Той се усмихна и поздрави.

Огъста протегна ръка. Беше изправила рамене, заела царствена поза. Лицето ѝ не трепваше. Джо се огледа и Каролайн разбра, че в този миг той мисли за баща си. Хвана го за ръката и здраво я стисна.

— Всичко се е случило тук, нали? — обърна се Джо към Огъста.

Възрастната жена кимна.

— Точно тук. — Той погледна към мястото, което Каролайн му беше посочила преди време.

Възрастната жена пристъпи напред, застана на същото това място и рече:

— Да, тук.

Джо се приближи и застана до нея. Каролайн се притисна до сестрите си, но не откъсваше поглед от Джо и от майка си. Въздухът вибрираше от напрежение.

— Той говореше за теб през онази далечна вечер — промълви Огъста.

Джо кимна и смръщи вежди.

— Съжалявам, Джо — каза жената и му подаде нещо. — Моля те, прости ми.

Той се загледа в предмета, който майката на Каролайн му беше дала. Беше тежък и златен.

— Часовникът на татко — тихо рече Джо.

— Аз го взех — отвърна Огъста. — Ако имаше представа... — Наведе глава и се опита да овладее гласа си. — Когато всичко свърши, когато баща ти падна мъртъв на пода...

Каролайн забеляза как Джо крадешком избърсва сълзите от очите си. Искеше да се втурне към него и да го прегърне, но се въздържа. Моментът принадлежеше само на него и на майка ѝ.

— Каролайн плачеше така сърцераздирателно, стиснала в ръка своята снимка! Нещо ме накара да сваля часовника от ръката му. Прости ми, Джо. Не знам защо го направих. Знаеш ли, направо бях полудяла от ужас! Майка ти ми беше отнела съпруга и аз просто реших да взема нещо, което принадлежеше на нея. Не знам...

Джо кимна. Не откъсваше очи от часовника. Каролайн знаеше, че обясненията на Огъста нямат значение. Знаеше колко много означава за него часовникът на баща му и сега се запита дали някой от скъпоценните предмети, които любимият ѝ беше изваждал от морските дълбини години наред, имаше такова значение за него както този златен часовник? И сега Огъста му го връщаше.

— Благодаря ти, Огъста — каза Джо Конър. Онова, което направи, дойде толкова естествено, че дъхът на Каролайн пресека от вълнение: Джо прегърна майка ѝ, а Огъста пусна бастуна, за да обвие ръце около шията на младия мъж. Бастунът изтрополи на пода.

— Няма защо, Джо — каза тя след малко и понечи да се отдръпне, но той не я пускаше. Ръцете му продължаваха да стоят на раменете на Огъста, а на устните му играеше усмивка. Сините му очи се разшириха от учудване.

— Какво има, скъпи? — попита го Огъста.

— Перлите ти — отвърна Джо.

— О! — Тя се зачерви от задоволство и гордост. Пръстите ѝ докоснаха перления наниз. — Подарък са ми от Хю. Истински черни перли, които се срещат само на едно място в целия свят. Това място е един залив в Южните морета, близо до Таити или там някъде. Но ти може би знаеш по-добре от мен — нали си истински морски вълк.

— Всъщност онова, за което си мислех, бе колко много ми напомнят твоите перли за очите на Каролайн.

Каролайн срещна погледа на майка си.

— Гърция — рече Огъста. — Хю все обещавахе, че ще ме заведе там.

— И на мен ми се ходи — подхвърли Сам.

— Те ще се върнат — успокои ги Клий. — Нали се сещаш, Джо ти е обещал за Йейл.

— Йейлският университет е прекрасно учебно заведение — отбеляза Питър.

— А името му се състои само от четири букви — пошегува се Сам. — Друго нещо си е Гърция.

— Грижи се добре за нея — обърна се Огъста към Джо и го погледна в очите.

— Обещавам.

— Със сигурност, нали? — зададено рече Клий.

Скай нищо не каза, но кимна.

— Обещавам — повтори той.

— Напоследък брат ми се справя по-добре с обещанията си — намеси се Сам. — Мога да се закълна в това.

— Слушах те достатъчно — изръмжа Джо, но очите му излъчваха огромна обич и привързаност към по-малкия му брат.

— Защо най-сетне не го направиш?

— Да направя какво?

— Да намериш онова момиче.

— Кое момиче? — попита Сам и се изчерви.

Джо се засмя:

— Видя ли? Толкова си погълнат от науката, че съвсем си забравил за нея!

— Сам е толкова сладък! — възкликна Клий. — Сигурно има стотици обожателки.

— А, сигурно — засмя се Джо, без да отмества очи от очите на брат си. — Но само една, която има значение за него. И той напълно я е забравил!

— Не съм! — отвърна Сам толкова тихо, че Каролайн едва го чу.

— Приятелка на Сам? — възкликна Огъста. — Колко хубаво! Как се казва?

— Хей, няма значение! — с неудобство ги прекъсна той. — В момента изпращаме Каролайн и Джо. Да не се занимаваме с мен и да насочим вниманието си към тях.

Каролайн му се усмихна. Чувстваше го като по-малък брат и знаеше, че момичето, което го има, ще бъде невероятна щастливка. Джо я хвана за ръката, целуна я по устните и ѝ каза, че е време да вървят. Сърцето ѝ се свиваше болезнено, докато прегръщаше близките си: Клий, Скай, Сам, Питър, децата. Казваше им, че ги обича, и обещавахе да им пише.

Когато спря пред майка си, Огъста замислено ѝ рече:

— Скъпа, това е то.

— Благодаря ти, мамо.

— За какво?

Каролайн замълча. За това, че събра смелост да чуеш истината. За това, че защити Скай с тялото си. За това, че имаш достатъчно сили и желание да започнеш да се променяш. За подаръка, който направи на трите си дъщери този следобед: да ги приближиш до баща им. Ако човек подхожда към всичко с любов, нима прошката закъснява?

Не можеше да изрази с думи тези си мисли, затова попита:

— Ами липсващото парче от мозайката?

— Това ли е? — Очите на Огъста блестяха. — Искам да вярвам, че сме го открили, но продължавам да се съмнявам, скъпа.

Двете се прегърнаха и дълго не се пуснаха една друга.

Накрая Скай и Клий трябваше да се намесят и да кажат на майка си, че е време Каролайн да потегля.

— Къде е Хомър? — огледа се Каролайн наоколо.

— Претърсихме целия плаж, но не го открихме, лельо Каролайн — каза Марк.

— Искан да се сбогувам с него... — промълви тя.

— Той е много стар, скъпа — рече Огъста. — Не ми харесва, че трябва да го кажа, особено пък когато заминаваш, но кучетата обикновено се усамотяват, когато усетят, че краят им приближава.

— Той е на шестнайсет години — каза Скай.

— Искан да го видя. Трябва да го намерим — настоя Каролайн.

— Остава ни само едно нещо — рече Сам.

— Няма да тръгнем, докато не го видиш — обърна се Джо към нея.

— Тогава да отидем да го потърсим в гората.

Тя тръгна навън. Останалите я последваха.

* * *

Вървяха мълчаливо. Есента вече се усещаше. В гората миришеше на сухи листа и окапали борови иглички. По изгнилите дънери бяха поникнали гъби. Бяха взели Хомър по същото време на годината. Спомените натъжиха Каролайн. Тя изпита копнеж по някои моменти от миналото.

Минаха покрай старото гробище, където беше погребан баща им, и излязоха на пътя, водещ обратно към „Хълма на светулките“.

— Хомър! — извика Каролайн.

Гласът ѝ отекна. Не я ли чуваше? Той разбираше, че тя заминава — беше го правила и преди — и сега тя вярваше, че любимецът ѝ знае какво предстои...

В далечината се чу лай. Хомър ли беше? Каролайн се огледа. Искан да го види — може би щеше да им е за последен път.

— Чухте ли го? — обърна се тя към близките си, после отново извика: — Хомър!

Старото куче се появи на пътеката, идваща от плажа. Каролайн коленичи на земята и разтвори ръце да го прегърне.

— Къде беше? — попита го тя, когато Хомър се сгуши в обятията ѝ. Той я подуши по лицето, започна да ближе очите и ръцете ѝ.

Каролайн го остави да ѝ се порадва на воля — толкова беше щастлива, че старият ѝ приятел се беше запътил към дома, за да я изпрати.

Хомър изрази любовта си към нея и се отдръпна назад. Погледна Каролайн в очите и направи няколко крачки към мястото, откъдето беше дошъл. Пак извърна очи към Каролайн — очакваше да го последва.

— Къде отиваш, Хомър? — извика Огъста. — На някоя от своите тайнствени обиколки ли?

— Ти си пътешественик — с обич произнесе Каролайн, без да откъсва очи от него. — Но винаги се връщаш у дома.

Сърцето ѝ отново се сви от жал за Хомър и за цялото ѝ семейство. Как щеше да тръгне и да ги остави? Как някой би могъл да поиска да си тръгне от всичко това — от спокойствието на техния стар дом, от този вълшебен плаж, от искрената любов на сестри, майка и едно старо куче?

— Скъпа, знаеш, че аз съм последният човек, който ще настоява, но не мислиш ли, че е време да тръгваш? Трябва да хванете самолета — каза Огъста.

— Така е — съгласи се Джо и коленичи до Хомър. Потупа животното по гърба. То го погледна настойчиво — сякаш четеше по лицето на Джо, после — сякаш взел решение — облиза ръката му. Веднъж. Още веднъж. Жестът не беше израз на любов, дори не и на привързаност, но беше открит и щедър. Това беше начинът, по който Хомър можеше да каже на мъжа да се грижи добре за Каролайн — момичето, което и двамата обичаха.

— Скоро ще я върна у дома — обеща му Джо. Каролайн кимна. Прегърна силно Хомър, целуна го по носа и се изправи.

— Да вървим — рече тихо тя. По-добре беше да тръгнат, преди да си е променила намеренията.

— Добре — кимна Джо.

Но Хомър излая и се сгърчи на тревата, сякаш го прониза внезапна болка. Окапалите листа напомниха на Каролайн една друга горска пътека. Пулсът ѝ се ускори. Тя се наведе и погали Хомър. Той веднага се обърна по гръб, готов за игра. Каролайн разбираше, че приятелят ѝ се опитва да я задържи. Тъкмо се канеше да стане и да поведе Хомър и останалите към къщи, когато Джо коленичи до кучето. Нещо беше привлякло вниманието му.

— Виж — каза след миг той.

— О, страхотно! — възкликна иронично Сам. — Нашият прочут геолог внезапно е открил някакъв рядък вид камък, който се нуждае от изучаване точно на секундата. Стойте настрана от него!

— Не, погледни! — каза Джо и хвана ръката на Каролайн.

— О! — отново извика Сам. — Това е най-готиният начин да подариш на някого пръстен с диамант! Като да го скриеш в парфе, само че това тук е много по-оригинално!

— Млъквай, Сам! — срязва го брат му и прокара пръст по вътрешната страна на близкия изкорубен дънер. Вътре имаше послание, дълбоко издълбано в мекото дърво.

В мига, в който Каролайн погледна натам, разбра. Очите и се напълниха със сълзи. Потупа Хомър и позволи на Джо да задържи ръката ѝ в своята. Очите ѝ не се откъсваха от думите, гравирани в дънера, а по страните ѝ се търкаляха сълзи.

— Мамо? — рече тихо тя.

— Какво, скъпа?

Всички се скупчиха около нея и коленичиха на земята. Ръката на Джо стискаше здраво нейната, а Хомър не спираше да я ближе по другата длан.

— Татко е бил тук — промълви Каролайн.

Всички глави се наведоха, за да прочетат издълбаните думи, но Огъста беше единствената, която ги прочете на глас:

— Обичам ви всички!

— Татко е издълбал това? — попита Клий.

— Сигурна съм — отвърна Огъста. Очите ѝ блестяха.

Скай протегна ръка. Пръстите ѝ докосваха всяка буква.

Раменете ѝ се тресяха от плач, но тя погледна Каролайн право в очите и се усмихна през сълзи.

Внезапно плажът оживя. Чу се крясък на чайка. Доближи ги сърна. Каролайн си мислеше за баща си, за любовта му към природата. Беше намерил прекрасно кътче за семейството си.

— Защо не ни е казал? — промълви Скай и се втренчи в думите.

— Защо не ни го е казал, вместо да го издълбава в дървото?

— Думите му са били тук през цялото това време — каза Каролайн.

Дали Хомър е знаел? Дали не е бил с баща им, докато е писал това? Дали го беше гледал как пие, как плаче и как с клатушкане се отправя към Брега на светулките, за да остави послание за дъщерите и жена си в този стар дънер?

Огъста кимна:

— Това е само един външен признак, но...

— Външните признаци са добри — засмя се Клий.

— Особено когато се окаже, че са липсващото парче — добави Каролайн.

* * *

Моментът на раздялата най-после беше настъпил. Прегръдки, целувки, обещания за писма.

Бяха прекалено близки. През всичките тези години Каролайн никога не беше изпитвала желание да се отдели от тях за по-дълго. Вечно беше имала чувството, че в нейно отсъствие щяха да се разиграят трагедии. Някой можеше да пострада или Хомър да умре. Сякаш всички, които обичаше, можеше да изчезнат, докато тя странстваше.

Сега обаче знаеше, че подобно нещо няма да се случи. Липсващите парчета направиха нещо повече от обикновено сглобяване на мозайката — те запълваха огромни празнини. Каролайн беше убедена в обичта на близките си.

Тя стисна ръката на Джо. Двамата се спряха за момент и вдъхнаха дълбоко от въздуха, наситен с мирис на море и билки. Чуваха се плясъкът на вълните, писъкът на чайките.

Каролайн отправи взор към рифовете, където продължаваха да лежат останките на „Камбрия“. Затвори очи и си помисли за баща си, чийто дух беше изиграл особено важна роля в тази забележителна магическа нощ. Носеше камеята на Клариса на шията си. Джо беше прибрал часовника на баща си в джоба си. Звездите ярко се открояваха на тъмното небе, тя си избра една и я нарече на Андрю Локууд.

Мъртвите непрекъснато бдяха над живите, показваха им правилния път.

— Каролайн! — извика Клий от кухнята. — Виж!

— Виж! — извика едновременно с Клий и Скай.

Каролайн се обърна да види какво ѝ сочат сестрите ѝ. Светулка. Беше септември. Светулките отдавна бяха отлетели от плажа. Щяха да се върнат чак следващото лято. Но ето, че тази беше останала и сега се стрелкаше из тревите. Зеленикаво златистата ѝ светлина въздействаше като магия, като шепот, дошъл от отдавна минали времена. Хомър се спусна след светулката — както беше правил преди години заедно с Хю.

— Добро куче! — одобрително извика Огъста. — Добро, прекрасно куче!

Каролайн погледна към сестрите си, после — към майка си. Те стояха зад остъклената врата на кухнята и гледаха навън. Хомър бавно се приближи до портата, приседна на каменната плоча и погледна Каролайн в очите. Тя също го погледна. Двамата дълго не откъснаха погледи един от друг.

— Ние ще се грижим за него, скъпа! — извика Огъста.

— Знам — отвърна Каролайн.

Тя се обърна и тръгна с Джо през високите треви, покриващи хълма. Той отвори вратата на колата и я задържа, докато Каролайн седне вътре. Сам я потупа окуражително по рамото.

— Готова ли си? — Сините очи на Джо я гледаха усмихнато.

— Готова съм — кимна тя и махна на майка си и сестрите си.

— По-готови не бихме могли и да бъдем! — засмя се Сам. — Ще се срещнем тук след година.

— Година — повтори Джо. — Само една година.

— Една година не е чак толкова дълго време — рече брат му.

— Не, не е — съгласи се Джо и запали двигателя. Потегли бавно, за да могат Каролайн, Сам и той самият да помахат на изпращачите. Под гумите проскърцваха ситни камъчета.

Каролайн беше открила своето липсващо парче и го беше скътала в сърцето си. Знаеше, че ще го пази там завинаги.

Хомър последва колата донякъде.

— Обичам всички ви! — извика Каролайн през отворения прозорец.

Нощта беше тиха. Чуваше се само бръмченето на двигателя, докато колата набираше скорост, но тя можеше да се закълне, че долавя гласа на майка си, която вика същото в отговор.

6 ноември 2000 година

Здравейте всички,
Най-после успяхме!

Гърция е прекрасна — прилича на картинка от пощенска картичка! Бели църкви, скалисти хълмове и най-синята вода на света, която човек може да си представи! Но не е като у дома и никой от вас не е тук. Хомър щеше да разбере. Скътали сме липсващото парче дълбоко в душите си и ще се върнем живи и здрави в „Хълма на светулките“.

Обичаме ви!

К. + Дж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.